

МАРК ХИМЕНЕС ОТВЛИЧАНЕТО

Превод от английски: Екатерина Йорданова, 2007

chitanka.info

— Отначало плачех всяка нощ. Плаках
дълго време. Виках те — да дойдеш да ме вземеш.
Да ме заведеш вкъщи. Но ти не дойде.

— Ето, сега идвам.

Из „Търсачите“ от
Алън Лемей

ДЕН ПЪРВИ

4:59 Ч.

Бен Брайс отвори очи и видя кучето си, което явно имаше нужда да се облекчи.

— Не се притеснявай, Бъди. Още съм жив.

Най-добрият приятел на човека още веднъж прокара влажен език през лицето на Бен, за да се увери, че е така. Бен избърса слюнката на златния ретрийвър в чаршафа си, надигна се и седна в леглото. Изпъшка. Всяко туптене на сърцето, което изтласкваше кръвта в главата му, беше като чук, блъскащ по черепа му. Не си спомняше как е изпил докрай бутилката уиски, която стоеше върху нощното му шкафче. Но кога ли си бе спомнял?

Разтри голите си ръце, настръхнали от хладината на априлското утро, и се изправи, ала трябваше да се хване за вратата, за да не падне. Стоя опрян на стената, докато предметите около него се върнаха по местата си, и внесе една борова цепеница в дневната на малката хижа. Пусна Бъди през задната врата и се свлече на пода.

Проснат по корем върху килимчето от остра вълна само по дълги долни гащи, той вдъхна аромата на племето навахо, с който беше пропита грубата тъкан. Затвори очи и се замисли дали да не се опита да поспи още малко, но знаеше, че няма да може: дългогодишният му навик да става в пет нула нула нямаше да го допусне. Примирил се със съдбата си, той събра крака, пъхна длани под гърдите си, вдиша дълбоко и издиша, след което се оттласна от пода. Трицепсите му завибрираха, когато стегнатото му тяло се надигна. *Едно*. Свлече се тромаво с чувството, че ще припадне. Ново вдишване и издишване. *Две*. Почти допря килимчето. Оттласна се. *Три*. Долу. Горе. *Четири*. На дваайсет и петата лицева опора постигна някакъв ритъм и когато направи петдесет, спря.

Обърна се по гръб. Сключи ръце под главата си, сви колене на деветдесет градуса спрямо гръбнака си, стегна коремните мускули, повдигайки рамене от земята, и изви тяло, за да докосне с десния си лакът лявото коляно, а после с левия — дясното. След това се отпусна.

Отново се надигна, извивка наляво, надясно, отпускане. И пак. Дясно, ляво, покой. Петдесет пъти.

Изправи се, поспря, за да запази равновесие, и отиде до кухненската мивка. Завря глава под извития чучур и развъртя докрай крана за студената вода. Стегна се в очакване, докато кладенчовата вода пропътува двестате метра от утробата на земята — отначало забълбука в тръбата, а след това шурна от чучура. Тялото му потръпна, все едно беше заврял главата си в кофа с лед. Избърса се с една кърпа за съдове и отвори хладилника. Отпи портокалов сок направо от кутията. Затвори вратата на хладилника и поспря да ѝ се полюбува — русата коса, сините очи, лъчезарната усмивка. Вратата на хладилника беше покрита с нейни снимки, сама или със семейството си, единствената блондинка в него.

Бен излезе от хижата през задната врата и без да гледа към кофата, пусна празната бутилка от уиски върху другите празни бутилки. Дъхът му ставаше на пара от студения въздух. Беше си обул спортни обувки и анцуг и беше нахлупил бейзболна шапка ниско над сините си очи, за да ги предпази от яркото сутрешно слънце. Безкрайното небе беше пусто, само в далечината един лешояд кръжеше да търси закуска. Отиде в градината, отскубна няколко плевела и поля спретнатите лехи с лейката. Бъди изляя, готов за разходка.

— Добре, момчето ми, да вървим.

Поеха по неравния терен около хижата — Бъди тичаше напред, а Бен се влачеше след него, с тяло, натежало от шейсет години живот и трийсет години „Джим Бийм“. Скоро Бъди се скри в пелина, но Бен знаеше, че ще открие четириногия си приятел край скалата, която стърчеше на три километра оттук. И наистина, когато пристигна, Бъди беше там — търпеливо го чакаше да се затича, след това да се превие на две и да повърне, както всяка сутрин.

Бен изплю жлъчката, избърса се с червена носна кърпа и изчака да се съвземе. Единствено учестеното му дишане нарушаваше тишината. Около него се простираше усамотената шир на Ню Мексико: платото Таос, граничещо със заснежените върхове на планината Сангре де Кристо, която се извисяваше към синьото небе, земя толкова красива и сурова, че само художник или някой, който бяга от миналото си, можеше да я нарече гостоприемна. На север беше

Колорадо, на юг Албакърки, на запад Таос, а на изток — самотната хижа, кацнала на едно възвишение, с метален покрив, който отразяваше слънцето.

— Бас ловя, че ще стигна пръв до хижата, Бъди.

Бен се затича срещу изгряващото слънце и Бъди доволно заприпка след него — това беше забавната част.

Половин час по-късно Бен се беше изкъпал. Беше облякъл дънки, ботуши и джинсова риза, похапваше блокче „Гранола“ и отпиваше кафе, сварено от най-силните зърна, които можеха да се намерят в Таос. Продавачът му гарантира, че това кафе ще разсее мъглата и на най-лошия махмурлук. В противен случай връщал парите.

Той излезе навън, мина покрай градината и отиде в работилницата. По стените висяха дърводелски инструменти, а стаичката беше наблъскана с мебели, които богатшите от Санта Фе наричаха произведения на изкуството. Той придърпа едно ниско столче до люлеещия стол, който бе изработил от мескит, прокара ръце по извитите подлакътници и започна да заглажда с шкурка грапавите участъци. Бъди се завъртя три пъти, легна на прага и се нагласи за дневната си дрямка. Звукът на шкурката, плъзгаща се по дървото, и похъркването на Бъди се сляха в нещо като мелодия, единствената музика в живота на Бен Брайс.

Слънчевите лъчи падаха косо върху пода на работилницата, единствен свидетел на отлитането на още един ден от живота му. Бен остави инструментите, стана и се протегна. Излезе, отиде до западната страна на хижата и седна в люлеещия се стол на верандата, откъдето щеше да наблюдава как слънцето чезне, а небето над Таос става оранжево; щеше да слуша самотния вой на койотите, понякога пригласяйки им, и щеше да остане там, докато замъждукат далечните светлини на града и паднеше нощният студ. Тогава мислите му щяха да го отнесат в миналото, вечно в миналото, контролиращо живота му като банка, отпуснала ипотека, която все не може да бъде изплатена докрай. Щеше да си представя живота, който би могъл да има — мечтите на един млад мъж, голямото приключение, в което животът му така и не се превърна, смъртта на брата, който не беше имал, съпругата, която го обичаше, но го напусна... И след това щеше да мисли за грешките си, да си припомня всяка една от тях, докато не стигнеше до онази, която вечно спохождаше нощите му, и тогава щеше

да вземе бутилката. И животът му щеше да продължава така, докато някоя сутрин нямаше да отговори на Бъди.

Денят обаче още не беше свършил и тези мисли не бяха нахлули в съзнанието му. Той подсвирна, Бъди се появи и се сви на кравай в малкия люлеещ се стол до неговия. Бен се протегна, почеса Бъди по шията и прокара пръсти по буквите, издялкани върху облегалката на стола: ГРЕЙСИ.

17:47 Ч.

На хиляда километра разстояние едно русо момиче тичаше по футболно игрище в Тексас.

— Давай, Грейси, давай!

Грейси Ан Брайс можеше да тича толкова бързо, че успяваше да надбяга повечето момчета на нейните десет години, а и много по-големи, затова беше едва ли не несправедливо да играе срещу момичета на своята възраст. Но пък беше много забавно да я наблюдаваш, особено ако собствената ти дъщеря е в нейния отбор.

Гонеше топката по тъч линията на игрището, покрай родителите, скандиращи по пейките, и треньора Уоли, облечен с фланелка на „Торнадо“, и баща си, който я заснемаше с камера, докато крещеше в мобилния си телефон: „До дяволите, Лу! Кажи на ония костюмари в Ню Йорк, че моят продукт е убиец, че това си е моята компания, че за първи път предлагам на борсата акции и цената им ще бъде трийсет долара, нито цент по-малко!“.

Продукт с многозадачен режим, така определяше той същността на своето компютърно приложение.

Грейси направи физиономия пред камерата и без да намалява скоростта, заби бялата си маратонка „Лото“ в топката, запращайки я над главите на летящите срещу нея защитници право към Бренда в другия край на игрището. Изправи се и погледна назад към своя кльощав трийсет и седем годишен ВЧ (важен човек) до тъч линията. Сега той жестикулираше с камерата, поклащайки я надолу-нагоре, снимайки земята, небето, после пак земята и пак небето, насочил цялото си внимание към телефона в ръката си. Тя не се стърпя, поклати глава и се усмихна — с онази усмивка, с която възрастните гледат малките деца, и то само собствените.

— Бог да го благослови — каза тя.

Баща ѝ беше абсолютен компютърен маниак. Беше с черни мокасини и бели чорапи, смачкани камуфлажни панталони, дънкова риза с дълъг ръкав, която висеше над панталона, жълта вратовръзка с щампа на Мики Маус (която тя му беше подарила за миналия Ден на

бащата) и тесни очила с черни рамки. Тъмната му къдрава коса беше така разхвърляна на всички посоки, сякаш току-що бе пъхнал пръст в контакта (майка ѝ казваше, че прилича на Бъди Холи с издухана от сешоар прическа, но тя не знаеше кой е Бъди Холи). Единственото, което му липсваше, беше бял джобен калъф, пълен с автоматични моливи. Джон Р. Брайс беше абсолютно откачен, но Грейси го обичаше силно, както майка дете, което се нуждае от специални грижи. Сега той снимаше с камерата паркинга.

— Бог да го благослови — каза тя отново.

— По дяволите, Грейси, трябва ни гол, за да изравним! Престани да се разсейваш и ритай!

Ей богу, тренер, много се панираш. Грейси отклони поглед от баща си и се съсредоточи върху играта. В другия край на игрището Бренда изпусна топката — отне ѝ я номер двайсет и четири, звездата на отбор „Рейдърс“ (беше на единайсет, голяма лигла). Бренда беше пълничка и неособено спортна натура. Не беше вкарвала гол през трите сезона, откакто играеха заедно. Грейси направи гримаса, когато лиглата се хвърли към Бренда, събори я на земята и ѝ отне топката. Но това не беше най-лошото — лиглата се надвеси над Бренда като футболист след страхотен удар и изръмжа:

— Откажи се, дебеланке!

Грейси почувства, че я облива гореща вълна, както когато наби съседчето Рони, защото беше спянал Сам, петгодишния извънземен, който живееше в къщата им. (Всички се кълняха, че е неин брат.) След това — но не преди да изтича на безопасно разстояние надолу по улицата — Рони я беше нарекъл „лесбийка“, което ѝ се беше сторило доста зловно, като се има предвид, че беше влюбена в Орландо Блум като всички момичета в четвърти клас. Предположи, че Рони я нарече така, защото беше мъжко момиче и русата ѝ коса беше подстригана късо, или защото мускулите на краката ѝ бяха по-големи от неговите, или пък защото му беше разкървала едрия месест нос. Може пък да беше, защото Грейси искаше татуировка за единайсетия си рожден ден. Майка ѝ обаче отсече, че изключителните ѝ спортни постижения са заплаха за мъжествеността на Рони, което открай време си е слабо място в момчешката психика. О, както и да е. Следващия път, когато Грейси видя нещастния зубър, тя му насини окото.

— Грейси, ще вкара гол! Спри я!

Лиглата риташе откраднатата топка към вратата на „Торнадо“. Тя май страдаше от — как се беше изразила мама? — а, да, слаба вмменяемост, след като смяташе, че може да надбяга Грейси Ан Брайс. Как ли пък не! Грейси се засили.

— Пазете номер девет! — извика някой от пейката на „Рейдърс“.

Грейси носеше фланелка с деветка, защото Мия Хам беше с този номер. Селекционерите, които се надпреварваха да спечелят таланта ѝ, твърдяха, че с подходящи тренировки (от тяхна страна) един ден тя като нищо ще стане страхотна като Мия. Мама казваше, че просто я четкат, за да я подмамят в своите отбори. Въпреки това самата мисъл да се превърне във втора Мия Хам и да поведе американския отбор към победа на световно първенство я въодушевяваше.

— Грейси, спри я!

Може би засега беше по-добре да спечели победа за отбора на десет- и единайсетгодишните момичета.

Лиглата забави бяг, търсейки най-добрата голова позиция. Грейси спринтираше зад нея и си мислеше: *Какъв е този дебел задник на единайсет!* Но това май нямаше да ѝ попречи да вкара гол. Лиглата стъпи здраво на левия си крак, наведе глава и ритна с десния...

Въздуха, миличка, помисли си Грейси, докато плъзгаше крака под лиглата, която в крайна сметка ритна само въздуха.

Тълпата изпадна във възторг!

Но не и лиглата.

— Фаулира ме! — изкрещя лиглата със зачервено лице и се тръшна наред футболното игрище.

Съдията обаче поклати глава.

— Чиста игра!

Грейси скочи на крака и подгони топката. Трябваше да прекоси цялото игрище, а между нея и вратата на „Рейдърс“ имаше осем защитници и недостатъчно време, за да стигне дотам. Реши да тръгне по тъч линията, но първо трябваше да преодолее част от защитниците. Затова се придвижи до средата на игрището с дрибъл, подмамвайки защитниците от позициите им по тъч линията — *елате при мама, момиченца* — докато петима от отбора на „Рейдърс“ не се струпаха в центъра, достатъчно близо, за да си хванат ръцете като дечица от детската градина, тръгнали на излет. Тогава Грейси се развихри — *спринтирай към тях, спри за секунда, финт вляво и...* — и ги остави

да ѝ дишат праха, докато тичаше с всички сили по тъч линията, покрай пейките на „Торнадо“, където родителите бяха станали на крака и крещяха: „Давай, Грейси! Тичай, Грейси! Вкарай, Грейси!“. Треньорът размахваше ръце и спринтираше успоредно с нея, а оголеният му корем подскачаше като желе под фланелката му.

Грейси мина покрай своя ВЧ, който снимаше останалите родители по пейките, Бог да го благослови, втурна се към вратата на „Рейдърс“ и — бум! — запрати топката покрай протегнатите ръце на плонжиращия вратар право в мрежата.

Изравнихме!

Грейси вдигна ръце. Замисли се дали да не разкъса тениската си и да я хвърли във въздуха, разкривайки черния си спортен сутиен „Найки“, но се отказа, защото всъщност не носеше сутиен. Мама беше казала, че гърдите ѝ сигурно ще започнат да растат догодина.

Останалите момичета я наобиколиха и започнаха да я поздравяват, подскачайки заедно с нея. Всички обаче замръзнаха, когато онази грозна дума проехтя откъм пейките на „Рейдърс“ и мигновено накара играчите и публиката да замлъкнат, а Грейси да изпита болка, сякаш някой я беше ударил в корема.

— Пак ли? — изпъшка Бренда.

Всички се обърнаха към страната на „Рейдърс“ и тогава думата проехтя отново — *Трааавестиит!* — и увисна над игрището като противна смрад. Гаднярът сякаш имаше високоговорител вместо уста. Беше облечен с лъскав костюм, хилеше се глупашки и надигаше една огромна чаша, а ако се съдеше по зачервеното му лице, пиеше нещо по-силно от енергийна напитка.

— Да не би наистина да си мисли, че имаш пишка в гащите? — попита Бренда.

— Много добре знае, че не си момче — намеси се Сали. — Просто ревнува, защото си сто пъти по-добра от лигавата му дъщеря.

Това беше бащата на лиглата, който си вреше носа навсякъде, таткото на футболистката, дошъл на мача на дъщеря си, твърдо решен да изтормози нейните противници. Грейси прехапа долната си устна и се опита да преглътне сълзите си. Можеше да понесе подобни думи от Рони, зубрача от тяхната улица, но от един възрастен? Щеше ѝ се да е по-голяма и по-едра, тогава щеше да изтича и да набие и него. Погледна с надежда към баща си. *Тате, моля те, направи нещо!*

Той обаче не направи нищо. Дори не беше чул онзи глупак. Беше глух, ням и сляп за света наоколо. Застанал с гръб към игрището, той стискаше телефона с една ръка, с другата размахваше камерата, все едно пропъждаше комарите край басейна. А и какво би могъл да направи? Онзи тъпанар беше два пъти по-едър от него и щеше да му размаже физиономията.

Грейси инстинктивно докосна сребърната звездичка, поклащаща се на верижка на врата ѝ.

— Травестиит!

— Ако майка ти беше тук, щеше да му скрита тлъстия задник! — каза Сали.

Майка ѝ със сигурност нямаше да му прости. Щеше направо да го съдере от бой. *Не се тръшкай, ами ги тръшни*, наставляваше я тя. Нямаше да я утешава с поговорки от сорта на „дума дупка не прави“, но пък нали затова беше адвокат. Искаше ѝ се Елизабет Брайс да е тук сега.

Но от всичко най-много ѝ се искаше да умре.

Останалите родители на пейките на „Рейдърс“ клатеха глави, възмутени от противния тип, но той беше прекалено едър, за да рискуват да го скастрият. Някаква жена, очевидно съпругата на тоя гадняр, го дърпаше за ръката, за да го изведе от игрището.

— Какво толкова съм направил? — повтаряше той. — Само се пошегувах!

Засраменото изражение на мисис Гадняр показваше, че и друг път е изпадала в подобна ситуация.

Бренда поклати глава и въздъхна.

— Още един изперкал баща на спортен празник.

Думите на Бренда предизвикаха усмивката на Грейси, която реши да си отмъсти с песничка. Обърнала лице към семейство Гадняри, тя извиси носов глас, наподобявайки кънтри певица:

РАЗ-ВОД сега поискай ти.

Тоя гъз не е Орландо Блум, нали?

А не е и голям умник,

разкарай го с шут в тоз миг.

Момичетата се разсмяха. Съдията, сладко момче на около петнайсет, ѝ се усмихна. Родителите и от двете страни заръкопляскаха. Брей, дали не беше съчинила следващия хитов сингъл за Дикси Чикс?! Настроението на Грейси се пооправи, нещастникът вече беше само спомен, просто още едно болезнено преживяване, за което да си тананика. Както казваха всички кълтри певици, човек трябва да изпита болката, за да може да пее за нея, особено пред 50 000 екзалтирани фенове, скандиращи *Грей-си, Грей-си...*

— Грейси! Грейси!

Но този не беше екзалтиран фен. Беше крещящият ѝ треньор. Грейси се върна към действителността — сигналът за подновяване на играта беше даден и треньорът Уоли се тресеше край тъч линията, като неистово сочеше часовника си, сякаш току-що беше открил времето.

— Краят приближава! Трябва ни още един гол, за да спечелим! Грейси, всичко зависи от теб!

Съсредоточи се, момиче!

Грейси беше нападател, но треньорът ѝ беше казал да играе по целия терен. Това изискваше повече тичане, но ни най-малко не би я затруднило. Тя можеше да тича и цял ден. И ето че сега се устреми към тъч линията, към топката... и изведнъж полетя към земята, с лице напред, омекотявайки падането с ръце и лакти. Инерцията удължи приплъзването, устата ѝ се напълни с пръст и трева.

— Травестит!

Хрипящият глас идваше някъде отгоре. Грейси се претърколи и видя лиглата, надвесена над нея. Беше я спънала отзад, което беше грубо нарушение, а и доста евтин номер, особено за момиче.

Каква нахалница!

Лиглата избяга. Грейси изплю песъчливата пръст, примесена с трева, и се изправи на крака, стиснала зъби и юмруци. Цялото ѝ тяло — сто и четирийсет сантиметра и трийсет и шест килограма — се изпълни с всепоглъщащото желание да догони лиглата и да я размаже в центъра на игрището.

— Грейси, вкарай гол!

Победата беше по-важна от запознаването на мис Лигла с мис Юмрук. Грейси се втурна след топката, без да забелязва кръвта и паренето по лактите си.

Сали блокира един главен удар и изчисти. Грейси подложи коляно и укроти топката. Направи финт и тръгна на спринт по тъч линията към вратата на „Рейдърс“. Съдията тичаше след нея в средата на игрището, а лиглата, с изкривено от ярост лице, бързо скъсяваше дистанцията. Беше покрила ъгъла, което означаваше, че Грейси не може лесно да я преодолее. Затова забави леко, позволявайки на лиглата да я настигне, след което направи крачка напред, като се надяваше онази да реши, че се опитва да стигне до вратата по тъч линията като при предишния гол. Лиглата наистина се заблуди, изтегли се, за да я блокира, но Грейси пусна топката между широко разтворените ѝ крака, заобиколи я и отново пое топката. Лиглата се опита да парира, ала не успя да запази равновесие и се стовари на земята, върху дебелия си задник, и се претърколи извън очертанията на терена. Грейси само я погледна и каза:

— Толкова много... *не съжалявам!*

И се втурна към вратата, където между нея и победата за отбора на „Торнадо“ беше само вратарят. Съдията захва свирката и погледна часовника си — до края на мача оставаха само няколко секунди. Грейси се приготви за коронния си мощен шут — този път вратарят изтича напред да посрещне удара, оставяйки вратата си незащитена — прицели се към близката греда, стъпи здраво на левия крак, изчисли посоката и... подаде топката на Бренда, която беше зад вратаря. Бренда ритна топката в опразнената врата точно преди симпатичният съдия да свири края на мача.

Пейките на „Торнадо“ избухнаха в аплодисменти!

Вратарят на „Рейдърс“ гледаше недоумяващо Грейси, сякаш искаше да каже: „Ти подаде, вместо сама да вкараш победния гол?“. Грейси сви рамене. Беше преценила, че Бренда има нужда от славата повече от нея.

Останалите момичета наобиколиха Бренда. Грейси се канеше да се присъедини към тях, когато чу мъжки глас:

— Номер девет? Ти си страхотна!

Привлекателният съдия мина край нея, посочи я с пръст, намигна ѝ и напусна игрището. Тя застина на място и зяпна след него. Всичко това беше като насън и Грейси се размечта как той ще дойде у тях някоя петъчна вечер — след мач като този сега — и ще я заведе на кино. Филмът, разбира се, трябваше да е разрешен за деца под

дванайсет години, защото тя беше само на десет, което можеше да се окаже проблем, но... Треньорът Уоли я върна към действителността. Голямото му шкембе се тресеше, докато тичаше с широко разтворени ръце и цивреше като бебе. Награби Бренда и я притисна в мечешка прегръдка, сякаш не я беше виждал от години. Треньорът Уоли беше баща на Бренда.

И другите бащи тичаха по игрището и притискаха дъщерите си в мечешки прегръдки. Но не и нейният баща. Понякога, както сега например, Грейси искаше той да прилича повече на истински баща, отколкото на по-голям брат, който играе с нея „Нинтендо“ и я води заедно със Сам в „Криспи Крем“ всяка събота сутрин, или пък се хили до припадък както когато майка ѝ ги хвана да пускат сапунени мехури от балкона на стаята ѝ към Рони и другите момчета, каращи кънки по тротоара. Искаше баща, който да измисли по-строго наказание от забраната да ползва интернет. Поне веднъж да се държи като истински баща, да я вдигне и прегърне, все едно не я е виждал от години, искаше да има пораснал, мъжествен *баща*, за бога! Тя го потърси с поглед.

— Ама че глупаци! Лу, кажи им на тия тъпанари, че се отказвам да пускам акции и си отивам вкъщи.

Едно пронизително изсвирване прекъсна тирадата на Джон Р. Брайс. Той погледна по посока на звука и видя, че момичетата се нареждат едно зад друго по средата на игрището, а родителите застават в две редици и се хващат с вдигнати ръце, оформяйки арка. Арката на победата, задължителен елемент след играта, който изискваше любезничене с останалите родители. Джон тъкмо се чудеше дали да не го пропусне тази седмица, когато забеляза, че Грейси му намига и му маха да отиде на терена. Да му се не види! Много повече предпочиташе контакта със системи за изкуствен интелект, отколкото с живи същества, макар да не беше чак толкова необщителен. Той въздъхна и каза в телефона:

— Затварям, Лу! Оформят... арката.

Джон изтича на игрището и съедини ръцете си, от които висяха камера и телефон, с тези на някакъв излъскан тип, сякаш излязъл от корицата на мъжко списание, който беше негова пълна противоположност: висок, красив, с холивудска прическа, атлетично телосложение, облечен с колосана бяла риза и стилна вратовръзка, с

пейджър на колана. Несъмнено спортист в колежа, пробил в бизнеса с недвижими имоти. Още един татко на футболистка.

— Страхотна игра, нали? — каза контето.

— Наистина.

— Кое е вашето момиче?

Джон отново въздъхна. Никога не пропускаше мач на Грейси и винаги се забавляваше, защото дъщеря му беше звездата на отбора, макар самият той да не беше пръв атлет. Всъщност беше толкова скаран със спорта, че в началното училище винаги беше последна резерва в отборите. Малкия Джони Брайс. Чак на десет години разбра, че Малкия не му е първото име. Двайсет и седем години по-късно Малкия Джони Брайс стоеше в средата на едно футболно игрище, хванат за ръце с някакъв тип, който със сигурност беше избран пръв в училищните отбори, и същият този го питаше коя е дъщеря му. Дъщеря му беше най-страхотната на терена, но той не искаше да каже това на празноглавеца насреща си, защото знаеше много добре какво ще последва.

— Номер девет — отвърна той.

— Грейси!?

Дебелите вежди на онзи се стрелнаха нагоре и той огледа Джон с онази добре позната смаяна усмивка.

— Грейси е ваша дъщеря?

Не за пръв път Джон виждаше смаяна усмивка след мач на Грейси. Всъщност тя се беше превърнала в нещо естествено, откакто бащите на футболистките започнаха да гледат мачовете им. Преди пет години, когато Грейси започна да играе футбол, Джон беше единственият баща на мачовете без съмнение, защото останалите смятаха, че няма смисъл да гледат женски футбол, след като момичетата дори не можеха да се удрят една друга. Но сега — както Елизабет го беше информирала — федералното законодателство изискваше равенство между половете при училищните спортни занимания, така че момичетата също получаваха стипендии за футбол, софтбоул, волейбол и на практика всички спортове, освен американски футбол. А това беше привлякло бащите на футболистките на мачовете както киберпространството — пиратския софтуер. Футболните умения на Сузи например можеха да спестят на татко ѝ таксите за обучение,

общезитие и храна за четири години, така че той задължително щеше да присъства на мачовете ѝ.

Проблемът беше, че тези пращяци от тестостерон татковци изявяваха тук инстинктите си на запаянковци — крещяха, викаха и се сбиваха с други бащи, чиито дъщери се опитваха да откраднат стипендията на Сузи. Преследването на стипендии беше превърнало младежкия футбол в безскрупулно състезание между родителите. Затова Джон винаги седеше сам и не общуваше с останалите бащи, като се изключи арката на победата след мача. След играта следващата седмица Джон Р. Брайс щеше да изпъчи тесните си гърди, да погледне тоя тип право в очите и да каже:

— Точно така, тя ми е дъщеря! А аз съм жив милиардер!

Това със сигурност щеше да изтрие смаяната усмивка от самодоволната му физиономия. Тази седмица обаче Джони Брайс само сви рамене.

— Да.

Контето поклати шава, сякаш размишляваше над една от най-великите загадки на света.

— Аз самият играех в университета в Пенсилвания, но моето момиче не може да се мери с Грейси. Да се чуди човек откъде се вземат гените на тия деца.

— От *eBay*.

— Какво?

— Поръчах си я по интернет.

Момичетата минаха покрай другия отбор, разменяйки си поздравии от разстояние, сякаш се притесняваха да не хванат въшки, както би се изразила Грейси, и след това изтичаха през арката, докато родителите им крещяха:

— Страхотен мач, момичета!

— Браво на вас!

— Браво, „Торнадо“!

И последното момиче мина под арката, майките започнаха да се прегръщат, бащите се пляскаха с вдигнати ръце, все едно току-що бяха спечелили суперкупата по американски футбол, а Джон Р. Брайс стоеше в средата на тъпото футболно игрище с камера и телефон и с неловкото чувство на случайно попаднал в порно чата, което

изпитваше, когато се налагаше да любезничи с непознати. Затова просто каза:

— Изчезвам отгук. — Натисна клавиша „Escape“ и излезе от досадното приложение.

Грейси изчака Сали и Бренда, която ѝ прошепна:

— Благодаря, че ми даде този гол.

Грейси я прегърна.

— Трябва да кажа на татко, че отиваме до павилиона.

Запътиха се към Джон Брайс, който крещеше в телефона и снимаше обувките си.

— Харви няма мозъчния капацитет да проумее стойността на тази технология! Лу, това е следващият голям удар!

Той прокара ръка заедно с телефона през къдравата си черна коса, сега стърчаща на всички посоки. Другите бащи бяха облечени в костюми, с вратовръзки и колосани бели ризи и приличаха на адвокати и лекари, каквито всъщност бяха. Нейният баща изглеждаше като колежанчето от съседния апартамент. Приятелките ѝ се опитаха да потиснат смеха си. Баща ѝ я видя и се усмихна, насочвайки камерата право в лицето ѝ. Грейси се протегна и изключи камерата, а след това посочи павилиона и прошепна:

— Сладолед във фунийка.

— О, миличко — каза баща ѝ, а след това добави в телефона: — Не, не на теб, Лу, говоря на дъщеря ми. Чакай малко.

Джон Брайс приклепна, обвини ръце около дъщеря си и вдъхна сладкия ѝ аромат. Ситни капчици блестяха по зачервеното ѝ лице, късата ѝ руса коса беше мокра и залепнала на главата ѝ, а сините ѝ очи искряха като мултимедиен монитор с течни кристали. Той остави камерата на тревата, избърса с пръст капчица пот от бузата ѝ и я огледа възхитено.

Баща ѝ я зяпаше, сякаш беше чисто нов осемстотингигабайтов харддиск, току-що изваден от кутията.

— Версия Грейси десет точка нула — каза той. — Най-доброто възможно.

Грейси се обърна към останалите момичета:

— Аз съм най-важното приложение в компютъра му. — Тя побутна с показалец очилата върху носа на баща си. — А ти си най-любимият ми сайт в целия интернет.

Баща ѝ се засмя притеснено.

— Обувката ти е развързана. — Тя протегна крак като Пепеляшка, която се кани да пробва стъклената обувка. Той се пресегна да завърже белите ѝ връзки, но изведнъж хвана ръкава на синята си риза. Беше изцапан. Премести поглед от ризата към ръцете ѝ. — Хей, тече ти кръв!

Грейси огледа ръцете си. И двата ѝ лакътя бяха разкървавени при падането, когато я спъна лиглата. Това я подсети нещо. Тя погледна към другия край на игрището от страната на „Рейдърс“ и забеляза лиглата, застанала до баща си, големия задник. Погледите им се срещнаха и лиглата вдигна ръка. За момент Грейси помисли, че ще ѝ махне, готова да преглътне загубата, но лиглата изплезе език и показа на Грейси среден пръст. Лицето на Грейси пламна, все едно беше пъхнала глава във фурната — неистово искаше да остане насаме с лиглата.

— Голяма работа — каза тя на баща си. След това погледна към паркинга. — Явно делото на мама не е приключило. Е, няма значение, може да успее за реванша. Искаш ли да хапнеш сладолед с нас?

Баща ѝ вдигна телефона.

— Трябва да говоря с Лу.

— Здравсти, Лу — изкрещя Грейси в телефона.

Джон Р. Брайс остана загледан след момичетата, които се отдалечиха и се сляха с пъстроцветния поток към павилиона, построен в началото на гъстата гора. Той вдъхна аромата на пуканки, който се носеше във въздуха, и се усмихна. Докторите на науките от компютърната лаборатория на Масачузетския технологичен институт по принцип не се поддаваха на емоции. Във виртуалния свят нямаше място за тях, там господстваше логичният хладен интелект.

Застанал сам на футболното игрище в този скъп квартал в слънчевия пролетен следобед, той не можеше да не признае, че прелива от жизненост и енергия. А и защо не? За първи път в живота си се чувстваше на върха в един свят, в който не се влизаше чрез клавиатурата. След пет дни акциите на компанията му щяха да бъдат пуснати на борсата и Малкия Джони Брайс щеше да има всичко! Всичко, за което беше мечтал през онези самотни дни и нощи във

Форт Браг: две страхотни дечица, рейндж роувър, голяма къща, зашеметяваща жена, която е съгласна да спи с него два пъти месечно (нечувана честота по време на ергенския му живот, защото компютърните гении от Масачузетския технологичен институт не получаваха много секс). Беше мечтал за слава, пари, уважение, мъжественост и може би дори любов. Беше страдал през всичките години на местене от една база в друга, където никога не намери общ език с децата на военните, жестоки и груби момчета, мечтаещи да станат като бащите си. Но сега светът принадлежеше на хората като него — компютърните гении.

Малкия Джони Брайс беше намерил мястото си в този свят.

Ала ето че изгуби от поглед Грейси. О, боже! Побутна очилата на носа си и примижа. Забеляза златисторусата ѝ глава да подскача сред главите на останалите момичета, но изведнъж тя спря и се обърна към него, усмихна се и му помахаша. Той я обичаше и ѝ завиждаше. Грейси беше всичко, което Джони бе искал да бъде: самоуверена и атлетична, русокоса и красива, харесвана и общителна, физически силна и психически устойчива. Тя изобщо не приличаше на него и това беше добре. Често пъти я гледаше и се чудеше за коя част от ДНК-то ѝ бе допринесъл той. Но това нямаше значение — тя беше негова дъщеря. Той ѝ помахаша с телефон в ръка и моментът отлетя. Изведнъж се сети, че е забравил Лу.

— По дяволите! — Той вдигна телефона до ухото си. — Слушай, Лу, докато другите деца играеха бейзбол, аз седях пред компютъра, криех се от момчетата, които ме тормозеха, и мечтаех да забогатя като великия Бил. С трийсет долара на акция ще стана милиардер, а това е билет за щастието. Един милиард могат да ми купят всичко, което някога съм искал... може би дори любов.

На стотина метра от него, настанила се удобно в сребрист лексус седан, който обикаляше препълнения паркинг в търсене на място, Елизабет Брайс разсичаше с пръст охлаждания от климатика въздух.

„Истината и справедливостта изискват оправдателна присъда за обвиняемия, който е добър и скромен човек и, най-важното, не е виновен за източването на пари от банката си, а само за това, че се е влюбил в една евтина кучка. Погледнете я само! С изкуствен бюст! Тя е просто една алчна тъпачка, готова да провали репутацията му, семейството и банката му заради парите. Обвинете нея!“

Елизабет замълча и се усмихна на спомена. Виновен бе и още как. Но тъпите съдебни заседатели ѝ повярваха.

Тя забеляза едно четиричленно семейство, запътило се към колата си на третата редица отпред. Подкара след тях, пусна мигача, за да предупреди всички конкуренти, че това парче асфалт ще бъде нейно, и зачака родителите да натоварят хлапетата и футболната екипировка.

Чака доста дълго.

— Ей богу, влезте в тъпата кола!

Отнякъде се появи друго семейство, което се заприказва с първото. Това вече беше прекалено. Нямаше нито търпението да ги изчака да се наприказват, нито желанието да измине на високи токчета разстоянието от най-отдалечения край на паркинга до игрището. Тя зави с лексуса към предната редица и вкара колата в едно място за инвалиди, изгаси двигателя, извади от жабката синя инвалидна карта за паркиране и я закачи на огледалото за обратно виждане.

Елизабет Брайс нямаше физически увреждания. А и беше много хубава. Гримът и лъскавата ѝ черна коса бяха перфектни въпреки дългия ден в съда, а стройната фигура и красивите крака се подчертаваха от стилния ѝ костюм с къса пола. Винаги носеше къси поли, когато пледираше в съда.

Елизабет Брайс беше първа по успех от випуска си в Харвард, но беше разбрала по трудния начин, че адвокатките не печелят процесите само с интелект и труд. В съда на жените им трябваше нещо повече, нещо, което да изравни точките им с мъжете, особено когато ставаше въпрос за адвокатка от Ню Йорк, която се опитваше да спечели в тексаски съд. Старата шега, че най-добрите футболисти, политици и съдии на света са от Тексас, май беше истина. Следователно съдебните дела представляваха по-скоро финансови преговори, които старите местни момчета неизбежно печелеха.

Процесите със съдебни заседатели обаче бяха отвратителни. Просто нямаше начин да се предвиди какво може да реши жури от дванайсет отегчени и предубедени граждани, които получават нищожно заплащане. Затова повечето адвокати мразеха тези процеси, но адвокат Елизабет А. Брайс ги обожаваше. Защото тя имаше предимство, с което нито един плешив и дебел местен адвокат не можеше да се похвали — късите поли. Обвиняемият Шей беше

четирийсет и шест годишен, женен, с две деца, уважаван банкер от стара банкерска фамилия от Далас. Той беше подведен под отговорност от федералния съд по петдесет пункта за банкови и данъчни измами, за да поддържа охолния живот на двацет и четири годишната си секретарка, негова любовница, и беше източвал пари чрез сметка на Кайманите, за да избегне данъците.

— Малката ми излизаше достатъчно скъпо и без данъците — беше обяснил Шей на Елизабет по време на един от конфиденциалните разговори между клиент и адвокат.

Правителството имаше записани разговори, снимки, извлечения от офшорни банкови сметки и като капак на всичко — самата любовница като главен свидетел срещу обещанието за имунитет. Присъдата му беше в кърпа вързана или поне така си мислеха прокурорите от Вашингтон.

Те обаче не познаваха Далас. Не си вади оная работа, където си вадиш хляба, беше пренебрегвана максима в големия Далас. Точно обратното, това не се смяташе за престъпление, а за достойнство, което се възхвалява и имитира, а не се наказва. Ако властите преследваха всеки бизнесмен в Далас, който използваше средства на компанията си или общински, или държавни пари, за да плаща за жени, нямаше да останат достатъчно членове в търговската камара да направят каре за карти.

Затова тя внимателно подбра заседателите — бели мъже на средна възраст, които вероятно поне веднъж са имали любовница, надяваха се един ден да имат такава или пък биха прекарвали половината процес в блянове самата тя да им стане любовница. Когато на свидетелската скамейка се изправиха банковият ревизор и данъчният инспектор, тя се постара да ги представи като некомпетентни старчоци и извика експерти, които (срещу определени суми) направиха на пух и прах всички представени доказателства. След това се държа наистина жестоко с основния свидетел на обвинението при кръстосания разпит (бедното момиче плака толкова усърдно, че обилният туш се разтече по лицето ѝ и се спусна в хирургически създадения улей между гърдите ѝ). И накрая подкъси полите си с петнайсет сантиметра.

Адвокат Елизабет А. Брайс извоюва поредната оправдателна присъда за поредния виновен клиент.

Тъкмо когато реши, че първото, което ще направи в понеделник сутринта, е да увеличи хонорара си на петстотин долара на час, веселите гласове на децата и родителите им, долитащи откъм павилиона, я изтръгнаха от мислите ѝ и тя погледна натам. Хладният вятър я лъхна и тя обвини тялото си с ръце, но студът, който усещаше, сякаш беше вътре в нея. Обзе я смътно чувство на тревога. *Грейс*. Тя заключи колата си и забърза към безлюдното игрище и самотния зрител на пейките. Джон тъкмо казваше в телефона си:

— Така ли, а какво знаеш ти за любовта? Лу, ти изобщо наясно ли си, че по-лесно ще задействаш верижната реакция на неутронна бомба, отколкото да предизвикаш оргазъм у една зряла американка?

Тя го видя, преди той да я забележи. Той обаче почувства присъствието ѝ с рецепторите си за опасност.

— Съпружеското тяло... — прошепна Джон в мембраната.

Той свали телефона от ухото си, побутна очилата си и видя очите ѝ, вперени в него като протонни бластери, докато се приближаваше забързано от средата на игрището. Страхът прониза съзнанието му. *По дяволите, какво съм сгрешил този път?* Съпругата му изглеждаше точно така, както изглеждаше преди десет години, когато се запознаха във Вашингтон. Беше на четирийсет, но все още невероятно привлекателна (дори в лошо настроение като сега) и точно толкова заплашителна в най-хубавия си черен костюм за заключителната пледоария. Изглеждаше, сякаш напълно контролира всичко и всички наоколо. Елизабет Брайс беше перфекционистка, която искаше да държи всичко под контрол, поради което двамата бяха несъвместими. Като интелски код и компютър „Макинтош“. Това караше Джон често да се чуди защо му беше предложила да се ожени за нея.

— Къде е Грейс?

— Да му се не види, Елизабет, обеща, че ще дойдеш поне на един мач този сезон.

— Освен това обещах на клиента си, че ще спечеля делото, и го направих. Къде е Грейс?

Джон си пое дъх, за да припомни на жена си, че този сезон не спази обещанието си и не дойде на нито един мач, че Грейси е по-важна от някакъв си престъпник, макар и да ѝ плаща по четиристотин долара на час, и че... но се отказа, защото тази вечер тя изглеждаше по-изнервена от обикновено. Понечи да я попита защо е толкова

ядосана, но както винаги бързо реши, че е по-добре да си замълчи, отколкото да бъде засипан с ругатни, в сравнение с които един срыв на системата би му се сторил истинско удоволствие. Винаги беше по-добре да премълчи, отколкото да рискува да предизвика избухливия нрав на жена си. Наричаше това управление на риска. Освен това Елизабет не му позволяваше секс по време на процес, а този уикенд щеше да му предостави чаканата две седмици възможност. Не можеше да си позволи да я изгуби с неуместни срѣдни.

— Купува си сладолед — посочи той с телефона по посока на павилиона.

Треньорът Уоли отхапа върха на сладоледа си с аромат на череша и по двойната му брадичка потече червен сок. Той обърса уста в ръкава на фланелката си с логото на „Торнадо“.

Уоли Фейгън се отдалечаваше от павилиона в посока към игрището, за да вземе топката, която беше оставил по време на вълнението след гола на Бренда. Отново отхапа от сладоледа си, избърса сока от брадичката си и забеляза някаква жена да го приближава като буреносен облак — тъмна коса, черни дрехи и мрачно изражение.

Майката на Грейси.

Сърцето на Уоли прескочи, но не заради късата ѝ пола. През трите футболни сезона беше разговарял с майката на Грейси само няколко пъти, но по някаква причина тя всеки път го изнервяше. Уоли Фейгън беше над метър и осемдесет и тежеше сто и десет килограма, но тази стройна жена му беше взела страха. Беше десетина години по-възрастна от него, ала в нейно присъствие той се чувстваше като пред майка си. И изведнџ се сети за *нейната* майка! Стори му се странно, че мисис Брайс е дошла тук тази вечер.

Тя се приближи и погледите им се срещнаха. Уоли се усмихна любезно, очаквайки да го познае. Лицето ѝ не изразяваше нищо. За нея той беше абсолютно непознат. Уоли се зачуди дали да я заговори, защото тя тъкмо го отминаваше, и неволно изрече:

— Господи, мисис Брайс, не очаквах да ви видя тази вечер.

Тя се обърна мълниеносно.

— Бях на процес, ясно?

Мили боже! Реакцията ѝ така стресна Уоли, че той едва не изстиска сладоледа от фунийката. Веднага съжали, че не я беше оставил да го отмине.

Сега, след като беше прекъснал устремния ѝ ход, тя се обърна да го огледа — високите маратонки „Рийбок“, сините тренъорски шорти, които бяха доста опънати върху внушителния му корем, и златистата фланелка, която не успяваше да го покрие; бейзболната шапка на „Тексас Рейнджърс“, обърната с козирката назад, сърцето, татуирано на лявата му ръка, и черешовия сладолед, стичащ се по брадичката му.

— Кой сте вие? — попита строго тя.

От тия думи го заболя. Уоли избърса лепкавата си ръка във фланелката, преди да я протегне към нея.

— Аз съм Уоли. Тренирам отбора на Грейси.

— О!

Никакво извинение. Тя оглеждаше ръката си с полепнал по нея сок. Очевидно се чудеше дали да не се избърше в полата си.

— Е, Уоли, днес имах важен процес, затова закъснях за мача на Грейс.

— Няма нищо, госпожо, аз просто... нали разбирате, заради майка ви.

Тя вдигна поглед и се намръщи:

— *Моята* майка ли? Какво ви интересува тя?

— О, боже, не знаете ли?

— Какво да знам?

Дори опитът му като нощен управител в „Тако Хаус“ на междуцатската магистрала не беше подготвил Уоли да съобщава подобни новини. Но вече беше отворил голямата си уста и трябваше да продължи.

— Мисис Брайс, майка ви е получила инсулт.

Елизабет отстъпи ужасено.

— Кога?

— Предполагам, че днес. В болница е.

Тя изглеждаше объркана. Посочи към игрището. Уоли погледна натам. Някакъв мъж седеше сам на пейките.

— Съпругът ми не каза, че майка ми е получила удар.

— Бащата на Грейси е присъствал на мача?

Сега вече тя гледаше Уоли, като че ли беше пълен идиот.

— Ето го там, по дяволите, на пейките!

Сега пък Уоли се обърка. Той свали шапката и се почеса по късо подстриганата си глава. Винаги се подстригваше късо, за да не се поти по време на мачове.

— Не сте дошли заради Грейси, нали?

Тя въздъхна достатъчно силно, за да може да я чуе.

— Определено не съм дошла за сладоледа, Уоли.

— Но тя... тя си тръгна.

— Къде е тръгнала?

— В болницата, да види баба си.

— Майка ми живее в Ню Йорк!

— Но брат ви каза, че майка ви е получила инсулт и щял да заведе Грейси в бол...

Жената се хвърли към Уоли и го сграбчи за фланелката. Очите и лицето ѝ бяха добили диво изражение. Тя беше толкова близо, че той усещаше горещия ѝ дъх в лицето си, когато му изкрещя:

— Аз нямам брат!

Уоли беше така уплашен, че почувства как се изпуска в шортите. Фунийката сладолед падна на земята. Подивялата жена го пусна и затича към павилиона.

— Грейсиии!

Гласът на Пол Райън, началника на полицията, се смесваше с останалите гласове, долитащи от всички страни в тъмнината, гласове на полицаи и цивилни граждани, които претърсваха гората, граничеща с парка. *В Поуст Оук, щата Тексас, не отвлечат деца!* — мислеше си Пол.

— Грейсиии!

Когато получи обаждането, Райън реши, че някоя богата майка на футболистка е изпаднала в истеричен пристъп, защото свидното ѝ отроче не се държи за полата ѝ. Неговата собствена жена, учителка в началното училище, наричаше това синдром на бебето Исус, защото всяка богата майка смятала, че разглезената ѝ рожба е с божествен произход. Не се съмняваше, че съвсем скоро тази майка ще получи обаждане по мобилния си телефон и ще разбере, че момиченцето ѝ е отишло при някоя приятелка, а тя дори нямаше да се извини. Щеше

просто да се качи в лъскавата си кола и да отиде в някоя пицария, за да се почерпят за победата, убедена, че полицаите в участъка са нейна лична охрана и може да им звъни по всяко време. Когато обаче пристигна на мястото и поговори с треньора на момичето, Пол Райън незабавно осъзна, че това е истинско отвличане — рус мъж с черна шапка беше потърсил детето по име.

— Грейсиии!

Единственото, което Райън виждаше, бяха високите дървета и покритата с листа земя пред него, осветени от фенерчето му, докато навлизаше в тъмната гора.

23:22 Ч.

Той долавя присъствието на другите, но вижда единствено дървета, лиани и висока трева — гъста непроходима джунгла. Крачи напред в тъмната нощ. В далечината проплаква дете. Нужно е да побърза, нещо ужасно предстои да се случи. Отново плач — този път от множество гърла. Изпаренията го задушават, клони бият по лицето и ръцете му, всяка крачка е едно мъчение — ала виковете се усилват, дишането му се учестява, сърцето му бие до пръсване...

И ето че внезапно излиза на светло. Горят сламени колиби, от дулата бълват пламъци. Гърмежите се сливат с крясъци, квичене, мучене. Удря го миризмата на опърлена козина. Извличат жени и деца от скривалищата и ги хвърлят в калта. Горящите домове осветяват ужасените им лица — нежните азиатски черти са изкривени от отчаяние. Подкарват ги като стадо по тясната пътека, след тях остават да звучат молби за милост...

„Не! Не! Не! Няма виетконгци! Няма!“

Невърстно момиче, нежно като китайска кукла, отчаяно се втурва да избяга от зверската стръвност, която я задушава — отзад я блъскат яки ръце. На лицето ѝ е изписан ужас — тя знае какво вършат тези мъже с красиви млади момичета като нея. С поглед търси да открие съчувствие в някое от тези сурови лица — и го открива в неговото. Обръща се с безмълвна молба. Той трябва да я спаси, защото тя ще е и неговото спасение: нейният живот е залог за душата му. Тя пада в калта. Нечия огромна ръка я сграбчва, но той я отблъсква и внимателно вдига момичето. „Спасете ме. Моля ви, спасете ме“ — чува я да плаче на родния си език. Китайската кукла се извърща към светлината и той съзира лицето — лицето на Грейси.

Бен Брайс се събуди с вик и рязко се изправи в леглото. Сърцето му биеше оглушително, ушите му бучаха. Звънеше телефонът. Той се пресегна за слушалката, събори празната бутилка от уиски, но успя да долепи мембраната до ухото си.

— Какво се е случило с Грейси?

ДЕН ВТОРИ

5:18 Ч.

Беше призори, когато Бен паркира стария джип, грабна брезентовата си чанта и забързано влезе в сградата на летище „Албакърки“. Главата му пулсираше при всяка стъпка. В този ранен съботен час залата вече гъмжеше от прибиращи се у дома скиори. Мерна един монитор с разписанието. Първият полет за Далас беше точно в шест.

— Разбирам, че става въпрос за спешен случай, сър — каза наземната стюардеса, — но всички места са заети и освен това имаме още два̀сет души в листа на чакащите. Всички днешни полети до Далас са пълни. — Погледна към компютъра си. — Мога да ви кача най-рано в понеделник.

Тя му се усмихна съчувствено и сви рамене, след което протегна ръка към следващия на опашката. Бен вдигна чантата си, отдръпна се от гишето и огледа пътниците — сънени студентчета, връщащи се у дома за пролетната ваканция. Едва ли някой би отстъпил билета си на непознат.

Той обаче трябваше да се добере до Далас.

Забеляза трима униформени мъже да крачат по главния коридор към изхода. Мъжът по средата изглеждаше на негова възраст и носеше капитански нашивки.

Бен пристъпи напред и ги пресрещна.

Карън, деветнайсетгодишната наземна стюардеса, поклати глава, когато мъжът спря капитан Портър. Вече шест месеца работеше на този терминал и историята винаги беше една и съща: „Спешен случай! Неотложен проблем!“. Искаше ѝ се да каже, че и нейният личен живот е в криза, но правилата на компанията не допускаха да се държи грубо с клиентите. Затова тя само се усмихваше и свиваше рамене. Този мъж обаче изглеждаше искрен и като че ли не би излъгал, за да си намери място в претъпкан самолет. Имаше приятни очи. За всеки случай тя вдигна слушалката, готова да набере номера на охраната.

Карън подаде бордната карта на следващия на опашката и погледна към мъжа, който умоляваше капитан Портър. Подобно на

всичките си колежки, тя харесваше капитан Портър. Авиокомпанията, за която работеше, наемаше само военни пилоти и по-младичките се смятаха за такива мъжкари, че непрестанно се пъчеха и очакваха всички стюардеси да си вдигат полите по команда. По-възрастните, като капитан Портър, бяха различни. Те уважаваха момичетата вероятно защото имаха дъщери на тяхната възраст и никога не се хвалеха с подвизите си в армията. За младите пилоти капитан Портър беше нещо като бог; разправяше се, че бил истински ас в някаква война, която тя едва си спомняше от часовете по история в гимназията, и че бил военнопленник почти три години. Карън потръпна само при мисълта: без Ем Ти Ви цели три години!

В момента мъжът сочеше телевизора, включен на Си Ен Ен. Карън се наведе над гишето, за да погледне монитора. На екрана се виждаше лицето на русокосо момиче, под което течеше надпис ОТВЛЕЧЕНО ДЕТЕ и ВЕРОЯТНА ПРИЧИНА: ОТКУП. Детето беше сладко. Карън отново погледна капитан Портър, очаквайки той да отпрати мъжа със съчувствено изражение и дежурното свиване на рамене, съпроводено с обяснение, че не е по силите му да направи нещо, защото е само обикновен служител. Карън обаче зяпна от изумление и напълно забрави за останалите пътници на опашката, когато капитан Портър пусна своето куфарче и прегърна човека, сякаш беше отдавна изгубеният му брат, след което взе чантата му и я занесе при Карън.

— Карън, чекирай багажа на полковника — кротко нареди той. — И смести другаде някой от първа класа.

Карън можеше да се закълне, че в очите на капитан Портър проблясваха сълзи.

8:13 Ч.

Въпреки възраженията на майка си Грейси идваше да го посещава през няколко месеца, а през последните пет години прекарваше по един месец от лятната си ваканция при него. Ако не бяха гостуванията ѝ, сутринта, в която Бен нямаше да отговори на Бъди, вече можеше да е настъпила. Той имаше нужда от нея и знаеше точно защо; тя също се нуждаеше от него, макар да не съзнаваше причините. Бен чувстваше, че Господ ги е свързал по начин, който той нито разбираше, нито се опитваше да разбере.

Бен вече седеше на задната седалка на жълто такси, което караше с повече от сто километра в час по северната магистрала на Далас. Зад волана седеше арабин с тюрбан, през прозорците се чуваше градският шум, а слепоочията му пулсираха болезнено. Бетонният свят отвън препускаше покрай него; стомахът му се преобръщаше при мисълта, че може никога повече да не види Грейси. Имаше чувството, че ще повърне фъстъците и кафето, които погълна в самолета, ако продължи да гледа четирите каубойски кукли на таблото, които поклащаха огромните си глави. Облегна глава назад и затвори очи, а мислите му се върнаха към последното гостуване на Грейси. Бяха седнали в люлеещите столове на верандата и наблюдаваха залеза, когато след известно мълчание тя изтърси:

— Мама казва, че си пияница.

— Права е — бе отвърнал той.

— Но ти не пиеш, докато съм тук.

— Докато си тук, не изпитвам нужда от алкохол.

— Защо?

— Не знам. Сигурно защото ме спохождат само приятни мисли.

— Значи решението е просто — трябва да съм тук през цялото време.

Той се беше усмихнал.

— Много мило от твоя страна да го предложиш...

— Не, Бен, аз наистина смятам така. Искам да живея при теб.

— Миличка, това не е място за момичета.

— Тогава ти ела да живееш с нас. Къщата е достатъчно голяма.

— Там няма място за мен. Когато си живял в джунглата, не можеш да дишаш, ако стените са от бетон.

Грейси бе замълчала, преди да каже:

— Тя още те обича.

Когато Бен отвори насълзените си очи, таксито тъкмо спираше пред портала на БРАЙЪРУИК ФАРМС, СТРОГО ОХРАНЯВАН ЖИЛИЩЕН КОМПЛЕКС, както подсказваше и табелата ВЛИЗАНЕТО НА СЛУЧАЙНИ ПОСЕТИТЕЛИ ЗАБРАНЕНО. Бен си спомни за изтривалката пред родната му къща в Западен Тексас, на която пишеше: „Добре дошли на всички“.

След като провери самоличността на Бен, пазачът обясни пътя на шофьора и натисна копчето за отваряне на вратите. Сякаш влязоха в оазис наред пустиня от бетон: високи дъбове, засенчващи широкия път, обширни зелени морави, проблясващи изкуствени езерца, заобиколени от пешеходни пътечки. Великолепните къщи бяха скътани навътре в огромните парцели, къщи, които биха накарали всеки гост да зяпне от удивление, но Бен едва ги забелязваше. В ума му беше само Грейси.

Шофьорът на таксито включи радиото: „Снощи в шест и петнайсет полицията в Поуст Оук бе вдигната на крак. Тя разпространи описанието на жертвата и на заподозрения. Десетгодишната Грейси Ан Брайс е бяла, висока около метър и четирийсет и тежи трийсет и шест килограма. С къса руса коса и сини очи. Заподозреният е бял мъж на видима възраст между двацет и трийсет години, около сто килограма, висок към метър и осемдесет, също русокос. За последно е видян с карирана риза и черна шапка. Полицията моли всеки гражданин, снимал мачовете в парка на Брайъруик Фармс, да й предостави филмите“.

Арабинът погледна Бен в огледалото за обратно виждане.

— Отвлекли момиченце. В моя страна намираме мъж — той стовари отворената си дясна длан върху таблото — и отрязваме негови топки. И после негова глава.

Той отново се извърна към пътя и наби спирачки. Бен полетя напред. Таксито едва не повлече полицейските заграждения, поставени напречно на Магнолия Лейн. Двама униформени полицаи застанаха

пред таксито с ръце на кобурите, поклащайки глави. Шофьорът се обърна назад и сви рамене.

— Дотук сме — каза той.

Бен плати сметката от четирийсет и пет долара с банкнота от петдесет и слезе от колата. Утринното слънце прониза очите му, той потупа дрехите си, за да открие слънчевите си очила, но се сети, че ги е оставил в джипа. Разтри слепоочията си, но пулсирането не стихна. Имаше нужда от сутрешния си крос, за да прогони снощните демони, но тази сутрин не му остана време. Метна чантата си през рамо, премина загражденията и закрачи по тротоара към медийния цирк.

Телевизионните коли със сателитни антени, наредени от двете страни на улицата, бяха примамили навън обитателите на комплекса още преди закуска. Деца, родители, оператори, репортери и полицаи се тълпяха по улицата и тротоарите и гласовете им почти заглушаваха непрестанното бучене на новинарски хеликоптер, носещ се ниско над тях.

Бен продължи по тротоара и мина покрай репортер, който казваше: „Грейси е видяна за последно в парка «Брайъруик Фармс», облечена със сини футболни шорти и златиста фланелка с надпис на отбора ѝ «Торнадо» отпред и деветка на гърба“.

Децата караха колела и кънки по алеите, техници нагласяха апаратурата си, фотографи снимаха къщите. Друг репортер говореше пред друга камера: „Момичето е отвлечено след футболен мач в този богаташки комплекс на шейсет километра северно от Далас“.

Родителите бяха скупчени на групички, хванали за ръце децата си, а по лицата им беше изписан страх, че и те могат да бъдат отвлечени през нощта. Бен познаваше този страх.

По тротоарите и моравите бяха насядали оператори с размъкнати дрехи (Грейси му беше разяснила, че това е моден стил), със слънчеви очила и бейзболни шапки с козирките назад. Седяха в градински столове, отпиваха кафе и се оплакваха от ранното ставане, предлагайки професионалното си мнение: „Сигурно е някой роднина. Накрая все така излиза“.

Сега това беше тяхното отвличане. Грейси Ан Брайс беше сензация.

И светът чакаше новини пред дома ѝ, където десетина телевизионни камери стояха приготвени на стативите, насочени към

Магнолия Лейн № 6, триетажна къща, наподобяваща френски замък; приличаше по-скоро на хотел, отколкото на дом. Грейси не беше преувеличила — къщата наистина беше огромна.

Бен закрачи по дългата алея, водеща към входната врата, но поспря, за да чуе един репортер, който говореше пред камера: „Вчера Грейси е играла футбол тук, в Поуст Оук, след което е отишла до павилиона и оттогава никой не я е виждал. Родителите ѝ се молят да е била отвлечена заради откуп и се надяват, че дъщеря им може да бъде спасена с пари. Едва четиринайсет часа след отвлечането са впрегнати всички сили за откриването на Грейси и мъжа, който я е отвлякъл. ФБР сформира команден център, местната полиция организира акции за издирване, а в парка, откъдето е била отвлечена, скоро ще бъдат пуснати полицейски кучета...“.

Бен продължи към верандата. На сивите, покрити с плочи стълби с детски почерк и цветен тебешир бяха написани думите: „Обичаме те, Грейси“. Думите оказаха върху Бен същото въздействие както сутрешният му крос: той отстъпи встрани от верандата и повърна зад един нисък храст. Избърса уста с червена носна кърпа и натисна звънеца.

Звънецът не се чуваше във вътрешността на къщата от звънящите телефони, гърмящите телевизори и полицаите, които се суетяха наоколо, агентите на ФБР, които крещяха в микрофоните си, и момченцето, което търчеше наоколо в униформа на бейзболния отбор „Ред Сокс“, целеше се с пръст като пистолет и викаше: „Горе ръцете!“.

Сред целия този хаос един висок чернокож мъж крачеше спокойно из широката галерия с колони, която се простираше по протежение на къщата. Специалният агент от ФБР Юджийн Девро беше обут с черни каубойски ботуши и дънки, а на широкия му колан блестеше златна значка. В кобура му имаше полуавтоматичен пистолет. Девро беше главният агент по случая с Грейси Ан Брайс. През последните десет години търсенето на отвлечени деца се беше превърнало в негово всекидневие.

Токовете на огромните му ботуши отекваха под внушителното му тяло при всяка стъпка по лъскавия паркет, докато минаваше край статуи, картини и мебели, които сякаш щяха да се счупят само ако се

облегнеш на тях. До него крачеше специален агент Флойд, който сочеше нагоре с показалеца си.

— Това не е ли най-тъпото нещо, което си виждал?

Високият сводест таван на галерията беше покрит със стенопис, изобразяващ старовремска улица с магазинчета, пешеходци, коне и карети; улицата продължаваше до фойето, където преминаваше в селски площад.

— Някога работил ли си по отвличане на дете, живяло в такъв разкош? — попита Флойд.

Естеството на работата на Девро не го отвеждаше в подобни домове. Типичната жертва на отвличане живееше в каравана, в порутен апартамент или в евтина къща под наем, но не и в огромна резиденция, пълна с произведения на изкуството и фрески по тавана.

— Богатите момиченца рядко биват отвличани от непознати.

Девро беше специалист по отвличанията във Федералното бюро, повикан от хюстънския офис; разследваше само отвличания на деца от непознати. Грейси Ан Брайс беше единайсетият му случай през тази година, а сега беше едва април.

Той се спря. На стената висеше семеен портрет, осветен с насочена лампа; родителите и момченцето бяха облечени в черно, а жертвата в бяло. Русата ѝ коса беше в рязък контраст с тъмните коси на останалите. Изглеждаше сладко хлапе. На масичката отдолу се мъдреше списание „Форчън“ с бащата на корицата под надписа: „Следващият Бил Гейтс?“. Девро вдигна списанието и го разтвори на страницата за него. Същият семеен портрет заемаше цяла страница — на показ пред целия свят. Целият свят знаеше, че Джон Брайс всеки момент ще стане изключително богат, че съпругата му се казва Елизабет и че има син на име Сам и дъщеря на име Елизабет.

Девро върна списанието на мястото му и каза:

— Възможно е това наистина да е отвличане за откуп.

Поне така се надяваше. Отвличането за откуп беше единственият реален шанс момчето да е още живо: не се иска откуп за мъртво дете.

— Бащата — каза Флойд — е истинска откачалка. Не вярвам да се справи с телефонното обаждане, ако изобщо има такова. Май ще трябва да се обърнем към майката... адвокатка е, защитава все бели якички.

От дъното на коридора Девро дочу твърд женски глас:

— Хилда, единствената ти работа е да се грижиш за Сам.

Майката на жертвата — четирийсетгодишна, стройна и с напрегнато изражение — се появи в другия край на галерията, решително упътила се към тях, следвана от семейната бавачка — млада испанка, по-възрастна бяла жена със славянски черти, облечена в униформа, и един местен полицај, млад, тъповат на вид, мускулест и с изражение, ясно показващо, че по-скоро би участвал в престрелка с мексикански наркокартел, отколкото да получава заповеди от майката. Тя беше облечена делово и изглеждаше безупречно в ушит по поръчка костюм и обувки на висок ток. Беше с идеална прическа и грим. Такава жена не оставаше незабелязана на улицата. Пръстът ѝ разсичаше въздуха.

— Намери го, нахрани го, следвай го навсякъде. Не го оставяй да излезе от къщата и не го изпускай от очи. Разбрано?

— *Si, señora.* — Испанката се отдели от антуража.

Майката се обърна към прислужницата:

— Силвия, поръчай храна. Няма да открият дъщеря ми на празен стомах.

— Да, мадам. — И тя изчезна още преди думите да заглъхнат.

Следващата заповед бе изстреляна към полицаја:

— Разкарайте тези хора от моравата ми.

— Ще се опитам, мадам, но...

— Никакво „но“. Направете го. Ако трябва, стреляйте.

— Тъъ, да, мадам. — Младият полицај се предаде и излезе навън, клатейки глава.

Когато майката се приближи, Девро забеляза очите ѝ — бдителни и съсредоточени, а не празни и объркани, каквито обичайно бяха очите на родителите в подобна ситуация. Девро ѝ кимна, докато минаваше покрай него. Беше сутринта след отвлечането на дъщеря ѝ, а тя беше облечена елегантно и напълно се владееше. Девро съзнаваше, че това е нейният начин да се справи с положението, да се преструва, че все още контролира живота си. Това, разбира се, не беше вярно. Животът на дъщеря ѝ — и съответно нейният собствен — сега се контролираше от похитителя.

— Доста корава жена — отбеляза Флойд.

8:39 Ч.

Господи, моля те да е за откуп.

Останала насаме за момент, Елизабет Брайс се спря, подпря глава на стената и затвори очи. Адреналинът в кръвта ѝ пулсираше както когато очакваше да чуе присъдата на обвиняемия, но днес нямаше къде да отиде, нямаше кого да защитава, нямаше свидетел на кръстосан разпит, нямаше лековерни съдебни заседатели, пред които да произнася заключителната си пледоария за истината и справедливостта. Нямаше какво да прави, освен да обикаля къщата, да се надява и да се моли. Тази сутрин под душа каза първата си молитва от трийсет години насам.

Господи, моля те да е за откуп.

Тя си пое дълбоко въздух и бавно го издиша. Сърцето ѝ биеше лудешки, като че ли току-що беше тренирала цял час на степера. Дисциплинираното ѝ тяло се беше поддало на страха точно както дисциплинираното ѝ съзнание се беше поддало на паниката. Врълхлитаха я хиляди мисли. Къде е Грейс? Мъртва ли е? Още ли е жива? Кой я е отвлякъл? Какво ѝ е направил? Пари ли иска? Защо тогава не се обажда за откуп? От ФБР знаят ли какво правят? Ще се върне ли някога? Защо на мен? Защо моето детенце? Как можа Джон да допусне да я отвлекат? Как?

Проклет да е!

Тя почувства гневът да се надига в нея, онзи гняв, който се спотайваше точно под повърхността, винаги готов да изплува и да завладее всяка ситуация; онзи гняв, който се опитваше да потиска всеки ден от живота си. Днес битката се оказваше изключително трудна, защото Елизабет Брайс по никакъв начин не можеше да проумее как собствената ѝ дъщеря е могла да бъде отвлечена под носа на тъпия ѝ съпруг в един обществен парк!

Миналата нощ в парка тя беше проклинала съпруга си, след като паниката отстъпи място на гнева. Първо обаче се беше оставила на паниката и напълно беше изгубила контрол. Крещеше, сграбчваше деца и родители и повтаряше: „Виждали ли сте Грейси? Виждали ли

сте Грейси?“, и тичаше в кръг, и викаше Грейси, докато не прегракна. Тогава гневът ѝ надделя и тя се разбесня първо на Джон и след това на треньора на дъщеря си.

— Посочил си Грейси на похитителя ѝ? Проклет идиот!

Родители и полицаи бяха претърсвали парка до късно през нощта. Когато от ФБР пристигнаха и прецениха, че това са по-скоро хаотични действия, отцепиха парка и наредиха на всички да го напуснат. Търсенето трябвало да е организирано, а и доказателствата можели да бъдат стъпкани. Казаха, че след като Грейси не е открита след осем часа, явно не се намира в парка. Затова Елизабет се беше прибрала вкъщи, беше се молила под душа и после се беше преоблякла. Държеше се будна повече от двацет и седем часа с кафе и адреналин. Беше приучила тялото и ума си да функционират без сън; безсънието щеше да ѝ се отрази някъде на трийсет и шестия час, когато съзнанието ѝ щеше да се предаде на физическото изтощение и тя щеше да заспи. Но не сега. Не още. Тялото ѝ вече беше уморено, но умът ѝ оставаше буден и гневен: *По дяволите, как е могъл Джон да позволи някой да я отвлече!* Тя сви юмрук и удари стената.

— Добре ли сте, мисис Брайс?

Входният звънец иззвъня още веднъж и когато Елизабет отвори очи, видя младия полицаи с чаша кафе и поничка; по устата му имаше пудра захар, а изражението на лицето му беше вяло, като че ли му предстоеше поредният ден, в който ще дъвче понички и ще спира нарушители по пътищата. Той беше идеален пример за силите на реда от малките градове и една от основните причини тя незабавно да повика ФБР.

— Аз съм добре, но дъщеря ми не е. Отивайте да я намерите!

Полицаят се задави с поничката, обърна се и забърза нанякъде. Адвокат Елизабет Брайс пое дълбоко въздух, за да си възвърне самообладанието, и решително тръгна към галерията. Тя щеше да се появи по телевизията, но не за да се моли.

Отиде в официалната трапезария за трети път тази сутрин. Началникът на полицията на Поуст Оук и четирима униформени стояха наведени над масата за хранене и изучаваха голяма карта, осветена от полилея над тях. Не я забелязаха.

— Започнете от южния край и тръгнете на север. Предупредете хората да претърсват в редица, на метър разстояние един от друг, и да

се движат бавно, не сме на състезание. Ако попаднат на нещо, да дадат знак, но да не го докосват. Момчетата от ФБР ще го снимат и ще го опаковат в найлонова торбичка — нареждаше полицейският началник Райън. Най-сетне съзря застаналата до вратата Елизабет. — Ще ни трябват някакви дрехи, госпожо, нещо, което Грейси е обличала наскоро и не е прано. За кучетата.

Елизабет кимна.

Началникът отново се обърна към хората си:

— Бъдете на позиция точно в девет и трийсет. Боби Джо първо ще пусне кучетата в гората, докато ние обиколим игрищата. След това отново ще претърсим гората — може да извадим по-голям късмет на светло.

Елизабет продължи да снове наоколо, докато не се натъкна на една сериозна млада жена, облечена в синьо шушляково яке с надпис ФБР, с химикалка и тефтер в ръка. Бяха ѝ я представили преди малко, но не си спомняше името ѝ.

— Мисис Брайс, какъв цвят, размер и марка бельо е носела Грейси?

Агентката ѝ зададе въпроса, все едно я питаше дали иска сметана в кафето. Елизабет възпря емоциите си.

— Не знам. Вчера излязох, преди тя да се събуди. Имах дело. Съпругът ми може да знае, попитайте него. Той остави да я отвлекат.

Джан Йоргенсон, специален агент на изпитателен срок, проследи с поглед как майката на жертвата тръгна надолу по шикозната галерия. Във фермите на родната ѝ Минесота нямаше галерии.

Джан се мушна в кухнята, увери се, че е сама, и измъкна едно протеиново блокче от чантичката на кръста си — не беше хапвала нищо от снощи, когато ги повикаха, а не ядеше понички. Беше издържала без храна толкова дълго само защото миналата седмица беше наблюдавала на въглехидратите заради маратона, в който точно сега би трябвало да участва. В следващия миг някой я ръгна в гърба.

— Горе ръцете!

Джан се обърна и видя момчето на семейство Брайс, което беше одрало кожата на баща си. Държеше дясната си ръка като пистолет.

— Това го научих от Уди, от „Играта на играчките“. — Хлапето се изсмя и избяга.

Джан поклати глава. Сестра му беше отвлечена, а то си играеше на каубои и индианци или на полицаи и престъпници. Явно нямаше никаква представа какво се случва.

Джан изгълта протеиновото блокче на четири бързи хапки, докато гледаше малкия телевизор на бара. Един репортер говореше от предната веранда:

— ... откуп. Джон Брайс скоро ще се превърне в един извънредно богат човек...

Стари новини. Джан излезе, но продължаваше да чува репортера от телевизора в кухнята или от този в съседната стая, или от други невидими телевизори в стаите, покрай които минаваше, включени, сякаш някой изпитваше ужас да не пропусне водещите новини.

— Следващата седмица компанията му „БрайсУер.ком“ пуска акции на борсата, което ще донесе на Джон Брайс изключително...

Джан влезе в кабинета.

— *Един милиард долара?*

Специален агент Юджийн Девро, на когото бе възложено разследването, разпитваше бащата. Джон Р. Брайс кимна с празен поглед. Седнал с увиснали рамене на дивана, той сякаш всеки момент щеше да падне от изтощение, ако не бяха агент Флойд и Рандал, които седяха от двете му страни и го подпираха. Къдравата му тъмна коса беше разрошена, панталоните му в цвят каки и синята му дънкова риза бяха мръсни и измачкани, а възелът на жълтата му вратовръзка, щампирана с Мики Маус, беше разхлабен. Лицето му приличаше на спаднал балон. Но това, което я поразя, беше безмерната тъга в кафявите му очи над очилата с черни рамки, увиснали на края на носа му, очите на човек, който внезапно се е изгубил и е останал сам в един враждебен свят.

— Тя ми подари тази вратовръзка — каза той, без да се обръща към никого.

На масичката пред него имаше телефон, свързан с компютрите в Бюрото. Един агент със слушалки на ушите проверяваше оборудването, което щеше да запише и проследи обаждането за откуп. Ако то изобщо дойдеше. Ако мотивът беше пари.

— Един милиард долара — повтори агент Девро.

Бащата го погледна и каза с едва доловим глас:

— Може да ги вземе всичките, само да пусне Грейси.

Агент Девро сведе очи и хвърли кос поглед към останалите агенти.

— Мистър Брайс, сещате ли се за някаква причина, поради която някой да иска да нарани семейството ви?

— Не — прошепна той.

— Отправяни ли са ви заплахи?

— Не.

— Скоро да сте уволнявали служители?

— Не.

— Подозирате ли някого?

— Не.

— Забелязали ли сте непознати из квартала?

— Не. Охраната на портала би трябвало да държи лошите надалеч.

Агент Девро го огледа за момент и очевидно заключи, че той не е нито похитителят, нито може да бъде източник на информация. Тогава се обърна към Джан.

— Да, агент Йоргенсон?

— Сър, съставям подробно описание на облеклото на жертвата. Според майката мистър Брайс вероятно разполага с нужната ми информация.

Агент Девро кимна.

— Действайте.

За Джан Йоргенсон това беше първият случай на отвличане на дете. Вече единайсет месеца работеше в Бюрото и винаги беше смятала, че един ден ще се омъжи и ще има деца; но сега вече не беше толкова сигурна. Въпросите ѝ се струваха като тежко бреме.

— Мистър Брайс...

Джон гледеше втренчено жената от ФБР и се опитваше да разбере въпроса ѝ. Защо го питаше за...

— Бельо?

Той се обърна към останалите агенти, които нагласяха записващите устройства, за да са готови, когато похитителят се обади

да поиска откуп — един милион, пет милиона, десет милиона — изобщо не го интересуваше колко. Щеше да плати и Грейси щеше да се върне вкъщи. *Това е сделката!* Очите му зашариха от един агент към друг, но те гледаха оборудването си.

— Но вие казахте... аз реших... мислех, че е за пари.

До този момент на Джон Р. Брайс изобщо не му беше хрумвало, че парите му може да не са мотивът за отвличането на дъщеря му. Стомахът му се сви на топка. Пареща горещина се разля по лицето му. Помисли, че ще припадне. Горната част на тялото му се наклони напред, но той подпря главата си с ръце. Свали очилата си; светът около него се замъгли, но образът в съзнанието му беше кристално ясен. *Грейси... и някакъв мъж... и...*

— О, боже!

И той заплака. Не успя да се въздържи. Дори не се опита. Просто се предаде.

Звънецът извън още веднъж точно когато Елизабет влезе в кабинета. Петима агенти със сериозни изражения я погледнаха едновременно и след това бързо извърнаха очи. Съпругът ѝ седеше на дивана между двама агенти. Беше заровил лице в ръцете си и плачеше неутешимо. Тялото ѝ се приготви за най-големия ѝ страх.

— Грейс ли? — попита тя.

Главният агент поклати глава. Страхът разхлаби хватката си и тялото на Елизабет се поотпусна. Тя издиша дълбоко.

— Слава богу. — След това се обърна към съпруга си. — Джон, какво става?

Хлипането му не стихна. Елизабет се приближи към него и застана над жалката му фигура, неспособна да реши дали да го успокои, или да го зашлеви, задето бе допуснал да отвлекат дъщеря им. Агентите, които седяха на дивана, се изправиха и се отдалечиха.

— Какво се е случило? — обърна се тя към агент Девро.

Той въздъхна.

— Трябваше да го попитаме, мисис Брайс. Нужно ни е пълно описание на облеклото на Грейси, включително нейното...

— Бельо.

Агент Девро кимна.

— Да, мадам.

Съзнанието на Елизабет препускаше така диво, та беше забравила, че изпрати жената от ФБР при Джон. Тя сложи лявата си ръка на рамото на съпруга си.

— Джон — прошепна тя нежно.

Той я погледна със зачервени очи, а сълзите се търкаляха по лицето му и се смесваха със сополите. Брадичката му трепереше. Обърса лице в ръкава си. Малкото ѝ момче.

Джон Р. Брайс се беше оженил за нея, когато тя имаше нужда от съпруг. И той беше добър съпруг: никога не беше я злепоставял на публични места, нито я беше ядосвал насаме; винаги ѝ беше пращал цветя в офиса на рождения ѝ ден и на годишнината от сватбата им, макар тя да не беше особено романтична; беше грижовен баща на двете им деца и абсолютен гений по математика в един опасан с кабели свой свят. Джон Р. Брайс беше едно добро нежно момче... и напълно безполезен в битка. Освен докторската си степен, нямаше нищо, на което да разчита в кризисни моменти, нямаше запаси от духовна сила, на които да се позове, когато беше нужно да е суров, жесток и безскрупулен. Изобщо не приличаше на нея — тя с лекота би насочила пистолет в главата на похитителя и би му пръснала мозъка, ако се наложи, за да спаси Грейс. Джон Брайс не беше суров, жесток или безскрупулен. Той беше просто едно трийсет и седем годишно момче, което я гледаше, сякаш току-що го е набил кварталният побойник и има нужда от майчина прегръдка и утеха. Елизабет обаче го зашлеви през лицето.

— Джон — процеди тя през стиснати зъби, докато гневът се опитваше да излезе от тъмнината, — моли се да бъде за откуп. Защото ако не е...

— Елиза...

Тя го зашлеви отново.

— Проклет да си! Ти допусна да я отвлекат!

— Мисис Брайс — намеси се агент Девро, — това няма да помогне.

Помагаше ѝ. Елизабет вдигна ръка отново, но една черна длан хвана китката ѝ. Гневът ѝ се обърна срещу агент Девро.

— Пус-не-те ме!

Телефонът иззвъня. Агент Девро я пусна и седна до Джон. Агентът със слушалките включи устройството на запис и кимна на Девро. Телефонът иззвъня отново.

— Мистър Брайс — каза агент Девро.

Джон не промени позата, в която го беше оставила: ръцете още обгръщаха главата му, за да се предпази от ударите ѝ, и той тихо хлипаше:

— Съжалявам.

Телефонът иззвъня отново.

— Мистър Брайс, ще вдигнете ли?

Съпругът ѝ не се помръдна. Елизабет си помисли: „Напълно безполезен в моменти на криза“, и протегна ръка към агент Девро.

— Аз ще говоря.

Агент Девро вдигна слушалката и ѝ я подаде. Лентата записваше. Тя сложи слушалката до ухото си.

— Елизабет Брайс.

Прозвуча детски глас:

— Може ли да си поиграя със Сам?

— *Какво?* Не, Сам не може да играе днес!

Агентите се спогледаха с облекчение.

Елизабет върна слушалката на агент Девро и въздъхна. Детското гласче я беше поуспокоило. Вече изчерпан, гневът ѝ се оттегли като торнадо в притъмняло небе и тя огледа разрушенията, които беше причинил — съпругът ѝ още хлипаше, лицето му беше зачервено и подпухнало — и някакво плахо чувство на угризение се опита да проникне в съзнанието ѝ. Тя го захвърли като изпушен фас.

За всичко беше виновен Джон! Той позволи да я отвлекат!

Дишането ѝ се учести, тя хвърли последен поглед към безполезния си съпруг и излетя от стаята. Насочи се към галерията и тъкмо прекосяваше фойето, когато звънецът издрънча отново. Тя спря, отвори със замах входната врата и се втренчи в мъжа на верандата. Всеки, който познаваше живота му, би очаквал да е по-едър и по-суров на вид. Но той беше доста слаб, с изсечени черти на загорялото лице, щръкнала руса коса и най-невероятните сини очи, които човек можеше да си представи. Беше забележително красив за шейсетгодишен мъж и можеше да мине за филмова звезда на средна възраст. Но той беше просто един алкохолик.

Елизабет Брайс обърна гръб на свекъра си и се отдалечи.

8:59 Ч.

Бен Брайс влезе в къщата на сина си и попадна в истинска лудница. Край него сновяха униформени полицаи и агенти на ФБР, една прислужница говореше по мобилен телефон, а внукът му, в бейзболен екип, бягаше от някаква млада испанка, която го увещаваше да изяде закуската си.

Обширната галерия, в която попадна, се простираше към двете крила на къщата. Пред него имаше красиво стълбище за втория етаж. Зад стълбището беше дневната с френски прозорци, които гледаха към езерце с водопад. Грейси му беше казала, че новият им дом струва три милиона долара. Тогава той си беше помислил, че тя греши нещо, но докато се оглеждаше, осъзна, че това място си струваше всеки цент от тези три милиона. Което беше добре: синът му можеше да си позволи откупа.

Бен не беше говорил с Джон от пет години, когато дойде за последен път в Далас по случай раждането на Сам. Той едва позна слабия млад мъж, който се появи във фойето с помръкнал занесен поглед. Бен пусна на пода чантата си, приближи се към сина си и го хвана за раменете.

— Джон. — Последва сковано ръкостискане. — Джон.

— Мислите ли, че е за откуп? — попита синът му.

— Джон, това съм аз... Бен.

Джон побутна очилата на носа си и примигна стреснато.

— Бен? Какво правиш... Как... Кой ти се обади?

— Ти трябваше да ми се обадиш, сине.

Над главите им се чу глас:

— Аз му се обадох.

Беше го напуснала веднага след раждането на Грейси, твърдо решена, че единствената ѝ внучка няма да бъде отгледана от бавачки. Бен реши, че това е само извинение да избяга от него, но не я упрекваше; самият той би избягал от себе си, стига да можеше. Първоначално тя го навестяваше редовно, но времето между

гостуванията ѝ ставаше все по-дълго. Преди пет години напълно прекрати посещенията си, защото вече имаше да гледа две внучета.

Тя стоеше на стълбищната площадка — рижата ѝ коса и бялата кожа проблясваха на светлината, струяща от купола. Все още беше най-красивата жена на света и сега любовта и болката, които Бен Брайс се мъчеше да удави в уиски, изплуваха на повърхността. Очите му се насълзиха, като видя, че тя все още носи брачната си халка. Беше ревностна ирландска католичка, която никога нямаше да поиска развод, но не можеше да живее с пияница; той пък беше заклет пияница, който никога нямаше да обикне друга жена, но не можеше да живее без алкохола.

Тя слезе по стълбите и Бен разбра, че е плакала цяла нощ. Знаеше, защото много нощи я беше разплаквал. Никога не я беше удрял в изблик на гняв. Бен Брайс нямаше лошо пиянство. Колкото повече се наливаше, толкова повече се затваряше в себе си — бореше се с демоните в душата си и оставяше жена си да заспи, изтощена от плач. Душата му беше белязана от сълзите ѝ. Пет години не беше я виждал, не беше я докосвал и сега болезнено му се прииска да я прегърне, но беше напълно парализиран, като редник пред генерал с четири звезди.

Тя го разбра.

Отиде при него и зарови лице на гърдите му. Бен я притисна силно и вдъхна аромата ѝ. И за един кратък миг се пренесе трийсет и осем години назад, когато светът все още беше смислен.

Тя въздъхна дълбоко, почти изхлипа и той усети как стройното ѝ тяло леко се отпуска.

— О, Бен. Ами ако я нарани?

— Ще си я върнем, Кейт. Ще платим откупа и ще си я върнем.

— Дядо!

Бен погледна към внука си, който се беше вкопчил в крака му. След него дотича испанката.

— Сеньор Сам трябва да изяде свое мюсли.

— Не го ща гадното мюсли!

Бен Брайс прегърна близките си. Освен Джон. Той беше изчезнал.

— Какво, по дяволите, прави той тук?

Елизабет нападна съпруга си още с влизането му в кухнята. Джон се дръпна, ръцете му се стрелнаха към лицето и веднага се отпуснаха, когато осъзна, че няма да го удари пак.

— Не искам този алкохолик в къщата си!

Джон не отговори. Надникна в килера с провизиите, сякаш търсеше място да се скрие.

Тя се втрени в съпруга си и поклати глава: напълно безполезен в моменти на криза!

— Мисис Брайс.

На прага на кухнята стоеше агент Девро.

Бен стоеше под стълбището с жена си, внук си и младата испанка, когато един агент от ФБР на средна възраст се появи заедно с Елизабет. Бен я погледна, но тя отмести очи.

— Кейт — каза тя, — можеш ли да донесеш снимката на Грейс от стаята ни за агент Девро. Също и някаква дреха, която е носила вчера, да не е прана. Може би училищната ѝ униформа. Дай я на инспектор Райън, той е в трапезарията. — След това тя се обърна към Сам: — Изяде ли си закуската?

Сам се опитваше да се скрие между краката на дядо си, викайки: „Помощ!“.

Бен протегна ръка към агента.

— Аз съм Бен Брайс, дядото на Грейси.

— Юджийн Девро, ФБР.

Той беше едър мъж с големи ръце и здраво ръкостискане. Двамата се огледаха преценяващо.

— Бен Брайс — каза агент Девро. — Името ми звучи познато.

Бен поклати глава и насочи разговора в друга посока:

— Получихте ли искане за откуп?

— Не, сър. А по въпроса за бельото на Грейси, мисис Брайс?

— Кейт — каза Елизабет, — какво бельо е носела Грейс?

— На мачовете обикновено носи „Под прикритие“.

— Под какво?

— „Под прикритие“. Спортно бельо. Всички хлапета го харесват, подражават на професионалистите. Дъщеря ми носи същата марка под

баскетболния си екип. — Той се обърна към Кейт. — Грейси носеше ли шорти?

— Да, сини. И тениска без ръкави, също синя.

Агент Девро погледна към дъното на галерията и извика:

— Агент Йоргенсон! — Една жена от ФБР се приближи и той обобщи: — Значи имаме бели маратонки „Лото“, сини три четвърти чорапи, наколенки, сини боксерки „Под прикритие“ и тениска без ръкави, сини шорти, златиста фланелка с надпис „Торнадо“ отпред и цифрата девет на гърба. — След което се обърна към останалите: — Нещо друго?

— Медальонът ѝ — каза Бен, предизвиквайки острия поглед на Елизабет.

— Какъв медальон? — попита агент Девро.

— Сребърна верижка със сребърна звездичка.

— Сигурен ли сте, че го е носела?

— Сигурен съм.

Кейт потвърди с кимване.

Агент Девро се обърна към агентката, която записваше в тефтерчето си.

— Прибавете медальона и разпространете пълното описание за медиите.

— Да, сър — отвърна тя.

Агент Девро кимна учтиво на Кейт и Бен и се отдалечи с Елизабет.

Бен се обърна към Кейт.

— Защо питат за — той погледна към Сам... — за дрехите ѝ? Мислех, че става въпрос за откуп.

Тя вдигна ръце.

— Докато не получат обаждане...

Сам подръпна крачолите на Бен.

— Дядо, какво се е случило с Грейси? Никой не ми казва истината. — И той посочи Кейт. — Дори баба.

Бен приклепна и се изправи срещу умаленото копие на Джон — същата буйна къдрава коса, същите тъмни очи, същите очила, макар и без стъкла. Грейси му беше казала, че Сам носи черните рамки, за да прилича на баща си. Бен винаги беше пращал на внука си подаръци за рождения ден и Коледа (саморъчно издялани койоти и кончета и малък

люлеещ стол с името САМ, гравирано на облегалката) и беше разговарял с него всеки път, когато Грейси му се обадише; Грейси му беше изпращала снимките на Сам, които бяха закачени на хладилника в хижата, и Бен имаше чувството, че го познава, но всъщност не го беше виждал от раждането му. Бен не беше добре дошъл в къщата на сина си.

— Няма я — каза Бен.

— Мога ли да ѝ взема нещата?

— Какво?

— Нали знаеш, както когато ще иде в колежа. Тогава аз ще се преместя в стаята ѝ и всичките ѝ неща ще бъдат мои.

— Не, не е така, Сам. Тя не е искала да си тръгне.

— Ами тогава защо си е отишла?

— Един мъж я е взел.

— Пощальонът ли?

— Не, не добър човек.

— Някой кретен ли?

— Какво?

— Някой лош човек ли?

— Да, Сам, лош човек.

— И къде е спала снощи?

— Не знам.

— Дали ѝ е дал да вечеря?

— Не знам.

— Какво е откуп?

— Пари.

— Значи кретенът иска пари, за да пусне Грейси?

— Може би.

Лицето на Сам просветна.

— Е, значи всичко е наред.

— Защо?

— Защото когато татко продаде акциите, ще сме милиардери.

9:17 Ч.

Специален агент Юджийн Девро беше сигурен, че мебелите само в тази стая струват повече от цялата му къща. Беше последвал майката на жертвата в елегантната всекидневна в източното крило. Девро нищо не разбираше от мебели, но знаеше, че не са евтини. Инстинктивно пъкна ръце в джобовете си, както правеше винаги когато придружаваше жена си из любимите ѝ антикварни магазини, за да не счупи случайно някой предмет, който не може да плати.

— Инсталирайте го тук — каза майката и сякаш опразни с жест цялата стая. — Използвайте мебелите, преместете ги в гаража, изгорете ги, ако щете, изобщо не ме интересува.

— Мисис Брайс, обикновено не инсталираме командния център в жилището на жертвата, но...

Тя насочи пръст срещу него.

— Искам оборудването тук! Искам непрекъснато да знам какво правите, за да откриете дъщеря ми! Ако трябва, ще се обадя на самия Лари Маккой. И без това ми е длъжник!

Девро се зачуди дали майката наистина познава лично големия шеф, или е просто „приятелка на Лари“, статут, който лесно можеше да се постигне чрез дарение от 100 000 долара за последната му кампания. Това обаче надали щеше да повлияе на решението му.

— В дома ви вече има дващест телефонни и факс линии, както и компютри. Ще ни отнеме цялата сутрин, за да свържем друга линия. Затова ще установим командния център тук. Ще бъдем готови след час.

Девро се надяваше да не съжалява за решението си. Имаше основателна причина да не установява командния център в дома на жертвата: ако не откриеха момичето бързо, персоналът не можеше да остане безкрайно дълго в този импровизиран офис. Командният център трябваше да се премести в местния щаб на ФБР в Далас на шейсет километра от къщата. А ако това станеше, родителите щяха да решат, че ФБР се отказва от търсенето на детето им. Юджийн Девро никога не се беше отказвал от отвлечено дете.

— Чудесно. Какво правите в момента, за да откриете дъщеря ми?

Добър въпрос. Девро извади ръце от джобовете си и започна да отмята предприетите стъпки на пръстите си.

— По случая работят дващсет агенти, както и десет полицаи от местния участък. Началникът на полицията Райън веднага обяви публично изчезването на Грейси и излъчи съобщението по националната телекомуникационна система на правоохранителните органи. Вече всяка агенция в страната знае за Грейси. Вкарали сме я в системата за лица в неизвестност на Националния информационен център. Веднага щом получим нейна снимка, ще я вкараме в Националния център за похитени деца. Те ще я качат на сайта си, ще бъде включена и в сайта на ФБР. Ще направим листовки със снимката на Грейси и скица на заподозрения, които ще бъдат разпространени в квартала и в медиите. Началникът на полицията Райън ръководи претърсването на парка. На местопрестъплението има и екип на ФБР. Те ще съберат всички улики и ще извършат криминологичен анализ на мястото на отвлечането. Инсталирали сме комуникационно оборудване, което ще записва, прихваща и проследява всички входящи обаждания. Екипът ни за бързо реагиране ще инсталира командния пост, телефонната централа, компютрите и факсовете и ще координира и проследява всички сигнали чрез компютърна система. А те ще бъдат хиляди. Интервюираме свидетели, които са били в парка миналата нощ, и претърсваме квартала.

Девро реши да не споменава, че съставят списък на известните сексуални манааци и педофили в района.

— Мисис Брайс, можем да помолим някой психолог да дойде тук.

— С каква цел?

— За вас, за съпруга и сина ви. За да ви помогне да се справите с всичко това.

— Не искам никаква помощ. Искам да намерите дъщеря ми.

Жената се обърна, направи четири крачки и след това рязко се завъртя с лице към него. Ръцете ѝ бяха скръстени и тя го измерваше с поглед.

— А какъв опит имате вие, агент Девро, за да откриете дъщеря ми?

Грубото ѝ поведение не го обиди.

— Това далеч не е първото ми отвличане, госпожо. — Думите му бяха посрещнати с празно изражение. — Ръководил съм сто двайсет и седем разследвания на отвличане. Това е опитът ми.

Лицето ѝ посърна, когато думите му достигнаха съзнанието ѝ, и тя сведе поглед.

— Сто двайсет и седем — промълви. — Мили боже. Деца ли?

— Да, госпожо.

— Колко бяха за откуп?

Той се поколеба.

— Нито едно.

— Бен, ами ако не става въпрос за пари? — попита Кейт.

Беше го завела до къщата край басейна. Беше преценила, че ще е по-добре Бен да е на уединено място. В случай че се напие и започне да крещи, измъчван от кошмари.

— Заведи ме в парка.

Кейт поклати глава.

— Никого не пускат там, докато не го претърсят.

Боби Джо Фанин изплю струйка кафяв тютюнев сок.

— Спокойно, момчета.

Кучетата се дърпаха на каишките, нетърпеливи да се втурнат напред, след като бяха усетили миризмата на момичето. Боби Джо представляваше областната служба за претърсване с кучета, състояща се от шест хрътки, които беше отгледал от кутрета. Работата беше добра, бонусите също и той прекарваше повечето време на открито. Е, не беше като да обработва тази земя, както преди трийсетина години, когато дядо му все още я притежаваше, но не беше и зле. С изключение на откриването на мъртви тела. Боби Джо не харесваше тази част. Защо убийците от градовете винаги изхвърляха телата в покрайнините?

По радиостанцията долетя глас: „Боби Джо, обади се“.

Боби Джо издърпа устройството от колана си.

— Да, шефе?

Едва различаваше фигурата на началника на полицията Райън в другия край на парка. Хората от екипа му претърсваха игрищата, наредени в редица. Боби Джо работеше сам, придружен единствено от кучетата си. Това му допадаше, защото не обичаше да работи с други хора. В неговата професия хората само объркваха нещата: кучетата разпознаваха човешката миризма, но не можеха да разграничават мириса на отделните хора. Ако наоколо се мотаеха полицаи, кучетата нямаше да разпознаят мириса на момичето.

— Боби Джо, тук вече привършваме — каза шефът му. — Можеш да пускаш кучетата. Ако попаднеш на следа, веднага ми се обади. И не пипай нищо, чуваш ли?

— Не ми е за пръв път, Поли.

Боби Джо и Пол Райън бяха израснали заедно. Бяха ловували в земите наоколо като момчета — елени, диви прасета, пъдпъдъци — а точно на това място идваха на лов за зайци по времето, когато гората се простираше на петстотин акра. Дядо му казваше, че това е една от последните вековни дъбови гори по високите плата на Тексас. Сега обаче от нея бяха останали само сто акра и Боби Джо трябваше да ги претърси и да открие момичето.

— Да тръгваме, момчета — каза той, подсвирвайки на кучетата.

Те се втурнаха в гората, а Боби Джо тръгна след тях, хванал каишките им в една ръка и ученическата униформа на момичето в другата.

* * *

— Махнете се от тревата, дявол да ви вземе!

Шефът му беше казал да направи всичко възможно, за да успокои майката и Еди Йейтс се опитваше да разгони тълпата репортери и оператори от моравата пред къщата на семейство Брайс. Те го изгледаха — двайсет и три годишен младеж с ъгловато лице, късо подстригана коса и тъмни очила, с изпъкнали мускули, от които шевовете на униформената му риза щяха да се пръснат — и се преместиха на тротоара, засипвайки го с ругатни.

Еди беше патрулиращ полицаи в малкия участък на това предградие, където дори нямаше специален отряд. Не че имаха нужда

от такъв, тъй като най-голямото престъпление, което можеше да се случи в Поуст Оук, беше хлапетата да си разделят по някоя бира на скамейките на игрището в събота вечер. Еди обикновено изкарваше смените си на радара на магистралата, залавяйки шофиращите с превишена скорост, докато мечтаеше да бъде част от специалния отряд на някой голям град. Мечтаеше да носи черна униформа, да борави с модерни оръжия, да разбива врати на наркосвърталища, да се бие с гангстери и да води война срещу наркотиците. Това лято за четвърти път щеше да се яви на приемния изпит за Даласката полицейска академия.

Отвърни на ударите, Джони!

Бъди мъж!

Хайде, тичай при мама, Джони Брайс, лигав ревльо!

Изведнъж го връхлетяха всички подигравки от всички грубияни, които го бяха тормозили във всички военни бази. Малкия Джони Брайс не беше мъжко момче, за да предпази собствената си дъщеря в обществения парк. Точно както навремето не беше мъжко момче, за да отвърне на нападите на побойниците. Когато полковникът се завърнеше от военна мисия, мама непрестанно го молеше да се намеси относно побоите и полковникът нареждаше на бащите на тираните да затегнат дисциплината в домовете си. От това обаче побоите ставаха още по-жестоки. Спомни си ударите и лицето го заболя, но болката от ръката на Елизабет не отшумяваше.

Другите деца прекарваха детството си навън, ритайки топка; Джон прекара детството си пред домашния компютър, криейки се от побойниците.

Сега беше потърсил спасение в кабинета си, отдалечен в задната част на къщата. Криеше се от съпругата си и се опитваше да избяга от страха и омразата в реалния свят, както често му се случваше. Този път обаче бягство нямаше. Страхът и омразата бяха последвали Малкия Джони Брайс вкъщи.

Телефонът извънтя. Остави телефонният секретар да се включи. Беше Лу от Ню Йорк: „Джон, чу ли предишното ми съобщение? Мили боже, гледах новините и съм потресен! Не знам какво да ти кажа,

човече. Как може да се случи подобно нещо в обществен парк? Чувствам се... адски гадно. Обади ми се“.

Защото не бях мъж на място, за да я предпазя, затова се случи!

В главата на Джон беше инсталиран суперкомпютър „Крей“, той можеше да прави наум сложни изчисления и имаше фотографска памет. Не можеше обаче да си припомни добре вчерашния ден.

Нима мачът беше едва вчера?

Джон облегна лакти на бюрото, хвана главата си, затвори очи и се опита да извика вчерашния ден. Седеше на пейките на футболното игрище, говореше с Лу за акциите; след това Елизабет отиде да потърси Грейси. Изведнъж го стресна пронизителен писък. Той изпусна телефона и изтича до павилиона, където родителите викаха децата си и паниката се разпространяваше сред тълпата като компютърен вирус; той и паниката стигнаха до Елизабет едновременно.

Грейси е изчезнала!

Къде е изчезнала?

Отвели са я!

Вкъщи ли?

Не, по дяволите! Някой я е отвлякъл!

Никога досега не беше виждал Елизабет извън релси и се уплаши. Последва воят на сирените, полицията, претърсването на гората. Грейси беше изчезнала. Можеше никога да не я види отново. Малкият Джони Брайс изпитваше болка на място, което побойниците никога не успяха да докоснат.

9:42 Ч.

— Работили сте по сто два̀сет и седем отвличания? — попита майката.

Специален агент Юджийн Девро кимна.

— Да, госпожо.

— И нито един не беше за откуп?

— Работил съм по един-единствен случай за откуп през трийсетте си години в Бюрото. Отвлеченият не беше дете.

Знаеше как ще свърши този разговор. Подобни разговори винаги свършваха така.

— Вашата работа е да откривате отвлечени деца, нали?

— Да, госпожо.

— И успявате ли?

— Кое?

— Намирате ли отвлечените деца?

Той ѝ отговори по същия начин, по който винаги отговаряше на родителите, с надеждата да не зададат логичния следващ въпрос. Повечето спираха дотук, защото не можеха да понесат отговора.

— В крайна сметка.

По изражението на майката разбра, че се опитва да осмисли отговора му. Устните ѝ леко се разтвориха и очите ѝ го пронизаха. Тя беше корава жена, достатъчно силна, за да зададе следващия въпрос.

— Откривали ли сте някои от децата... живи?

Гледайки я, Девро осъзна, че отчаяно се надява нейното дете да е отвлечено за откуп, колкото и невероятно да беше. Но той се беше надявал на същото във всеки един от сто два̀сет и седемте случая и всеки път напразно. Сто два̀сет и седем случая на отвличания на деца от непознати — деветдесет и три бяха приключили с откриването на труп, а останалите трийсет и четири жертви така и не бяха открити и се смятаха за мъртви. Опитът го бе научил, че поддържането на надежда само травматизира допълнително родителите.

— Не, госпожо.

Маската ѝ на корава и силна адвокатка се свлече от лицето на Елизабет Брайс и за един кратък миг тя се превърна в поредната отчаяна и измъчена майка, която по нищо не се различаваше от мизерстващите, живеещи във фургони майки на жертви, защото сега те имаха нещо общо — странната болка от осъзнаването, че детето ти е в ръцете на непознат.

След известно време тя попита тихо и бавно:

— Това няма да завърши... добре, нали?

— Мисис Брайс, Грейси не попада в рисковата група. Родителите ѝ са богати, не живее в опасен квартал, семейството ѝ е сплотено... деца като нея просто не стават жертва на отвличане. А откупът е доста рисковано начинание. Това обаче не е отвличане на случайна жертва. Той я е потърсил по име. Защо? Защо от всички момичета на игрището е поискал нея?

Боби Джо Фанин пъхтеше и се опитваше да следва кучетата. Бяха надушили нещо, познаваше по скимтенето им. Навътре в гората кучетата рязко спряха. Боби Джо ги настигна и погледна надолу. Изплю се.

— По дяволите.

11:13 Ч.

Миналогодишните листа и пръчки шумяха и пукаха под краката му, докато тичаше през гъстата гора към лаещите кучета. Мислите на Бен обаче бяха в друго време и на друго място, когато беше тичал през гъста гора.

Тя е дванайсет-тринайсетгодишна. Бяха я завлекли в близката гора. Той чу приглушените ѝ викове и затича натам. „Махни се от нея!“ — крещи той и забива ботуша си в ребрата на войника, изритва го от тялото ѝ. Другият войник се хили и сочи Китайската кукла. „Давай, лейтенанте, позабавлявай се и ти.“ Той поглежда към обезумялото момиче и после обратно към захиления войник. Вдига пушката си и я насочва в челото на войника. Усмивката пада от лицето му. Желанието да натисне спусъка е непреодолимо. Той обаче обръща пушката и забива приклада ѝ в челото на войника, който пада в безсъзнание. Двата войници щяха да бъдат съдени от военен съд, ако не бяха загинали същия следобед, когато попаднаха на противопехотни мини. Предсмъртните им викове ехтяха над гъстата тръстика, докато те умираха от кръвозагуба в горещината на делтата на Меконг.

Тичащата пред него Елизабет се спъна и падна. Бен спря да ѝ помогне. Токчето на едната ѝ обувка се беше счупило, тя захвърли и другата, отблъсна ръцете му и продължи да тича с изкривено от ужас лице.

Най-отпред тичаше шефът на местната полиция, следван от агент Девро, Джон, Елизабет и Бен. Навлязоха още по-навътре в гората. По неспирния тътен от автомобили разбраха, че наблизко минава път. На трийсетина метра пред тях униформени полицаи и агенти на ФБР стояха мълчаливо в кръг със сведени глави, сякаш в молитва. Началник Райън и агент Девро стигнаха първи, рязко се обърнаха и спряха Джон. Бен видя как синът му се отпуска и пада на колене и се затича по-бързо. Сърцето му щеше да изхвъркне.

Агент Девро се опита да попречи на Елизабет.

— Мисис Брайс, не трябва...

Тя го изблъска и си проправи път в кръга от полицаи. Изпищя и ръцете ѝ се стрелнаха към устата. Краката ѝ се подкосиха и тя се свлече на земята. Дрехите ѝ бяха разкъсани и покрити с кал и изсъхнали листа. Ръцете, краката и лицето ѝ бяха изподрани.

Бен застана запъхтян над нея и погледна надолу. Той преглътна болката и я погребва дълбоко в себе си при всичката друга болка, стискайки зъби. Гората беше злокобно притихнала, сякаш животните в нея съзнаваха насилието, на което само те бяха станали свидетели.

Елизабет пролази напред и сграбчи сините шорти и бялата маратонка, които лежах на земята.

18:11 Ч.

Огромната къща на Магнолия Лейн № 6 беше притихнала с падането на мрака. На горния етаж Кейт седеше в стаята си и редеше молитва през сълзи. Елизабет спеше в леглото си, предала се на изтощението след почти четирийсетчасово будуване. Беше успяла да свали разкъсания чорапогащник само от единия си крак. Сам гледаше „Карибски пирати: проклятието на черната перла“ в стаята си заедно с Хилда. Филмът беше забранен за деца под 12 години, но Хилда не знаеше това. Тя дори не можеше да чете на английски.

В стаята на Грейси агент Чип Стивънс, специалист от отдела за компютърни анализи на ФБР, тихо изследваше компютъра на жертвата. Той преглеждаше имейлите ѝ и проверяваше уебсайтовете, които беше посещавала, за да провери дали с нея не се е свързал някой педофил. Възможно беше да е влязла в погрешен чат и да е била подмамена да предаде лична информация, която е довела похитителя ѝ до футболното игрище. Интернет беше предоставил цял един нов свят за сексуалните манияци.

Господи, как мразеше отвличанията на деца!

Стивънс размишляваше върху последния имейл на жертвата. Беше от предния ден и беше изпратен от kahuna@BriceWare.com до gracie@BriceHome.com. На екрана се появи следният текст:

Zdrst, ts. Prbrhs tNY. Ttchn skm tvd. 2k mn tz sdmts
vchlsht? Gtv lsz glm mch? Kg mch? Nbhg prpsnl ze9\$. Nstn.
Sid mch srzn plskn + kchstvn rzgvr chvch, prtлк. Shts vdm skr.
Tslvk + i prgrdk. Kahuna.

Той успя да преведе съобщението от мистър Брайс до жертвата:

Здрасти, тук съм. Прибрах се от Ню Йорк. Отчаяно
искам да те видя. Как мина тази седмица в училище?

Готова ли си за големия мач? Кога е мачът? Не бих го пропуснал и за един милиард долара. Наистина. След мача сериозно плюскане и качествени разговори очи в очи, приятелко. Ще се видим скоро. Целувки и прегръдки. Кахуна.

Стивънс се усмихна. Жертвата и баща ѝ очевидно имаха обща закачка, защото никой вече не съкращаваше всяка дума от имейлите си. Отвори отговора на жертвата:

E9\$? Trklms pzmt tsmh. 2m dt rzkzvm nvrtn nsht
zchlsht. D1 sm gtv zmch? Sprd skrmnt 2m2n smt z sm mcht!
Zpchvm v5. 21 smrtv! Mzh dr mkt fntm ds pv... lpn! Ts lbmtm
kmptrd hh nsvt. Shts vdm zvu mrzht, prtI. Kr. Gracie.

Очите на Стивънс се наляха със сълзи, докато четеше:

Един милиард долара? Търкалям се по земята от смях. Имам да ти разказвам невероятни неща за училище. Дали съм готова за мача? Според скромното ми мнение самата аз съм мачът! Започваме в пет. Ела или си мъртъв! Може дори майката фантом да се появи... или пък не! Ти си любимият ми компютърджия на света. Ще се видим извън мрежата, приятелю. Край. Грейси.

Стивънс избърса с ръкав влагата от очите си. Проблемът беше, че много се разчувстваше, когато работеше над отвличане на дете. Седнал в стаята на жертвата сред личните ѝ вещи, той се замисли за живота ѝ и за значението на всеки един предмет тук — като например снимката на млад войник във военна униформа със зелена барета и гърди, окичени с медали. Стивънс разпозна Почетния медал за храброст, присъждан от Конгреса. Кой беше този войник и защо заемаше централното място върху бюрото на едно десетгодишно момиче,

където то можеше да го вижда всяка сутрин и вечер? Подобни въпроси го тормозеха седмици наред, след като телата на децата бяха открити.

Освен че беше около пет пъти по-голяма от стаята на собствената му деветгодишна дъщеря и имаше самостоятелна баня като в лъскав хотел, стаята на жертвата беше типична момичешка стая: постери на Орландо Блум и Миа Хам по стените, грамоти, книги, телевизор и дивиди, телефон, стерео система, компютър, футболна топка и препълнен с дрехи гардероб. Грейси Ан Брайс бе едно обикновено дете. Или е била. Седяла е на мястото, където седеше той, пишела си е домашните на този компютър, гледала е телевизия в тази стая, говорела е с приятелките си по телефона, спала е в това легло, където сега спеше баща ѝ, свит на кълбо, стиснал плюшеното мече на дъщеря си, все още облечен с мръсните дрехи. Изобщо не изглеждаше като гения, за когото Стивънс беше чел в списание „Форчън“. Тогава Стивънс беше изпитал известна завист: самият той беше компютърен специалист и изкарваше по 51 115 долара годишно, а Бен Брайс всеки момент щеше да се превърне в милиардер. Днес обаче, когато дъщерята на Брайс беше отвлечена и убита — досега не беше се случвало да намерят живо някое отвлечено дете — Стивънс изобщо не му завиждаше.

Съгласно правилника на ФБР той трябваше да огледа стаята на жертвата и да я запечата, без да позволява достъп до нея на никого, дори на семейството. Сърце не му даваше обаче да събуди бащата след всичко, което беше преживял през последните двацет и четири часа. Затова агент Стивънс работеше безшумно.

Цялата къща беше притихнала.

На долния етаж единайсет мрачни агенти на ФБР стояха пред горещите телефонни линии на командния център, вкарвайки в компютъра всяка следа, независимо колко маловажна изглеждаше, и всяко сведение от евентуален свидетел, независимо колко невероятно звучеше. И чакаха. Основно чакаха, тъй като телефонни обаждания почти нямаше.

Агент Джан Йоргенсон седеше пред един от компютрите и проверяваше базата данни за семейството. Все още беше разтърсена от това как майката зашлеви бащата, който беше беззащитен в отчаянието си. Ако това беше типичен случай на отвлечане на дете, то Джан

нямаше никакво желание да се превърща в специалист по тези престъпления като агент Девро. Тя погледна към другия край на стаята, където беше той.

Специален агент Юджийн Девро беше изморен, адски изморен. Той държеше личния си мобилен телефон на ухото си и докато чакаше да му отговорят, се питаше как може човек да направи подобно нещо с едно дете? И да остави футболните ѝ шорти, като че ли искаше да им каже: „Видяхте ли какво направих?“. *Да, видяхме. Умри и гори в ада, извратено копеле!* Когато седемнайсетгодишната дъщеря на Девро отговори на позвъняването му, той каза:

— Здравей, миличка, исках само да знаеш, че много те обичам.

Тя се засмя и попита:

— Ти какво, да не умираш?

Някъде дълбоко в себе си той наистина умираше.

Треньорът Уоли Фейгън седеше пред друг компютър и разглеждаше снимки на 42 000 регистрирани извършители на сексуални престъпления в официалния щатски сайт за сексуални насилия, в който имаше снимки, имена, адреси и криминални досиета. Започна с тези, регистрирани в района, с надеждата, че ще може да идентифицира русия мъж с черната шапка и карирана риза, който беше потърсил Грейси след мача, и с отчаяното желание да не я беше посочвал. Майката бе права: той беше тъп идиот.

В кухнята Силвия Миланевич, домашната помощница на семейство Брайс, приготвяше кафе за агентите от ФБР. Шейсет и три годишната имигрантка от Косово беше загубила двете си деца във войната и отдавна беше стигнала до заключението, че животът е едно изтърпяване на болка. Раждаш се в болка, страдаш и умираш. Малкият телевизор върху плота беше включен: „Дете, отвлечено от непознат, живее около три часа. Грейси Ан Брайс е изчезнала преди двацет и четири часа...“. Силвия погледна през прозореца към самотния силует край басейна.

Бен седеше на един шезлонг. Лицето му беше мокро от сълзи и болката разяждаше вътрешностите му като рак. Затвори очи и си припомни 1964 година, когато беше на осемнайсет и се качваше на влака за Уест Пойнт.

— Нека страната се гордее с теб, сине — бе казал баща му на сбогуване, стискайки ръката му.

Майка му го беше прегърнала силно и беше прошепнала в ухото му:

— Бог има план за Бен Брайс.

Сега Бен отвори очи и погледна небето.

— Все още ли имаш план за мен, Господи?

ДЕН ТРЕТИ

Утринните лъчи се процеждаха през щорите на просторната семейна спалня на втория етаж на Магнолия Лейн № 6. Елизабет се размърда под дебелия завивка във високото огромно легло с четири колони, до което се стигаше по дървена стълбичка. Слаба усмивка докосна устните ѝ.

Невинен по всички обвинения.

Тя се обърна и изпъшка. Тялото я болеше. Главата я цепеше, сякаш имаше махмурлук, но тя не си спомняше да е пила вечерта. Вероятно беше от процеса, дългите процеси винаги я изтощаваха психически и физически, особено когато адреналинът от постигнатата победа се уталожеше.

Дванайсет съвестни граждани с патешки умове.

Днес събота ли беше, или неделя? Май беше неделя. Джон и Кейт сигурно бяха извели децата на църква. Тя не ходеше на църква, в двайсет и първи век религията и законът бяха опиятите на масите. Елизабет Брайс беше на друго мнение. Тя беше спряла да вярва в справедливостта на закона пет години след като завърши право — което с повечето адвокати се случваше много по-рано — и не се беше молила от...

Вчера?

Моли ли се вчера?

Елизабет се опита да проясни мислите си. Пое си дълбоко въздух и почувства, че е гладна. Много гладна. Кога беше яла за последен път? Не можеше да си спомни. Една голяма неделна закуска, докато останалите са на църква, щеше да ѝ се отрази добре. Малко спокойствие, за да пие кафе, да прочете вестника и да се отдаде на спомените за последната си победа в съда. Във вестника можеше дори да има статия за изумителния завършек на делото „Шей“! Тя се протегна, въодушевено отметна завивката и се измъкна от леглото.

Спъна се и падна. Краката ѝ се заплетоха в чорапогащника... Дъното беше раздрано... Тя измъкна няколко сухи кафяви листа от

него... Защо беше събула само единия крачол?... И защо изобщо спеше с чорапогащник?... Защо краката ѝ бяха изподрани и мръсни?... А ръцете и ноктите ѝ? Защо си беше легнала с тези кални дрехи?... Тя докосна лицето си... Защо ли си беше легнала, без да измие грима от лицето си? *Какво, по дяволите, ставаше?*

Обля я гореща вълна, от което ѝ прилоша. Тя пролази на четири крака до прозорците, влачейки чорапогащника си като сватбен шлейф, приклепна и погледна през щорите. Долу пред къщата ѝ имаше полицейски джипове, телевизионни коли, камери и хора. Тя се облегна на стената. Спомни си.

Грейси беше изчезнала.

Бен влезе в кухнята на долния етаж. Кейт и Силвия приготвяха закуска като за цял батальон. Ароматът на палачинки, наденички, яйца и препечени филийки привличаше постоянна върволица агенти и полицаи към кухнята.

Бен се беше събудил призори след няколко часа неспокоен сън. Беше чул задната врата да се затваря след Кейт, която беше отишла на ранна служба, за да направи това, което ирландските католички бяха правили векове наред пред лицето на глада, бедността, чумата, войната и бедствията: да се моли. Той се беше изкъпал и преоблякъл и след това беше излязъл навън да види как слънцето изгрява над дърветата. Началото на още един ден без Грейси и първият ден със съзнанието, че парите не могат да я спасят.

Бен се опитваше да си сипе чаша кафе, но не можеше да успокои сутрешното си треперене. Кейт взе каната от ръката му, наля му кафе и отнесе чашата с линейката на масата, без да отрони дума. Бен седна, хвана чашата с две ръце и отпи. Бяха изминали пет години, откакто за последно му беше приготвяла сутрешното кафе, но Кейт помнеше нужната доза. В това кафе имаше достатъчно кофеин, за да избие и най-тежкия махмурлук. Снощи обаче Бен Брайс не се беше поддал на бутилката.

Сам седеше срещу него. Още беше с униформата на бостънския „Ред Сокс“, но сега беше омотал син шал около главата си. Той ту си похапваше от сиропираните палачинки, ту рецитираше разни реплики, все едно играеше различни роли.

— Чакай! Трябва да ме отведете на брега. Според кодекса на ордена на братството...

Сам се обърна леко, все едно гледаше друг герой, и гласът му се промени.

— Първо, връщането ти на брега не беше част от договора ни. Следователно не трябва да правя каквото и да било. И второ, трябва да си пират, за да важи пиратският кодекс, а ти не си. И трето, кодексът не е истински закон, а нещо като правилник. Добре дошли на борда на „Черната перла“, мис Търнър.

Бен погледна към Кейт, която стоеше до печката.

— Филмови реплики. Наследил е паметта на Джон. Може да изрецитира цели филми — каза тя.

Сам продължаваше:

— Значи това е. Това е великото тайно приключение на скандалния Джак. Прекара три дни, търкаляйки се по плажа и пиейки ром! — Сам размаха ножа и вилицата, все едно бяха бутилки. — Добре дошла на Карибите, миличка.

Кейт попита:

— Сам, това не е ли забранен за деца филм?

Момченцето замръзна с пълна уста и разперени ръце. После погледна към Бен. Той реши още веднъж да спаси внука си.

— Да не си от „Ред Сокс“?

Кейт поклати глава и се обърна към печката. Сам се втренчи в палачинките си.

— След продажбата на акциите.

— Какво?

— Татко ще ми купи отбора „Ред Сокс“, когато стане милиардер.

— Сериозно?

— Мда. — Сам отхапа огромно парче палачинка. Бузата му се поду като на бейзболист с топка тютюн за дъвчене и той попита: — Е, колко пари иска онзи кретен?

— Кой?

— Онзи, дето взе Грейси.

Бен хвърли един поглед на Кейт.

— Ами не е казал още.

Сам въздъхна:

— Ще ми се или да се изака, или да става от гърнето.

— Сам! — извика Кейт.

Момченцето само сви рамене.

— Ами да, тогава татко може да му напише чек и Грейси може да се прибере.

7:23 Ч.

— Но градът ни е безопасно място!

Началникът на полицията Пол Райън стоеше в кабинета на кмета, гледаше втренчено широкия му гръб и слушаше пискливия му глас, докато негова милост молеше някакъв репортер от даласки вестник да не пише отрицателна статия за Поуст Оук, щата Тексас. Мислите на Пол непрекъснато блуждаеха, сякаш някой натискаше бутона за каналите на дистанционното в мозъка му и той ту виждаше ужасяващи гледки с мъртвото момиче, което не познаваше, ту започваше да се чуди колко лак за коса му трябва на кмета, за да приглади малкото останали косми върху темето си.

Кметът никога не ходеше на работа в неделя и никога не пристигаше рано в който и да било ден от седмицата. Тази неделя обаче Райън беше дошъл в седем и незабавно беше повикан в кабинета на кмета. Знаеше, че кметът няма да е доволен. Тъкмо беше затихнал случаят със свръхдозата хероин в гимназията... и сега това. Дрогата в училище и отвличанията в парка не влияеха добре на бизнеса. А кметът мислеше единствено за бизнес.

Отношенията между Райън и кмета бяха, меко казано, трудни. Райън беше стар служител, още от времето, преди даласките предприемачи да открият заспалото им градче на шейсет километра от Далас, да изкупят земите, в които ловуваше като дете, и да ги превърнат в уединени затворени комплекси, обещаващи спокойствие и благоденствие, които привличаха бягащите от градския живот заможни служители. И те пристигнаха с лъскавите си коли, марки БМВ, „Лексус“ и „Хамър“, и бързо превзеха цялото пространство. Преди десетина години в градчето живееха фермери, които се задоволяваха с единствената банка и бакалията; днес тук имаше магазини на „Виктория Сикрет“ и кафенета „Старбъкс“.

Пол Райън мразеше пришълците от големия град.

Кметът обаче ги беше посрещнал с отворени обятия, защото самият той притежаваше почти цялата земя. Повечето от нея беше наследил от баща си, а останалата беше придобил на безценица чрез

просрочени ипотеките по време на сушата, когато фермерите не успяваха да се издължават на банката, която самият кмет и баща му притежаваха. Бащата на Пол Райън се самоуби по-малко от година след като бащата на кмета им отне фермата.

Пол въздъхна. Кметът беше нисък дебелак, който дори не беше успял да влезе в гимназиалния футболен отбор, чиято звезда беше Пол Райън. Сега обаче, точно както навремето бащата на кмета беше държал документа за семейната ферма на Райън, кметът държеше кариерата на Пол Райън, която можеше да приключи по всяко време — градският правилник изрично посочваше, че началникът на полицията е в услуга на кмета. А кметът не беше доволен. Той затвори телефона и изгледа свирепо Райън.

— Пол, защо, по дяволите, си довел ФБР?

— За да открия момичето! Федералните имат повече опит и повече ресурси от нас.

— Да, но не попадат под ничия юрисдикция!

— ФБР помагат на местните полицаи при всички отвличания на деца. Вкарват доста ресурси, кмете.

— Вкараха медиите в града ми! — Кметът посочи Райън с дебелия си пръст. — Пол, открий това момиче живо или мъртво, но искам да го откриеш, искам да арестуваш някой и искам случаят да приключи за четирийсет и осем часа, иначе ще станеш охранител в „Уолмарт“!

7:31 Ч.

Специален агент Юджийн Девро избегна сблъсъка с малкото момче на семейство Брайс, когато влезе в кухнята за чаша кафе. Знаеше, че кофеинът ще възпали простатата му, но едно момиченце беше отвлечено и той имаше нужда от доза кофеин, за да действа. Беше се прибрал в мотела в полунощ и току-що се беше върнал тук с празен стомах. Обикновено отслабваше с пет-шест килограма, докато разследваше детски отвлечения. Отвратителна диета.

Девро се канеше да излезе от кухнята, когато бабата на жертвата тикна една чиния с храна под носа му. Ароматът му припомни закуските на собствената му баба във фермата им в Луизиана. Прецени, че е по-добре да хапне от нейната храна, отколкото да се тъпче с понички. Седна на масата срещу дядото и двамата се поздравиха с мрачно кимване. Ръцете на дядото трепереха като на алкохолик. Когато Девро изяде половината от палачинките в чинията си, дядото каза:

— Защо ще остави шортите й в гората?

Девро тъкмо обмисляше как да не изтърси думите „защото е болно копеле“, когато бащата се втурна в кухнята. Очилата бяха смъкнати на носа му, от едната страна на главата къдравата му коса беше сплескана, а от другата стърчеше и той още беше облечен в мръсните си дрехи. Излезе през задната врата, без да отрони дума. След няколко минути се върна и се насочи право към Девро. Държеше камера точно като тази, която Девро беше подарил на съпругата си за Коледа.

— Бях забравил — каза той.

— Какво сте забравили, мистър Брайс?

— Записах целия мач на Грейси.

* * *

Грейси беше Майкъл Джордан във футболни шорти. Останалите момичета бяха бавни и тромави десетгодишни хлапета, докато Грейси бе грациозна, плъзгаше се леко по игрището в белите си маратонки, а после изведнъж някаква сила я понасяше покрай защитниците. През цялото време бялата топка изглеждаше като кукла на конци, танцуваща пред нея, после от едната ѝ страна и след това рязко устремена напред, следвайки неизречената ѝ команда. Грейси Ан Брайс беше природно надарена.

Като гледаше на видеозаписа жертвата да тича нагоре-надолу по игрището, усмивката ѝ, духа ѝ, футболните ѝ умения, специален агент Юджийн Девро толкова силно си пожела да открие момичето живо, че сърцето го заболя. Грейси не беше просто една снимка, разпространена по медиите, тя беше истинско момиче, което само преди два дни не бе имало никакви грижи на света и бе играло футбол.

Четирима агенти на ФБР, бащата, бабата и дядото стояха пред триметровия екран, вграден в стената на киносалона, хипнотизирани от образа на жертвата, с ясното съзнание, че може би проследяват последните моменти от живота ѝ. Записът беше невероятно чист — агент Стивънс, който беше свързал камерата към телевизора, спомена, че бил направен на професионални честоти — и беше уловил всевъзможни картини и звуци от мача: играта на момичетата, свирката на съдията, фонов шум, внезапно изригнали аплодисменти, викове „Давай, Грейси, давай!“ и гласа на бащата: „... цената им ще бъде трийсет долара, нито цент по-малко“.

Камерата рязко се извъртя към претъпкания паркинг в далечината и след това също толкова рязко се върна към игрището. Грейси отново се появи в близък план и направи физиономия пред камерата, докато минаваше покрай нея. Девро не се сдържа и се усмихна. Момичето ритна топката през игрището и картината рязко се промени, все едно ръката на снимащия изведнъж бе отмаляла и чифт черни мокасини върху бели чорапи запълни екрана. Девро погледна бащата — той все още носеше същите мокасини и чорапи. Беше снимал собствените си крака. Последва огромен бял корем, изскочил изпод златиста фланелка, и един гръмовит глас, който Девро разпозна като гласа на треньора, изкрещя: „Грейси, спри я!“. Камерата отново рязко се извъртя към игрището: Грейси тичаше с все сила, след това се плъзна с краката напред и отне топката на едно момиче от

противниковия отбор, което можеше да вкара гол. Невероятна игра... На екрана се появи синьото небе, после изведнъж отново Грейси, която риташе топката пред себе си и задминаваше противниците си, сподиряна от викове: „Давай, Грейси! Вкарай, Грейси!“. Тя полетя към вратата, изнесе крака си назад и... отново обувките на бащата. Всички в стаята шумно изпуснаха въздух; агент Йоргенсон едва не срита Девро в опита си да помогне на Грейси да вкара. Последва залп от викове и аплодисменти, след това се появи залязващото слънце, родителите по скамейките... след това отново игрището... и записът рязко спря.

— Да не би да изгубихме звука? — попита Девро.

— Не мисля — отвърна Стивънс и провери връзката.

— Увеличи звука и върни записа.

Стивънс изпълни инструкциите на Девро. На екрана отново се появи сцената с момичетата, скупчени в средата на игрището. В далечината се чу приглушен шум.

— Върни отново. По-силно.

Отново същата сцена и същият звук в далечината.

— Какво беше това? Траве... какво? Я дай пак.

Този път звукът се чу по-ясно и един мъжки глас извика: „Травестиит!“.

— Какво, по дяволите, значи това? — попита Девро.

— Тормози я, за да я разсее.

Всички се обърнаха назад, откъдето идваше гласът: майката стоеше на вратата. Изглеждаше ужасно. Не беше се преоблякла, косата ѝ беше разрошена, блузата ѝ висеше, полата ѝ беше извъртяна наопаки.

— Този непрекъснато повтаря, че е момче, защото е толкова добра. — Майката погледна свирепо бащата. — И ти не си направил нищо, Джон? Не отиде ли в другия край на игрището да фраснеш този кучи син във физиономията? Аз бих го направила.

— Аз... не съм го чул — отговори бащата.

— Защото си пресмятал печалбата си с Лу — отсече тя.

На екрана Грейси стоеше неподвижно в средата на игрището, главата ѝ беше сведена и останалите момичета се бяха скупчили около нея.

— Позволил си на някого да говори така за Грейси, позволил си на друг да ми я отнеме, защото в същото време си се опитвал да си осигуриш един милиард долара. Грейси я няма, защото си говорел по проклетия телефон!

От екрана долетя гласът на бащата: „Лу, един милиард долара могат да ми купят всичко...“.

Сега майката гледаше бащата, но не с намерение да го зашлеви, а с истинско отвращение.

— Един милиард долара няма да те направят мъж, Джон Брайс. И няма да върнат Грейси.

И тя излезе от стаята.

Настъпи неловка тишина. Главата на Джон Р. Брайс беше увиснала толкова ниско, че Девро се уплаши да не би да се откъсне от врата му и да се изтърколи на пода. Думите на жена му го бяха наранили повече от шамарите. Не за пръв път специален агент Юджийн Девро виждаше как един брак се разпада по време на отвличане и нямаше да е последният. Той обаче никога не си позволяваше да съди родителите на отвличените деца, които често изпадаха във временна невменяемост, така да се каже. Емоциите на родителите бяха част от работата му.

Бабата отиде до сина си и застана пред него; обгърна го с ръка и го потупа по гърба.

Девро си пое дълбоко въздух, за да се съсредоточи. Не можеше да се занимава с брака на родителите. Единствената му грижа беше момичето от записа. Той отново се взря в екрана, в подскачащите гледки на земята, небето, пак земята, пак небето, паркинга, родителите, зяпачите. *Какво, по дяволите, прави бащата с тази камера?...* И ето че забеляза нещо.

— Спри! Върни назад!

Стивънс върна лентата.

— Ето тук! Спри!

Записът спря на кадър със зрителите по скамейките. Девро пристъпи към екрана и посочи бял мъж с руса коса, черна шапка и карирана риза. Мъжът беше на заден план, но Девро го разпозна.

— Това е нашият човек.

Мъжът беше почти изцяло закрит от друг едър мъж, който стоеше до него: бял мъж, висок, набит, с късо подстригана коса и

голямо тъмно петно на лявата ръка, което се показваше изпод ръкава на черната му тениска. Татуировка.

Девро се обърна към бащата:

— Познавате ли тези хора?

Той поклати глава.

— Не.

Девро помоли Стивънс да увеличи образа. След това докосна екрана и посочи ръката на мъжа.

— Увеличи и тази татуировка.

След това се обърна към агент Флойд:

— Доведи тренъора.

Отново пуснаха записа: кадър на паркинга, думите на бащата, продължението на мача, Грейси, която тежко падна на земята.

Агент Йоргенсон извика:

— Хей, тази спъна Грейси! — И пак се обърна към екрана, където жертвата се изправи и отново се затича. Чуха се високи викове, камерата заподскача, отново се появиха обувките на бащата, след това други обувки и друга камера, викове, късчета от небето, тревата, пейките, чифт бели маратонки, едната от които беше развързана...

— Не завързах маратонката ѝ — каза бащата, все едно признаваше смъртен грях.

На екрана отново се появи жертвата. Зачервеното ѝ лице блестеше от пот и тя протегна ръка към камерата.

— Кърви ли? — попита Девро.

Стивънс върна записа.

— Тече ѝ кръв от лакътя.

Бащата сведе поглед към ръката си, сграбчи ръкава си и го извъртя от вътрешната страна. На няколко места по светлосиния плат личаха тъмнокафяви петна. Той погледна Девро.

— Това е кръвта на Грейси.

* * *

Мъртва ли беше Грейс?

От онзи момент в парка в петък вечерта, когато тренъорът ѝ беше казал, че брат ѝ е търсил дъщеря ѝ, когато мисълта, че Грейс е

отвлечена я споходи за първи път, Елизабет се беше молила да поискат откуп. Беше чула един агент на ФБР да казва, че никой не иска откуп за мъртво момиче, и беше започнала битка със собственото си съзнание. Съзнанието ѝ отчаяно искаше да я завлече в един тъмен свят, да ѝ разкрие всички възможности, вероятности, да я изтезава с отвратителни, ужасяващи и жестоки картини: дъщеря ѝ, подложена на гаврите на някакъв сексманиак, но тя ги беше отпъждавала, беше се борила, беше ги блокирала и отказвала да гледа. Досега.

Грейс не беше отвлечена за пари.

Седнала на мраморните плочки под душа, тя безусловно се беше предала на тъмната страна на съзнанието си и му беше позволила да я изтезава с тези образи, да ѝ ги натрапва с пълни подробности, като че ли е свидетел на местопрестъплението. И Елизабет Брайс се чудеше, както се беше чудила някога: ако човек е мъртъв в душата си, самоубийството смята ли се за смъртен грях?

— Защо, Господи?

Банята беше обвита в пара. Елизабет беше сложила крака върху сифона и сълзите ѝ се смесваха с горещата вода. Беше сама в отчаянието си и се питаше дали да не пререже вените си с ножчето за бръснене, което държеше. Някога злото беше нахлуло в живота ѝ и я беше принудило да мисли за самоубийство, да преценява различните начини, по които можеше да приключи живота си, все едно четеше меню на ресторант. Веднъж преди време тя беше стояла на ръба на бездната на смъртта и беше надничала в пропастта, но бе спасена от едно дете. Това дете. Грейс беше спасила живота ѝ. Сега, десет години по-късно, злото се беше върнало за Грейс.

— Защо позволи на злото да отведе и нея?

Беше продължила да живее единствено заради Грейс. Без нея нямаше смисъл да съществува. Представи си как кръвта ѝ блика от вените и се завихря надолу към канала, докато целият живот изтече от нея. Тя опря ножчето до китката си и натисна острието. Тъкмо щеше да го плъзне по кожата си, за да плисне кръвта, когато внезапен порив на ярост изпълни мускулите и мозъчните ѝ клетки като силен наркотик, гневът и омразата отново съживиха тялото и съзнанието ѝ и я накараха да се надигне от мраморния под.

Елизабет Брайс искаше да убие някого, но не себе си. Искаше да убие похитителя. И имаше парите, за да го осъществи.

ПЛАДНЕ

Всяка година в Съединените щати двеста деца умират в ръцете на сексманиаци. Тези случаи винаги приковават общественото внимание. Специален агент Юджийн Девро беше разследвал сто двайсет и седем подобни случая и беше привикнал към медийния шум, който ги съпровождаше.

Този случай обаче беше различен. Вероятно това се дължеше на факта, че Грейси беше богато бяло и русокосо момиче, което живееше в имение с фрески по тавана; на факта, че снимката на баща ѝ беше на корицата на списание „Форчън“, или защото медийната истерия тепърва набираше скорост. Този случай обаче се развиваше по-бързо от всички предишни. Във въздуха витаеше някаква енергия, която се увеличаваше и нажежаваше с всеки изминал час от изчезването на Грейси, както и броят на хората на предната морава, където сега стоеше Девро, редом с местния кмет и началника на участъка — изправени пред скупчени върху стойка микрофони, телевизионни камери, репортери и жителите на Брайъруик Фармс, които се бяха насъбрали на улицата зад тях. Тези хора раздаваха навред листовки със снимка на изчезналата Грейси, бяха изработили тениски с нейния образ, бяха завързали розови панделки на всички антени на коли, на пощенските кутии, по дърветата; бяха закачили значки с лика на Грейси на дрехите си.

Навремето пресконференциите караха Девро да се чувства значим — един чернокож агент от затънтен край на Луизиана, който ръководи важно разследване на ФБР. Сега обаче тези пресконференции го изморяваха. Той пристъпи напред.

— Казвам се Юджийн Девро и съм специален агент във ФБР. Бюрото разследва този случай по молба на началника на полицията Райън. Освен ако жертвата не е транспортирана извън границите на щата, издирването е от компетенцията на местните власти. Ние обаче предложихме ресурсите си, за да ги подпомогнем.

Девро винаги поддържаше илюзията, че местните власти ръководят операцията. От правна гледна точка това наистина беше

така, но не и в действителност. Местните началници като Райън ясно съзнаваха, че нямат никакъв шанс да открият едно отвлечено дете без намесата на Бюрото — и нямаха нищо против да споделят провала с федералните, когато бъдеше открит трупът на детето.

— До момента разследването по отвлечането на Грейси Ан Брайс установи следното: Грейси е изчезнала преди четирийсет и два часа. Била е отвлечена от парка „Брайъруик Фармс“ тук, в Поуст Оук, около шест часа в петък следобед от бял мъж на възраст между двайсет и трийсет години, висок около метър и осемдесет, тежащ деветдесетсто килограма, с руса коса, черна шапка и карирана риза. На медиите е предоставена негова скица. Следваме две паралелни линии на действие: първата е да открием Грейси и това е основната ни задача, а втората е да локализираме вероятните извършители, започвайки с регистрираните извършители на сексуални престъпления. Умоляваме всички граждани, които са видели Грейси или заподозрения или имат някаква информация по случая, да се обадят на горещата ни линия за изчезнали деца. Имаме нужда от помощта ви. Някакви въпроси?

Девро посочи първия репортер.

— Агент Девро, подозирате ли намеса на семейството в изчезването?

— Не.

— Минали ли са детектора на лъжата?

— Все още не.

Следващият репортер зададе своя въпрос:

— Можете ли да потвърдите, че шортите на Грейси са били намерени в парка?

— Намерихме сини шорти и една бяла маратонка, които според нас принадлежат на Грейси.

Следващият въпрос дойде от репортер, който не беше посочен:

— Имате ли някакви разкрития?

— Приемаме обаждания, преглеждаме записите на футболния мач в петък, изготвяме портрет на похитителя...

От тълпата долетя въпрос:

— Минали са четирийсет и два часа и вие имате само един рус мъж с черна шапка?

Девро въздъхна уморено.

— Да.

Някой извика:

— Предполагате ли, че е изнасилена?

Винаги задаваха този въпрос. Защо ли? Защо искаха да разберат дали едно десетгодишно момиче е било изнасилено? *Какво, по дяволите, си мислите, че е направил с нея похитителят — завел я е на вечеря и после на кино ли?* Те знаеха много добре какво е направил, но искаха той да го изрече, да осигури страшната вест за вечерните новини — страхът караше повече зрители да включват телевизорите си. Той обаче не играеше по техните правила. Дори да знаеше, че Грейси е била изнасилена, което той не знаеше, специален агент Юджийн Девро никога нямаше да го изрече. Не и докато тялото не бъдеше открито, не и докато не беше сигурен, че детето е мъртво.

Грейси Ан Брайс заслужаваше поне това.

На километър и нещо разстояние Бен стоеше наред футболното игрище, една самотна фигура в огромния безлюден парк. Беше дошъл тук, преди ФБР да отвори отново парка за нощното бдение на мястото, където за последно е била Грейси. Трябваше да последва стъпките ѝ. Трябваше да разбере истината.

Защо някой би я отвлякъл, ако не искаше откуп? Заради секс? Бен Брайс беше виждал злото у хората и смяташе това за възможно. Но не за неизбежно, както бяха заключили агентите от ФБР. Извратените типове действат сами, така му беше казал агент Девро. Русокосият мъж с черната шапка обаче не беше сам; на мача до него имаше още един мъж.

Бен трябваше първо да разбере как е била отвлечена Грейси. Той се отправи към ниските пейки. Джон каза, че след края на мача тя е отишла при него. Ето тук. Бен спря. Останалите родители са били по пейките, а двамата мъже — зад тях. Джон е поговорил с Грейси и след това тя е отишла с останалите момичета до павилиона. Джон ги беше проследил с поглед дотам.

Бен се запъти в тази посока.

Онзи телевизионен репортер беше казал, че деца, отвлечени от непознати, оцеляват около три часа. Дали когато Грейси е минала оттук в петък вечер, преди по-малко от две денонощия, са ѝ оставали само три часа живот? Нещо в Бен отказваше да го приеме. Може би

това се дължеше на странната връзка, която съществуваше между тях: Бен знаеше, че ако Грейси е мъртва, то със сигурност и той ще е мъртъв. А може би просто не искаше да приеме мисълта, че няма да я види повече. Или пък може би тя беше още жива.

Когато наближи павилиона, Бен спря и се обърна, точно както Грейси, когато бе помахала на Джон: невинно момиченце, което маха на баща си, без да съзнава, че влиза в капан. Бен погледна компаса на часовника си, за да се ориентира. Стоеше с лице на юг, към игрищата и къщите, отделени от парка с висока стена. На изток бяха тенискортовете и пак стена. На запад, на около стотина метра, беше паркингът — прекалено далеч, за да завлекат незабелязано дотам едно дете през многобройната тълпа. Тухлените стени заграждаха южната и източната страна на парка, на запад беше паркингът и нито една от трите страни не благоприятстваше бягството на похитителя. Оставаше само северната.

През гората.

Бен заобиколи павилиона. Задната му стена беше тухлена, без прозорци, с една-единствена сервизна врата. Тясно открито пространство отделяше сградата от гората. Бен коленичи и огледа земята. Затвори очи и прокара пръсти по връхчетата трева като слепец, който чете Брайлово писмо. И тогава разбра.

Похитителят я бе сграбчил точно тук.

Но как я беше подмамил сама? И защо тя не бе извикала?

Бен се изправи и навлезе в гората. Когато дойде тук вчера, той тичаше и съзнанието му беше замъглено от страх и мисли за миналото; не беше обърнал внимание какво го заобикаля. Сега стъпваше внимателно; очите му претърсваха земята, храсталака и дърветата за следи от Грейси. Уменията му се завърнаха, без съзнателно да ги беше извиквал.

След по-малко от десетина метра някакъв лъскав предмет, отразен от слънчевите лъчи, които се процеждаха през листата, привлече погледа на Бен.

Той приклепна, отмести няколко листа и го взе. Постави го в дланта на лявата си ръка: сребърна звезда, закачена за скъсана сребърна верижка. Спомни си как бе завел Грейси в магазина за бижута в Таос и й беше купил тази звезда. Собственикът беше го поздравил за избора. Грейси беше обещала да не я сваля от врата си.

Бен се изправи, пхна звездата и верижката в джоба на ризата си и закопча копчето на капачето. Продължи навътре в гората и скоро стигна до мястото, където бяха открити шортите и маратонката ѝ. Около дърветата, които ограждаха малкото открито пространство, имаше жълта полицейска лента.

Похитителят беше сграбчил Грейси зад павилиона и я беше завлякъл през гората до това място. Беше спрял тук, за да... Бен се опита да потисне емоциите си и да се съсредоточи. Похитителят беше оставил шортите и обувката ѝ тук и след това какво? Беше я отвел до колата си?

Бен пресече гората до близкото шосе, прескочи ниската мантиanela и застана на банкета. Пътят беше стар и асфалтът беше осеян с дупки; имаше само две тесни платна, на които едва можеха да се разминат две коли. Не беше основна пътна артерия.

Дали похитителят беше оставил колата си тук, докато е гледал мача на Грейси? Или другият мъж от записа беше докарал колата до това място, докато похитителят беше грабнал Грейси и я беше завлякъл през гората? Заедно ли бяха действали?

Бен тръгна да се спуска, но изведнъж спря; банкетът беше прекалено тесен, за да бъде паркирана кола, без да препречи пътя. Той се наведе и разгледа банкета там, където се разширяваше леко и би могла да спре кола и да изчака похитителя с Грейси. Забеляза един лъскав камък и го докосна с пръст. Беше влажен. Помириса пръста си. Масло.

Малкият Джони Брайс вкухва собствената си кръв, която шурти от носа и устата му. Свил се е като зародиш на земята, обгърнал е главата си с ръце. Плаче. Това е най-лошият побой досега и още не е приключил. Лутър Рей го е яхнал и го удря и обижда, обижда и удря. Юмруците му се стоварват като железни чукове върху тялото на Джон. Малкия Джони Брайс се моли на Бог да го остави да умре, за да спре болката.

Джон отвори очи. Килимът под лицето му беше мокър. Беше се свил като зародиш на пода в дрешника. Беше дал ризата си на агентите от ФБР и след това се беше качил горе да се измие. Беше се изкъпал и беше отишъл в дрешника да се облече. Но образите на Грейси и

похитителя се бяха завърнали и той отново беше заплакал. Не можеше да престане да мисли за болката ѝ. *Моля те, Господи, нека болката ѝ спре.*

Кейт намери Джон в дрешника, както го беше откривала в стаята му толкова често като момче. Някога беше нараняван от побойниците, сега беше наранен от съпругата си. Тогава го болеше, но днес болката беше още по-голяма.

Тя седна на пода до него. Обгърна го с ръце и постави главата му в скута си, както беше правила толкова пъти навремето. Погали косата му както някога и му прошепна същите думи:

— Джон, опитай се да имаш вяра. Трябва да вярваш, че за всичко това има някаква причина, че има причина за всичко, което ни се случва, дори за лошите неща. Бог е...

Джон надигна глава и рязко се изправи.

— Не, мамо, грешиш! Навремето също не беше права, не си права и сега! Нямахме никаква причина да бъда непрестанно бит от онези побойници и няма причина Грейси да бъде отвлечена от някакъв болен перверзник! За всичко това няма никаква причина, предназначение или велик план — не е нещо, замислено свише! Това са случайни жестокости. Просто лоши хора вършат безчестия. Ходиш на църква и вярваш в глупостите, с които отец Ранди ти пълни главата, но те пак си остават глупости! Празни дрънканици.

Джон се изправи и излезе.

Кейт Брайс скри лице в дланите си и заплака, защото не можеше да помогне на сина си, както не бе могла да му помогне и в детството.

13:07 Ч.

Специален агент Юджийн Девро се беше върнал в командния център и разглеждаше увеличените снимки на двамата мъже от видеокасетата и татуировката на едрия мъж. Просторната стая беше зловещо притихнала. Четирийсет и три часа след отвличането телефоните би трябвало да звънят на пожар. Те обаче упорито мълчаха.

Защо, по дяволите, никой не се обажда?

Девро свали очилата си за четене и разтри лицето си. Когато отново отвори очи, агент Йоргенсон вървеше към него. Беше с мускулесто тяло и къса кестенява коса. Носеше синьо яке с емблемата на ФБР, дънки и гуменки и държеше няколко кафяви папки. Той харесваше агент Йоргенсон. Напомняше му за дъщеря му; двете имаха една и съща пружинираща походка и едно и също интелигентно любопитство. Тя искаше да се учи. Още беше на едногодишен изпитателен срок, но вече беше схванала основното: че работата ѝ не се заключава в славата от успешното разследване на заплетен случай или в самочувствието от арестуването на издирван престъпник, нито в характерната за Вашингтон мания на всяка цена да опазят имиджа си.

— Защо телефоните мълчат? — попита агент Йоргенсон, когато стигна до него и се отпусна в един стол. — Нормално ли е?

— Не.

— Все едно просто е изчезнала.

— Десетгодишно момиче не може просто да изчезне.

— Какви са шансовете... да е още жива?

— Не особено големи. Статистически — никакви.

— По дяволите.

— Просто върши работата си, агент Йоргенсон. Съсредоточи се върху доказателствата.

Тя кимна.

— Да, сър. Много добре изглеждате пред камерите.

— Имам богат опит. Кажете ми, Йоргенсон, какво отглеждате там, откъдето си в Минесота?

— От Оуатона. Най-вече царица. Заради етанола.

— Фермерска дъщеря ли си?

— Да, сър.

— Дядо ми беше фермер. Отглеждаше памук. Като дете му помагах в брането. Тогава животът не беше толкова сложен.

— Аз пък исках да има тръпка.

— Е, Йоргенсон, получи я. — Той посочи кафявите папки. — Какво ми носиш?

— Взехме кръвни проби от семейството, за да ги сравним с кръвта по ризата на бащата. В момента правим ДНК тестове.

— Друго?

— Подготвяме доклади за членовете от семейството.

— Продължавай.

Девро не очакваше докладите за семейството да разкрият нещо важно, но опитът го беше научил да не пропуска нищо от рутинната страна на разследването.

— Добре — каза тя и отвори първата кафява папка. — Бащата. Нещо като гений — доктор на науките от Масачузетския технологичен институт. По алгоритми, каквото и да означава това. Коефициент на интелигентност 190... Не знаех, че съществува толкова висок.

— Поне не в Бюрото — отвърна Девро.

Тя се усмихна и продължи:

— Основател е на фирма „БрайсУер“, която тази седмица ще пусне акциите си на борсата. Двамата с майката се оженили преди десет години, докато той бил в института, а тя работела в Министерството на правосъдието, по-точно като прокурор. Пет години.

— Така ли?

— Да, сър. Моминското ѝ име е Остин. Израснала е в Ню Йорк. Баща ѝ е бил убит, когато е била само на десет.

— На същата възраст като Грейси.

— Била е първа по успех в правния факултет на Харвард, истинска изгряваща звезда на правосъдието. Изведнъж напуснала, омъжила се за Брайс и се преместила в Далас.

— Любовта не подлежи на обяснения.

— Странна двойка са, не мислите ли? А и как го зашлеви. Тази сутрин пак го скастри... — Йоргенсон поклати глава. — И сега

продължава да беснее и непрекъснато командва всички наоколо, все едно сме ѝ подчинени.

— Детето ѝ е отвлечено, Йоргенсон. Не я съди сурово.

— Вие бяхте много... въз... дипломатичен с нея.

Той кимна.

— При случаите на отвлечане има две правила. Правило номер едно: случаят не е наш. Нямаме никакви правомощия, поне не юридически. Местните полицаи обикновено ни отстъпват случая, но технически ние сме просто гости. Затова се дръж като такава. Правило номер две: докато се появим на сцената, детето най-вероятно вече е мъртво, така че ако майката те ругае или ти казва, че си най-тъпото ченге на света, ти ще ѝ отговаряш: „Благодаря, госпожо“. Ще уважаваш загубата ѝ... и това, че когато си я видяла за първи път, вече е била напълно откачила. Трябва да позволиш на родителите да намерят някакъв отдушник. Те имат по-голяма нужда да изразяват емоциите си, отколкото ти имаш нужда да докажеш, че си жилав агент от ФБР и контролираш случая. Конфликтът с родителите няма да те приближи и със сантиметър до откриването на жертвата или залавянето на похитителя. А това е задачата ти, агент Йоргенсон. Не позволявай на честолюбието ти да пречи на работата ти.

— Да, сър. — Тя се намръщи. — Но нали все пак ще я накарате да се подложи на детектора на лъжата?

— Абсолютно. Правилата на ФБР изрично изискват родителите да минават през детектора. Но аз ги моля, не им заповядвам. Върши същата работа. — Той посочи папките. — Разбери за кого е работила в Министерството на правосъдието. Познавам няколко души там.

— Вече проверих. Прекият ѝ шеф е бил Джеймс Кели.

— Джими?

— Познавахте ли го?

— Да, заедно учихме в Академията. После той завърши право вечерно и след това отиде в съда. Последно чух, че е в Лос Анджелис... Какво ще рече „познавахте ли го“?

— Починал е. В катастрофа преди три години.

— По дяволите. Беше добър човек. — Девро въздъхна. — Добрите умират млади. Какво друго имаш?

Йоргенсон отвори друга кафява папка.

— Дядото. Пенсиониран полковник от армията — Уест Пойнт, Виетнам. Очевидно е бил герой.

— Шегуваш ли се? — Девро я изчака да продължи, но когато тя се поколеба, той я подкани: — И?

Тя сви рамене.

— Нищо повече, сър. Информацията е засекретена.

Девро сложи очилата си за четене и взе папката с надпис „Брайс, Бен“ и я разлисти.

— Полковник от американската армия. Зелена барета. Седем мисии във Виетнам. Шест сребърни звезди, четири бронзови, осем пурпурни сърца, две воински отличия, кръст за доблестна служба, орден за заслуги, почетен медал за храброст. Да, бих казал, че е бил герой.

— Но защо е засекретен?

— Зелена барета, вероятно е бил в Камбоджа и Лаос по времето, когато Джонсън и Никсън се кълняха по телевизията, че не сме били там.

— Президентите са лъгали за войната?

Девро се засмя.

— На колко години си, Йоргенсон?

— На двавет и шест.

Той поклати глава.

— Дори не мога да си спомня кога съм бил на двавет и шест. Да, Йоргенсон, президентите лъжеха за войната, генералите също. Аз бях в корпуса за обучение на офицери от запаса. Но истинското си обучение получих във Виетнам. Само се молех да се върна жив. Хора като Брайс ходеха там, за да освобождават потиснатите, точно както гласи мотото на зелените барети. Те вярваха в него. Но когато се върнаха вкъщи, се изплюха в лицата им за всичките им усилия. — Девро свали очилата си и се почеса по брадичката. — Бен Брайс... името ми напомня нещо. Виж какво ще откриеш във военните регистри, изрови от базата данни всички незасекретени източници.

— Мислите, че може да има връзка с отвличането на Грейси?

— Човек никога не знае.

Йоргенсон се наклони да тръгне.

— Искам те на бдението тази нощ — добави Девро. — Нашият човек може да се появи.

— Да, сър. А, и треньорът е тук, за да разгледа уголемените снимки.

— Доведи го, не ми викай „сър“ и накарай някой да открие полковник Брайс.

Той носи Грейси през гората. Бърза, защото се притеснява, че някой ще забележи отсъствието ѝ и ще тръгне да я търси. Стига тук. Съучастникът му го чака на двайсетина метра в кола, от която капе масло. Въпреки това той спира, сваля ѝ дрехите и я изнасилва точно тук. След като в парка има толкова много хора и вероятно вече я търсят? И Грейси сигурно пищи и рита, и се дърпа? Тя е силно момиче и не се страхува от никого — не би се борила единствено ако е припаднала или умряла. Дали похитителят би изнасилал жертвата си мъртва или в безсъзнание? Дали я беше убил тук?

Не. Грейси Ан Брайс не беше умряла тук. Бен Брайс беше крачил по полетата на смъртта, беше затъвал до коленете в смърт, беше чувал, докосвал, опитвал и надушвал смъртта. Но не и тук.

Грейси беше напуснала това място жива.

Защо тогава похитителят беше оставил шортите ѝ тук? Бен затвори очи и си припомни как работеха заедно в работилницата. Тя дялкаше името си върху люлеещия стол, но изведнъж спря и попита:

— Бен, как винаги разбираш, когато имам неприятности и се нуждая от теб?

— Не разбирам, миличко. Но нещо в живота ни свързва. Не знам какво е то, нито пък защо, но има някаква причина.

Бог ги беше свързал. Бен Брайс знаеше това така сигурно, както знаеше как да направи люлеещ стол или да убие човек. И бе сигурен, че след като я вижда в съзнанието си, връзката им не е разрушена. И че е още жива.

Грейси, покажи ми пътя. Ще дойда да те взема.

— Полковник Брайс!

Бен отвори очи. Беше седнал с кръстосани крака в кръга, очертан от жълтата полицейска лента, където бяха открити шортите и маратонката на Грейси. Някакъв млад агент на ФБР тичаше към него. Спря запъхтян и каза:

— Полковник Брайс, агент Девро иска да се върнете в командния център.

14:12 Ч.

Джан Йоргенсон беше родена пет години след края на Виетнамската война. Двайсет и четири години по-късно тя завърши бакалавърска степен по педагогика в Университета на Минесота — това беше единственото образование, което родителите ѝ можеха да платят — и магистърска степен по криминална психология. Беше обяснила на родителите си, че училищните настоятелства в цялата страна смятат тази специалност за най-подходящата за учителска кариера в американските държавни училища. И те ѝ бяха повярвали. Веднага щом завърши, тя кандидатства в Бюрото. Родителите ѝ искаха да стане учителка. Тя искаше да бъде втора Кларис Старлинг.

И така, Джан Йоргенсон напусна семейната ферма край Оуатона, Минесота, пристигна в Куонтико, Вирджиния, и постъпи в Академията. Искаше да стане профайлър, да интервюира и съставя подробни психологически портрети на арестувани серийни убийци, психопати и сексуални престъпници и да изгражда научно обосновани образи на заподозрени в неприключили разследвания. Но когато завърши Академията, тя беше назначена в полицията в Далас, където през последните единайсет месеца беше проследявала и интервюирала млади араби, които отговаряха на профила на ислямски терорист.

Всъщност никога не беше стигала толкова близо до някой от Отдела за поведенчески анализ, колкото сега в кухнята на семейство Брайс заедно с родителите на Грейс и двама истински профайлери от ФБР, агент Бакстър и агент Бръмли. Агентите приличаха на партньори в счетоводна къща.

— Непознатите отвличат деца за секс.

Така агент Бръмли започна срещата със семейството. Можеше да го поднесе по-деликатно, помисли си Джан. Майката очевидно мислеше същото, защото сякаш щеше да пробие с поглед плешивата глава на агент Бръмли. Той обаче продължи невъзмутимо:

— Този похитител има дебело досие със сексуални насилия, гарантирам ви.

Бащата на жертвата сякаш всеки момент щеше да повърне, защото се изправи рязко и едва не избяга от кухнята, когато полковник Брайс влезе и се облегна на стената.

— Съставили сме профил на похитителя — заяви агент Бакстър, — нещо като личностен отпечатък, ако щете, подобен на пръстовия отпечатък. — Той раздаде копия на всички около масата и започна да чете от листа пред себе си. — Смятаме, че часът на отвлечането съвпада с някакъв значителен стресов фактор в живота на похитителя, вероятно загуба на работа или друго нещо, наняващо честолюбието му. Смятаме също така, че заподозреният е саможив, над трийсет и пет годишен, неженен, незрял за възрастта си, няма приятели и не може да поддържа отношения с жени на неговата възраст; вероятно професията му е свързана с деца; не притежава социални умения, вероятно злоупотребява с алкохол или наркотици, реагира ожесточено, когато е раздразнен; не успява да се справя със стреса, егоцентричен и импулсивен е, страда от параноя, самолюбив и докачлив е, не понася отхвърляне и е асоциален.

Той вдигна глава.

— Ще разпространим този портрет чрез медиите. Да се надяваме, че някой ще го разпознае по изброените характеристики.

Майката рязко се изправи.

— Господи, аз мога. — Тя вдигна листа в ръката си. — Незрялост, липса на социални умения, егоцентризъм, параноя, самолюбие — мога да разпозная всяко едно от тези качества в човек, когото познавам.

Агент Бакстър едва не падна от вълнение.

— Кой е този човек, мисис Брайс?

— Всички мои партньори от адвокатската кантора.

Агент Бакстър изпуфтя и изправи гръб на стола си, съзнавайки, че му се подиграват. Майката подхвърли своето копие от профила на заподозрения на масата.

— Вижте какво, агент Бакстър — каза тя, — стига с тия психологически глупости. Този тип е перверзник, който налита на момиченца!

Майката излетя от стаята. Агент Бакстър бе видимо сепнат. След дълго неловко мълчание полковник Брайс тихо каза:

— Не е бил сам. Били са двама, вероятно двамата мъже от видеокасетата.

— Мистър Брайс, сексманиаците действат сами и това е доказано — каза агент Бръмли.

— Бях в парка — продължи полковникът, — по следите на Грейси. Хванал я е зад павилиона и я е завлякъл през гората при съучастника си, който го е чакал в кола, от която е капело масло. Не е бил сам.

— Тогава защо е оставил шортите ѝ в гората? — попита агент Бакстър.

— Защото е искал да ги открием.

Агент Бакстър се намръщи.

— Но *защо*?

— За да реагирате според очакванията му — да започнете да търсите сексманиак.

14:27 Ч.

— Добре ли сте, мисис Брайс?

Във всекидневната, която в момента представляваше команден център на ФБР, Елизабет гледаше втренчено агент Девро, който седеше на масата срещу нея.

— Не, не съм добре. Дъщеря ми е отвлечена.

— Мисис Брайс, все още мога да повикам психолог.

— Не.

Отново беше овладяла емоциите си. Отново беше нащрек. Имаше план. И той изискваше банкиер, а не психолог.

— Кажете ми, ако промените мнението си. А сега, мисис Брайс, опишете ми какво дете е Грейси. При тези типове всичко е въпрос на контрол. Те обичат да сплашват жертвите си, да ги карат да се чувстват безпомощни и притиснати, за да се изживяват като могъщи. Какво би направила Грейси, ако бъде притисната?

— Ще се бие.

— Добре. Това е ключът към оцеляването ѝ.

— Тя ще оцелее.

Агент Девро кимна.

— Да. Мисис Брайс, вие сте работили от нашата страна, нали?

— Да.

Лека усмивка.

— А какво ви накара да минете към лошите?

Тя замълча.

— Животът ме отведе там.

Агентът смръщи вежди.

— Тогава разбирате защо трябва да се подложите на детектора.

— Твърдите, че не е отвлечена за откуп, че е била избрана умишлено. Сега смятате, че някой от нас го е направил?

— Не, госпожо. Казвам само, че Бюрото е пренасочило значителни средства и ресурси в търсенето на дъщеря ви и мъжа, който я е отвлякъл. Но се е случвало да ни мамят — помнете Сюзан Смит, която твърдеше, че е нападната в колата и децата ѝ са отвлечени. Оказа

се, че ги е удавила със собствените си ръце. Трябва да отхвърлим всякаква намеса на семейството.

Елизабет изгледа свирепо агент Девро, а гневът ѝ напираше да избухне.

— Току-що оставих двамата ви блестящи профайлъри в кухнята. Изслушах твърденията им, че детето ми е било отвлечено за секс. — Тя удари с юмрук по масата. — Мамка му! А сега вие ми казвате, че искате двамата със съпруга ми да се подложим на детектора на лъжата?

Агент Девро кимна.

— Да, госпожо. Както и полковник Брайс, съпругата му и персонала в къщата. Знам, че ви притеснявам, но от наша гледна точка такава възможност съществува. Фактите сочат, че годишно само неколкостотин деца са отвлечени от непознати. Всички останали случаи са свързани със семейството.

Той се протегна през масата и хвана свитата ѝ в юмрук ръка. Тя отказа да позволи на сълзите ѝ да потекат.

— Вижте, мисис Брайс, аз знам, че това не е семейно отвлечане. Във Вашингтон обаче не знаят. Освен това току-що разговарях с началниците ми и ги помолих да изпратят още десет агенти, за да намерим Грейси. За да може всичко да приключи добре. Минете на детектора, за да ни изпратят още хора и да открием Грейси. Направете го заради дъщеря си, мисис Брайс.

— Аз ще го направя.

Гласът долетя зад тях. Елизабет издърпа юмука си от ръцете на агент Девро и се обърна. До вратата стоеше свекър ѝ. Тъкмо щеше да му се противопостави, защото Бен Брайс беше пияница и тя го мразеше, когато нещо в очите му я накара да замълчи. Тя се обърна към агент Девро.

— Искам да го направим тук. Не искам да ни снимат по телевизията как отиваме до полицейското управление.

— Ще инсталираме уреда в библиотеката — отвърна агент Девро.

Бен влезе в библиотеката, където един млад агент на ФБР му подаде ръка.

— Мистър Брайс, аз съм агент Рандъл.

Рандъл беше около трийсетгодишен, с очила и вид на счетоводител, който се опитва да се държи приятелски. Държеше гумена тръбичка.

— Бихте ли свалили ризата си, мистър Брайс, за да прикрепя този уред към гърдите ви. — Агент Рандъл застана зад Бен, без да спира да приказва. — Няма от какво да се притеснявате. Полиграфът измерва честотата на дишането ви, кръвното ви налягане...

Бен разкопча ризата си.

— ... пулса ви, реакцията на кожата ви на протичащ слаб електрически ток. Ако човек лъже...

Бен свали ризата от гърба си.

— Господи!

Бен почувства погледа на агент Рандъл върху гърба си. Той внезапно бе замлъкнал. След малко Рандъл мина пред Бен, за да свърже сензорите. Ръцете му трепереха.

— Да не ви... въъ, да не ви стяга, мистър Брайс? Нали не ви убива на това... на тези неща на гърба ви?

— Не.

Агент Рандъл отново застана с лице към Бен.

— И така, докъде бях стигнал? О, можете да седнете, мистър Брайс.

Бен седна на един кожен стол до полиграфа, който приличаше на лаптоп. Агент Рандъл застана пред него.

— Това е електрод — каза той.

Хвана ръката на Бен и постави тънка пластина върху горната част на десния му показалец.

— Това е обикновен маншет за измерване на кръвното, като тези по болниците.

Агентът постави маншета в горната част на ръката на Бен и отстъпи назад.

— Добре, въъ, ами май всичко е наред. — Агент Рандъл седна на стола зад компютъра от дясната страна на Бен.

— Мистър Брайс, ще ви задам няколко основни въпроса, за да се успокоите и да мога да установя базовата линия. Моля, дишайте равномерно, спокойно и не си поемайте дълбоко въздух. Отговаряйте на всички въпроси искрено с „да“ или „не“. Разбрахте ли ме?

Бен кимна.

— Истинското ви име Бен Брайс ли е? — зададе първия си въпрос агент Рандъл.

— Да.

— Дядо ли сте на Грейси Ан Брайс?

— Да.

— Някога подлагали ли сте се на полиграфски тест, познат още като детектор на лъжата?

— Не.

Това беше лъжа.

Бен затвори очи и си припомни първия си детектор на лъжата: гол е, ръцете и краката му са завързани за дървен стол, той проследява с поглед двете жички, прикрепени към тестисите му, които минават през каменния под към захранван с батерии полеви телефон, с ръчна манивела, управлявана от един ухилен садист. Малката стая вони на урина и изпражнения.

Офицерът от Северновиетнамската армия, който ръководи теста, е твърдо решен да разбере дали Брайс, Бен, полковник, номер 32475011, 5 април 1946, лъже за присъствието на американски сили в Северен Виетнам. Офицерът е сигурен, че американски военен с подобен ранг не действа сам в такава близост до Ханой. Смяташе, че полковникът ще се пречупи под ударите на каишите. Големия Уг, както янките наричаха капитан Лу, беше истински виртуоз на каиша; беше надялкар широкия гръб на полковника, както дърворезбар — парче дърво. За негова изненада обаче полковникът призна само името, ранга, серийния си номер и датата си на раждане.

Този тест обаче се беше оказал доста ефикасен в убеждаването на по-упоритите американци да издадат тайните си; затворниците го наричаха „телефонния час на Бел“. Тези американци умееха да се наслаждават на предсмъртния си хумор. За щастие точно преди ненавременната си смърт чичо Хо беше съобщил на офицерите си, че Женевската конвенция не важи за американските затворници; Хо Ши Мин беше заявил, че след като няма обявена война между Съединените американски щати и Демократична република Виетнам, то няма и американски военнопленници. Имаше само американски военни престъпници. Които никога нямаше да забравят престоя си в затворническия лагер „Сан Би“, ако зависеше от майор Фам Хонг Дук.

Той кима на лейтенант Бин, който се изхилва, докато върти манивелата, изпращайки електрически ток по жиците право в тестисите на полковника. Тялото му се изпъва при преминаването на тока през него. Странно, мисли си майорът. Повечето американци крещят като заклани и загубват контрол над пикочния мехур и дебелото си черво, когато токът ги удари — затова бяха измислили дупката в стола и легена под него — но полковникът само стиска зъби и понася болката, а ръцете и краката му жестоко опъват кожените каиши...

— Мистър Брайс! Мистър Брайс! Добре ли сте?

Бен рязко отвори очи. Беше стиснал зъби, потеше се обилно и дишаше тежко. Беше забил пръсти в кожените облегалки на стола. Агент Рандъл се беше надвесил над него.

— Дишането ви е толкова учестено, че уредът не може да го отчете!

17:33 Ч.

— Чисти са! — каза агент Рандъл.

Специален агент Юджийн Девро дъвчеше дръжката на очилата си. Двамата с агент Рандъл стояха до бюрото на Девро в командния център.

— Не смятах, че семейството ще се окаже замесено, но шефовете изискаха да спазим процедурата.

— А дядото — каза Рандъл, — гърбът му изглежда така, сякаш някой го е дялкар с нож за месо.

— Той е полковник от армията. Сигурно е бил военнопленник.

— Във Виетнам?

— Да...

— И те са измъчвали пленените американци?

Девро се изхили.

— Още ли ви преподават история в университета?

Рандъл го гледаше като дете, което не разбира къде е сгрешило.

— Да, северновиетнамската армия е измъчвала нашите, карали са ги да слушат Вари Манилоу по двацет и четири часа в денонощието, били са ги, изтезавали са ги с електрически ток, чупели са ръцете и краката им...

Рандъл гледаше покрай Девро към вратата.

— Ето го — каза той и изчезна.

Девро се обърна. Стройният русокос мъж, който вървеше към него, беше около метър и осемдесет, но в очите на Девро сега изглеждаше по-едър.

— Полковник Брайс...

След кратко мълчание Бен каза:

— Явно сте ме проучили.

— Това е част от работата ни, сър.

Полковникът кимна.

— Не е нужно да ме наричате „полковник“. Нито пък „сър“.

— Заслужили сте си го, сър. Самият аз бях лейтенант от корпуса за обучение на офицери от запаса в Тексас. Естествено,

тренировъчните занятия не ме подготвиха особено за Виетнам.

— Нито пък мен академията в Уест Пойнт.

И двамата се усмигнаха, споделяйки мислите на войници, които цял живот се бяха мъчили да забравят този факт. Девро сложи очилата си за четене, протегна се през бюрото и взе увеличените снимки на заподозрените.

— Треньорът не успя да разпознае мъжете от тези снимки — каза Девро. — А татуировката... не съм виждал такава в армията. Помислих, че може би вие сте виждали. Горната ѝ част е покрита от ръкава му, но от това, което се вижда, ми прилича на криле на самолет, с изключение на черепа и кръстосаните кости.

Той подаде на полковник Брайс уголемената снимка на татуировката.

— В момента я търсим в базата данни за гангстери на Бюрото. Може да е татуировка на байкър. На нея пише „пепелянка“.

Полковникът рязко изтръгна снимката от ръката на Девро и се вгледа в нея, сякаш виждаше лицето на Сатаната. Кръвта се отдръпна от лицето му. Снимката падна от ръката му и политна към пода. Той се приведе и зарови лице в ръцете си.

— Добре ли сте, полковник? — Девро вдигна снимката. — Виждали ли сте тази татуировка?

Полковник Брайс прокара пръсти през русата си коса и внимателно се изправи. Пое си въздух и издиша бавно, сякаш беше на преглед при лекар. Заговори, без да поглежда Девро.

— Това не е татуировка на байкър.

— Откъде знаете?

Полковникът стисна и отпусна челюстта си няколко пъти. Той разкопча левия ръкав на ризата си и започна да го навива. На китката му имаше черен военен часовник. Кожата на долната част на ръката му беше почерняла от слънцето и покрита с изрусени косъмчета, докато горната част беше бледа. Стръскащото обаче беше татуировката с разперени криле на орел, издълбани с черно мастило върху бялата му кожа, но в средата на крилете, където би трябвало да има изрисуван отворен парашут, символизиращ оцеляването на войника от въздушното училище, имаше череп с кръстосани кости. Над крилете дъговидно бяха изписани думи на някакъв азиатски език, под тях стояха инициалите ГПН-ГКС, а под крилете в кавички пишеше

ПЕПЕЛЯНКА. Девро се наведе и сравни увеличената фотография с татуировката на ръката на полковника; участъкът от татуировката, който се виждаше под ръкава на снимката, напълно съвпаднаше с долната част на татуировката на полковника.

Девро се изправи, свали очилата си и реши да изчака. Просто не можеше да притисне полковника. Този мъж беше истински американски герой. Когато полковник Брайс най-накрая заговори, бе впил очи в ботушите си.

— Отряд „Пепелянка“ към ГПН извършваше тайните мисии, за които президентите лъжеха. ГПН означава Групи за проучвания и наблюдения, а ГКС — Главно командване Север. Извършвахме задгранични операции в Лаос, Камбоджа и Северен Виетнам. Мисията ни беше да пресичаме доставките по линията Хо Ши Мин, да избиваме офицерите от северновиетнамската армия, да правим разузнаване за въздушните нападения... но нито една от операциите ни не се е случила официално. Действията ни не присъстват в докладите.

Девро посочи азиатския текст:

— Това на виетнамски ли е?

Полковникът кимна.

— Какво означава?

Полковникът се поколеба, но накрая каза:

— „Убиваме за мир“, неофициалното мото на зелените барети.

— Той погледна Девро. — Дяволски трудно е да се отърве човек от това. От една татуировка.

Девро подаде снимката на едрия мъж на полковника.

— Това е човекът с татуировката. Познавате ли го? Трудно можете да забравите този белег.

Полковникът се вгледа в снимката на едрия мъж; Девро помисли, че видя следа на разпознаване да преминава през лицето на полковника. Той обаче бавно поклати глава и каза:

— Не.

— Колко души получиха тази татуировка? — попита Девро.

— „Пепелянка“ беше отряд от дванайсет мъже, който беше действал четири години, преди да се присъединя към тях. Смъртните случаи бяха чести. Вероятно около двајсет и пет души имат тази татуировка, може би повече. Аз познавах само единайсетте мъже, с които служих.

— Значи ще изкараме докладите на отряда за специални операции и...

— Никога няма да се доберете до тези доклади, ако те изобщо съществуват. — Полковникът се изправи и смъкна ръкава си. — Агент Девро, съпругата ми знае какво съм правил там, но синът ми — не. Искам нещата да останат така.

— Разбирам, сър.

Девро си помисли, че само един герой от Виетнам би се чувствал задължен да скрие героизма си от собствения си син.

— Виждал е татуировката — каза полковникът, — но не знае какво означава. Освен това не знае нищо за отряд „Пепелянка“.

— А мисис Брайс?

— Елизабет ли? Не. Знае, че съм служил във Виетнам, но нищо повече. Не би ме разбрала. Който не е бил там, просто не може да разбере.

— И слава богу.

Полковникът закопча ръкава си и каза:

— Агент Девро, ще го приема като лична услуга, ако не споменавате татуировката пред семейството ми.

Девро изучаваше лицето на полковника в продължение на няколко секунди и накрая каза:

— Добре, полковник. Засега ще си остане между нас. Аз също не искам да разгласявам въпроса с татуировката, в случай че мога да се докопам до имената на зелените барети.

Полковникът изгледа агент Девро, сякаш изобщо не го виждаше. Юджийн Девро беше участвал в пехотата във Виетнам. Зелените барети бяха елитът на армията, обучени в изкуството да убиват. Бен Брайс нямаше вид на обучен убиец. Не беше и физически застрашителен като зелените барети, които Девро беше виждал в армията. Всъщност изглеждаше прекалено фин, за да е бил способен на онова, което зелените барети направиха в Югоизточна Азия преди четири десетилетия. Нещо в очите му обаче подсказваше на Девро, че се заблуждава.

Сините му очи го издаваха.

19:14 Ч.

Грейси изпитваше болка, беше уплашена и плачеше, и се молеше да бъде спасена. Баща ѝ обаче не правеше нищо, за да я спаси.

Джон Р. Брайс гледаше втренчено един плакат със снимка на дъщеря си във футболен екип, закачен от едната страна на павилиона. Под плаката с големи букви беше написано „Обичаме те, Грейси“. Отдолу бяха наредени розови панделки, картички, балони с различна форма и стотици цветя и плюшени мечета. Павилионът се беше превърнал в паметник на дъщеря му.

Грейси беше изчезнала, защото баща ѝ не беше истински мъж.

Джон не искаше да присъства на това бдение, но от ФБР твърдяха, че е важно да предизвикат симпатиите на похитителя — ако видеше по телевизията болката, която причинява на семейството ѝ, той можеше да я пусне. Джон обаче можеше да мисли само за болката на детето си.

Почувства нечия ръка на рамото си. Обърна се и срещна погледа на баща си, когото беше наричал „полковник“, а сега наричаше Бен, но никога „татко“; който навремето беше герой със семейство, а сега — един пияница с куче за компания. Майка му беше казвала, че баща му е добър човек, смазан от една лоша война; че във Виетнам са му се случили ужасни неща; че войната е приключила, но Бен Брайс така и не е намерил спокойствие.

Джон Брайс никога не си беше позволявал и капка съжаление към баща си.

* * *

— Хайде, сине — каза Бен и нежно отведе Джон по-далеч от импровизирания паметник.

Очите на сина му останаха приковани в образа на Грейси. Той промълви шепнешком:

— Не завързах маратонката ѝ.

Минаха покрай кмета, който даваше интервю за телевизията — „... едно безопасно място, чудесно място, където да построите къщата на мечтите си и да отгледате децата си...“ — и заобиколиха сградата, пред която млад свещеник произнасяше молитва заедно с тълпата. Бен и Джон застанаха сред стотиците родители и деца, носещи значки с името на Грейси, облечени в тениски с лика ѝ, хванали в ръце трепкащи в нощта свещи. Сред тях се движеха агенти на ФБР, някои от които дискретно записваха осветеното от пламъците на свещите бдение с миниатюрни видеокамери. Агент Девро смяташе, че не е невъзможно похитителят да се появи.

— Мистър Брайс! — Млад рус мъж и бременна жена приближиха Джон, който ги погледна с невиждащи очи. — Мистър Брайс — повтори мъжът, — просто исках да ви кажа колко съжалявам. Скоро ще имаме бебе и... искам да кажа... — Той погледна Бен и забрави думите си.

— Благодаря ви за съчувствието — каза Бен и се отдалечи.

Прожекторите на парка бавно притъмняха и сега единствената светлина идваше от мъждукащите пламъци на стотиците вдигнати високо свещи.

Звездите в тъмната виетнамска нощ сякаш проблясват от страх, като че ли се стряскат от звука на мощните оръдия, стрелящи на откоси и сеещи смърт в селото. Но не и Китайската кукла. Той е решен да я спаси.

Лейтенант Бен Брайс носи на ръце момичето, избягвайки добитъка и тичайки през горящото селце към джунглата, където може да я скрие. Поглежда назад, но се спъва в едно мъртво прасе и се просва заедно с Китайската кукла в калта. Тя се изправя първа. Още преди да успее да стане, главата ѝ се пръсва като презряла диня; мозъкът и кръвта ѝ се разплискват по лицето и униформата на двайсет и две годишния младши лейтенант. Той поглежда нагоре и вижда застаналия пред него майор, от чийто 45-милиметров револвер излиза пушек и се стеле във влажния въздух, обгръщайки татуировката с пепелянка на голата му лява ръка.

— Та тя беше почти дете! — крещи той на началника си.

— Просто една жълта гадина — спокойно отговаря майорът, изтривайки кръвта на момичето от оръжието си. — Това са само жълти гадини, лейтенант. И твоята задача е да ги избиваш.

Правилата на отряда бяха малко, но непоклатими: никога не изоставяй член на отряда; не позволявай да бъдеш пленен от врага; никога не възразявай на командира си. Майорът обръща гръб на наивния и вярващ в идеали млад лейтенант, който нарушава правило на отряда още на първата си мисия.

— Вие нарушихте закона на войната! И правилата за бойно поведение!

Майорът спира, обръща се, прави две крачки и се надвесва над лейтенанта. Разгневен е, сините му очи горят от ярост.

— Тук в тази джунгла аз съм законът! Аз създавам правилата! И аз заповядвам да избиваме виетконгците! Да избиваме добитъка, който ги храни! Да изгаряме колибите, в които спят! Да избиваме цивилните, които им помагат! Това са моите бойни правила, лейтенант!

Майорът опира дулото на пистолета си в главата на Бен и казва бавно:

— Ако още веднъж откажеш да се подчиниш на заповедите ми, лейтенант Брайс, ще ти пусна куршум в главата и ще оставя виетконгците да си сготвят супа от теб. Гарантирам ти го!

Майорът се изправя и се отдалечава през пушека, пламъците и димящата пепел. Бен вдига ръка да изтрие кръвта от лицето си и вижда, че ръката му трепери.

Бен се беше почувствал горд, когато разбра, че майорът го е избрал, за да попълни отряд „Пепелянка“. Майорът беше на трийсет и седем, жива легенда в специалните сили. Бен Брайс беше на двапет и две, млад и наивен.

— Вече си истински боец, Брайс — беше казал майорът, след като Бен получи татуировката си с пепелянка в Сайгон. — Сега си един от нас.

И Бен се беше почувствал горд, когато нападнаха от засада конвоя на северновиетнамската армия, натоварен с провизии, които щяха да подпомогнат врага, и оръжия, които щяха да убиват американци.

Днес обаче той не се гордее.

Лейтенант Бен Брайс бавно се изправя и поглежда Китайската кукла, ръцете и краката ѝ са гротескно разперени, празните ѝ очи са изцъклени, последният миг от живота ѝ е замръзнал върху лицето ѝ, което ще го преследва до края на дните му.

Обръща се и се отдалечава, оставяйки момичето и собствената си душа да гният в плодотворната черна почва на провинция Куанг Три в Южен Виетнам.

Господ има план за Бен Брайс или поне така твърдеше майка му и така вярваше той до онази тъмна нощ във Виетнам. Всяка вечер, трийсет и осем години след тази случка, Бен сядаше в люлеещия стол на верандата на малката хижа, която беше построил със собствените си ръце, гледаше как слънцето залязва над Таос и се питаше какъв е бил планът на господ и защо се беше объркал така. Сега, гледайки звездите над имението на сина си в покрайнините на Далас, в съзнанието му се оформяше смътен отговор.

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

6:05 Ч.

Докато портите се отваряха пред колата му, специален агент Юджийн Девро отдаде чест на униформения пазач, който си беше закачил значка с образа на Грейси. Брайъруик Фармс олицетворяваше американската мечта — богаташки комплекс, до който се достигаше през черни железни порти, заобиколен от триметров тухлен зид и пазен по двайсет и четири часа в денонощието от частна охранителна фирма; място, където всяка къща струваше поне един милион долара, където всички родители бяха преуспяващи хора, а всички деца се чувстваха в безопасност.

Тези стени и порти не бяха предпазили Грейси.

Беше понеделник сутрин — шейсет часа след отвличането — и Девро беше озадачен. Имаше команден център с телефони, факсове и компютри, оборудвани с „Рapid Старт“, модернизираната информационна система на ФБР, която можеше да съхранява, подрежда, сравнява и съпоставя хиляди улики едновременно. Той обаче не разполагаше с никаква улика.

От момичето нямаше и следа.

Девро спря на кръстовището пред началното училище. Полицайка със стоп палка в ръка преведе няколко деца през платното; над ризата си с дълъг ръкав жената беше облякла бяла тениска със снимка на Грейси на гърба под надписа: „Виждали ли сте ме?“. Отдолу пишеше: „Обадете се на 1800“.

Полицайката му махна да продължи. На следващата пресечка той зави надясно. Униформените полицаи, разположени в края на Магнолия Лейн, познаха колата му и дръпнаха дървените прегради, които блокираха улицата. Когато излезе от завоя, той видя, че медийният цирк е станал повсеместен. Бяха пристигнали и националните телевизии.

— Мамка му. Тя ще го направи.

6:49 Ч.

— Мисис Брайс, моля ви, недейте. Всички луди в тая страна ще започнат да ни звънят, но това няма да помогне. Трябва да изчакаме.

— Приключих с чакането.

Елизабет остави агент Девро наред кухнята, явно ядосан, че майката на жертвата отказва да приеме отредената ѝ роля. Е, проблемът си беше негов. Бяха изтекли шейсет и един часа от изчезването на Грейси и майката заяви, че слага край на бездействието — вече нямаше да чака да се обадят за откуп, да арестуват похитителя, кучетата да открият мъртвото тяло на дъщеря ѝ или Господ да я спаси. Майката искаше дъщеря си жива, или похитителя — мъртъв. Или и двете. Майката взимаше нещата в свои ръце.

Беше облечена като за съда, с прическа и грим, който прикриваше торбичките под очите ѝ. Днес нямаше да бъде безпомощната скърбяща майка с ужасяващ вид, която се моли от екрана перверзникът да пощади живота на детето ѝ. Днес тя щеше да бъде суров адвокат, преговарящ за сделка, точно както всеки друг ден преговаряше за други сделки: ти имаш нещо, което искам; аз имам нещо, което ти искаш. Тогава да се споразумеем, тъпако.

Тя продължи по коридора. Познатият прилив на адреналин ѝ вля енергия за предстоящата изява както когато пристъпваше в съдебната зала преди началото на някой процес. Всички глави се обърнаха към нея, когато влезе в библиотеката, която в момента приличаше на телевизионно студио. Трите национални мрежи бяха представлявани от камери и персонал, който стоеше зад кадър. Интервютата щяха да се проведат от водещите на сутрешните нюйоркски блокове и щяха да бъдат излъчени на живо. Това бяха изискванията на Елизабет.

— Пет минути, мисис Брайс! — извика някакъв дребен мазник със слушалки на главата и разпери пръсти насреща ѝ, в случай че е глуха.

Тя седеше до Джон на стол с права облегалка, поставен пред рафтовете на библиотеката — фон, който оставяше впечатление по-скоро за адвокатска кантора, отколкото за дом. Елизабет беше

планирала събитието до последната подробност, така както правеше, когато преговаряше с прокурора за свободата на свой клиент. Сега обаче щеше да преговаря с един перверзник за живота на дъщеря си. И само тя можеше да направи сделката. Беше дала на съпруга си същите ясни инструкции, които даваше на клиентите си преди пледоарията: *Дръж си устата затворена!*

Джон беше обул евтини черни мокасини, бели чорапи, дънки и жълта риза; носеше глупава синя вратовръзка с анимационни герои — най-строгата в гардероба му, и беше положил усилия да укроти косата си. Гледаше втренчено в празното пространство.

Тя се наведе към него и каза:

— Разхлаби вратовръзката си! — Докато той послушно разхлабваше възела, тя махна парченцата тоалетна хартия, залепени по лицето му, където се беше порязал при бръсненето, и забеляза следите от своите плесници преди два дни. Чувство на угризение се опита да се промъкне в мислите ѝ и този път тя не успя да го прогони така лесно.

Елизабет въздъхна. Впоследствие винаги се мразеше — след като яростта поутихнеше. След като излееше гнева си върху Джон. Той не го заслужаваше. Никога не беше я предизвиквал. Беше го ругала стотици пъти, но никога не го беше удряла. Този път яростта ѝ беше пресякла границата... и това я плашеше. Тя погледна съпруга си и се запита дали и той я мрази толкова, колкото се мразеше тя.

* * *

Върху цветния монитор в съзнанието на Джон се появи неговата представа за похитителя — груб, дебел, космат, мръсен, злобен и грозен — човек, който по случайност изглеждаше точно като побойниците от военните бази, които го тероризираха като малък.

Отново си ги спомни и особено Лутър Рей — зачуди се къде ли бе отвел животът това безпросветно селянче. Несъмнено в някоя двойна каравана в провинциална Алабама. Джон винаги си беше представял Лутър Рей седнал в коженото си кресло под флага на Конфедерацията, закачен на стената, с нетърпение очакващ големия ден, когато ще седне зад волана на мръсния си пикап и ще отиде в

града да си вземе паричното обезщетение за безработни (след като са го уволнили от местната птицеферма). На път за вкъщи той не пропуска да си напазарува от „тротоарния мол“ (преравя кофите за боклук на богатшите с надеждата да намери нещо, което да пасне на наредбата в караваната му). Във фантазиите на Джон Лутър Рей е махмурлия след срещата си в местния клуб на Ку-клукс-клан предната нощ, когато разгръща сутрешния вестник и прочита, че Джон Брайс е милиардер.

— Мамка му! Това нашият Джони Брайс ли е? — подвиква Лутър Рей на жена си, която забърква овесена каша на печката. — Тоя смотаняк е станал милиардер? — И тогава се изсмива и добавя: — По дяволите, навремето сритвахме кльощавия му задник ей така, да стане весело.

Това жена му (която е дебела, с дупка на мястото на един от предните зъби) пръдва и казва нещо от сорта на:

— Е, Лутър Рей, май е трябвало да бъдете по-любезни с малкия Джони и може би тогава щеше да ти намери някаква прилична работа и ние с децата нямаше да живеем в този проклет паркинг с каравани.

От този ден насетне всеки път когато двамата се карат за пари или за пиенето (негово всекидневно занимание), жена му ще бълва тези думи както момичето от филма „Заклинателят“ повръща зелен бълвоч, напомняйки на Лутър Рей до края на жалкия му живот, че Малкия Джони Брайс има един милиард долара, а той живее в каравана.

Джон беше разигравал различни версии на този сценарий поне веднъж дневно през последните деветнайсет години, създавайки го по време на първото си пътуване до Масачузетския технологичен институт, когато си беше поставил за цел да стане милиардер, преди да навърши четирийсет. Многократно беше допълвал сценария, а жената на Лутър Рей се беше появила преди няколко години.

Ето защо Джон имаше фикс идея да стане милиардер. При този фондов пазар и бума в недвижимите имоти буквално всички бяха милионери. Но да станеш милиардер за един ден като момчетата от „Гугъл“ — ето това би накарало всеки вестник в страната — дори онзи в неизвестното затънтено градче някъде в Алабама — да отрази новината.

Сега обаче Лутър Рей щеше да го гледа по телевизията; щеше да научи, че дъщеря му е била отвлечена в обществен парк, докато той е бил там, и щеше да се произнесе:

— Никой перверзник не би отвлякъл Ели Мей, докато аз съм наблизо, какво остава да се измъкне жив. Малкия Джони Брайс има кинти, но не е истински мъж. И никога не е бил. — И жена му щеше да кима в знак на безусловно съгласие.

И щяха да бъдат прави.

— Мисис Брайс!

Елизабет откъсна очи от Джон и се съсредоточи върху предстоящата задача и невзрачния асистент-режисьор, който стоеше пред нея. Беше се привел с ръце на коленете, доближил кръглото си лице на две педи от нейното.

— Ще има встъпителна част, три минути. — Той показа три пръста и след това посочи един телевизионен екран отстрани. — Можете да гледате тук. След това Диан ще ви интервюира на живо.

Този път вдигна четири пръста.

— Четири минути, след това реклами. Когато дам сигнал, млъкват. Не говорете повече, защото ще ви отрежем.

Когато асистент-режисьорът се махна от полезрението ѝ, Елизабет се оказа точно срещу агент Девро, който стоеше зад камерите, облегнат на вратата, и я гледаше втренчено. *Майната ви, смотльовци от ФБР! Вие не намерихте дъщеря ми!*

— Тишина! — изкрещя асистент-режисьорът и посочи телевизионния екран.

Затекоха първите кадри от сутрешния блок. Водещият представи репортера от Тексас, застанал на предната морава, със значка на Грейси на ревера. Зад него се извисяваше огромната къща.

— Диан, Грейси Ан Брайс е десетгодишна — на екрана се появи снимката на Грейси по футболен екип — и днес не е сред нас. Била е отвлечена от рус мъж с черна шапка и карирана риза след футболния мач в петък вечерта тук, в Поуст Оук, Тексас, богат квартал на шейсет километра от Далас. Имението зад мен, в което живее семейството ѝ, се оценява на три милиона долара — обичайна гледка в този богаташки квартал.

На екрана течеше репортаж за Брайъруик Фармс, показващ медийния цирк пред дома им. Гласът на репортера обясняваше:

— Паркът, където е била отвлечена, е превърнат в импровизиран мемориал на Грейси. — Сега на екрана се появиха кадри от парка и павилиона, плакатът на Грейси, цветята. — Децата са донесли букети и листчета с молитви за приятелката си. Миналата нощ там се проведе бдение на свещи. Стотици жители се събраха да се молят Грейси да се върне невредима. Отвлечането ѝ е потресло обитателите на квартала.

Появява се разтревоженото лице на съсед.

— Това не би трябвало да се случва в такъв квартал. Тук би трябвало да сме в безопасност.

Репортерът изтъква усилията да бъде намерена Грейси на фона на още кадри.

— Агенти от ФБР и местната полиция безуспешно търсят Грейси вече повече от два дни. От нея няма друга следа, освен футболните ѝ шорти и едната ѝ маратонка, които бяха открити от специално обучени кучета в събота. Центърът за издирване „Хайди“ организира масирана доброволна акция за претърсването на полетата и фермерските земи в покрайнините на града.

На монитора се появиха хора, които се прегръщаха и бършеха сълзите от лицата си.

— Тук сме, защото нашето дете може да е следващото — каза един от участниците в акцията.

— В училището на Грейси — текат кадри от двора на началното училище в Брайъруик Фармс — днес родителите сякаш не смеят да изпуснат децата си от поглед.

Появява се лицето на млада жена, а под него — надпис „Нора Ъндъруд, учителка на Грейси от четвърти клас“:

— В нашето училище обикновено не се молим, но днес всички се молят.

Показват в близък план Ейми Апълуайт, директор на училището.

— Поканихме психолози, за да могат децата да разговарят с тях, да споделят страховете си.

Камерата се връща към репортера пред къщата им, хванал листовката със снимката на Грейси.

— Диан, приятели и съседи са разпространили хиляди подобни листовки из целия район, както и хиляди розови панделки, за да

изкажат подкрепата си. Националният център за изчезнали и малтретирани деца е качил снимка на Грейси в своя сайт. Също и ФБР. Лицето ѝ ще бъде видяно по целия свят. Случаят се третира като похищение от непознат. ФБР са изключили всякакво участие на семейството след проведените тестове с детектор на лъжата. Родителите на Грейси се надяват на най-доброто, но се страхуват от най-лошото. Повечето деца, отвлечени от непознати, намират смъртта си до няколко часа. Грейси е изчезнала преди повече от шейсет часа. Това е от мен. Диан?

Елизабет извърна поглед и видя Сам, седнал на дивана в задната част на стаята, който гледаше екрана с каменно лице. Съзря страха в очите му. *Къде е тъпата Хилда?* Елизабет се опита да привлече вниманието на Сам, за да му направи знак да излезе, но онзи невзрачен асистент-режисьор отново ръкомахаше и сочеше екрана. Елизабет погледна монитора.

Видя загриженото лице на Диан, водещата от Ню Йорк, която беше сложила показалеца си пред стиснати устни и бавно и тъжно поклащаше глава. Каква съпричастност толкова рано сутринта, помисли си Елизабет, и то точно преди материала, посветен на липосукцията. Сега тя щеше да интервюира притеснените и облени в сълзи родители, покорно хленчеци и молеци по националната телевизия дъщеря им да бъде върната, което щеше направо да качи главоломно рейтинга на медията. Това беше сценарият. Така трябваше да протекат нещата.

Е, Диан, дръж се, приятелко, защото днешният ти сутрешен блок ще бъде по-различен.

Диан от Ню Йорк:

— С нас тази сутрин от дома им в предградие на Далас, Тексас, са родителите на Грейси, Джон и Елизабет Брайс.

Невзрачното асистентче ги посочи; камерите оживяха.

— Джон Брайс е основател на компанията „БрайсУер.ком“, която след два дни става публична, и той мигновено ще се превърне в поредния милиардер от сферата на високите технологии. Елизабет Брайс е известен адвокат по наказателни дела от Далас. Мистър Брайс, отвличането на дъщеря ви е на първа страница в днешния брой на „Уолстрийт Джърнъл“. Деляха ви само няколко дни от мечтата ви, но

сега дъщеря ви е отвлечена. Това сигурно е тежък удар за вас. Как се чувствате?

По дяволите, помисли си Елизабет, подготвяйки се за поредното високотехнологично бръщолевене на Джон по националната телевизия, нещо от сорта на „Диан, цялата ми система е изпържена! Някакъв откачалник е деинсталирал дъщеря ми от мрежата, а това е изключително нагло и грубо!“.

Джон обаче вдигна очи към камерата и тихо каза:

— Чувствам се съкрушен.

Елизабет отново погледна съпруга си и видя един непознат.

Диан от Ню Йорк:

— Защо според вас похитителят е оставил шортите и маратонката на Грейси в гората?

Елизабет отчаяно се мъчеше да спре сълзите си. Отговорът на Джон я срази:

— Забравих да завържа връзките ѝ след мача.

— Разбирам. Но това явно не е похищение с цел откуп. Дъщеря ви е изчезнала, но тя не отговаря на нито един от рисковите фактори, наблюдавани при отвлечени от сексманиаци деца. Каква според вас е целта на похищението?

Джон поклати шава.

— Не знам.

— Имали ли сте проблеми вкъщи? Възможно ли е да е избягала?

— Не. Тя знае, че я обичаме.

Диан бе видимо разочарована.

— Мислите ли, че е още жива?

— Да.

Никакви сълзи.

— Мистър Брайс, имали ли сте проблеми в брака си?

— *В брака?*

Яростта се размърда и протегна. Елизабет трябваше да събере всички сили, за да я възпре, макар да съзнаваше, че ако тази излъчвана по националната телевизия семейна терапия продължи още малко, яростта ѝ ще се изплъзне от хватката ѝ.

— Диан — намеси се тя и камерата се насочи към лицето ѝ, — не сме тук за брачна консултация. Тук сме, защото някакъв непознат е отвлякъл дъщеря ми. И ние си я искаме обратно. И сме готови да

платим, за да си я върнем. Ще платим двайсет и пет милиона долара в брой на всеки, предоставил ни информация, която да доведе до връщането на дъщеря ми.

Елизабет си представи как зрителите из цяла Америка се задавят със сутрешното си кафе; току-що беше приковала вниманието им.

— Ако сте видели Грейс, обадете ни се и ще станете богати.

Тя направи кратка пауза за повече ефект, но не достатъчно дълга, за да позволи на Диан да я прекъсне.

— Имам още едно предложение, този път към похитителя: освободи дъщеря ми жива и здрава и тогава ти ще получиш двайсет и петте милиона. Ще преведем сумата по сметка на Каймановите острови с ПИН код, което гарантира абсолютна анонимност. Данъчната служба не може да проследи парите, нито ФБР може да проследи теб. Можеш да преведеш парите навсякъде по света. Можеш да се качиш на всеки самолет до Коста Рика, Тайланд, Филипините и да се забавляваш с колкото си щеш момичета. Ще си богат и свободен да преследваш перверзните си желания — какво повече можеш да искаш? Аз искам само дъщеря си. Предложението ми остава в сила до полунощ в петък, местно време. Двайсет и пет милиона долара за дъщеря ми. Сделката е добра. По-добре я приеми.

Елизабет се приведе леко и отправи към камерата своя най-застрашителен поглед, с който стряскаше свидетелите на обвинението.

— Защото ако не приемеш тази сделка, ако не пуснеш дъщеря ми до крайния срок или ако не можеш да я пуснеш, защото си я убил, чуй ме добре: мъртъв си. Предлагам за главата ти награда, точно както правителството предложи награда за главата на Осам Бин Ладен. Тя ще влезе в сила една минута след полунощ в петък и ще платим двайсет и пет милиона долара на всеки, който те проследи и убие като долно животно, каквото си. Чуи и това: няма да влезеш в затвора, за да излежиш няколко години и като те освободят, да насилиш друго момиченце! Това просто няма да се случи! Или ще освободиш дъщеря ми, или си мъртъв! Изборът е твой.

Диан от Ню Йорк изгуби самообладание.

— Мисис Брайс! Това е национална телевизия! Не можете...

Елизабет изрече заключителните си думи:

— Приеми сделката. Вземи парите. Върни ни Грейс.

Елизабет щеше да повтори офертата си и в сутрешните блокове на останалите национални телевизии.

8:08 Ч.

— Не е ли страхотно! Сдобихме се с космически джакпот! — изкрещя кметът и запрати преспапието към стената на кабинета си. Имаше доста чевръст замах за килограмите си.

Началникът на полицията Пол Райън се отдръпна, но продължи да гледа майката на екрана и да търпи изблиците на кмета.

— Двайсет и пет милиона! С толкова пари тя просто гарантира, че детето ѝ ще е по новините всеки божи ден!

Този път негова милост изля гнева си, като захвърли телбода.

— И ние също ще бъдем по новините, докато не откриете трупа или убиеца.

— Имаш предвид похитителя.

— Имам предвид убиеца. Тя е мъртва, както каза онзи репортер, и ти го знаеш. По дяволите, Пол, намери този перверзник.

— Проверяваме всички извършители на сексуални престъпления в областта, но...

Кметът тикна дебелия си пръст в лицето на Райън.

— Никакво „но“, Пол! Намери го, арестувай го и ни измъкни от националния ефир! Иначе си търси работа.

Пол Райън излезе от кабинета на кмета, представяйки си как седи в количка за голф с примигваща жълта лампа и кара из някой паркинг по дванайсет часа на ден, и се зачуди какъв ли пенсионен план предлагаха в „Уолмарт“ на пазачите си.

9:27 Ч.

— Имате ли двацет и пет милиона долара в брой? — попита специален агент Юджийн Девро.

Елизабет отговори, без да го поглежда.

— Съпругът ми уреди кредит. Обявил е акциите си за продажба. След два дни компанията му ще струва един милиард долара. Да, имаме ги.

Още преди образът на майката да е изчезнал от екрана, всички факсове в командния център забълваха хартия, всички лампички на телефонните линии засвяткаха и една дузина федерални агенти светкавично започнаха да вкарват данни в компютрите.

— Видели сте я в Хюстън?

— Сигурни ли сте, че е била тя? Къде в Оклахома?

— Арканзас?

— Луизиана?

— Мексико? Щатът Ню Мексико или държавата Мексико?

Девро лично щеше да провери анализите на компютъра и да прецени кои нишки да проследят. С цялата си душа се надяваше да са истински, но разумът му подсказваше, че са безплодни обаждания от разни маниаци, преследващи наградата, които докладваха за всяко русокосо момиче, попаднало пред погледа им, с надеждата че ще уцелят като на лотария.

Чу как агент Флойд казва в телефона:

— Не, госпожо, не можете да получите част от наградата за „логично“ предположение. Това не е лотария.

Агент Йоргенсон казваше:

— И с кого е тя? Мъж и жена? И вие в момента сте с тях в магазин в Абилин? Чувам глас да казва „мамо“. Това момичето ли е? Ако детето казва на жената „мамо“, то тя наистина му е майка, госпожо.

— Е, мисис Брайс — обърна се Девро към майката на Грейс, — получихме близо петстотин обаждания през двата часа, откакто обявихте наградата.

— Чудесно.

— Не, госпожо, не е чудесно. При този наплив няма да имам достатъчно служители да отсея толкова много следи.

Майката погледна Девро, като че ли току-що му беше разказала виц, който той не можеше да схване.

— Не очаквам това от вас. Грейс не се разхожда из някой магазин. Да не мислите, че той ѝ купува нови шорти? Ако е жива, тя е с него. Предложих наградата, за да го накарам да я пусне. Това е единственият шанс да си я върнем жива и вие го знаете.

Девро си припомни собственото си правило: споровете с майката нямаше да го приближат и на сантиметър до откриването на момичето, нито до залавянето на похитителя. А и без това най-вероятно детето вече беше мъртво.

11:17 Ч.

— Тялото й... студено е.

Андаселина Рохас беше висока само метър и петдесет и тежеше деветдесет килограма. Беше облечена в розов анцуг. Беше вдигнала косата си в стегнат висок кок на върха на кръглата си глава и беше сложила повечко грим. Днес искаше да изглежда перфектно.

Анджелина работеше в квартал на Далас, наречен Малко Мексико. Обикновено в понеделник сутрин тя контактуваше с духовете на мъртвите роднини на бедни мексиканци или им гледаше на ръка или на карти таро. *Angelina Rojas, el medium*. Беше екстрасенс. Или поне така гласеше визитката й.

Предишния ден обаче тя беше отворила неделния вестник, беше видяла снимката на отвлеченото момиче и беше привлечена от образа му. Остана втренчена в снимката, след това я докосна. Почувства нещо, долови и звук. Този път нещо истинско. И то я уплаши. *La madre de dios*, прошепна тя. Божия майко.

Тази сутрин тя стана, облече се и помоли Карлос да си метне някаква риза и да я закара. Когато стигнаха до големите порти, тя обясни на пазача причината за посещението си, но той отказа да ги пусне. Тя го помоли да се обади на сенъора Брайс, но той отново отказа. Тогава Карлос заплаши, че ще излезе и ще срита дебелия му бял задник. Пазачът прецени, че е по-добре да се обади по телефона, отколкото да рискува някакъв латинос да го прасне с мускулестата си ръка, върху която се мъдреше татуировка на Дева Мария. Той се обади на сенъор Брайс, който нареди да ги пуснат.

Карлос остана в колата в края на улицата пред полицейското заграждение. Беше нервен, поради факта че беше влязъл нелегално в Америка през Рио Гранде близо до Ларедо. Анджелина тръгна по улицата и застана пред входната врата на къщата, голяма колкото офис сградата, която чистеше всяка вечер, преди да стане медиум. Обикновено настояваше клиентите да й плащат в брой предварително; Анджелина не приемаше чекове и кредитни карти. Не че клиентите й

имаха банкови сметки или пък кредитни карти. Днес обаче парите не я интересуваха. Тя дори не ги искаше.

Желанието ѝ бе да предаде съобщението на момичето и да се прибере вкъщи.

Анджелина Рохас се страхуваше, че може наистина да се окаже медиум.

Сега тя седеше в кухнята срещу сеньор Брайс и още няколко бели; очите ѝ бяха затворени и тя притискаше бялата футболна фланелка на момичето към лицето си, опитвайки се да осъществи връзка. През внушителното ѝ тяло премина още една студена тръпка, по-силна от предишната. Но не на Анджелина ѝ беше студено.

— Тялото ѝ... много е студено.

— Дъщеря ми не е мъртва!

Анджелина отвори очи и видя жената от телевизията. Майката. Беше много красива, дори когато беше ядосана.

— Не, сеньора. Не е мъртва. Студено ѝ е. Трепери.

Майката извъртя очи.

— О, за бога! Една проклета дъска за гадаене ще ни каже повече. Тук сте само заради наградата.

— Не, сеньора, не ви искам парите. Тук съм, защото на момичето ѝ е студено и вика един човек.

Майката сложи ръце на хълбоците си както навремето хазяйката на Анджелина, когато тя закъснееше с наема.

— Наистина ли? И кого вика?

— Вика човек на име Бен.

13:24 Ч.

— Бен! Бен!

Кейт Брайс се надига на пръсти да надникне в един от ръкавите на международно летище Сан Франциско. До нея стои шестгодишният Джон. Годината е 1975-а и Бен Брайс се завръща у дома. Проклетата война най-накрая е свършила.

Пътниците се появяват в ръкава. Очите ѝ претърсват тълпата с надеждата да забележат зелена барета, но сърцето ѝ се свива от притеснение да не се повтори случката отпреди пет години на същото това летище. Крачеха през тълпата, Бен беше облечен в униформата си и буташе количката на Джон; опитваше се да не обръща внимание на полугласните коментари по негов адрес: „убиец на бебета“. Изведнъж се появи млад мъж с дълга коса, който застана пред него и заяви:

— Брат ми беше убит във Виетнам заради офицери като вас! — И той се изплю в лицето на Бен.

Бен сграбчи младежа за гърлото и го прикова към стената. Младежът се стресна, но Кейт се стресна повече от него. Тя никога не беше виждала тази страна на Бен Брайс — сините му очи бяха помътнели. Лесно можеше да убие младежа и за момент Кейт си помисли, че ще го направи. Сините му очи обаче се проясниха, той изтри плюнката от лицето си, пусна ужасения младеж и каза:

— Съжалявам за брат ви.

Бяха се оженили три дни след като Бен завърши Академията. Церемонията в катедралата в Уест Пойнт беше като от приказките. След бракосъчетанието по стара военна традиция минаха под арката от саби — тя в бялата си сватбена рокля, а Бен в бялата си парадна униформа. Приказката продължи точно три седмици. След двайсет и един дена съпругът ѝ я остави и замина на специално обучение във Форт Браг. Бен Брайс отиваше на война. Замина след Деня на благодарността през 1968 година. Тя го изпрати на летището и никога повече не видя същия мъж.

Тази проклета война провали приказния брак, за който беше мечтала като малка. Днес Кейт се молеше за едно ново начало.

Ето го! Тя вижда една зелена барета над морето от глави... след това лицето му, ъгловато и загоряло от слънцето и толкова красиво. Той също я вижда и се усмихва.

Сега Бен отново я погледна: същото лице, все така загоряло и ъгловато и все така красиво. Но усмивката я няма. Разхождаше се около къщата край басейна, когато го извика. Седнаха на задната веранда.

— Кога тръгваш? — попита тя.

— Когато разбера къде е.

Кейт изучаваше лицето на съпруга си.

— Грейси ли?

Той кимна.

— Вярваш ли на тази жена?

Той отново кимна.

— Бен, наистина е странно, че тя знаеше името ти, но...

— Тя е жива, Кейт.

Вика човек на име Бен, беше казала жената медиум. Но защо не мен? Защо не майка си?

За Грейси Бен винаги беше на първо място. И Елизабет го мразеше, защото двамата с дъщеря ѝ имаха връзка, която не съществуваше между тях двете. Сега седеше сама в спалнята на Грейс и в мислите ѝ нямаше ярост; те бяха насочени към собствения ѝ баща и връзката помежду им.

Спомняше си времето, което прекарваха заедно.

Артър Остин беше адвокат, но не продаваше живота си на час и винаги имаше време за дъщеря си.

През последната им година заедно, когато тя беше на десет, той я водеше поне веднъж седмично на мачовете на „Метс“ и често си тръгваше по-рано от работа, за да ги гледат през седмицата. Майка ѝ не си падаше по бейзбола и те винаги ходеха сами. Чувстваше се толкова горда, седнала до красивия си баща с костюм и вратовръзка, който привличаше погледите на жените с острите си черти и гъстата черна коса. Той обаче беше само неин. Тя мислеше, че тези славни дни никога няма да свършат.

Как може един трийсет и пет годишен мъж да бъде убит?

Когато затвореше очи, можеше да си го представи в леглото в католическата болница „Сейнт Мери“, със затворени очи и придърпани до брадичката му бели чаршафи (които, както осъзна след години, бяха прикривали раните му). Кожата му беше бледа и студена, а майка ѝ каза, че е време да си вземат сбогом. Ревностната католичка Елизабет Остин отвърна:

— Не, Бог ще го спаси.

Сетне коленичи до леглото му, взе студената му ръка и се помоли на Бог да спаси баща ѝ. Бог ѝ отказа. Беше я изоставил.

— Никога няма да ти простя — зарече се тя пред Бог и никога не му прости.

Болезнено тъгуваше за баща си, но успя да продължи живота си, макар непрекъснато да мислеше за нещата, които никога нямаше да направят заедно. Това беше, преди злото да нахлуе в живота ѝ. След това изпитваше облекчение, че баща ѝ го няма: сърцето му щеше да се пръсне от болка, ако беше видял в какво се е превърнала щастливата му десетгодишна дъщеря — в четирийсетгодишна изпълнена с ярост лунатичка, неспособна да се отърси от срещата си със злото. Точно както се късаше нейното сърце, когато си представяше в какво ще се превърне собствената ѝ десетгодишна дъщеря... ако оживее след срещата си със злото.

Ами ако не оживее?

Как можеше животът на това дете да свърши така? След като бе започнал по такъв начин? Тя беше дарила живот на това дете и то беше спасило собствения ѝ живот. Как можеше да продължи без Грейс? Как щеше адвокат Елизабет Брайс да се събуди някой ден — кога ли, следващата седмица или по-следващата — да отиде в кантората си и отново да работи за виновните си клиенти? Как можеше отърваването на някой богаташ да запълни празнотата в нея?

Личният ѝ телефон иззвъня. Беше майка ѝ, предлагаше ѝ всяческа помощ, което означаваше никаква. Отне ѝ само няколко минути, за да я убеди да си остане в Ню Йорк.

Майка ѝ беше само на дваайсет и девет, когато баща ѝ умря. Беше се омъжила за него веднага след като беше завършила гимназия, докато той все още учеше право. Той беше нейният живот. След смъртта му майка ѝ се изолира напълно, рядко излизаше от къщи и се

чувстваше безпомощна в суровия свят. На практика майка ѝ също беше умряла.

Елизабет Остин израсна сама.

— Не искам да съм единствено дете.

Джон стисна рамото на Сам и се опита да спре сълзите си. Беше отишъл, за да утеши петгодишния си син. Също като него Сам постепенно беше осъзнал, че може никога повече да не види Грейси.

— Не искам стаята ѝ, нито пък нейните неща — каза Сам. — Само искам тя да се върне. Липсва ми. — Той изтри нос в ръкава си. — Онзи репортер по телевизията каза, че сигурно е умряла.

— Не е умряла — каза Джон, като се опитваше да звучи убедително. — Скоро ще се върне, момчето ми.

— Но не си сигурен, нали?

— Не, Сам, не съм сигурен.

— Значи ми го казваш само за да ме успокоиш, защото съм едно глупаво дете.

Джон прегърна малкия си син, който представляваше неопровержимо доказателство, че клонирането съществува.

— Сам, първо, коефициентът ти на интелигентност е сто и шейсет, така че не си никак глупав, и второ, казвам ти го, защото вярвам, че Грейси ще се върне.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо вярваш, че ще се върне?

Олеле! Сам беше като „Майкрософт“, настъпващ срещу конкуренцията!

— Ами... защото вярвам.

— В Бог ли?

— Тъъ, да, точно така.

— Значи вярваш в Бог?

Джон се поколеба. Всъщност не беше сигурен, че вярва в Бог. Като дете Малкия Джони Брайс често беше молил Бог да го спаси от побоищата на момчетата, но той не му беше помогнал. А Джон Р. Брайс не беше прекарвал особено много време през съзнателния си живот в мисли за Бог, тъй като беше достатъчно зает с докторската си

дисертация, а след това с кода за своето компютърно приложение убиец, а сега пък с акциите. Ходеше на църква с децата само защото майка му щеше да бъде разочарована, ако не го правеше. Ако Сам му беше задал този въпрос само преди седмица, той щеше да превключи на режим отбягване и да му отговори като по-голям брат:

— Виж, приятелче, Бог е един труден философски избор, който всеки хуманоид трябва да направи за себе си, като например дали да ползваш „Уиндоус“ или „Мак“. Не се притеснявай за тези сериозни неща сега, изчакай да пораснеш и да си създадеш собствена компания. Я да отидем в кухнята и да хапнем сладолед.

Това беше ролята, която беше играл пред децата си през всичките тези години, ролята, която предпочиташе — на по-голям брат, на приятел. От Джон Р. Брайс не се искаше нищо повече. А и с Елизабет в къщата ролята на мъжа вече беше заета.

Сега обаче, като гледаше очите на Сам, той осъзна, че детето има нужда от нещо повече.

В офиса си Джон беше Големия Кахуна, защото винаги имаше отговора на най-трудните технически въпроси на подчинените си. Техните въпроси обаче бледнееха пред въпроса на Сам за Бог. Отговорът не присъстваше в нито едно помощно меню. Джон искаше да каже нещо от сорта на „По дяволите, нямам никаква представа дали Бог съществува“. Петгодишният му син обаче нямаше нужда от по-голям брат, той имаше нужда от зрял баща. И затова Джон го излъга:

— Естествено, че вярвам в Бог.

— Но не знаеш със сигурност дали Бог съществува, нали? В смисъл че нямаш неопровержими доказателства, нали?

— Да.

— И все пак вярваш, че Бог е истински?

— Да. — Втората лъжа не изискваше толкова размисъл.

— Значи вярваш, че Грейси ще се върне, защото вярваш в Бог и Бог се грижи за децата, така ли?

— Точно така — отвърна Джон механично.

— Ето затова реших, че Бог е фалшив.

— Сам, не говори така, Бог не е фалшив.

— Ами ако на Бог му трябва толкова много време, за да спаси Грейси, защо е позволил на онзи кретен да я вземе?

Джон се предаде:

— Не знам, Сам.

Сам се намръщи и каза:

— Мислиш ли, че този кретен иска повече от двайсет и пет милиона долара, за да я пусне?

— Не знам...

За момент Сам се вгледа в Джон и после каза:

— Лицето ти изглежда по-добре. Оттогава, когато мама те фрасна.

16:33 Ч.

— Моля те, вземи парите.

Елизабет докосна образа на дъщеря си на компютърния екран и нежно проследи очертанията на лицето ѝ. Беше влязла в сайта на ФБР в страницата за отвлечени и изчезнали лица. Имаше две колони със снимки и имената на деца, отвлечени в Сагино, щата Тексас, Делтона, щата Флорида, Санта Фе, щата Ню Мексико, Орегон, щата Орегон, Джаксън, щата Тенеси, Оклахома Сити, щата Оклахома, Чикаго, щата Илинойс, Сан Луис Обиспо, щата Калифорния, Лас Вегас, щата Невада...

Къде в Америка децата бяха в безопасност?

Тя кликна върху образа на дъщеря си. Появи се същата снимка на Грейс върху страница, на която пишеше:

ОТВЛИЧАНЕ

ПОУСТ ОУК, ТЕКСАС

ГРЕЙСИ АН БРАЙС

ОПИСАНИЕ

Възраст: 10	Месторождение: Далас, Тексас
Пол: женски	Коса: къса, руса
Ръст: 140 см	Очи: сини
Тегло: 36 кг	Раса: бяла

ПОДРОБНОСТИ

Грейси Ан Брайс е била отвлечена след футболен мач, в който е взела участие, около шест часа вечерта в петък, 7 април, в парка в Поуст Оук, Брайъруик Фармс,

Тексас. Последно е видяна облечена във футболен екип, златиста фланелка с надпис „Торнадо“ отпред и цифрата 9 отзад, сини шорти, сини чорапи и бели маратонки „Лото“. Носела е сребърно синджирче с висулка звезда. Най-вероятно я е отвлякъл бял мъж на възраст между два̀сет и трийсет години, деветдесет-сто килограма, руса коса, сини очи, карирана риза и черна бейзболна шапка. В парка е потърсил Грейси по име.

ЗАБЕЛЕЖКИ

Грейси Ан Брайс е с мускулесто телосложение, светла кожа и къса коса. По лактите ѝ може да има пресни охлузвания.

НАГРАДА

Родителите на Грейси Ан Брайс предлагат награда от два̀сет и пет милиона долара за информация, водеща до откриването ѝ.

Приканваме гражданите, които разполагат със сведения по случая, да не предприемат никакви самостоятелни действия, а незабавно да се свържат с най-близкия офис на ФБР или друга местна правоохранителна агенция. Всички, които смятат, че са разпознали жертвата извън пределите на САЩ, моля да се свържат с най-близкото американско посолство или консулство.

Елизабет хвана монитора с две ръце и допря лицето си до образа на дъщеря си.

— Вземи парите! Пусни я! Моля те!

23:39 Ч.

Всяко отвлечено от непознат дете задължително получава кратък репортаж в сутрешните програми на телевизиите и се споменава във вечерните новини. Когато обаче майката на детето обяви награда от двайсет и пет милиона долара за главата на похитителя, жив или мъртъв, това се превръща във водеща новина.

По нареждане от централата специален агент Юджийн Девро беше дал интервюта на живо за вечерните новини на телевизионните мрежи. На възражението му, че е прекалено зает с търсенето на момичето, му беше отговорено, че нареждането идва лично от директора на ФБР Уайт. Висшите чиновници от Бюрото обичаха агентите им — особено онези като него, които умееха да се изразяват — да се появяват по телевизията. Беше добра реклама. И подпомагаше бюджета за следващата година.

Девро въздъхна; разследването му се беше превърнало в проклето съпътстващо шоу за двайсет и пет милиона долара.

Когато се върна в командния център, простатата го болеше зверски, все едно някой е заврял в задника му горелка. Отпусна се в стола и непрекъснато се местеше ту на левия си хълбок, ту на десния, за да не притиска възпалената жлеза, и в същото време разглеждаше последните сведения. Все още не попадеше на следа, която да му звучи достоверно.

— Простатата ли?

Девро вдигна поглед и видя полковник Брайс.

— Познавам позата — поясни полковникът.

— И вие ли страдате?

Полковникът кимна.

— Опитайте със семе от плода на сао палмето, облекчава болката. Продава се във всички магазини за здравословни храни.

— Чувал съм, че има такива магазини.

Полковникът посочи купчината листове.

— Открихте ли нещо?

— Да, около две хиляди души са я видели — отвърна Девро. — След още няколко дни ще знаем къде точно живеят всички руси момичета със сини очи от югозападните щати.

— Мислиш, че ламтят за парите?

— За съжаление да, полковник. — Полковникът седна в близкия стол; Девро премести тежестта си на другия хълбок. — Награда от няколко хиляди долара може да се окаже ефикасна, но дващест и пет милиона са съвсем друго нещо. Две хиляди сигнала означава да изгубим прекалено много време в проследяване на фалшивите. — Той сложи ръката си върху купчината. — Но ако се окаже, че тук има една истинска следа?

— Може ли да погледна?

— Разбира се. Ето тези съм ги прегледал. — Девро побутна купчина хартия към полковник Брайс и се прозя.

— Нужен ви е сън. Позволете на простатата ви да отпочине.

— Ще спя, след като намерим Грейси.

Полковникът го погледна в очите.

— Вие сте добър човек.

— А вие сте били велик войник.

Полковникът не отговори. Настъпи неловка тишина, затова Девро я наруши, изповядвайки се на един американски герой:

— Аз не бях. Просто исках да се върна у дома. Оставах ми деветнайсет дена. Бях на пост и си мислех, че ще бъда последният американски войник, който ще умре във Виетнам, когато някакъв виетконговец изскочи иззад едно дърво на два метра пред мен с насочен пистолет. *Мъртъв съм*. Само че пистолетът му засече — беше някакъв скапан стар модел със затвор. Вдигнах моята М-16 и го застрелях. Като се приближих, видях, че е почти дете, на около четиринайсет години. — Девро беше прекалено засрамен, за да погледне полковника в очите. — През по-голямата част от съзнателния си живот съм носил оръжие, но това беше единственият път, когато съм убивал човешко същество. — Той замълча и поклати глава. — Явно и двамата споделихме по нещо. На никого не съм разказвал това, дори на съпругата ми.

Полковникът прошепна едва чуто:

— Не е лесно да говориш за убийство... или да живееш с него.

Двамата замълчаха, унесени в мисли за войните и смъртта, но Девро отново наруши тишината:

— Колко време изкарахте като военнопленник? — Полковникът си придаде вид на изненадан и Девро отговори на неизказания му въпрос: — Агент Рандъл е видял белезите по гърба ви при детектора на лъжата.

Полковникът кимна.

— Шест месеца. Недостатъчно, за да свикне човек.

— В „Ханой Хилтън“ ли?

Той поклати глава.

— В лагера, „Сан Би“. След бягството ни Северновиетнамската армия затвори всички лагери и премести всички американци в Ханой.

Изведнъж Девро осъзна защо името Бен Брайс му се струваше познато.

— Сещам се кой сте. Вие сте спасили онези пилоти. — Той замълча и се вгледа в полковника. — Спасили сте много войници през онзи ден.

Полковник Брайс не показва никакви емоции. Той отвърна поглед и присви очи, сякаш се опитваше да фокусира нещо в далечината. Или в миналото. Когато заговори отново, гласът му беше тих:

— Командир Рон Портър.

— Кой?

Той отново погледна Девро:

— Един от пилотите, сега лети от Албакърки.

— Заслужили сте си почетния медал за храброст.

Полковникът взе листовите, изправи се и каза:

— Да речем. — И излезе от стаята.

Шест месеца преди деня, в който влезе във военнопленническия лагер „Сан Би“ в Северен Виетнам, полковник Бен Брайс живееше във виетнамската джунгла с монтанярите, коренните жители на страната, доста наподобяващи американските индианци. Мъжете носеха препаски; бронзовите им тела бяха слаби и мускулести, чертите на лицата им — сурови и изсечени, но хуморът и интелигентността не им бяха чужди. Възрастните туземци свободно говореха френски, който бяха усвоили, когато злочестите носители на този език безуспешно се

бяха опитали да колонизират Виетнам. Единайсет милиона души смятаха Виетнам за своя родина; монтанярите наброяваха един милион, разпръснати сред множество племена. Племето на Бен беше седанг.

При първото назначение във Виетнам основната мисия на зелените барети беше да организират племената на монтанярите в граждански защитни формирования, за да възпрат проникването на комунистите в Южен Виетнам през западните граници с Лаос и Камбоджа. Задачата на Бен беше да обучи партизаните от седанг на военна тактика, но в крайна сметка по-скоро седанг го научиха на много неща: как да се изхранва от земята, как да проследява дивеч и войниците на Виетконг в планините, които се издигаха на повече от две хиляди метра височина, и в гъстата джунгла, която покриваше долините, и как да се придвижва през нощта като сянка. Племето седанг бяха родени ловци и убийци и той се превърна в един от тях. Те дори му подариха ръчно изработена пиринчена гривна, която символизираше принадлежността му към племето и беше голяма чест за един бял мъж. Бен Брайс се беше превърнал в „коренен жител“.

Изпълняваха операция в Северен Виетнам точно на седемнайсетия паралел — който разделяше Виетнам на Северен и Южен, на комунистически и свободен — когато забелязаха американски самолет „Фантом F-4“, който летеше ниско над главите им и изпускаше дим. Беше ударен по време на нападение над Ханой. Двучленният екипаж катапултира точно преди самолетът да се разбие и да избухне в пламъци; двата парашута се отвориха и Бен и монтанярите хукнаха към американците. Пристигнаха прекалено късно: войниците от Северновиетнамската армия ги бяха заловили.

Отведоха ги във военнопленническия лагер „Сан Би“. В тихи нощи Бен дочуваше смразяващите викове на измъчваните американци от лагера, който се намираше на около петстотин метра. Една сутрин Бен ги чу да пеят „Бог да благослови Америка“. Заедно с монтанярите Бен планира да освободят американците, което изискваше самият той да бъде пленен. Войниците от Северновиетнамската армия имаха изрична заповед да убиват американските военнопленници при опит за бягство. Успешното бягство можеше да се осъществи единствено с помощ отвън.

Сега, след шестмесечно военнопленничество, той щеше да избяга заедно със сто американски пилоти с помощта на монтанярите. Бен Брайс също ги беше научил на няколко неща, сред които и как да използват експлозивни С-4. Заедно бяха разрушавали складове за оръжие на врага, бяха прекъсвали конвои с провизии по линията Хо Ши Мин, бяха залагали засади на виетконгци, бяха убивали офицери на Северновиетнамската армия, бяха изпращали координати за бомбените нападения на самолетите Б-52 и бяха успели да освободят онзи ловък военен шофьор, пленен в Лаос.

Днес щяха да спасят американските военнопленници.

Продължава да лежи на бетонния под в същото положение, в което го бяха оставили преди пет часа, в очакване на сутрешния пазач. Скоро дочува познатия звук от подрънкване на ключове, толкова познат, че усеща точното местоположение на пазача в коридора, докато се приближава към килията му. Пазачът застава отпред и удря по вратата, след това поглежда през процепа с решетка и вижда американския полковник все още проснат на пода, а кръвта е засъхнала и се е спекла по изранения му гръб. Плъховете гризат краката му. Бен чува как метал стърже в метал, докато пазачът пъха ключа в ръждясалия катинар. Ключът се завърта и катинарът щраква. Вратата проскъръцва и се отваря. Стъпките, малко уморени, се приближават, пазачът се чуди дали американският офицер с най-висок чин в затвора е оцелял след жестокия побой с каиша на Големия Уг. Бен се подготвя да не реагира при ритника, който със сигурност ще последва, и потиска стенанието си, когато ботушът на пазача потъва в слабините му. Затворникът не реагира, пазачът го заобикаля и прикляква да провери пулса му.

Това е последното му движение.

Бен сграбчва пазача за гърлото с ръце като клещи, заякнали в петролните полета на Тексас и джунглите на Виетнам, заглушава всеки звук и го просва на пода. Не го убива, за да му отмъсти; убива го, защото се налага. Хрущенето от счупения врат на пазача е като прекършването на пилешки кокал.

Бен се изправя и оглежда килията си за последен път. Тежката миризма, полепнала по стените, се смесва с вонята на прясна урина и изпражнения, когато тялото на пазача приема смъртта и се прощава с достойнството си. Ще последва още смърт. Трябва да убива, за да

спаси онези пилоти. Убийствата не му носят удоволствие, но той е добре обучен в това изкуство.

Това е занаятът му.

Подобни моменти съставляват голямата човешка трагедия, позната като войната във Виетнам.

Джон се провря под жълтата полицейска лента и влезе в стаята на Грейси. Натисна ключа и запали лампата.

— Здравсти, приятел — винаги казваше тя, когато той чукаше на вратата ѝ, след като се прибереше вечер. Обикновено я заварваше просната на пода да чете спортните страници, да си пише домашното или да пее някоя песен. Тази вечер стаята ѝ беше празна. Вещите ѝ още бяха там, но без нея стаята беше мъртва. Както и цялата къща. Грейси Ан Брайс съживяваше този дом.

Той запали нощната лампа и загаси другата. Отметна пухената завивка и зарови глава във възглавницата ѝ. Прегърна голямото ѝ плюшено мече. Затвори очи и вдъхна аромата на дъщеря си. Връхлетяха го спомени.

— Един ден ще пееш по радиото — беше казал той на дъщеря си веднъж.

Тя беше смръщила чело и беше отвърнала:

— Знаеш ли колко е трудно да накараш някоя радиостанция да пусне песните на нов певец?

— Не. Много ли е трудно?

— Страшно.

— Значи ще купя няколко радиостанции и ще пускаме само твои песни.

— Не можеш.

— След като акциите излязат на борсата, ще мога. На Сам ще му купя отбора на „Ред Сокс“.

— Искам да кажа, че нещата не стават така. Трябва да се боря дълго и едва след това да пробия по радиостанциите, за да имам материал за песните си.

— А, значи така става.

— Разбираш ли, например „Дикси Чикс“ се опитвали много дълго време и трябвало да се преместят в Нашвил. Сигурно и на мен

ще ми се наложи.

— И да ме изоставиш? Няма да стане, приятелко. Ще ти купя един самолет да ходиш дотам да записваш. Или по-добре да ти построя звукозаписно студио тук и те ще идват при теб. Ще видиш.

— Да бе. Знаеш ли колко велики певци има, които на всичко са готови да пробият в кънтри музиката?

— Не знам. Колко са?

— Ами... доста.

Той беше поклатил глава.

— Факторът случайност не играе роля за статистически уникалните явления.

— Какво?

— Има само една Грейси Ан Брайс.

Тя го беше погледнала със странно изражение, което никога не беше виждал върху сладкото ѝ лице, и той си помисли: „Да му се не види, казах нещо грешно! Ах ти, глупако, така и не се научи да разговаряш с момичета!“. Тя обаче ненадейно го прегърна и каза:

— Ти си най-добрият баща, който едно момиче би могло да желае. — Когато го пусна, големите ѝ сини очи бяха влажни. — Благодаря ти, че не се подиграваш с мечтите ми.

Той хвана съвършеното ѝ лице в две ръце и каза:

— Грейси, някой гаден кретен може да ти скапе интерфейса, да ти развали хардуера, да ти изключи периферните устройства, да деинсталира компонентите ти, но мечтите ти са технология, която не се поддава на вмешателство.

— Моля?

— Никой не може да ти отнеме мечтите.

Излиза, че бе сгрешил. Някой беше отнел неговата мечта.

0:09 Ч.

Бен седеше на кухненската маса и преглеждаше купчината с документи с различните постъпили обаждания от очевидци. Обикновено по това време на нощта той вече беше много пиян и заспиваше. Сега отчаяно се нуждаеше от едно питие, само глътка уиски. Или две. Усещаше топлината му в себе си.

Но за него нямаше да има повече питиета. По пътя от Таос до летище „Албакърки“, сам в часовете преди съмване, той даде обет пред Грейси, обет, който изискваше от него да се върне почти четири десетилетия назад, за да намери силата да преодолее кризата: когато го биеха в „Сан Би“, той си беше мислил за Кейт и Джон и беше намирал сили да оцелее; сега, когато ненаситната жажда го налегнеше, той мислеше за Грейси и откриваше същата сила.

Отиде до хладилника с индустриални размери, скрит зад дървен панел с цвета на кухненските шкафове. Намери портокалов сок и реши, че една чаша би могла да утоли жаждата за алкохол. Отвори няколко шкафа, за да си вземе чаша, но попадна на барчето с напитки. Загледа бутилките. Протегна ръка и взе половинлитрова бутилка уиски „Джим Бийм“. Беше едва третата му трезвена вечер, но познатият етикет усили жаждата му. Все още гледаше бутилката, когато чу някой да го вика.

Обърна се и видя жена си — и мъката в очите ѝ. Той върна бутилката в шкафа и затвори вратата.

— Няма да я разочаровам, Кейт.

Няма нищо по-мъчително за един адвокат от това да види как сделката относно клиента му се проваля. Е, може би освен вероятността да не си получи хонорара. Колко пъти се случваше адвокат да седне на масата за преговори, готов да сключи споразумение, а от другата страна да вдигат рамене и да разперват длани? Не е въпрос на пари. Няма какво да сложат на масата за преговори. Не могат да постигнат споразумение. Лежейки в леглото,

сама, както се беше чувствала през по-голямата част от живота си, Елизабет Брайс си мислеше: *Ами ако похитителят няма какво да сложи на масата за преговори? Три четвърти от всички отвлечени деца биват убити до три часа.* Грейс беше отвлечена преди седемдесет и осем часа.

Ами ако дъщеря ѝ беше мъртва?

1:18 Ч.

Патрулиращият полицаи Еди Йейтс мразеше да дава двойни смени, особено вечер и нощем — между 3 часа следобед и 7 сутринта — най-вече защото не можеше да прекара четири часа в гимнастическия салон. Но по заповед на шефа всички полицаи даваха двойни смени и проверяваха всички извършители на сексуални престъпления. Еди беше установил, че в района има страшно много перверзници. Надяваше се убиецът на момичето да е в неговия списък — един арест на детеубиец щеше да е голям плюс в биографията, която се канеше да представи в Далаския полицейски участък.

Той провери на монитора следващия извратен в списъка си: Дженингс, Гари М., бял, двацет и седем годишен, рус, сини очи, сто и шейсет сантиметра, седемдесет килограма (ха, Еди можеше да се справи с този с една ръка), обвинен в изнасилване, отървал се с признание за непристойно поведение с малолетна, получил условна присъда; оттогава насам нямаше дори и глоба за превишена скорост. Трето рисково ниво: без основание за притеснение от повторно престъпление. Това беше всичко записано, но Еди можеше да чете между редовете. Младежът е бил на деветнайсет по време на престъплението, вероятно в колежа; двамата с момичето сигурно са били на купон, завършили са в леглото, а после тя го е натопила. Едва ли обаче е била малолетна, иначе не биха допуснали той да се отърве толкова леко. Само че за цял живот беше белязан като извършител на сексуално престъпление.

Еди въздъхна. Гари Дженингс не беше изнасилвач, просто беше преспал с неподходящо момиче в неподходящо време. Какво казваше майката на Еди в подобни случаи? За миг Бог е отвърнал очи от него? Е, очертаваше се чиста загуба на време. И все пак защо Дженингс не се беше регистрирал в полицейския участък, когато се е преместил в града?

Дженингс обитаваше апартамент № 121 и на негово име беше регистриран черен форд пикап F-150, произведен през 1999 г. Еди

мина бавно покрай паркинга пред сградата на Дженингс и забеляза черен форд пикап. Номерът беше същият.

Еди паркира зад пикапа и излезе от автомобила си; плъзна палката си в кобура, макар да не очакваше неприятности от Дженингс. Но можеше да си мечтае, нали? Стисна тежкия фенер, който на практика представляваше боен чук с лампа в единия край и беше доста ефикасно оръжие за укротяване на престъпници, въпреки че не му се беше налагало да го използва. Той освети купето с фенерчето и внимателно се опита да отвори вратата, без да активира алармата. Колата се оказа отключена, като половината коли в града. Откакто Еди беше в участъка, в Поуст Оук, Тексас, нямаше случай на открадната кола. Тук човек сякаш попадеше в измисления град Мейбъри от сериала „Шоуто на Анди Грифит“, а той се чувстваше като полицай Барни Файф. Как може човек да се бори срещу престъпността, когато няма престъпност? Ето защо Еди Йейтс копнееше да работи в полицейския участък в Далас: там имаше истински престъпления, нали Далас беше най-опасният град в Америка.

Еди отвори вратата и прокара лъча на фенерчето из вътрешността. Купето беше абсолютно чисто. Отвори жабката и видя мобилен телефон. Дженингс дори не се притесняваше, че някой може да го открадне.

Еди провери под седалката. Нищо. Повдигна гумената стелка на мястото до шофьора. Нищо. След това повдигна стелката на шофьорското място. Какво беше това? Снимка? Освети листа с фенерчето си. Наистина беше снимка, като онези снимки на престъпници, които принтираха от компютрите. Само дето това не беше снимка на престъпник, а на голо момиче. Малко голо момиче. Детско порно. Еди поклати глава. По дяволите, беше сгрешил за този Дженингс. Той наистина беше перверзник.

Естествено, наличието на снимка с голо момиче в колата не означаваше, че Дженингс е отвлякъл дъщерята на семейство Брайс. И как щеше да обясни на началника си какво е правил в колата на Дженингс? Еди се замисли за момент, след това изтри крайчето, където беше хванал снимката, и я постави обратно под стелката.

Тихо затвори вратата и отиде до каросерията на пикапа. Дженингс имаше от онези покривала от фибростъкло с малък отвор,

през който могат да се вадят предмети, без да се сваля цялото покривало. Еди пробва отвора и както очакваше, той беше отключен.

Пъхна фенера и главата си вътре. Огледа близкия ъгъл на каросерията и зашари с лъча из нея. Тъкмо се канеше да извади глава, когато... Какво, по дяволите, беше това? В предната част на каросерията имаше нещо, което приличаше на риза, златиста, с номер... тениска.

Адреналинът му скочи до небето.

Той извади глава и се опита да се успокои, за да измисли как да постъпи. Ако докладва какво е открил и се окаже, че това си е тениската за боулинг на Дженингс, момчетата щяха да го подиграват поне един месец. От друга страна, ако това беше тениската на мъртвото момиче, можеше да повреди уликите, претърсвайки пикапа без заповед. Той си спомняше бегло обучението по обискиране и конфискуване на вещи; някъде май се споменаваше, че ако улуката е в полезрението ти, то всичко е наред. Еди се зачуди дали надникването в каросерията и оглеждането с фенерче спадаше към това условие.

Мамка му, нямаше смисъл да си навлича подигравки за цял месец. Ще извади дрехата и ако се окаже тениска за боулинг, голяма работа. Ако обаче излезе, че е фланелката на момичето, ще я върне обратно и няма да признава, че я е пипал.

Еди отиде до патрулната кола, отвори багажника и извади крика. Върна се до пикапа, пъхна се до кръста в отвора и протегна металното рамо. Захвана фланелката и я придърпа към себе си. Разгърна я и я освети с фенерчето, за да прочете надписа.

„Торнадо“.

Обърна тениската. На гърба имаше номер девет.

Еди се зачуди дали един патрулиращ полицаи може да претендира за наградата от двайсет и пет милиона долара.

2:02 Ч.

В апартамент №121 Гари Дженингс не можеше да заспи. Обърна се към жена си и опря буза в гърба ѝ — тя беше започнала да спи на една страна с възглавница между краката — и обгърна с ръка заобления ѝ корем. Бременна в седмия месец, тя беше станала по-едра от него, но това не го притесняваше.

Щеше да става татко.

На Гари му се искаше собственият му баща да беше жив, за да види внучето си, но той беше починал от инфаркт преди осем години — точно след онзи инцидент в колежа. Баща му беше умрял от срам. Беше се срамувал от собствения си син. И Гари не можеше да го вини. Господи, в колежа се беше държал идиотски и накрая се издъни. Напиваше се, купонясваше, играеше голф и едва събираше кредити колкото да не го изхвърлят. Освен това се чукаше с която му падне, но какво, по дяволите, правеше една шестнайсетгодишна ученичка на купон на братството?

Днес щеше да е напълно пропаднал, ако не беше срещнал Деби.

Деби промени живота му. Каза му, че ще се опропасти, ако не се откаже от порочните си навици. А той се беше уморил да живее като отрепка. Беше му писнало вечно да няма пари. Ето защо реши, че си струва да се опита да стане порядъчен човек. Тя го убеди, че трябва да ходи на църква, да престане да пие и да пуши трева и да прекъсне абонамента си за „Плейбой“.

И излезе права.

Само две години след като се отказа от пороците си, вече беше женен, скоро щеше да става баща и работеше на страхотно място. Беше постъпил там преди шест месеца и засега все още беше обикновен програмист, който бълваше компютърен код по дванайсет часа на ден, поддържайки се с десертни блокчета и енергийни напитки.

Но скоро предстоеше да получи отплата за изтощителните работни часове: акциите, предоставени му от компанията, щяха да се продават на борсата и той щеше да получи един милион долара. Един милион долара! Веднага след като блокиращият период приключеше,

той щеше да ги осребри. Щеше да дари 10 процента на църквата — сигурен беше, че Деби ще настоява за толкова, макар че може и да успееше да я предума за 7,5 процента — щеше да плати 15 процента данъци и да му останат около 750 000 долара. Щеше да внесе 100 000 долара в някой образователен фонд за бебето, за да осигури бъдещето му, щеше да купи на Деби една хубава къща и да използва останалите, за да основе собствена интернет компания.

Лека усмивка се плъзна по устните на Гари, докато лежеше до Деби и планираше с наслада бъдещето си. Най-накрая беше намерил своето място под слънцето. Докато се унасяше в сън, Гари Дженингс благодари на Бога за всичко, което имаше.

Гари подскочи в леглото при трясъка от разбиването на входната врата. Деби се събуди и изпищя. Изведнъж спалнята им се изпълни с мъже, които крещяха и ги осветяваха с фенери, насочили пистолети към тях. Бяха облечени с черни униформи, върху които с бели букви пишеше ПОЛИЦИЯ.

ДЕН ПЕТИ

6:17 Ч.

Лейтенант Бен Брайс носи черна снайперска карабина XM21 с оптически мерник „Старлайт“ и заглушител „Сионикс“. В раницата му има двацет пълнителя, шест мощни осколочни и две фосфорни гранати, пистолет четирийсет и пети калибър, експлозив С-4, противопехотна мина и малко морфин. Картечният пистолет „Узи“, резервното му оръжие, също е в раницата. На десния му прасец е закопчан четирийсетсантиметров нож „Бауи“. Носи инструменти за убиване, защото е професионален убиец, войник от специалните части, от зелените барети. „Убиваме за мир“, пише на татуировката на лявата му ръка. През седемнайсетте дена, които прекара във вътрешността, Бен Брайс се нагледа на убийства за цял живот. Но предусеща, че убийствата тепърва започват.

След тази нощ никога нямаше да има мир и спокойствие.

Крачи през пепел и гъст като мляко дим, опитвайки се да се измъкне от тлеещото селце в провинция Куанг Три в Южен Виетнам. Остава там Китайската кукла и своята душа.

Спира.

Стои над един напоителен канал, където се вижда камара от бледи тела. Миризмата на смърт се носи из въздуха като гъста мъгла. Звучите на смъртта отекват отдолу, последни агонизиращи въздишки и пъшкания. Той хвърля пушката си и скача в канала. Трескаво проверява всяко тяло, отчаяно търси искрица живот. Но живи няма. Има само трупове. Преброява ги — четирийсет и един — трупове на старци, жени и деца.

Ботушите му са потънали в кръв. От ръцете му капе кръв. Кръвта и мозъкът на Китайската кукла са се пропили в униформата му.

Дави се в кръв.

Той протяга окървавените си ръце към небесата и крещи в неподвижната тъмнина:

— Защо, Господи, защо?

Чувства се слаб, тялото му се олюлява. Затваря очи. Пада напред, върху това бяло одеяло на смъртта.

Но не пада. Носи се във въздуха.

Отваря очи. Под него бледите тела сега са искрящо бели — докъдето поглед стига, се простира ослепително бял свят.

Над него парашутът му се е отворил, но той не си спомня рязкото подръпване при изпълването на парашута с въздух.

Сега се рее близо до повърхността, сигурно може да се протегне и да докосне белотата, чиста като... сняг. Чист бял сняг. Един бял свят с дълбок небесен сняг. Носи се по-бързо и по-бързо, все по-високо над снега.

Под него се появяват тъмни силуети. Дървета. Високите дебели дървета на тази гориста страна. И там сред дърветата, свито и треперещо, увито в одеяло от сняг, като подарък под коледно дърво, стои Божието създание.

Той се носи към създанието и се приземява на два крака. Откопчава ремъците на парашута и го оставя да падне и изчезне в дълбокия сняг, през който той газии без усилие към измръзналото треперещо създание. Сега е облечен в парадната си униформа, със зелена барета и закачени върху куртката медали, а на врата му виси Почетният медал за храброст. Той сваля куртката си, приляква и загръща създанието с нея, нежно го вдига от снега, прегръща го и го притиска да го затопли. Избърсва снега от лицето и през сълзи съзира своята Грейси.

— Бен, събуди се! Хванали са го!

И тя изчезва.

Бен отваря очи и вижда Кейт, надвесена над него.

— Кого са хванали?

— Мъжът, който е отвлякъл Грейси.

6:21 Ч.

— Може и да е той. Не съм сигурен.

Треньорът Уоли Фейгън гледаше през огледалото за наблюдение към тъжния млад мъж в бяла затворническа униформа, седнал пред металната маса в голата стая за разпит. Ръцете му с белезници бяха протегнати с дланите надолу върху масата и той изглеждаше замаян и объркан. Имаше руса коса и сини очи, но не беше толкова едър, колкото мъжа, потърсил Грейси след мача. Просто изглеждаше различно.

— Имайте предвид — каза началникът на полицията, — че този тип е осъждан за изнасилване и в колата му открихме детска порнография и фланелката на Грейси. Откъде мислите, че ги е взел?

— Ами тогава... предполагам, че е той.

И все пак в него имаше нещо, което го караше да се колебае. Уоли просто не беше сто процента сигурен.

Бен седна на края на леглото и потри голите си ръце и гърди, за да потисне треперенето.

— Грейси не е била с него, нали? — попита той Кейт.

— Откъде знаеш?

— Анджелина беше права. На Грейси ѝ е студено. Завели са я на север.

— Кои?

Бен потри лицето си.

— Похитителите.

Кейт включи телевизора. На екрана течеше видеоматериал на полицейска акция. Двама мъже разбиват вратата на някакъв апартамент във вторник рано сутринта. Те извикват: „Полиция“ и влетяват вътре с извадени пистолети; минути по-късно извеждат някакъв сънен млад мъж от апартамента под ярките светлини от прожекторите на медиите. Той изобщо не изглежда опасен в червената си карирана пижама и приковани на гърба му ръце с белезници между

двама полицаи, които се извисяват над него. По-скоро прилича на кльощаво хлапе. Зад него се влачи разтревожена бременна жена, загърната в халат. Акцията по арестуването в ранния сутрешен час е като направена за телевизията.

Кейт посочи екрана.

— Той е похитителят.

6:45 Ч.

Няма вид на извратен, помисли си Джон, докато наблюдаваше заподозрения през прозореца на стаята за разпит. Не приличаше на побойниците от армията; не беше груб, дебел, космат, мръсен и грозен. Но пък и как би трябвало да изглежда един перверзен тип? Снимките, които публикуваха във вестниците, винаги бяха на разни небръснати мерзавци с мазни коси, белези от акне и липсващи зъби. Този тип беше чист и гладко избръснат. Всъщност дори му се струваше смътно познат, като някое от току-що завършилите колежа хлапета, които работеха в „БрайсУер.ком“, но пък Джон срещаше такива лица всеки ден в света на високите технологии.

Сега Джон осъзна, че никога повече няма да види Грейси. Никога нямаше да я прегърне, да поговори с нея, да се порадва на закръгленото ѝ лице. Този тип му я беше отнел. Завинаги. Джон искаше да се разбеснее, но не можеше да извика в себе си никаква ярост. Едва успяваше да намери сили да стои на разтрепераните си крака. Той се наведе и се облегна на стъклото. В очите му бликнаха сълзи. Поне болката ѝ беше спряла. Той осъзна, че отново ѝ завижда: неговата болка никога нямаше да отминне.

Похитителят нямаше какво да сложи на масата за преговори.

Не можеше да сключи сделка.

Сделката ѝ не се състоя.

Елизабет също стоеше пред стъклото и гледаше похитителя. Беше толкова близо до него, че можеше да удуши кучия син, все едно не ги делеше преграда, и се питаше дали ще успее да влети в стаята за разпит и да го умъртви, преди началникът на полицията Райън и агент Девро да реагират. Погледна Джон. Беше се облегнал на рамката, опрял чело в стъклото, а ръцете му висяха отстрани; гледаше похитителя както дете гледа горила в зоологическата градина.

Елизабет отново се взря в похитителя и си го представи върху дъщеря си: тя лежи неподвижна, безмълвни сълзи се стичат по лицето

й, и се пита защо бог я е изоставил. В тялото на Елизабет се разля горещина, ръцете й се свиха в юмруци. Цялото й същество копнееше да удуши това копеле.

Тя погледна към Райън и Девро, застанали на няколко крачки зад нея, увлечени в разговор, без да забелязват разстроената майка на жертвата пред стаята за разпит. Тя се промъкна към вратата. Пулсът й се ускори.

— Получихме анонимно обаждане — обяви полицейският началник Райън.

— Трябваше да издействате заповед за обиск — каза Девро. — Пол, твоят човек е извършил незаконно претърсване — „под стелката на колата“ и „под покривалото“ не означават „в полезрението“. Тази снимка и фланелката дори няма да влязат в съдебната зала. Какво друго имате?

— Треньорът го разпозна.

— Със сигурност ли?

— Почти.

Девро повдигна вежди.

— Това няма да има особена тежест в залата. Някакви други вещественни доказателства?

— За момента, не.

— А в апартамента му?

— Нищо.

— Нещо друго в колата?

— Не... но хората ти я претърсват и проверяват за материал за ДНК тест.

— И по-добре да открият нещо, Пол, защото това, което имаме, не можем да го представим на съдебните заседатели.

Райън едва не се изсмя.

— Можем и още как! Съдебните заседатели в нашия окръг ще признаят за виновен и някой автобус, ако им кажем.

— Шефе!

Някакъв полицаи тичаше по коридора към тях.

— Шефе — задъхано изрече той, — открихме мобилния му телефон. Миналата седмица се е обаждал девет пъти в дома на

семејство Брајс.

Елизабет беше на крачка от вратата на стаята за разпит, когато думите на полицајя я разтърсиха. Тя се обърна към него и рязко посочи похитителя зад стъклото.

— *Обаждал се е в моята къща?*

— Не на вашите номера, госпожо — отвърна полицајят. — Обаждал се е на линията на Грейси. Взел е номера от указателя.

— *Той е дебнал дъщеря ми!?*

Чашата преля. Внезапен изблик на ярост подтикна Елизабет към вратата и тя влетя в стаята за разпит, преди останалите да реагират. Похитителят се отдръпна, когато тя прескочи масата и се хвърли върху него. Столът полетя назад и двамата рухнаха на циментовия под. С оковани ръце и крака, той не успя да предотврати падането. Елизабет се стовари върху гърдите му, първо с коленете, избивайки въздуха от дробовете му. Той отвори уста, за да си поеме дъх, докато тя го удряше по лицето, отново и отново, сякаш се опитваше да пробие дупка в черепа му. Адреналинът и яростта ѝ даваха сили, които не подозираше, че притежава; слюнката хвърчеше от устата ѝ заедно с думите:

— *Къде е дъщеря ми, по дяволите?*

Опита се да счупи носа му с кокалчетата на ръката си. Той изстена.

— *Убил си я, нали?*

Тя изопна назад десния си крак, както когато играеше гимнастика, и заби коляно в слабините му, с надеждата да натика топките му в мозъка. Той подбели очи и изрева от болка.

— *Вече не си отгоре, жалък мръсно!*

Сграбчи копелето, което ѝ бе отнело детето, за врата и започна да го души.

— *Изрод перверзен!*

Изведнъж чифт здрави черни ръце я обгърнаха през кръста и тя увисна във въздуха. Силните ѝ ръце обаче останаха вкопчени в тънкия врат на похитителя. Стискаше до краен предел, но хватката ѝ постепенно отслабна. Изрита го за последен път в ребрата, което предизвика тихо изскимтяване.

— Мисис Брайс, овладейте се!

Все още с ръце около кръста ѝ, Девро се опитваше да изведе майката от стаята за разпит, докато тя риташе, крещеше и плюеше по заподозрения. Беше напълно превъртяла! Той я завлече до вратата, но тя се хвана с две ръце за рамката и се вкопчи в нея, продължавайки да бълва ругатни, а очите ѝ пламтяха от дива ярост.

— Ще умреш, извратено копеле! Ще умреш и ще гориш в ада!

Мили боже, беше невероятно силна за ръста си! Девро се опита да разтвори пръстите ѝ, без да отпуска хватката около кръста. Усещаше как силните ѝ коремни мускули се свиват, как тялото ѝ се изпълва с адреналин.

— Аз лично ще инжектирам отровата във вените ти, перверзник долен! Ти уби моето детенце! Проклет да си! Проклет да си! Проклет да си!

Девро тежеше поне петдесетина килограма повече от майката, но не успяваше да я изкара от стаята! А беше немислимо да я стисне до задушаване, за да я омаломощи. Той реши да се наклони назад, за да добави и тежестта на тялото си към натиска и да види дали ще я откопчи от рамката. По дяволите! Сигурно адреналинът ѝ даваше такава сила. Девро потърси с поглед началник Райън.

Райън обаче се опитваше да вдигне заподозрения, от чиито нос и уста шуртеше кръв, а той притискаше с длани слабините си. Успя все пак да застане на колене. Райън го издърпа за металния колан на кръста му и буквално го повдигна във въздуха. Заподозреният стъпи на крака и повърна.

— Да се задавиш до смърт, кучи сине! — изкрещя майката.

След като закрепил заподозрения на стола, Райън изтича до вратата и разтвори един по един пръстите на Елизабет, докато тя продължаваше да кълне похитителя. Девро без малко да политне назад заедно с нея. Райън затвори вратата на стаята за разпит.

— Пуснете ме, по дяволите! — заповяда майката.

Девро я пусна. Тя отблъсна ръцете му и пооправи дрехите си. Беше облечена с черно-бял анцуг, под който имаше черна тениска; лицето ѝ беше почервеняло и блестеше от пот; гърдите ѝ се надигаха при всяко вдишване. Тя изтри с ръкав сълзите и слюнките от лицето си.

— Искам да знам какво е направил с нея!

— Ние също, мисис Брайс, но той е задържан от полицията и вие не можете да изкопчите от него информацията с бой!

— Тогава вие я изкопчете с бой!

— Мисис Брайс!

Специален агент Юджийн Девро никога досега не беше крещял на майка на отвлечено дете. Но и никога не беше срещал майка като Елизабет Брайс. Повечето рухваха: някои пропушваха отново, други започваха да пият, трети не ставаха от леглото, а други се озоваваха в психиатрична клиника с нервно разстройство. Елизабет Брайс преби от бой основния заподозрян.

Девро беше доволен, че не е негова съпруга, но въпреки това остана силно впечатлен.

Сега тя крачеше из коридора като животно в клетка, опитвайки се да се успокои и разглеждайки следите от кръв по ожулените кокалчета на ръцете си; пхна ръка в уста и засмука кръвта.

— А сега всички се успокойте! — нареди началник Райън и се обърна към няколкото полицаи, които бяха дотичали да видят какво става. — Повикайте някой да почисти... и доведете лекар за заподозрения.

Доволен, че майката вече се владее, той се обърна към младия полицаи, който беше съобщил за телефонните обаждания:

— Това ли е? Само телефонни обаждания?

— Не, сър. Той работи за мистър Брайс.

— Какво?

— Да, шефе, тоя тип работи в „БрайсУер“.

Началникът се обърна към бащата:

— Познавате ли го?

Повечето бащи молеха Девро да им позволи да прекарат пет минути с похитителя. Този баща обаче беше останал прилепен за стъклото през цялото време, докато майката налагаше заподозрения. Мистър Брайс поклати глава.

— Не.

— Шефе — каза полицаят, — телефонната компания може да идентифицира най-близката клетъчна базова станция до местоположението на телефонното повикване. До сградата на „БрайсУер“ има базова станция.

Райън погледна Девро и сви рамене, сякаш го предизвикваше: „Нали ти казах“. Докато новата информация попиваше в съзнанието им, всички очи се обърнаха и приковаха в младия мъж, който кървеше и хлипаше в стаята за разпит. Майката се обърна към Девро и го посочи с пръст.

— Разберете какво е направил с дъщеря ми.

7:38 Ч.

— Имаш право да запазиш мълчание. Всичко, което кажеш, може да бъде използвано срещу теб в съда. Имаш право на адвокат, преди да бъдеш разпитан, и той може да присъства по време на разпита. Ако не можеш да си позволиш адвокат, имаш право на служебен, който ще ти се назначи преди разпита.

Полицейският началник Пол Райън вдигна очи и погледна основния заподозрян.

— Гари, разбираш ли правата си?

Стаята за разпит вонеше на препаратата, с който бяха почистили пода и масата. Райън стоеше с гръб към огледалото за наблюдение; агент Девро седеше в единия край на правоъгълната метална маса срещу заподозрения. Носът на Дженингс беше подут и устните му бяха подпухнали, а под лявото му око вече се появяваше синина. Той кимна на Райън.

— Синко, трябва да изречеш отговора за протокола.

По средата на масата имаше записващо устройство. Бяха решили да направят аудиозапис вместо видео; размазаното лице на Дженингс щеше да предостави на адвоката му основание да твърди, че признанията са изтръгнати със сила. Никой съдия нямаше да повярва, че майката на жертвата е набила основния заподозрян, докато е бил в ареста.

— Да — каза Дженингс.

— Тоест разбираш конституционните си права?

— Да.

— И се отказваш от правото на адвокат по време на разпита?

— Да.

С влизането на адвокат в залата всяка надежда за признание се стопява. Получаването на бързо признание в този случай беше особено важно, тъй като доказателствата от колата на Дженингс най-вероятно щяха да бъдат отхвърлени от съда, но и поради факта че признанията биха свалили случая от вечерните новини и следователно кметът нямаше да диша във врата на Райън. Затова Пол склучи ръце на масата

и каза меко, сякаш беше разочарован баща, който мъмри порасналия си син за това, че е взел семейната кола без разрешение.

— Гари, защо отвлече Грейси?

— Не съм я отвличал!

— Мистър Брайс твърди, че тя е ходила в офиса на „БрайсУер“ почти всеки ден през коледната ваканция. Там ли се запознахте с Грейси?

— Да... тоест не! Не сме се запознавали!

— А какво?

— Нищо! Просто работя за мистър Брайс, това е всичко!

— Но си я виждал в офиса?

— Да. Тя доставяше пощата, на ролери.

— И ти знаеше, че е дъщеря на мистър Брайс?

— Естествено, всички знаехме.

— Мистър Брайс добър работодател ли е?

— Да, работата е страхотна.

— Добра заплата, добри бонуси?

— Да.

— Право на акции?

— Да.

Райън посочи с палец огледалото зад гърба си.

— Гари, мистър Брайс стои от другата страна на огледалото, гледа те и слуша всяка твоя дума. — Дженингс погледна към огледалото. — За бога, синко, поне му кажи къде е тялото на дъщеря му, за да може да я погребат подобаващо. Не я оставяй в някое поле, да я кълват лешояди.

— Нямам представа къде е! — Дженингс се опита да се изправи, но белезниците на краката му попречиха. Обърна се към огледалото и каза: — Мистър Брайс, кълна се в Бога, не съм я отвлякъл!

Изглеждаше така, сякаш всеки момент отново ще се разплаче.

— Но си вършил подобни неща и преди.

Дженингс се отпусна в стола.

— Не, не, не съм. Онова беше в колежа, на купон на братството, бяхме пияни... Откъде можех да знам, че е само на шестнайсет.

Агент Девро направи знак на Райън да му подаде папката на Дженингс. Райън я плъзна по масата към Девро, който започна да я разлиства, докато Райън продължи разпита.

— Законът не изисква да знаеш на колко точно е, а единствено, че жертвата е била непълнолетна, когато си правил секс с нея.

— *Жертвата?* Още следващия уикенд тя се предлагаше на момчетата на друг купон. Видях я!

Райън сви рамене.

— Освен това от теб се изисква да се регистрираш в полицейския участък, когато смениш местожителството си. Ти не си го направил, Гари.

— Ако бях отишъл, снимката ми щеше да е по всички вестници с надпис „изнасилвач“. Белязан съм за цял живот, а тя е омъжена за лекар.

— Защо не се регистрира?

— Защото не исках жена ми да разбере. Исках да започна на чисто. — Очите на Дженингс се напълниха със сълзи. — Просто се напих на купон на братството. Бях само пет дена по-възрастен.

Едно изключение, вписано в Тексаския закон срещу изнасилването, гласеше, че ако обвиняемият е по-малко от три години по-възрастен от жертвата, то престъпление не съществува. Дженингс бе на деветнайсет години и двайсет и седем дни по времето на сексуалното деяние; момичето беше на шестнайсет години и двайсет и два дни. Пет дни разлика го превръщаха в извършител на сексуално престъпление за цял живот.

— И ти не си педофил?

— Не!

Райън отвори папката и побутна към Дженингс пъхнатата в найлоново пликче снимка на голо момиче, намерена в пикапа му.

— Тогава защо са ти подобни снимки, синко?

Дженингс погледна снимката и потръпна от отвращение.

— Никога досега не съм виждал тази снимка!

— Беше в пикапа ти, под стелката.

— В моя пикап?

— Да, синко. Притежанието на детска порнография е федерално престъпление, Гари. Само тази снимка може да те вкара в затвора за по-голямата част от живота ти.

— Нямам никаква представа как се е озовала в пикапа ми.

— А какво ще кажеш за фланелката? Как е попаднала тя в колата ти?

— Каква фланелка?

— Футболната фланелка на Грейси. Беше в задната част на пикапа ти, под покривалото.

— Нейната фланелка е била в колата ми?

— Да.

— Това е някаква шега, станала е огромна грешка!

— А какво ще кажеш за деветте телефонни обаждания до Грейси, които е получила от теб миналата седмица? И те ли са грешка?

— Никога не съм ѝ се обаждал!

— Проследихме разговорите и те идват от твоя мобилен телефон.

— *Моят* ли? Не знам... оставям го в колата. Не я заключвам.

— И защо?

— Защото в този район няма престъпления, точно както твърди кметът! Вие заключвате ли колата си? Може някой да е използвал телефона ми, докато съм бил на работа.

— А, значи някой те е натопил?

— Да!

Райън се облегна в стола си, скръсти ръце и изгледа внимателно Гари Дженингс. Двайсет и седем годишен, с момчешко лице, той изобщо не изглеждаше като типичния извършител на сексуално престъпление; всъщност приличаше на зетя на Райън, който беше лекар в Далас. А и повечето насилници не бяха толкова убедителни в твърденията си, че са невинни — голям артист беше Дженингс. Беше минавал през системата и знаеше как да отрича, да отрича и пак да отрича; подобно упорство се харесваше на съдебните заседатели, когато слушаха записа на разпита. Райън реши да усили натиска, да предостави на момчето храна за размисъл.

— Добре, Гари, нека да обобщим защитата ти пред заседателите: някакъв сексманиак планира отвличането на Грейси седмици преди деянието. Проучва базата данни на щата за осъждани и открива теб; осъден за сексуално престъпление, който случайно пасва абсолютно точно на неговото описание, случайно живее на пет километра от парка и случайно работи за бащата на Грейси. След това, една седмица преди отвличането, той отива до работата ти, намира пикапа ти, който е отключен, поставя порнографска снимка на дете под стелката и се обажда на Грейси девет пъти. След като отвлича Грейси, я изнасилва и

я убива в гората зад парка, скрива тялото ѝ, отива до сградата, в която живееш, и хвърля фланелката ѝ в пикапа ти, за да те накисне. — Райън обърна ръце с дланите нагоре. — Гари, ти си умен човек, наистина ли очакваш съдебните заседатели да повярват на тази история?

Дженингс бавно поклащаше глава, сякаш сам не вярваше.

— Не... искам да кажа, да! Може да е направил точно така, нямам представа. Но не съм го направил аз!

— Гари, на кого ще повярват съдебните заседатели, когато треньорът на Грейси се изправи и те посочи с пръст? — Самият Райън в момента също го сочеше с пръст. — И каже „Това е мъжът, който отвлече Грейси“?

— Не съм я отвлякъл!

— Добре, Гари. Последен въпрос. Какво друго ще открием в пикапа ти? Специалисти от ФБР проверяват всеки сантиметър от него — дали ще открият отпечатъци от Грейси, косми, кръв?

— Не! Никога не е била в колата ми!

Райън се изправи и тръгна към вратата, но в последния момент се обърна и изстреля необоримия аргумент, който със сигурност щеше да накара младежа да направи сълзливи самопризнания още днес.

— Надявам се да си прав, синко, защото ако открият отпечатъци с нейното ДНК в колата ти, това означава, че тя е била там, а ти отиваш на смърт.

8:26 Ч.

Бен беше пристигнал, докато агент Девро и началникът на полицията Райън разпитваха заподозрения. Лицето на момчето му се стори познато. Само след миг Бен си го спомни: това беше младежът с бременната жена, дошли при Джон на бдението в неделя вечерта, за да му изкажат съболезнования. Бен стоеше до прозореца на стаята за разпит, когато Девро и Райън излязоха.

— Секс на пияна глава? — казваше агент Девро на началника на полицията. — Това ли е единственото му престъпление? Двамата са се напили на купона на братството, но на следващата сутрин тя съжالياва и повдига обвинения. Дженингс се признава за виновен, защото само така ще получи условна присъда. И това го прави престъпник?

Началник Райън сви рамене.

— Обвинението е за изнасилване. Освен това се е признал за виновен.

— Признал се е за виновен за непристойни действия с малолетна, Пол, за да не прекара двайсет години в затвора! Младежът не е получавал дори глоба за превишена скорост последните осем години и изведнъж решава да отвлече и убие едно дете?

Бен пристъпи напред.

— Не пасва на профила. Не е самотен психопат. Женен е, съпругата му е бременна, съвсем скоро ще спечели доста пари. В живота му няма нещастие, което да го подтикне към отвличането, както каза профайлърът ви. — Бен посочи папката със скицата на заподозрения, която беше разпространена на медиите непосредствено след отвличането. — Той изобщо не прилича на този тип. Освен това треньорът описва похитителя между деветдесет и сто килограма и висок метър и осемдесет. А това момче е не повече от метър и седемдесет и е най-много седемдесет кила.

— Може да му се е сторил по-висок с черната шапка — каза Райън. — Вижте, полковник, спипахме лошия, нали? Треньорът го идентифицира, в колата му са открити фланелката на Грейси и снимка

с детско порно и освен това е звънял на Грейси девет пъти миналата седмица. — Райън вдигна ръце. — Какво повече искате?

— Истината.

Райън го изгледа остро.

— Съжалявам. Законът раздава само присъди.

11:00 Ч.

— Трябва да изпипаме нещата по правилника, иначе федералният съдия ще отхвърли смъртната присъда.

По-малко от час след разпита на Дженингс кметът и началникът на полицията застанаха на стълбите пред общината и обявиха Гари Дженингс за виновен в отвличането и убийството на Грейси Ан Брайс. Местните винаги отчаяно желяеха да приключат случай на отвличане на дете — влияеше зле на цените на имотите, но специален агент Юджийн Девро отказа да участва. Притесняваше го поведението на Дженингс, той не се държеше като виновен човек. Толкова ли изпечен лъжец беше? Възможно бе. Девро обаче реши да изчака доклада на екипа за събиране на доказателства, преди да оформи мнението си за Гари Дженингс; щеше да изчака, за да разбере дали отпечатъците на Грейси са били открити в колата на Дженингс. ДНК-то не лъжеше.

Изявлението на кмета беше събрало цялото семейство в командния център и сега Девро стоеше срещу родителите и бабата и дядото на Грейси.

— Съдът трябва да назначи адвокат, който да представлява Дженингс и който да има опит в случаите със смъртна присъда, защото апелативният съд ще нареди повторно разглеждане, ако адвокатът не знае какво върши. Тогава целият процес ще започне наново и не ни мърдат поне три години.

— Но ние трябва да открием Грейс! — извика майката.

Девро мразеше тази част.

— Мисис Брайс, ако Дженингс е похитителят, а Грейси не е била при него, това означава...

— ... че е мъртва — отрони майката.

— Да, госпожо. Ако Дженингс е човекът.

— Поне може да ни каже къде е.

— Да, госпожо, ако знае.

— Не сте сигурни, че той е похитителят, нали? — попита полковник Брайс. — Нещо не пасва.

— Да, сър, винаги нещо не пасва.

— Накарайте го да мине на детектора на лъжата — предложи полковникът.

— Ако го подложим на детектора, преди да му бъде назначен адвокат и той не издържи, ние ще знаем, че е виновен, но всичко, което научим от детектора, може да не се приеме от съда.

— А ако мине?

— Пускаме го. Детекторите не са допустими в съда, но са 95 процента сигурни, което е далеч по-надеждно от съдебни заседатели.

— Ами другият мъж от записа на мача?

— Не знам, полковник. Може да не са били заедно. Може Дженингс наистина да не го познава, както твърди.

— С колко време разполагаме? — попита майката.

— С няколко дена. Съдът ще назначи адвокат днес, той ще бъде призован утре. Обикновено е нужно повече време, за да се изпипа всичко, но ако пропуснем момента, ако оплескаме нещата, присъдата му ще бъде отхвърлена и никога няма да успеем да осъдим Гари Дженингс за убийството на дъщеря ви.

13:48 Ч.

— Е, Еди, издъни се с тая фланелка — изръмжа началник Райън.
— Била е в полезрението ти, а? В каросерията на някакъв пикап, под покривалото? Да не би да имаш рентгенови очи?

Патрулиращ полицаи Еди Йейтс се потеше. Началник Райън му се беше обадил вкъщи и го извика да се яви в участъка, преди да започне смяната му. Това не се беше случвало никога досега. Еди реши, че началникът иска да го поздравя за добре свършената работа. Грешка.

— А порнографската снимка... е, това вече е интересно, Еди, защото единствените отпечатъци, открити върху нея, са твоите. Какво ще кажеш за това?

Едри капки пот избиваха по челото на Еди.

— Шефе, аз...

— Влязъл си в колата, претърсил си я, гледал си под стелката, извадил си снимката и след това си я върнал на място. Що за глупости?

— По дяволите, шефе, мислех, че съм изтрил отпечатъците си.

— Еди, не би трябвало да говориш такива неща пред началника си, мамка му! — Райън поклати глава. — По дяволите, Еди, този кучи син може да се измъкне заради теб! По-добре се моли хората на ФБР да намерят нейни отпечатъци в колата му.

— Наистина съжалявам, шефе.

— Да не би да си разбил ключалката?

— О, не, шефе, кълна се, не съм! Беше отключен и отпред, и отзад.

— Къде беше телефонът?

— В жабката. Не е ли тъпо? Тъй де, никой тук не заключва колата си, но да си оставиш телефона вътре? Можех да му го взема, да си седна на паркинга и да му навъртя разговори, а той нямаше да разбере, докато не пристигне сметката му.

Еди се изсмя; шефът му — не. Той направи знак на подчинения си да напусне офиса му. Еди тръгна към вратата, но се сети нещо. Не

беше сигурен дали моментът е подходящ, но не можеше да чака повече.

— Тъъ, шефе... Има ли начин да получа част от наградата?

Началникът примигна.

— Ти шегуваш ли се?

Еди излезе точно когато секретарката на Райън надникна в стаята и каза:

— Съпругата на Дженингс е тук.

Тя беше просто едно дете.

Райън остави вратата на кабинета си отворена, за да може секретарката му да ги вижда и чува. Деби Дженингс беше дошла да пледира за невинността на съпруга си. Той ѝ напомни, че не може да бъде принудена да свидетелства срещу съпруга си, а тя отвърна, че нямат какво да крият. Беше на двацет и пет и беше бременна в седмия месец. Бяха се оженили преди две години и тя не знаеше за присъдата му от колежа.

— Това не означава, че е педофил — каза тя. — Гари никога не би направил нещо такова.

Изглеждаше така, сякаш не е спала след арестуването на съпруга ѝ. Задъхваше се.

— Добре ли сте? — Тя кимна, но Райън не беше много сигурен. — Мисис Дженингс, къде беше Гари в петък вечерта?

— С мен. Прибра се малко след пет часа и отидохме на разходка — докторът ми каза да се разхождам всеки ден. После вечеряхме, гледахме телевизия. И избирахме име на бебето. Момиче е.

— Решихте ли?

— Какво да сме решили?

— Решихте ли как ще се казва?

— Сара.

— Хубаво име. — Пол Райън искаше да има внучка, но зет му, лекарят, искаше порше. — И Гари не е напускал апартамента онази нощ?

— Не.

— И вие също не сте излизали навън?

— Не.

— Има ли други свидетели?

— Обикновено гостите ни не остават да спят у нас. Някой друг освен съпругата ви може ли да потвърди къде сте били вие миналата нощ?

Тя имаше право.

— Вашите полицаи не откриха нищо, когато обискираха апартамента ни. Преровиха дори чекмеджето с бельото ми, за бога!

— Мисис Дженингс, знаете ли нещо за фланелката на Грейси, как може да е попаднала в колата на Гари?

— Не, хиляди пъти съм му казвала да заключва пикапа, но той винаги повтаряше, че сме напуснали града точно защото тук няма престъпност. Всеки може да я е сложил там.

— Не всеки, мисис Дженингс. Само похитителят. Защо би направил това?

— Не знам.

— Ами телефонните обаждания?

— Не знам.

— Гари някога споменавал ли е Грейси?

— Не. Единственият път, когато говори с мистър Брайс, беше на бдението.

Тя поклати глава.

— Гари работи там от шест месеца. Мистър Брайс прекарваше повечето време в Ню Йорк заради акциите.

— А защо Гари отиде на бдението?

— Тя беше дъщерята на шефа му. Целият град отиде.

— Поведението на Гари променило ли се е от петък вечер?

— Да, в два часа тази сутрин, когато полицаите разбиха вратата ни и насочиха пистолети срещу нас. Той полудя.

— Наскоро да е изхвърлял някакви дрехи?

— Не.

— Мил ли е колата си този уикенд?

— Не.

— Гари някога да е показвал необичаен интерес към деца?

— Не. Хлапетата го влудяват.

— Някога споменавал ли е, че децата са „чисти“ и „невинни“.

— Не. Той мисли, че децата на сестра ми са изпратени от сатаната. Господин началник, откъде измисляте тези въпроси, от

наръчник за педофили ли?

Отново имаше право.

— Има ли приятели, които бихте описали като различни от обикновените хора или странни?

— Били ли сте в работата му? Хората там имат обеци по ушите, носовете, езиците, пъловете, зърната на гърдите, гениталиите. Това е странно.

Трябваше да се съгласи с нея.

— Мисис Дженингс, двамата с Гари имате ли... нормални съпружески отношения?

— Питате ме дали правим секс?

Той кимна.

— Да, инспекторе, правим секс. Гари обича да прави секс с жена си, не с малки момичета.

Райън се поколеба. Не стигаше до никъде с нея. Разбира се, още не ѝ беше казал за снимката с детска порнография. Поколеба се дали да ѝ каже, но реши, че така или иначе, тази информация ще изникне по време на процеса и дори по-рано. Следователно няма да излезе, че я тревожи умишлено. Тя може би щеше да осъзнае, че съпругът ѝ е виновен, и щеше да го принуди да направи самопризнания. Пол Райън отчаяно се нуждаеше от самопризнания, за да запази работата си. Той извади снимката от чекмеджето на бюрото си и я постави в скута си.

— Мисис Дженингс, съпругът ви интересува ли се от порнография?

— О, не, никога не ме е карал да правя такива неща... Е, веднъж ме помоли за френска любов, но аз му отвърнах, че е грях. Оттогава не ме е молил.

— Не, въъ, искам да кажа, има ли порнографски материали вкъщи, нали се сещате, списания, филми?

— Не, той дори вече не получава „Плейбой“, откакто прие Господ в живота си.

— Някога притежавал ли е детска порнография?

— Не!

— Мисис Дженингс, открихме това в колата на Гари.

Райън постави снимката на бюрото и бавно я плъзна към нея. Очите ѝ се впиха в образа, устата ѝ се отвори, но от нея не излезе звук.

Погледна към Райън, после обратно към снимката. Най-накрая проговори.

— Това е било намерено в колата на Гари?

— Да, госпожо.

Тя пребледня. Постави ръце на бюрото и се отблъсна от стола. Още не беше се изправила, когато изведнъж изохка и притисна закръгления си корем ниско долу. Присви се и изпищя от болка. После припадна.

Мили боже!

Райън се втурна към нея. По голите ѝ крака имаше кръв.

— Извикай лекар! — изкрещя на секретарката си.

14:12 Ч.

По отношение на престъпници от трето рисково ниво няма основания за притеснения, че индивидът представлява сериозна опасност за обществото или ще продължи да извършва криминални сексуални деяния.

Гари Дженингс беше престъпник от трето рисково ниво.

Елизабет беше влязла в базата данни за извършители на сексуални престъпления в сайта на Тексаския департамент за обществена безопасност. Написа името Дженингс, Гари в прозорчето „търсене“ и кликна с мишката. На монитора се появи снимката на Дженингс и данните за него.

ДЖЕНИНГС, ГАРИ МАЙКЪЛ
№156870021
ДАТА НА РАЖДАНЕ 10/03/1979
РИСКОВО НИВО 3

ПОЛ мъжки	РАСА бяла
ВИСОЧИНА 170 см	ТЕГЛО 70 кг
ОЧИ сини	КОСА руса

НОМЕР ОБУВКИ 40
ПСЕВДОНИМИ няма
НАСТОЯЩ АДРЕС
1100 Интърстейт, №45
Оуквил Апартмънтс, Ап. 121
Поуст Оук, Тексас 78901

ДАНИ ЗА ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО:

ПРЕСТЪПЛЕНИЕ: непристойни действия с
малолетна, сексуален контакт

БРОЙ ДЕЯНИЯ: 1

ПОЛ НА ЖЕРТВАТА: женски

ВЪЗРАСТ НА ЖЕРТВАТА: 16 г.
ДАТА НА СЪД. РЕШЕНИЕ: 08/07/1998
ПРИСЪДА: 1 година, условна
СТАТУТ: освободен

В щата Тексас живееха четирийсет и две хиляди регистрирани извършители на сексуални престъпления. Един от тях беше отвлякъл и убил дъщеря й.

14:30 Ч.

„БрайсУер.ком“ се помещаваше в един изоставен магазин за хранителни стоки в невзрачен търговски център от другата страна на магистралата срещу изобилието и богатството на Брайъруик Фармс. Специален агент Юджийн Девро, заедно с агенти Стивънс и Йоргенсон, последва бащата на жертвата през автоматичните стъклени врати. Бяха дошли да проверят работното място на Гари Дженингс и служебното му досие.

Подобното на пещера пространство наистина представляваше празен хранителен магазин. Големи неонов табели — МЛЕЧНИ ПРОДУКТИ, МЕСО, ХЛЯБ, АПТЕКА, ВИДЕО, все още осветяваха стените. От тавана още висяха флуоресцентни лампи, все още личаха следите от някогашните рафтове с надписи на продукти. Вместо самите рафтове сега имаше редици от ниски кабинни, над които се виждаха главите на служителите. Млади мъже и жени, буквално още момчета и момичета, се плъзгаха край тях на кънки или скутери, със слушалки на главите. Ушите и носовете им бяха украсени с обеци, ръцете и глезените им с татуировки, а косите им бяха във всички цветове на дъгата. Някои бутаха пазарски колички, пълни с поща или кутии; всички бяха облечени като за рок концерт, а не за работа. Девро още не беше видял човек над дваисет и пет годишна възраст. Офисът на тази компания за високи технологии приличаше по-скоро на кафенето в гимназията на дъщеря му през голямото междучасие. А бащата на жертвата приличаше повече на кльошав тийнейджър, отколкото на главен изпълнителен директор на компания, струваща милиарди долари.

Младата рецепционистка с лилава коса и тесни очила с черни рамки рязко се изправи, когато видя бащата; неоновочервената ѝ риза не покриваше пъпа ѝ, който беше украсен със сребърна обещка. Тя пристъпи към бащата и положи глава върху гърдите му, след което го прегърна. Той я потупа сковано.

— О, Кахуна — нежно каза тя. Освободи го от прегръдката си и изтри очи. — Как е могъл да я нарани? Изглеждаше мил и готин. Та

той си седеше тук вчера, все едно не е сторил нищо. — Тя поклати глава. — Истинският свят е твърде произволен.

Момичето прехапа долната си устна, на която също имаше и пиърсинг.

— Тя ще ми липсва.

Бащата кимна и едва чуто прошепна:

— Кажете на всички, че акциите ще бъдат пуснати на борсата утре. Те заслужават да знаят.

Тери кимна.

— Добре, шефе. Това с борсата е страхотно, но ние сме тук заради теб. Ти си нашият човек.

Бащата въздъхна и за момент се загледа в празното пространство.

— Да — промърмори след малко... — аз съм вашият човек. Къде е мястото на Дженингс?

Момичето провери в компютъра си.

— При „Сладкиши и бисквити“, кабина двајсет и три.

Девро и агентите му последваха бащата към табелата „Аптека“, покрай секцията „Видео“, където се мъдреше колекция от джаги, маси за въздушен хокей и симулатори за автомобилни състезания; зала за гимнастика, кафемашина, открито пространство с баскетболен кош и десетина машини за безалкохолни напитки, които стояха подредени край стената като заподозрени за разпознаване. Младеж от латиноамерикански произход с платиненоруса коса блъскаше машината с „Ред Бул“.

Бащата спря и те всички спряха.

— Тая браќама пак ми взе парите! — Той вдигна поглед и видя бащата. — О, съжалявам, шефе. Аз не за това, ъъ, нали разбирате...

Бащата погледна младежа, а след това машината, както дъщерята на Девро гледаше към вратата на противника, готвейќи се за свободен удар. Изведнъж той изнесе десния си крак с каратистки замах и удари машината от едната страна: тя се заклати напред-назад, после спря и изплю две кутии „Ред Бул“.

Младежът се ухили победоносно и грабна кутиите.

— Супер! Една безплатна! — После се обърна към бащата: — Ти си нашият човек. — Протегна ръка, двамата удариха юмруците си както правят професионалните спортисти и се отдалечиха в различни посоки.

Завиха по пътека, над която имаше табела „Сладкиши и бисквити“. Докато минаваха покрай кабинките, столовете се отблъскваха от компютрите и иззад преградите щръкваха главите на служителите.

Стигнаха до номер дваисет и три, тясно отделение, в което не можеха да се поберат двама души едновременно, тъй като по-голямата част от пространството беше заето от компютър, кацнал на тясна маса, а на пода бяха сместени няколко шкафчета с чекмеджета и кашони. Стените бяха покрити с лепящи се листчета, циркулярни писма и снимки на Дженингс със съпругата му — усмихнати, целуващи се, прегръщащи се и една, на която Дженингс потупваше издутия корем на жена си. Изобщо не приличаше на спотайващ се ненормалник. На една от снимките носеше черна бейзболна шапка.

— Стивънс — каза Девро, — ти поеми кабинката. Разбери дали Дженингс се е свързвал с Грейси чрез компютъра си и дали е влизал в сайтове с детска порнография. Подготви конфискуването на личните му вещи. — След това се обърна към бащата: — Трябва ми служебното му досие.

Бащата мълчаливо поведе Девро и Йоргенсон към секцията МЛЕЧНИ ПРОДУКТИ на компанията.

17:33 Ч.

Елизабет насочи дистанционното към телевизора и увеличи звука.

„Мъж, осъждан за сексуално насилие — съобщаваше говорителката, — ще прекара тази нощ в ареста. Той е задържан рано сутринта по обвинение в отвличането на Грейси Ан Брайс миналия петък. Гари Дженингс е работил за бащата на жертвата, където очевидно се е запознал с нея. Звънял ѝ е девет пъти през седмицата преди отвличането. Фланелката на момичето е била намерена в колата му заедно с порнографска снимка на дете. Според непотвърдени източници в колата му са открити и следи от кръв. В момента се правят ДНК тестове, за да се установи дали кръвта е на Грейси. Дженингс ще бъде съден за отвличане, убийство и притежание на детска порнография. Въпреки че жителите на квартала не губят надежда, властите допускат, че Грейси Ан Брайс е мъртва.“

20:05 Ч.

Жива е.

Връзката им не е прекъсната. Беше му се явила. Показваше му пътя.

Някъде на север е, където е студено. Където има сняг. И където дърветата са високи.

Но къде на север?

Бен включи телевизора в къщата край басейна на канала за метеорологични прогнози. Цялата северна част от страната беше покрита с бяла пелена след късните пролетни снеговалежи. Къде беше Грейси, в щата Вашингтон, в Монтана, Мичиган, Минесота или Мейн? Нямахше време да премине пет хиляди километра. Трябваше да знае точната посока.

Бен се надяваше, че материалите на ФБР с евентуални следи ще успеят да му посочат поне това. След като се върна от полицейския участък, през останалата част от деня той изчете 3316 записани обаждания на хора, които твърдяха, че са я видели. Всички бяха от Тексас, Луизиана, Арканзас, Оклахома, Аризона и Ню Мексико, където рано през април нямаше сняг, нито пък високи дървета. Бен отгърна страницата и зачете следа №3317: Айдахо Фолс, щата Айдахо.

Клейтън Лий Тъкър тъкмо беше завил болтовете на гумата, когато телефонът иззвъня. Е, да си звъни. Десет, петнайсет, двапет пъти — който и да звънеше, явно нямаше намерение да се откаже.

Работеше до късно, както обикновено. Откакто жена му умря, той нямаше какво друго да прави. Телефонът продължаваше да звъни. По дяволите, сигурно някоя старица е закъсала. Клейтън Лий Тъкър не отказваше помощ на бедните старици, които закъсваха в този район на Айдахо.

Той бавно отблъсна седемдесет и пет годишното си тяло от студения бетонен под, огледа се за някакъв парцал, но се отказа и обърса изцапаните си с масло ръце в крачолите на комбинезона си.

Накуцвайки, измина десетината метра от канала до бюрото в магазина; артритът му се беше възпалил от студа. Вдигна слушалката.

— Бензиностанцията.

— Мога ли да разговарям с Клейтън Лий Тъкър?

— На телефона.

— Мистър Тъкър, обаждам се за момичето.

— Чакайте малко да избърша тази грес.

Клейтън остави слушалката и отиде до мивката. Пусна силната струя върху напуканите си ръце и ги подържа под нея. След петдесет години поправяне на коли ръцете му приличаха на пътни карти; черната грес запълваше всяка линия и драскотина. Никога нямаше да станат чисти. Той избърса ръцете си и вдигна слушалката.

— Извинявайте. Вие от ФБР ли сте?

— Не, сър. Аз съм дядото на момичето. Бен Брайс.

— Аз самият имам три внучета, затова се обадох на ФБР.

— Видели сте момичето в неделя с двама мъже?

— Точно така, едва стигнаха дотук, към осем, осем и половина, от двигателя им капеше масло като от спукана тръба. Аз съм единственият глупак, който работи в неделя вечер. То май нямам какво друго да правя.

— Можете ли да я опишете?

— Руса коса, раздърпана, нисичка — отначало я помислих за момче, но беше прекалено хубавка. А и носеше розови дрешки.

— Защо мислите, че е била тя?

— Нали видях снимката ѝ в интернет.

— Заради наградата ли се обадохте?

— Не ви искам парите, Бен. Обадох се, защото момичето приличаше на това от снимката и защото изглеждаше уплашено и измръзнало.

— Какво е времето при вас?

— По-студено е от задника на копач на кладенци. Нагоре има повече от метър сняг.

— Каква кола караха?

— Шевролет „Блейзър“, модел 90-а година, четири по четири, осемцилиндров, бял, мръсен. Бяха изминали доста път, казаха, че отиват на север. Много бързаха, искаха да съм готов още през нощта. Казах им, че тая работа не става бързо. Приключих снощи, в

понеделник, около девет часа, двигателят заработи доста добре. Нямам помощник, така че това беше най-доброто, което можех да направя. Онзи едрият взе колата рано-рано тази сутрин. Плати в брой. След като си тръгнаха, влязох в интернет да си проверя сметката и видях снимката ѝ с известието за отвлечане. Тогава се обадох.

— Можете ли да опишете двамата мъже?

— Не видях шофьора много добре. Стоеше в колата с момичето.

— А другият мъж?

— Приличаше на онзи калифорнийски губернатор, Арнолд Шварценегер, много як и мускулест. Късо подстриган, камуфлажни панталони, военни ботуши, къса сива коса. Виждам съм ги такива, дето се правят на екшън герои.

— Записахте ли номера на колата?

— Не, но бяха с регистрация от Айдахо.

— Нещо друго?

— Ами не ме бива много да чета по устни, но мога да се закълна, че момичето промълви „Помогнете ми“.

— Мистър Тъкър, в Северен Айдахо отглеждат ли коледни елхи?

— Най-голямата индустрия е точно там.

— Благодаря ви за... Откъде разбрахте, че вторият мъж е мускулест?

Клейтън се изхили.

— Ами навън е минус петнайсет градуса, а онзи тип беше само по черна тениска.

— Бил е с голи ръце?

— Да... Не бях виждал такава ужасна татуировка.

21:16 Ч.

Джон ядеше вечерята си с лъжица: няколко натрошени шоколадови бисквити „Орео“, залети с прясно мляко. Любимата му храна, но сега не усещаше никакъв вкус.

Защото в него вече нямаше живот. Просто извършваше необходимите действия подобно на онези създания от Лабораторията за хуманоидни роботи на Масачузетския технологичен институт. През целия ден бе ангажиран с привидно човешки дейности — ядеше, ходеше, заведе агентите на ФБР до офиса си — но сякаш не го движеше съзнателна човешка мисъл.

В главата му беше единствено Грейси.

Той изплю част от напоените бисквити в кухненската мивка, купчинка безполезна тъмна каша. Като живота му.

— Искате ли и пържен боб с поръчката?

Във вторник треньорът Уоли пое късната смяна на прозорчето за автомобили в „Тако Хаус“ на междущатската магистрала. Стоеше в малката будка и вземаше поръчките на шофьорите, дошли да изгълтат набързо едно бурито, чалупа или тако; пъхваше поръчката в хартиен плик, връщаше ресто и задаваше на всеки клиент един и същи въпрос:

— Искате ли и пържен боб с поръчката?

През високоговорителя се чу: „Не!“.

Уоли отвърна:

— Това прави седем и двайсет и три. Моля, приближете колата към прозорчето.

Уоли Фейгън натисна копчето и изключи високоговорителя, взе един плик и отиде в кухнята.

— Хей, Уоли, ти си нашата гордост, човече! — подкачи го Хоакин Харамильо, нощният готвач. — Браво, че вкара онзи педофил в затвора.

Хоакин размаха огромен черпак и накапа пода с пържен боб.

— Човече, ако някое копеле вземе да закача моите момичета...

Хоакин продължи да нарежда като същински рапър, докато изсипваше върху две тортили пържен боб, после ги поръси с настъргано сирене „Чедър“, нави ги на руло и ги загъна в салфетки с емблемата на „Тако Хаус“.

— ... ще свия оная му работа на бурито, ще му ливна малко чили и ще го дам на кучето си, човече.

Хоакин си въобразяваше, че е измислил голяма смешка.

— Разбираш ли кво ти казвам, човече?

Уоли кимна, пхна в плика рулата със сирене и боб, добави картофките и салцата и пусна две пакетчета лют сос „Доктор Пепър“. Върна се в будката и се протегна през прозореца да вземе парите; подаде рестото на клиентите — зад волана седеше мъж, а жената до него се наведе и погледна Уоли.

— Вие сте треньорът на Грейси, нали?

Уоли кимна.

— Поздравявам ви, че тикнахте онзи перверзник където му е мястото — каза тя.

Мъжът се присъедини към думите ѝ с вдигнат палец.

Уоли им подаде пликчето с храната. Те го взеха, махнаха му и си тръгнаха; на задното им стъкло имаше лепенка с лика на Грейси и надпис „Изчезнало дете“. Уоли вяло им махна. Почувства, че му се гади, и то не заради буритото на Хоакин, с което се бе натъпкал преди малко; стомахът му се свиваше от съмнения. Нещо с Гари Дженингс не беше съвсем точно. Ала не беше сигурен какво е то.

Уоли непрекъснато разиграваше петъчната вечер в мислите си, като се опитваше да разбере какво у Дженингс не пасва: След мача той стои с отбора недалеч от павилиона, ближе черешовия сладолед от фунийката... Грейси изтичва покрай него... Русокосият синеок мъж с черна шапка и карирана риза се приближава и казва: „Аз съм чичото на Грейси. Майка ѝ, моята сестра, ме изпрати да я взема. Баба ѝ получи инсулт. Къде е тя?“. Уоли отговаря: „Отзад“. — „Натам ли?“ — пита мъжът и сочи с дясната си ръка, а пръстите му...

Високоговорителят прогърмя. Поредният клиент. Уоли протегна дясната си ръка, натисна копчето на високоговорителя с показалец и попита:

— Искате ли и пържен боб с поръчката?

Изведнъж замръзна.

— *Това е!*

21:35 Ч.

Вик Нийл вече шест години беше съдружник в „Крейн Макуортър“, престижна юридическа фирма на Уолстрийт с 1900 служители, и сега беше прехвърлен в даласката кантора на фирмата. Той погледна към най-новия си клиент, свит като ембрион върху нара в затворническата килия, с лице към бетонната стена.

— Дженингс — провикна се пазачът, — адвокатът ти е тук.

Дженингс не помръдна. Пазачът сви рамене, отвори вратата на килията, пропусна Вик, след това затвори и заключи.

Вик придърпа металния стол към нара, седна, вдигна куфарчето на коленете си, отвори го и извади жълт тефтер и химикалка. Затвори куфарчето и написа в горния край на листа: *Гари Дженингс/„Щатът Тексас срещу Гари Дженингс“/99999-9909*. Името на клиента, другата страна по делото и сметката на клиента, в този случай номерът на маркетинговата сметка на фирмата. Беше възприел този навик още от първия ден в кантората; никой адвокат от „Крейн Макуортър“ не си мръдваше пръста, преди да напише номера на сметката на клиента.

Разбира се, този клиент нямаше да получи сметка. Фирмата беше поела този случай *pro bono*. Рекламен трик, който бе залегнал в маркетинговата програма на „Крейн Макуортър“, естествено. Един шумен процес, в който се иска смъртно наказание, гарантираше безценна реклама на кантората и адвоката, поел случая. Както старият Макуортър неведнъж беше казвал: „Клиентите не могат да те наемат, ако не те познават“. И тъй като броят на адвокатите, които шареха между Вашингтон и Лос Анджелис в търсене на клиенти, вече надхвърляше един милион, необходимостта да бъдеш известен придоби епидемичен характер сред адвокатската колегия.

Човек вече не можеше да се обърне, без да се натъкне на някой адвокат, който отчаяно се опитва да стане известен. В името на маркетинга адвокатите се промъкваха във всеки градски съвет, общинска комисия, граждански комитет, благотворителни организации, църкви, клубове, конфликти, кризи, полемики, безредици, коридори на властта или случаи с широк обществен отзвук.

Вик Нийл имаше афинитет към шумните процеси, особено при вероятност от смъртно наказание; наскоро се беше прехвърлил в кантората на фирмата в Далас, защото щатът Тексас е изпълняваше затворници по-бързо от самия Саддам Хюсеин в апогея си. Когато тази вечер му се бяха обадили, той веднага прие възможността да представлява един сексуален насилник, застрашен от смъртоносната инжекция.

По съвет на своя маркетингов консултант „Крейн Макуортър“ бяха започнали да приемат дела с вероятност за смъртна присъда година след като Вик се присъедини към компанията. Първоначално кантората поемаше само обжалвания, дезинфекцираната версия на престъплението. Прочитането на стенограмата на един жесток процес за убийство беше значително по-лесно от четенето на съдебен трилър и адвокатите на компанията, възпитаници на Бръшляновата лига, не бяха изправени пред необходимостта да се срещат очи в очи с хладнокръвни убийци. Апелативните съдилища разглеждаха само технически въпроси на правото, независимо дали обвиняемите наистина бяха виновни, макар че, естествено, нямаха никакви съмнения относно тяхната вина. За голямо разочарование на компанията случаите на обжалване не предизвикваха почти никаква публичност, което всъщност не беше толкова изненадващо, като се има предвид, че те се задвижваха година-две след присъдата, когато жертвата отдавна беше избледняла в късата памет на обществото. Моментът да се постигне максимална публичност при едно жестоко убийство беше по време на процеса, когато емоциите и интересът на медиите бяха в разгара си.

И така „Крейн Макуортър“ започна да поема дела в началния етап, за да участва в процеса. Вик беше поел първия си клиент, застрашен от смъртна присъда, преди четири години; шестия пое това лято — някакъв негър, обвинен в изнасилване и убийство на бяла жена в Марфа, Тексас, в забравения от бога Западен Тексас. Процесът беше продължил десет дни; десет дни на четирийсетградусова жегата, на пиене на сода след обедите с мексиканска храна и пържено пиле, десет дни на пресконференции на стълбите пред съда на окръг Президио след свидетелските показания, а десетки журналисти и телевизионни камери — дори на Би Би Си — бяха насочени към Вик Нийл, защитник на потиснатите!

Най-много му харесаха репортажите на Би Би Си, чийто кореспондент винаги казваше нещо от сорта на: „Аз съм Иън Смайт и се намирам в Марфа, щата Тексас, самотно прашно градче насред огромния пустинен пейзаж, известен като Западен Тексас, градче, което може да претендира за известност единствено поради факта че Елизабет Тейлър и Рок Хъдсън са снимали тук филма «Гигантът» през 1955 година. Днес, петдесет години по-късно, тук се разиграва още една американска драма. В главната роля е младият и елегантен адвокат от Ню Йорк Вик Нийл, който се бори да предотврати екзекуцията на поредния беден негър...“. Това дело беше превърнало Вик Нийл във „виден“ съдебен адвокат. Обвиняемият — как му беше името? — беше осъден и екзекутиран миналата година. Каквато съдба очевидно очакваше и този обвиняем.

— Гари.

Никаква реакция.

— Гари, аз съм Вик Нийл, твоят адвокат. Назначи ме съдът.

Дженингс бавно се обърна, надигна се и седна.

— По дяволите, какво е станало с лицето ти? Ченгетата ли те пребиха?

Дженингс поклати глава.

— ФБР? Още по-добре.

Ново поклащане на главата.

— Майката — каза Дженингс.

— Майката? Елизабет Брайс те е... и ти е причинила това?

Гари кимна.

— Освен това ме изрита в топките.

— Ох.

Вик беше чувал за Елизабет Брайс — защитник на богаташи, твърда като скала, с пиперлив език и страхотно тяло. Защитата по наказателни дела беше мъжко поприще, в което тя се вписваше идеално.

— В такъв случай май не можем да се възползваме от това. — Вик прелисти бележките си. — Наистина ли си имал акции на стойност един милион долара?

Дженингс кимна.

— И си захвърлил парите на вятъра, за да правиш секс с малолетната дъщеря на шефа ти? Можем да пледираме за

невменяемост.

Малко черен хумор за разчупване на леда. Вик се засмя, Дженингс — не.

— Целта ни, Гари, е да те спасим от смъртната присъда. Затова трябва да покажеш малко разкаяние. Ще се хареса на съдебните заседатели. Като начало можеш да кажеш на полицията какво си направил с тялото на момичето.

— Не съм я отвличал!

Вик се облегна в стола и въздъхна. Колко пъти беше чувал тези думи? Всеки обвиняем, застрашен от смъртна присъда, когото беше представлявал, беше напълно и абсолютно невинен — *натопили са ме!* — до момента, когато усетеше затегнатите ремъци и убождането на иглата. Тогава започваше да се моли на бог да му прости, че жестоко е умъртвил едно четиричленно семейство например, за да си купи стерео уредба.

— Знаеш ли, Гари, ако лъжеш адвокатата си, няма да мога да ти помогна. Разбери, в твоя случай не стои въпросът дали ще те осъдят или оправдаят, въпросът е живот или смърт. Твоят живот или твоята смърт. Една доживотна присъда без право на обжалване ще бъде голяма победа, като се имат предвид неоспоримите доказателства срещу теб.

— Искам да се подложа на детектор на лъжата!

— Добре, Гари, може да се подложиш. И когато се провалиш и прокурорът разкаже пред целия свят, че не си издържал теста, тогава със сигурност ще получиш смъртна присъда, защото всички съдебни заседатели ще знаят, че си виновен, още преди процесът да е започнал. Няма да можем да разчитаме дори на един-единствен съдебен заседател, за да те отървем с доживотна присъда.

— Но аз не съм го направил! Натопили са ме! Защо не намерите човека, който е сложил снимката и фланелката в колата ми и който ѝ е звънял от телефона ми? Аз съм невинен!

— В колата ти има следи от нейната кръв и ти твърдиш, че си невинен?

— Кръвта на Грейси?

Вик кимна.

— От ФБР потвърдиха, че е нейна, чрез ДНК тестове. Медиите вече са разбрали, но информацията ще бъде съобщена официално утре,

непосредствено преди призоваването ти в съда. Така че изобщо не си мисли за излизане под гаранция. Това тук е твоят дом, приятел.

— Но как кръвта на Грейси е попаднала в колата ми?

Каква невинна физиономия докарваше този тип! Вик едва не се разсмя.

— Спести си изпълнението а ла О. Джей Симпсън за пред съда, Гари. Никой не беше сложил кръвта в бялата му лимузина и никой не е сложил кръв в твоя черен пикап.

Вик погледна часовника си и се изправи.

— Виж, трябва да тръгвам, ще се видим на предварителното заседание. Ще ме интервюира Синтия Макфадън от „Найтлайн“ и ще роптая пред нея срещу смъртната присъда. Накрая тя ще реве като бебе за шишенцето с мляко.

22:35 Ч.

За телевизионните екипи тази нощ беше като нощта след президентските избори. Всички бяха фокусирани върху една тема: Грейси Ан Брайс. *Непознати отвличат деца да се гаврят с тях. Отвлеченото дете обикновено бива убито в следващите три часа. Кръвта на Грейси в колата на Дженингс. Предполага се, че е мъртва.* По всеки канал звучаха същите думи, отново и отново, и отново. Елизабет плачеше в леглото, когато Джон влезе в спалнята им. Тя изключи звука на телевизора и бързо избърса лицето си.

Джон се вмъкна в своята баня, без да промълви дума. Тя увеличи звука и смени канала. Превключи на „Найтлайн“. Назначеният от съда адвокат на Дженингс не твърдеше, че клиентът му е невинен, а само че смъртното наказание е варварско. Как можеше да представлява един педофил убиец? Нейните виновни клиенти крадяха само пари, не детски живот.

Петнайсет минути по-късно Джон излезе от банята, облечен в карирана пижама. Косата му беше мокра и сресана назад. С тези черни рамки на очилата приличаше на кльощаво копие на героя от комиксите Кларк Кент. Тя отново изключи звука на телевизора. Той се приближи до леглото и поспря, сякаш искаше да каже нещо, после се разколеба и тръгна към вратата.

Две нощи беше спал в стаята на Грейси; Елизабет го изгони от спалнята им онази вечер и го замери с дистанционното управление. Яростта. Сега обаче тя се чувстваше уплашена и самотна. Предполагаше се, че детето ѝ е мъртво — *Господи, кръвта ѝ бе намерена в колата на онзи тун!* — и тя имаше нужда някой да я прегърне, но не се осмеляваше да помоли мъжа си, не и след онова, което тя му причини. Което *яростта ѝ* му причини.

Ако го помолеше, той щеше да дойде и да я прегърне. Щеше да ѝ каже, че я обича. Щеше да ѝ прости. Винаги ѝ прощаваше. Ако тя можеше да забрави миналото... Да го забрави ли? По-скоро ако можеше да избяга от миналото си — тогава може би щеше да обича Джон така, както той я обичаше. Той жадуваше за любовта ѝ и тя често

осъзнаваше, че иска да му я даде. У Джон Р. Брайс имаше нещо, нещо под фасадата на отваян гений. Нещо, достойно за обич. Но тя не можеше да го обича, докато мразеше самата себе си. Миналото ѝ не го позволяваше.

Джон спря до вратата и се обърна.

— Тя беше и моя дъщеря. И аз я обичах толкова, колкото и ти. — Той излезе и затвори вратата след себе си.

23:11 Ч.

Бен стоеше на вратата на командния център. Агент Девро си беше тръгнал, както и повечето от хората му. Младата агентка — Йоргенсон, доколкото си спомняше — беше пред компютъра си със слушалки на главата; разговаряше по телефона и записваше нещо. Но напрежението в командния център забележимо беше спаднало, сякаш битката беше приключила.

Бен остави разпечатката на обажданията на бюрото на Девро, очерта номер 3317, Айдахо Фолс, щата Айдахо, и написа в полето: *Говорих с този Клейтън Лий Тъкър. Твърди, че е видял русо момиче с двама мъже, единия с татуировка, мускулест, с черна шапка, на бензиностанцията му в неделя вечерта. Ако това е била Грейси, значи сте арестували грешния човек.*

В затвора лежеше погрешно арестуван човек, а Грейси беше в Айдахо, където беше студено, дърветата се извисяваха в небето и снегът покриваше земята като бяло одеяло. Надали ФБР щяха да пуснат Дженингс въз основа на съня на Бен. Щом обаче Клейтън Тъкър идентифицираше двамата мъже — или татуировката, или Грейси — по снимките на ФБР, щяха да го пуснат. Ако не веднага, то със сигурност щеше да стане, след като Дженингс си вземеше адвокат и минеше през детектора на лъжата.

Бен Брайс беше прекарал шест месеца във военнопленнически лагер; предполагаше, че една нощ в градския затвор няма да убие момчето.

— Господи, човече, тя наистина те е бършила!

Джим Боб Башам, нощният надзирател, гледаше откачения перверзник през металните решетки. Той се беше отпуснал върху нара в килията и плачеше, заровил глава в ръцете си. Вестта за побоя, който му беше нанесла майката, обиколи целия град.

— Как са ти топките? Не ти ли иде да си изповръщаш червата след тоя ритник? Мамка му, на мен ми причернява само като си

помисля.

Перверзникът не реагира. Джим Боб реши, че повече няма да е мил с него.

— Дженингс, ако бях на твое място, щях да се моля да ми дадат смъртна присъда.

Перверзникът вдигна глава.

— Разбираш ли, така ще те отделят от останалите затворници, докато те екзекутират. Ако обаче получиш доживотна, ще лежиш с гангстери, араби, латиноси, гейове. Те с удоволствие ще ти пробват задника, и то не като майката.

Дженингс го погледна объркано. Тъпакът не разбираше какво му се говори. Джим Боб реши да му го обясни по-ясно, тогава перверзникът може би щеше да го разбере.

— Онези типове ще те чукат в задника по пет пъти на ден, приятелко. Като свършат с теб, дупката ти ще е като водосточна тръба.

Джим Боб се изхили доволно и се отдалечи по празния коридор.

Водосточна тръба, добре го измисли.

— Да — изкрещя той към перверзника, — те обожават педофилите.

Минути по-късно Гари Дженингс беше сам в тъмната затворническа килия, в която се процеждаше само червената светлина на табелите за аварийния изход.

Бяха му нужди осем години, смъртта на баща му, преместването в друг град, бракът с Деби и новата работа, за да превъзмogne онзи инцидент в колежа. Или поне така си мислеше. Сега обаче знаеше, че това е невъзможно. Никога нямаше да превъзмogne и случилото през последните 24 часа.

На следващата сутрин щяха да го отвеят в съда, през тълпа от репортери с камери, където официално щяха да го обвинят в отвличането, изнасилването и убийството на Грейси Ан Брайс. Лицето му отново щеше да се появи по националната телевизия: Гари Дженингс, педофил, изнасилвач, убиец. А Деби — милата сладка Деби не заслужаваше това. Те обаче щяха да тикат камерите в лицето ѝ и да я представят като „съпруга на педофил, изнасилвач и убиец“, бременна

с детето им, което завинаги щеше да бъде заклеено като дъщерята на педофила, изнасилвача, убиеца.

Не беше разказал на Деби за присъдата си по време на следването си. Какво ли си мислеше тя за прекрасния си съпруг сега? И какво щеше да си мисли дъщеря му за баща си, когато научеше? Нямаше да има пари за нейното образование. Той беше пропилял акции на стойност един милион долара. Деби нямаше да има нова къща. Той нямаше да има собствена компания. Нямаше да има бъдеще. Щеше вечно да се срамува. Както и Деби. Тя щеше да бъде съсипана. Щеше да се наложи да се преместят в друг град — ако Деби изобщо му повярваше. Ако изобщо го оправдаеха.

Нима съществуваше шанс да го оправдаят? Бяха открили кървави следи от Грейси в колата му. Порнографска снимка на дете и фланелката ѝ. Бяха проследили обаждания до нея от мобилния му телефон. Треньорът го беше идентифицирал в съда. *Неоспорими доказателства*, така беше казал адвокатът. Кой щеше да повярва на Гари Дженингс, пропадналия тип?

Единственият сблъсък на Гари със закона преди осем години го беше научил, че американската правораздавателна система няма нищо общо с истината и справедливостта. Затова и се вслуша в препоръката на адвоката си, прие да се признае за виновен по по-леко обвинение и получи условна присъда.

— Гари — беше казал адвокатът му, — ако си готов да повериш живота си в ръцете на дванайсет граждани, които не са достатъчно умни, за да се измъкнат от ангажимента да станат съдебни заседатели и които биха предпочели да хванат разпродажбите в „Уолмарт“, вместо да седят в съда и да решават съдбата ти, то трябва да пледираме за оправдателна присъда поради невменяемост, защото явно си луд!

Гари Дженингс със сигурност щеше да бъде признат за виновен. И тогава какво? Смъртна присъда. Ще чака десет години да умре от смъртоносна инжекция? Или доживотна присъда без право на обжалване и ще чака поредния съкилийник, който ще го изнасили, в крайна сметка ще хване СПИН и ще умре от бавна и мъчителна смърт. Родителите му бяха покойници, нямаше братя и сестри и скоро нямаше да има никого. Обречен на позорна самотна смърт.

Тъмнината обгърна съзнанието му, докато сълзите се стичаха по лицето му. Чувстваше се толкова самотен, толкова сломен, останал без

вяра, надежда или бъдеще. Животът му беше свършил. Това, че още дишаше, беше формална подробност. Той погледна нагоре. Оставаше му само един изход.

Гари Дженингс разкопча ципа на белите затворнически панталони.

ДЕН ШЕСТИ

6:02 Ч.

Началникът на полицията Пол Райън лежеше буден, обзет от съмнения относно главния си заподозрян. Наистина ли Гари Дженингс беше отвлякъл и убил Грейси Ан Брайс? Всички доказателства го потвърждаваха: фланелката, снимката, телефонните обаждания, предишното престъпление, разпознаването от страна на треньора, а сега и кръвта на жертвата, но все пак... нещо просто не пасваше. Всичко беше прекалено точно. Всички доказателства сочеха към Дженингс, а не би трябвало. Образован служител в компютърна компания преследва дъщерята на шефа си? Обажда ѝ се от мобилния си телефон в работно време и не прави никакъв опит да прикрие следите си? Остава фланелката ѝ в колата си? Под стелката има снимка с детска порнография? Наистина ли Дженингс беше толкова глупав? И след като тъпанар като Еди е намерил колата му отключена, не би ли могъл да го направи всеки друг?

След щателна проверка най-способните агенти на ФБР бяха открили единствено малко размазано петно кръв и никакви други доказателства — нито косми, нито отпечатъци от пръстите ѝ или нишки от дрехите ѝ, нито трева от футболното игрище и листа от гората. А и треньорът не беше особено сигурен, въпреки че Дженингс в общи линии отговаряше на описанието на заподозрения.

Разбира се, снимката на Дженингс и домашният му адрес бяха в щатския сайт за извършители на сексуални престъпления; всеки, който искаше да открие рус синеок мъж, осъден за изнасилване, лесно можеше да го направи. Но защо ще се спре на някой, който работи за бащата на жертвата? С каква цел? За да го натопи, защото някога се е провинил? Нямаше логика. Той мислено претегли предимствата и недостатъците на ровенето по-навътре в нещата и бързо реши, че няма никакви предимства, не и за Пол Райън.

На петдесет и две години надали щяха да се разкрият други възможности за работа в полицията. Нямаше на какво повече да се надява. Седемдесет и пет хиляди годишно плюс безплатна здравна застраховка. След още осем години щеше да се пенсионира — с

достатъчно пари да заживее в някоя малка къща в Сън Сити заедно с жена си. Очакваше го хубав живот... или поне приличен. Готов ли беше да захвърли този шанс заради Дженингс? Заради този осъждан хлапак? Е, може известният му адвокат да успееше да докаже, че е невинен. Което не беше много вероятно при огромния обществен отзвук. Смърт чрез инжекция — това беше бъдещето му. То обаче не беше грижа на Райън: такъв беше законът! Защо Пол Райън да рискува финансовата си сигурност заради това момче? И то заради нищожната вероятност похитителят да е друг? Дори една крачка в тази посока и Райън рискуваше да загуби работата си — кметът нямаше да е доволен, а какво би означавало това за него? Да остане не само безработен, но и без никакви шансове. Без здравна застраховка. Без пенсия. Да работи в „Уолмарт“. Не откриваше нито една разумна причина да се порови по-надълбоко.

Освен че беше редно да постъпи точно така.

А и бебето. Бебето на име Сара лежеше в родилното отделение в критично състояние — беше се родило почти два месеца преждевременно. Пол Райън ли носеше отговорност за бебето? Мамка му, не той беше сложил кръвта и фланелката в колата на Дженингс! Нито пък се беше обаждал девет пъти на жертвата! Не беше привиквал бременната му жена в участъка!

Само че той ѝ беше показал порно снимката.

Едно бебенце можеше да умре, защото той се нуждаеше от самопризнания, за да запази работата си. Пол Райън се чувстваше виновен. Угризенията го държаха буден през цялата нощ и го караха да крачи из къщата, докато не го обзе чувство за срам. Бебето Сара.

Към четири часа сутринта — дали от необходимостта да изкупи греховете си или от недостиг на сън — Пол Райън взе съдбовно решение. Ще постъпи както е редно.

В шест часа сутринта обаче Дженингс го бе изпреварил.

Райън стоеше пред килията на Гари Дженингс и гледаше безжизненото му тяло, което висеше от тавана. Единият крачол на белите затворнически панталони беше завързан около врата му, а другият беше увит около тръбите на новата противопожарна система, която бяха инсталирали миналия месец в съответствие с разпоредбите.

Невинните заподозрени не се самоубиват.

6:30 Ч.

Беше сряда сутринта и треньорът Уоли си подсвиркваше, докато вървеше към кметството на Поуст Оук. За разлика от повечето посетители, които щяха да дойдат тук днес, Уоли Фейгън беше щастлив човек. Щастлив и дори горд от себе си — чувстваше се толкова патриотично настроен, че изпитваше желание да козирува на собственото си отражение в стъклените врати.

Беше дошъл, за да освободи един невинен човек.

На входа Уоли поспря и поизпъна дрехите си, нагласи вратовръзката, която си беше сложил на ризата с къс ръкав, в случай че има камери и репортери. С малко повече късмет можеше да бъде показан по новините на националните телевизии и дори интервюиран от Кейти Курик. Можеше да се превърне в истински герой.

Той отвори вратата и влезе в сградата. На входа имаше метални детектори като на летището и униформен полицаи, който проверяваше влизащите. Уоли започна да вади съдържанието на джобовете си в пластмасовия контейнер, но вдигна поглед, когато един полицаи забързано се приближи. Хилеше се, като че току-що е спечелил цял вагон понички.

— Кучият му син сам се довършил!

Ченето на другия полицаи увисна.

— Без майтап?

— Мда. — Хилещият се полицаи се хвана за врата, изплезе език и захъхри. — Обесил се е в килията си снощи. А може и да е в резултат на някоя перверзна сексуална игра.

Двамата полицаи весело се изкикотиха, но на Уоли му прилоша. Не искаше да пита, но се налагаше.

— За кого говорите?

— За Дженингс — отвърна ухиленият. — Онзи тип, дето отвлече Грейси.

— Какво... мъртъв ли е?

— Като пън. Направи услуга на всички. Без процес, без обжалване, без екзекуция. Случаят е приключен.

В същия момент двойните врати зад Уоли се отвориха и развълнувани репортери и оператори с камери връхлетяха вътре.

— Вярно ли е? — крещяха те. — Наистина ли Дженингс се е самоубил?

— Мда — отговори първият полицаи, давайки им знак да минават през детекторите, без да ги проверява. — Сам си изпълни смъртното наказание.

За части от секундата в съзнанието на Уоли Фейгън се разиграха два различни варианта, според които можеше да се развие животът му — така ярко, като че ли гледаше филм. Решението щеше да определи бъдещето му. Първият вариант предполагаше да влезе вътре, право в кабинета на началника на полицията, който щеше да е пълен с репортери, да застане пред микрофоните и камерите и да разкаже на света онова, което знаеше, онова, което си беше припомнил снощи в работата: русият мъж с черната шапка и карирана риза, който беше потърсил Грейси след мача, нямаше показалец на дясната ръка. Мъжът не беше Гари Дженингс, защото на Гари всички пръсти си му бяха на място. Дженингс не беше похитителят. Той беше невинен. А сега беше мъртъв. И Уоли беше виновен за това. Всички щяха да го кажат — полицейският началник, пресата, ФБР, бременната жена на Дженингс, целият свят. Уоли Фейгън със сигурност щеше да се появи по телевизията, но никой нямаше да го провъзгласи за герой. Щяха да го обвинят за смъртта на един невинен човек.

Винаги се намира на кого да стоварят вината.

Уоли избра втория вариант. Той взе личните си вещи от пластмасовия контейнер, върна ги в джобовете си и излезе от сградата, заричайки се да отнесе тайната си в гроба.

7:00 Ч.

Беше седем часът сутринта тексаско време, което означаваше, че на борсата в Ню Йорк е осем. След деветдесет минути компанията „БрайсУер“ щеше да пусне акциите си, за да се сбъднат мечтите на нейния създател. Основателят на компанията, президент и изпълнителен директор, председател на борда на директорите и творчески гений, Джон Р. Брайс, който притежаваше докторска степен по алгоритми от Масачузетския технологичен институт и коефициент на интелигентност 190, лежеше смазан на дивана в кабинета в своя дом. Беше се свил под едно одеяло с емблемата на бостънските „Ред Сокс“. Момчешкото му лице беше заровено в плътните гънки на меката кожа, където облегалката на дивана се съединяваше със седалката. Питаше се каква е причината жена му да не го обича.

А той беше сигурен, че тя не го обича.

Бяха правили секс точно 249 пъти — по два пъти месечно през десетте години и четири месеца от брака им и веднъж преди да се оженят. Когато човек го изрече на глас, звучеше страшно много, далеч повече, отколкото си беше мечтал в института — веднъж на всеки петнайсет дни. Но пък питчърите от Висшата лига забиваха всеки пети ден. Само за статистиката, през същия период от време Роджър Клемънс беше изиграл 302 мача!

Той не вярваше, че Елизабет харесва секса с него, още по-малко пък че изпитва оргазъм. Но го беше страх да попита. Малкия Джони Брайс беше попитал единствената си друга сексуална партньорка, шестнайсетгодишна проститутка, която беше преспала с всички синове на военните във Форт Браг, дали е получила оргазъм. Тя се беше изсмяла в лицето му.

— На мен са ми нужни повече от пет секунди, жребецо.

Сексът не беше компютърна игра.

За него обаче сексът беше компютърна игра, след като женските оргазми бяха толкова необикновени, да не говорим колко капризен бе хардуерът и колко дълго трябваше да се настройва чувствителният софтуер. По женското тяло не можеше да насочиш мишката и да

кликнеш. Нямахте клавиш „помощ“, нито „вълшебник“, който да го изведе стъпка по стъпка до желаното изпълнение. Ето защо се насочи към технически решения, дори си купи наръчник — „Женският оргазъм“ — и за своя изненада осъзна, че написването на 25 000 реда код беше фасулска работа в сравнение с довеждането на една жена до оргазъм. Джон Р. Брайс обаче не се отказваше лесно. Той впрегна изключителната си интелигентност, за да изучи магията на оргазмите, защото беше сигурен — както бе сигурен в своя компютър — че ако успее да докара Елизабет Брайс до оргазъм само веднъж — един-единствен път — то пренебрежителното ѝ отношение към него мигновено щеше да се превърне в дълбока любов.

Компютърните манияци също се нуждаят от любов.

Беше изучил препоръчителните техники в наръчника, все едно се готвеше за последния си изпит в Масачузетския технологичен институт, прилагайки нова техника на всеки две седмици, докато не ги изпита всички; той дори решаваше алгоритми наум по време на секс, за да предотврати преждевременното еякулиране. В света на хакерите тази техника беше позната като „метода на звяра“ — изпробването на всяко възможно решение към един проблем, докато се откриеше вярното. Беше прилагал този метод много пъти в работата си, и то с голям успех. Но не и с Елизабет. Нямахте съмнение, че вината е в оператора, той просто не беше годен да изпълни мъжествената задача по докарването на една красива и сложна жена като Елизабет до разтърсващ оргазъм. Джон Р. Брайс нямаше никаква идея къде греша.

По време на редките случаи, когато смяташе, че техниките като че ли ѝ въздействат, когато усещаше, че тялото ѝ откликва на неговия хардуер, точно в момента когато сметнеше, че тя е на ръба на мощен взрив, Елизабет сякаш замръзваше, все едно той беше издал неразрешена команда и контролният ѝ панел затваряше програмата. Той изпразваше съдържанието на дискетата си и я изваждаше, тя ставаше от леглото и се заключваше в банята, оставяйки го да се тормози от необяснимия си провал. Защо жените не се раждаха с прозорче, което поне да насочва към причината за грешката?

Никога не беше забравял рождения ѝ ден, годишнината от сватбата им, Свети Валентин, Деня на майката. Винаги пращаше цветя и подаръци в офиса ѝ. Дори се записа при личния треньор на компанията и тренираше всеки ден. Усилията му обаче нямаха

осезателен ефект. Трябваше да последва съвета на Грейси — да подобри графичния си вид, да започне да се облича модерно, да се подстриже, да захвърли очилата и да си направи лазерна операция на очите. Беше му казала, че така би изглеждал наистина страхотно. Кое то беше прозвучало обещаващо.

Стига тези усилия да гарантираха, че ще получи любовта на Елизабет.

Беше живял десет години без любовта ѝ и без да изпитва съжаления от момента, в който за първи път видя Грейси в родилното отделение. Нямаше значение, че обича Елизабет повече, отколкото тя го обичаше, защото любовта на Грейси далеч изравняваше разликата. Но сега любовта на Грейси си беше отишла. И за първи път от десет години той почувства разликата, почувства една празнота, която акциите му не можеха да запълнят.

Някой седна на дивана и сложи ръка върху неговата над одеялото. Той се помоли това да е Елизабет, която е слязла да му каже, че двамата заедно ще оцелеят без Грейси; да го попита дали може да легне до него и да го прегърне, да му прошепне, че го обича с цялото си сърце.

Бен седна на дивана до Джон внимателно, за да не го събуди. Спомни си деня през 1969 година, когато доведоха сина му у дома, увит във войнишко одеяло, отчаяно нуждаещ се от баща. Но си остана само с майка. Месец по-късно лейтенант Бен Брайс се беше върнал във Виетнам, за да освобождава потиснатите.

Не беше успял.

По времето, когато завинаги напусна Виетнам, Джон вече беше поел по своя път, далеч от Бен Брайс; бяха две наранени души, подели битка с демоните си. Животът в армията беше суров към Джон; той не успя да се приобщи към останалите синове на военни в базите, където ги местеха през следващите десет години, докато армията се опитваше да скрие най-награждавания си войник от Виетнамската война, опитваше се да намери начин да забрави тази война и нейните воители. Бен щеше да напусне армията, но не можеше; трябваша му двайсет години служба, за да получи пенсия, с която да издържа семейството

си. Специалните умения на полковник Бен Брайс като че ли не се търсеха в частния сектор.

Поне Джон беше поел живота си в свои ръце, след като напусна Форт Брат и Северна Каролина, за да отиде в Бостън и Масачузетския технологичен институт, с отлични резултати на приемния изпит и пълна стипендия през същата година, когато Бен се беше пенсионирал. Бен Брайс обаче нямаше свой собствен живот; един воин завинаги остава роб на войната.

Джон се обърна. В очите му се четеше явно разочарование, сякаш Бен Брайс беше последният човек на земята, когото искаше да види в този момент.

Баща и син се спогледаха мълчаливо.

— Защо дойде, Бен? — попита Джон. — Израснах без теб. Ти се връщаше у дома само за да ни преместиш в друга база, в друго училище, при други побойници, които да ме тормозят. И ти не спаси онези хора — изгуби великата война. Беше герой на Америка и докъде те доведе това? Живееш с едно куче. — Той се изправи. — Не беше до мен, когато имах нужда от теб. Сега не ми трябваш.

Думите на сина му го удариха като юмрук в лицето. Той стисна зъби, за да потисне чувствата си.

— Знам, че нямаш нужда от мен, синко. Предадох те и съжалявам за това. Може би някой ден ще намериш сили да ми простиш. — Той се изправи. — Не съм дошъл за това, Джон. А за Грейси. Тя има нужда от мен и аз няма да предам и нея. Утре сутрин тръгвам за Айдахо.

— За Айдахо? Какво има там?

— Грейси е там.

— Бен...

— Тя е жива.

— Дженингс е мъртъв.

Кейт стоеше на вратата.

7:47 Ч.

Гумите на лексуса пронизително изсвистяха, когато колата рязко спря на мястото за инвалиди на паркинга точно пред кметството. Ако някой от полицаите, които стояха на тротоара и учудено наблюдаваха случващото се, беше задържал жената по анцуг и маратонки, с пъхната зад ушите разчорлена коса и без грим, и я беше попитал дали знае, че е паркирала неправилно, тя щеше да излъже, без да ѝ мигне окото.

Жената изтича по тротоара и влетя в сградата, минавайки през металните детектори, без да забавя ход, предизвиквайки високия вой на сирените. Полицаят на пропуска я пресрещна, но щом я разпозна, се отдръпна и я последва на почетно разстояние. Тя мина през фоайето и се отправи директно към кабинета на началника на полицията. Той седеше зад бюрото си.

— Искам да го видя — настоя жената.

Началникът я огледа, въздъхна и бавно кимна. Направи знак на полицаия от пропуска, който се изправи и поведе жената по коридора, през охранявани врати, до малкия затвор. Двама служители на кметството я разпознаха и бързо извърнаха поглед. Още от входа на затвора жената видя няколко полицаи и агенти на ФБР, които стояха пред отворената врата на една килия, където някакъв фотограф правеше снимки от различни ъгли. Жената се приближи и обектът на фотографа бавно влезе в полезрението ѝ: тялото на Гари Дженингс висеше безжизнено от противопожарната тръба.

Полицаите погледнаха жената и после началника си в очакване на нареждания. Той направи знак с глава; полицаите се отдръпнаха и пропуснаха жената в килията.

Елизабет пристъпи към Дженингс, увиснал от тавана по бели долни гащи. Очите му бяха подпухнали, лицето му беше бледо, а голите му крака бяха отекли. Гледайки мъжа, който беше отвякъл, изнасил и убил единствената ѝ дъщеря, тя изпита завист. Неговите демони бяха изчезнали. Нейните я бяха наобиколили. Защото сега никога нямаше да научи. Елизабет Брайс удари трупа и той леко се залюля.

— Мамка ти! Отнесе я със себе си в гроба!

9:47 Ч.

— Кретенът е умрял? — попита Сам с уста, пълна с „Чириос“.

— Да — отвърна Кейт.

— Полицаите ли го застреляха?

— Не. Той... просто умря.

— Ами как ще пусне Грейси, като е умрял?

— Не знам.

— Скрил ли я е някъде?

— Не знам.

— Да не я е завързал?

— Не знам.

— Тя кога ще се върне?

Кейт отиде до Сам. Седна до него и хвана личицето му. Как можеше да му каже, че Грейси никога няма да се върне вкъщи?

— Бабче, защо плачеш?

— Защото не знам какво става с Грейси.

Сам също заплака.

— Но знаеш, че не е умряла или нещо такова, нали? Нали, бабче?

14:55 Ч.

— Искам да погребва дъщеря си — тихо каза майката.

Специален агент Юджийн Девро седеше зад бюрото си в командния център. Последната среща със семействата винаги беше трудна, особено когато тялото на жертвата не беше открито и вероятно никога нямаше да бъде. Семействата изпитваха нужда от усещането за окончателност, което погребението носеше. Като баща той уважаваше болката им, че не са успели да се сбогуват с детето си; като агент на ФБР обаче трябваше да поеме следващия случай. Иначе мъртвите деца щяха да го докарат до лудост.

— Претърсихме около сградата на Дженингс. Не открихме нищо. Съжалявам.

— Значи това е всичко?

— Мисис Брайс, началникът на полицията отговаря за случая и той го приключи. Нямам независима юрисдикция, за да продължа разследването. А и ресурсите на ФБР не са безкрайни. — Лицето ѝ посърна. — Мисис Брайс, проведохме възможно най-обширното търсене. Наградата, която обявихте, широкият обществен отзвук... Ако беше жива, някой щеше да я забележи. Обикновено откриваме тялото с помощта на похитителя. Със смъртта на Дженингс надали някога ще успеем да го открием. Съжалявам.

Той не спомена, че тялото на дъщеря ѝ може да бъде открито някой ден, след година или две, от турист или ловец, или фермер, или строителни работници; но тогава то щеше да бъде разложено до неузнаваемост.

— Ами всички хора, които твърдят, че са я видели? — попита майката.

— Мисис Брайс, преди да предложите наградата, никой не се беше обадил. През двата дена, след като я оповестихте, получихме над пет хиляди обаждания. Отделихме около хиляда, останалите просто не звучат правдоподобно.

— Ами Клейтън Лий Тъкър от Айдахо? — обади се Бен. — Няма ли да го проверите?

Девро се почувства обиден от намека на полковника, че не е направил всичко възможно, за да открият Грейси.

— Полковник, никога не бих пропуснал да проверя подобна следа. Изпратихме снимка на Грейси и увеличените снимки на заподозрените от мача в офиса ни в Бойзи. Събудих един от агентите там в пет часа сутринта, за да отлети до Айдахо Фолс и да разпита мистър Тъкър още тази сутрин. — Девро сложи очилата си и разтвори една папка на бюрото. — Агент Дан Къри току-що изпрати по факса доклада си. Мистър Тъкър не е могъл да разпознае Грейси и мъжете, нито пък... — Щеше да каже „татуировката“, но си спомни обещанието към полковника. А и татуировката вече не означаваше нищо. — Нито пък каквото и да било друго.

На лицето на полковника се изписа изненада.

— Полковник, в доклада на агент Къри пише също, че мистър Тъкър е искал да обсъдят дали правителството проследява НЛО в Айдахо, тъй като според него непрекъснато се появявали. Освен това според доклада мистър Тъкър признава, че след смъртта на съпругата си пие доста често. — Той поклати глава. — Това е проблемът с големите награди, обаждат се всякакви откачалки.

— Тогава защо той ми каза нещо съвсем различно по телефона?

— Непрекъснато се случва. Когато се появи наш агент и им покаже значката си, изведнъж всички решават да кажат истината вместо измишльотините, които са скалъпили, за да получат наградата.

Полковникът, изглежда, не беше убеден и Девро му поднесе доклада на агент Къри. Бен го прегледа и бавно поклати глава.

— Полковник, сексманияците с престъпни наклонности не прекосяват половината страна, за да отвлекат едно дете. Нито пък отвличат деца, които после пренасят през цялата страна. Покушенията над деца са местни престъпления, извършвани от местни престъпници срещу местни деца. Тялото на Грейси е в радиус от няколко километра от парка, уверявам ви.

Полковникът хвърли папката върху бюрото.

— Съжалявам, полковник, но тук няма никаква мистерия — Дженингс е извършителят. Това е единственото правдоподобно обяснение на фланелката, снимката, телефонните обаждания, неговото описание, разпознаването от страна на треньора и най-вече кръвта — ДНК тестовете доказват, че Грейси е била в колата.

— Може кръвта да е на някой друг.

— Полковник, вероятността кръвта да не е от Грейси е едно на двайсет и пет квадрилона, а аз дори не знам какво представлява това число.

— Един милион милиарда — обади се бащата.

— Знам, че е трудно да го приемете, но извършителите на сексуални престъпления не ги планират и не натопяват някой друг, за да се предпазят... А невинните хора, арестувани за престъпление, което не са извършили, не се бесят. Наемат си адвокат.

— Той не пасваше на профила ви.

— Така е. Изобщо не пасваше. — Девро сви рамене. — Изключение е. Или пък момчетата ни от отдела по поведенческа психология нямат никаква представа какво вършат. Както и да е, това няма значение.

— Значи се отказвате? — попита майката и обхвана с жест стаята.

— Мисис Брайс, никога не се отказваме, докато не открием тялото. Незабавно ще откликваме на всяка нова информация или улика, обещавам ви. Но не можем да работим от къщата ви безкрайно, казах ви го още когато установихме тук командния център. Преместваме се в офиса в Далас. Агент Йоргенсон ще ме държи в течение, докато съм в Де Мойн...

— Де Мойн?

— Отвлечено е петгодишно момче...

— Тръгвате си?

— Да, госпожо. В близост живее педофил, който наскоро е излязъл от затвора. Сега съм нужен там. — Господи, колко му беше трудно. — Вижте, знам, че това не е изходът, на който сте се надявали. Знам, че късчетата от мозайката не пасват. Някои неща просто не могат да бъдат обяснени. Не всички въпроси намират отговор. Просто така стоят нещата. — Той се изправи. — Съжалявам за загубата ви. Грейси сигурно е била прекрасно дете. Но всичко свърши.

Членовете на семейството отклониха поглед, когато той понечи да срещне очите им. С изключение на полковник Брайс.

— Не, агент Девро. Всичко едва сега започва.

15:18 Ч.

След като семейството си тръгна, специален агент Джан Йоргенсон се приближи към началника си. Очите на Девро бяха тъжни и уморени.

— Ако някога успея да открия живо дете — въздъхна той, — приключвам. Отказвам се от надбягването.

— Направих няколко проверки за майката — каза Джан. — В Министерството на правосъдието.

— Казвай... Не че има някакво значение вече.

Джан погледна бележките си.

— Шефът на отдела й е бил заместник-министър на правосъдието, казва се Раул Гарсия.

Агент Девро разтриваше лицето си.

— И какво имаше да каже мистър Гарсия за мисис Брайс?

— Нищо. И той е мъртъв.

Девро престана да разтрива лицето си.

— И двамата началници на мисис Брайс от министерството са мъртви.

— Да, сър. Гарсия е умрял преди две години в Денвър, убит при вълоръжен грабеж на автомобила му.

— Мили боже! — Девро се изправи. — Явно напоследък в Министерството на правосъдието има доста висока смъртност.

— Обадох се и на военните за имената на онези войници от специалния отряд във Виетнам. Целият архив е унищожен през 1972 година.

— Така си и мислех. — Агент Девро стана и взе куфарчето си. — Йоргенсон, сега случаят е твой. Аз хващам самолета за Де Мойн.

През целия път до летището Девро мислеше за Грейси Ан Брайс. Още един живот беше приключил, преди да започне. Още едно семейство беше разбито от престъпен сексманиак. Още един провал за специален агент Юджийн Девро. Какво добро беше направил тук?

Беше на петдесет и шест. От десет години се занимаваше само със случаи на отвличане. Те започваха да му тежат. Съпругата му го беше умолявала да се прехвърли в отдела за държавна корупция. „Какво по-забавно от разследването на подкупни политици?“ — беше казала тя. Може би имаше право. Може би беше време да се откаже от преследването. 128 мъртви деца. Мили боже, 128 мъртви деца! Нямахме да му се налага да пътува толкова често; в Тексас имаше достатъчно корумпирани политици. Щеше да бъде по-често със семейството си. След време може би нямаше да вижда лицата на 128-те мъртви дечица всяка вечер, когато си лягаше и затваряше очи.

Йоргенсон спря колата пред терминала и се обърна към него.

— Агент Девро...

— Вече можеш да ми казваш Юджийн.

— Юджийн, вие ме научихте на много неща. Благодаря.

Той кимна.

— Справи се добре, Джан.

— Знаете ли, повечето агенти, с които съм работила в Далас, са доста надменни, все едно самата значка ги прави специални. Вие сте различен.

— Разликата е, че съм виждал деветдесет и три мъртви деца отблизо. Това веднага стопява всякаква надменност.

Девро излезе от колата, взе чантата и куфара си от задната седалка и мина откъм страната на Джан.

— Събери останалите доказателства и напиши доклада си. Ще го прочета, когато приключа в Де Мойн. Знаеш номера на мобилния ми телефон. Ако имаш нужда, обаждай се.

Тъкмо щеше да тръгне, когато Джан го спря.

— Наистина ли мислите, че Дженингс е отвлякъл Грейси?

— Не знам... но знам, че тя е мъртва.

— Ако имахме правомощия, щяхте ли да приключите случая?

Специален агент Девро се изправи, загледа се в синьото небе и после отново се облегна на прозореца.

— Не.

21:45 Ч.

Животът не е приказка.

Катрин Маккълору не знаеше това през 1968 година. Беше се омъжила за мъжа на мечтите си, но го изгуби заради кошмара на войната. Бен Брайс беше отдал душата и сърцето си на армията и онази проклета война и с това разби сърцето си, очерни душата си и загуби войната. Когато се завърна от Виетнам, той се опита да намери утеха в бутилката. Така и не престана да я търси там.

Армията се опита да остави войната и воините в миналото и да се превърне в мироопазваща сила. Шефовете нямаше как да понижат най-награждавания от виетнамската война, но не се чувстваха длъжни да го назначат на отговорен пост. Бен казваше, че когато изгубиш някой мач или война, не отиваш на парад.

След пенсионирането му Кейт отиде при него в хижата. Беше се надявала, че пенсионирането ще освободи духа му, но той взе войната със себе си в Таос. След няколко години тя се събуди една сутрин и прие истината за Бен Брайс: войната никога нямаше да свърши. Той никога нямаше да намери покой, до деня на смъртта си. А както пиеше, този ден нямаше да е толкова далеч.

Кейт Брайс отказа да живее в очакване на този ден. Не можеше да спаси съпруга си от самия него. И затова го напусна. Сега, докато крачеше из стаята, тя се чувстваше като девойка, която се подготвя за първата си среща. Събираше смелост да отиде при Бен. Имаше нужда да легне до него и да почувства ръцете му около себе си — още веднъж, преди да я напусне. Беше я напуснал много пъти, но тя чувстваше, че този път е различно.

Този път Бен Брайс нямаше да се върне.

— Кога ще се върнеш? — попита Сам, вирнал нагоре невинното си лице.

Бен Брайс беше решен да не казва нищо, което може да изтрие тази невинност.

— Скоро.

Сам поклати глава.

— Типичен отговор от възрастен — неясен.

Бен се усмихна. Все едно говореше с Джон на същите години. Той приседна на леглото.

— Не е неясен. Просто не мога да кажа със сигурност.

— Но ще се върнеш, нали?

Бен се замисли за момент. Този път нямаше как да отговори уклончиво. Затова каза онова, което момчето искаше да чуе:

— Да.

Малкия Джони Брайс беше дребен, слаб, плах и изключително интелигентен. Търпеше подигравки и оскърбления, тормоз и побои. Беше вгълбен в себе си и много самотен. Нямаше други приятели освен майка си и компютъра. Беше момчето на мама, защото баща му беше заминал на война. Мразеше живота си до деня, в който пристигна в Масачузетския технологичен институт, където всички бяха като него. Притежаваше коефициент на интелигентност 190, получи докторска степен по алгоритми и при завършването си основа своя собствена компания и си постави за цел да измисли убийствено приложение. Десет години по-късно той се превърна в милиардер: в 9:30 ч. сутринта източно време „БрайсУер.ком“ пусна акциите си на борсата по 30 долара всяка; в 16:00 ч. — в края на работния ден — цената им скочи до 60 долара на акция.

Джон Р. Брайс имаше състояние от два милиарда долара.

Това беше денят, за който беше мечтал, откакто се помнеше — като тийнейджър, който очаква с нетърпение деня, в който ще изгуби девствеността си, деня, в който ще се превърне в мъж. Днес трябваше да бъде този ден за Джон Р. Брайс. Сега обаче, докато стоеше в семейната спалня в имението си за 3 милиона долара и гледаше отражението си в огледалото, той все още виждаше Малкия Джони Брайс.

Не беше намерил мъжествеността си на Уолстрийт; вероятно щеше да я намери в Айдахо.

Беше се опитал да си представи живота без Грейси. Не можеше. Не искаше такъв живот. Раждането на Грейси ги беше сближило;

смъртта ѝ щеше да ги раздели. Елизабет щеше да го напусне и да вземе Сам. Семейството му, тази тънка нишка, която го свързваше с реалния свят, заплашваше да се скъса и той би дал всеки цент от новото си богатство, за да спаси това семейство.

Парите му обаче не можеха да опазят семейството му. Знаеше, че единствената му надежда е един пияница. Бен Брайс му предлагаше надежда. Надеждата, че Грейси е жива, че един ден може да се върне. Надеждата, че баща ѝ може отново да обгърне съвършеното ѝ личице с ръце и да си мисли колко е прекрасна. Съзнаваше, че в копнежа му няма логика. Нито здрав разум. Имаше единствено чувства. И вяра. Джон беше чел за болни от рак, които отиваха в Мексико, за да се подлагат на клизми и други знахарски терапии, надявайки се на някакво чудо. Беше се питал колко отчаян трябва да е човек, за да направи подобно нещо, да пропътува хиляди километри с надеждата за чудо. Сега знаеше.

И така, Джон Р. Брайс щеше да се изключи от своя виртуален свят и да се впусне в истинския, преследвайки мечтата на Бен и дъщеря си. И надявайки се.

За първи път в живота си Джон Брайс щеше да последва баща си.

Имението беше потънало в мрак и тишина, сякаш скърбеше. Агентите на ФБР си бяха тръгнали. Всички се бяха усамотили в стаите си, за да размишляват над живота си без Грейси. Всички, освен Елизабет.

Тя беше в киносалона и гледаше късните новини. Един похитител на деца беше мъртъв. Щеше да бъде погребан на следващия ден. Животът щеше да продължи. Но не и животът на Грейси. Не и животът на майка ѝ.

Дъщеря ѝ беше мъртва.

Злото отново беше победило.

23:07 Ч.

Бен лежеше в леглото; единствената светлина идваше отвън. Ръцете му бяха скръстени под главата, а умът му беше изпълнен с въпроси: Защо Клейтън Лий Тъкър не е разпознал Грейси, мъжете и татуировката? Наистина ли е луд? И защо телефонът му даваше заето по цял ден и цяла нощ? Защо двамата мъже бяха завели Грейси в Айдахо? Но най-притеснителният въпрос беше дали миналото му се е завърнало да преследва Грейси?

Вратата на къщата край басейна се отвори и Кейт надникна вътре.

— Бен?

— Да.

Кейт се приближи и седна на края на леглото; загледа се в ръцете си и започна да си играе с колана на халата си. Той я изчака да събере сили да изкаже това, за което беше дошла.

— Бен, имал ли си друга жена?

— Не, Кейт, просто друга бутилка.

Тя се изправи, разтвори халата си и го остави да падне на земята. Отметна одеялото, легна до него и положи глава върху гърдите му. Кейт щеше да е там, когато той се събудеше на следващата сутрин.

ДЕН СЕДМИ

4:59 Ч.

Бен Брайс отвори очи и вместо да види куче, чакащо сутрешната си разходка, видя жена си, която спеше до него за първи път от пет години насам. Топлината на кожата ѝ до неговата го накара да съжали за всичките изгубени години.

Утрото настъпваше и той трябваше да тръгва, но лежеше неподвижно; още не беше готов да се раздели с този миг. На младини, когато животът още не го бе смазал, той лесно пропускаше подобни моменти, убеден, че му предстоят много такива; сега се опитваше да задържи всеки миг възможно най-дълго. Прегърна жена си за последен път.

Спомни си първата вечер, когато Катрин Маккълору беше легнала до него, на 6 юни 1968 година, в деня на сватбата им. Той беше на двайсет и две и беше младши лейтенант; тя беше на двайсет и беше девствена. Когато дойде при него и остави нощницата да падне от раменете ѝ, той разбра, че никога няма да пожелае друга жена.

Но животът скоро започна да му нанася удари.

Кейт го беше напуснала, а сега той трябваше да я напусне. Внимателно се измъкна от леглото, за да не я събуди. Когато тя се размърда, той вече беше облечен и готов за път. Отиде при нея, седна на ръба на леглото и отмахна червените кичури коса от лицето ѝ. Кейт отвори очи и се вгледа в неговите, сякаш се опитваше да прочете мислите му. Накрая каза:

— Тя наистина е жива.

Той кимна.

— Но защо? Защо я е отвлякъл?

Бен отвърна поглед.

— Не знам.

— Наистина ли не знаеш?

Кейт стана, облече халата и стегна колана около кръста си.

— Това има ли нещо общо с онази татуировка?

— Искаш да кажеш с войната?

— Да, с онази проклета война.

Бен се изправи и взе чантата си.

— Кейт, всичко има нещо общо с онази война.

Елизабет повърна жлъчка в тоалетната и отново пусна водата. Устата ѝ киселееше; хранопроводът ѝ беше възпален от зачестилото сутрешно повръщане. Все още на колене, тя взе шишето със зелена вода за уста, което сега държеше наблизко, отпи глътка, изжабурка устата си и изплю течността в тоалетната. Отпусна се на пода; усети хладината на мрамора по босите си крака. Опря глава върху седалката.

Още щом се събуди, съзнанието ѝ се възползва от ранния час, когато беше най-уязвима, и започна отново да я измъчва с ужасяващи образи: безжизненото тяло на Грейси лежи в някоя канавка, мравки и червеи пълзят от замлъкналата ѝ уста, лешояди кълват сините ѝ очи, плъхове гризат красивото ѝ лице...

Усети как червата ѝ отново се бунтуват.

Преди седем дни Елизабет се беше облякла в тази баня с най-подходящия си костюм за спечелване на дело; онзи ден беше започнал като всеки друг, но беше завършил с изчезването на Грейси от живота ѝ. Как беше възможно животът да се преобръща за части от секундата? Как можеше да е толкова несправедлив? Суров? Жесток? Зъл? Беше си задавала същите тези въпроси преди десет години. Тогава не намери отговорите, сега също не ги откриваше. Но тогава имаше Грейси. Сега нея я нямаше.

— Тръгвам.

Джон стоеше до вратата. Знаеше, че му се иска тя да го прегърне и да му каже, че го обича. Той се нуждаеше от това и тя имаше желание да откликне. Опита се да стане, но беше отмаляла. Той понечи да тръгне.

— Джон, аз...

Той се обърна. Никога не беше събирала сили да изрече тези думи. Не успя да ги изрече и сега. Злото беше отнело от живота ѝ тази любов.

Джон си тръгна.

Тя се подпря на тоалетната и отново повърна.

Бен и Кейт излязоха от къщата край басейна и видяха Джон застанал до един лъскав червен рейндж роувър. Беше облечен с дънки и памучен пуловер с надпис „МТИ“ и носеше маратонки. Изглеждаше също като в деня, когато тръгна за колежа.

— Идвам с теб, Бен.

Бен се протегна и стисна рамото на сина си.

— Разбирам желанието ти да дойдеш, синко, но това не е работа за теб.

Бен се обърна, но Джон го хвана за ръката.

— Знам, Бен. Това е мъжка работа, а аз не съм голям мъж. Но Грейси е моя дъщеря. И ако е жива, си я искам обратно.

Бен се канеше да нареди на Джон да си стои у дома, но зърна в очите му същото, което чувстваше в сърцето си: намирането на Грейси беше въпрос на живот и смърт, за него и за нея.

— Добре, сине, тръгваме заедно.

Бен влезе в колата. Кейт застана до Джон и го прегърна.

— Бъдете внимателни — каза тя. След това добави тихо, като си мислеше, че Бен не я чува: — Прави точно каквото Бен ти каже и може да си върнем Грейси. Той знае какво върши.

8:23 Ч.

Пейзажът под тях беше безкраен и мрачен. Беше четвъртък и те летяха над Западен Тексас. Планът им беше да слязат в Албакърки, да отидат с кола до хижата на Бен в Таос, да вземат нещата му — които, както той самият каза, не можеха да бъдат пренасяни в самолет — и оттам да се отправят към Айдахо Фолс, за да разговарят с Клейтън Лий Тъкър, последния човек, видял Грейси жива.

Ръцете на Бен бяха сплетени в скута му, очите му бяха затворени и дишането му беше бавно и равномерно. Стюардесата повдигна въпросително вежди към Джон, когато Бен не откликна на предложението ѝ за кафе, чай или сок.

— Черно кафе и за двамата — отговори Джон.

Свали поставката на седалката пред Бен, а после и пред себе си. Стюардесата постави чашите с кафе в гнездата. Джон отпи от кафето си и предположи, че ще пътуват в мълчание, но Бен отвори очи.

— Благодаря ти, че позволяваше на Грейси да идва при мен. Разбрах, че Елизабет е била против, но ти си се застъпил.

Това всъщност беше единственият случай, в който Джон Р. Брайс се беше осмелил да противоречи на съпругата си.

— Последния път, когато я видях — продължи Бен, — отидохме с колата до Санта Фе да занесем една маса. Когато стигнахме, аз внесох масата в галерията, а тя остана отвън, да гледа как индианците продават стоката си на площада. На излизане я заварих да си приказва с някакъв стар навахо, все едно са най-добри приятели. — Бен леко се усмихна. — Носеше индианско украшение за коса. Усмихна се и ми помаха.

Бен се обърна към Джон. Очите му бяха влажни.

— Помниш ли последния път, когато видя лицето ѝ?

Джон се облегна. Спомняше си.

Грейси дръпва Бренда и Сали, за да спрат. Изведнъж усеща колко е важно да се обърне и да погледне баща си. Отново я е обзело онова

лошо чувство, като кошмар, който се случва наяве. Чувството, че ще ѝ се случи нещо много страшно. Чувството, което изпитва вече повече от седмица винаги когато е навън през междучасието или по време на тренировка на футболното игрище, или на път за вкъщи след училище. Все едно някой я наблюдава. Дебне я.

Цялата ѝ кожа настръхва.

Слънцето блести в очите ѝ и тя примижава. Забелязва баща си, който я гледа от пейките до игрището. Обикновено когато лошото чувство я обземеше, тя заставаше до някой възрастен и чувството я напускаше. Но не и днес. Не и сега. Отчаяно ѝ се иска да изтича при баща си.

— Хайде, Грейси — казва Бренда и я дърпа за ръката. — Няма да остане бананов сладолед, ако не побързаме.

Тя решава, че се държи глупаво, нещо, което майка ѝ не позволяваше в къщата си. Та тя е наред огромна тълпа в парка след футболния мач. Не бива да се поддава на лошото чувство. Тук тя е в безопасност. Усмивва се и махва на баща си. Той ѝ маха с телефон в ръка. Настръхналата ѝ кожа се успокоява.

Трите стигат до павилиона и хванати за ръце, си проправят път през тълпата от деца и родители. Сали взема сладоледа си първа, после Бренда поръчва своя.

— Травестит!

Грейси се обръща към лиглата, застанала на два метра от нея, която ѝ се подиграва, но без да има подкрепата на някой възрастен. Доста глупаво. Лиглата осъзнава грешката си. Тя поглежда ръцете на Грейси, които са свити в юмруци. Лиглата започва да отстъпва, после се затичва, но Грейси я сграбчва за косата, преди да заобиколи от задната страна на павилиона, където се оказват сами и устатият ѝ баща не може да я защити. Юмрукът на Грейси се забива в носа на лиглата. Тя залита и пада по гръб на земята.

Каква слабачка! А е на единайсет!

Лиглата покрива с длан носа си и заревава като бебе. Поглежда към Грейси и очите ѝ се разширяват от страх. Но тя не гледа Грейси, не се страхува от нея, а от...

Кожата на Грейси отново настръхва. Лошото чувство я връхлита. Обгръща я като дебело одеяло. Зад нея е. Диша в тила ѝ. Тя рязко се извърта назад.

Нещо мокро покрива лицето ѝ. Опитва се да го махне, но усеща някаква странна миризма. Всяко мускулче на тялото ѝ започва да изтръпва и тя се чувства замаяна; ръцете ѝ увисват, краката ѝ се подкосяват, очите ѝ се затварят. Сега тя сякаш плува и леко се поклаща. Не, не плува, някой я носи. Чува шумолене и припукване, сякаш някой стъпва по сухи съчки и листа.

Лошото чувство я носи през гората.

Съзнанието на Грейси помътнява, тя отчаяно се бори да измисли как да се спаси. Сеща се за Бен. Вика го, но от устата ѝ не излиза звук.

Бен.

С последните си сили и воля Грейси вдига ръка, хваща колието си и го дръпва силно. Ръката ѝ се отпуска и тя го хвърля. Сребърната звездичка на Бен.

Спаси ме, Бен...

... Някакво подрусване я събужда, но тя едва успява да отвори очи, само колкото да види, че наоколо е тъмно. Чува бръмченето на автомобилен двигател и усеща тътена на гуми по пътя под нея.

Лошото чувство я отвежда далече, далече.

Натежалите ѝ клепачи надвиват волята ѝ. Не може да държи очите си отворени. Тя отново потъва в онзи мрачен, тъмен свят...

И отново се съживява. Но е замаяна, сякаш не може да се разбуди напълно. Чува гласове. Надушва цигарен дим, храна и телесни миризми. Повдига ѝ се, всеки момент ще повърне. Устата ѝ е пресъхнала, но тя не облизва устни. Не помръдва и отваря очите си съвсем леко.

Сутрин е. Тя е в някаква кола, завита с грубо зелено одеяло, и лежи на задната седалка. Отпред седят двама мъже. Русата коса на шофьора се подава изпод черната му шапка; облечен е с карирана риза. Другият мъж е по-едър и късо подстриган, като мистър Блейк, учителя по физкултура, само дето косата му е сива. Преметнал е лявата си ръка на облегалката. Ръката му е огромна. На нея има нещо, което е виждала и преди.

Голямата глава на едрия мъж се извърта към русия и той казва:

— Този откачалник ще стане милиардер. — От устата му виси цигара. — Може би трябва да поискаме откуп за тази малка хубавица. На бас, че ще плати поне милион долара, за да си я получи обратно.

— Няма да взема пари за нея — отвръща русият мъж. — Писано ни е да сме заедно.

Едрият мъж поклаща глава и издишва дим.

— Ти като искаш да си с нея, не означава, че и тя иска да е с теб. Помислил ли си по този въпрос?

— Да, помислил съм — упорства русият. — Ще се научи да ме обича.

— Кое момиче не би те обичало? Странното на някои жени е, че много се инатят да се научат да обичат човек, който ги е отвлякъл.

Русият поглежда едрият мъж.

— Случвало се е и преди.

Едрият мъж кима.

— Така е. Казвам само, че ти нямаш опит с жените — курвите при Ръсти не се броят. Казвам ти, човече, една нещастна жена... е голямо бреме. Има само две неща, които можеш да свършиш с една нещастна жена: да я направиш щастлива или да я убиеш. И от мен да знаеш, много по-лесно е да я убиеш.

Това го размива.

Двигателят издава странни звуци. И мирише ужасно.

Тя вижда покривите на други коли и камиони, които минават покрай тях. На магистрала са. Слънцето грее от дясната страна на колата, което означава, че пътуват на север. Сигурно затова Грейси усеща лек хлад, особено след като...

Без да помръдва глава, Грейси се оглежда. Лявата ѝ маратонка е на крака ѝ, но дясната липсва; все още е обути със сините си три четвърти чорапи и наколенките. Тя се опипва под одеялото и... екипа ѝ го няма! Шортите и фланелката ѝ ги няма, облечена е само с долното си бельо! Защо са ѝ взели екипа? И отговорът я връхлита: *Мили боже, изнасилили са ме!* Тя прехапва език, за да притъпи чувствата си, и силно стиска очи, за да спре сълзите. Една сълиза се плъзва по бузата ѝ, пада на седалката и попива в напуканата кожа.

Грейси не беше напълно сигурна за всичко, което включваше изнасилването, но знаеше, че означава някой мъж да си пъкне пениса там долу между краката на момичето, без да е получил разрешение

(макар самата тя да не можеше да си представи как някога би разрешила на някое момче да направи това). Майка ѝ още не ѝ беше разказвала нищо за секса и онези работи и тя беше научила всичко, което знаеше, от мисис Бойд в часа по сексуално образование. Мисис Бойд беше казала на момичетата: когато някое момче се опита да извърши нежелан физически контакт, да насочат пръст срещу него и решително да кажат „не“. Момичетата и момчетата ходеха в различни класове по сексуално образование; момичетата се хилеха на рисунките на пениси в учебника. Единствените истински пениси, които беше виждала, бяха този на Сам, който беше много малък и не можеше да нарани момиче на нейната възраст, и този на баща ѝ, когато веднъж беше влязла в банята, докато той се къпеше. Той страшно се беше притеснил и много бързо се покри с хавлията, но тя успя да го огледа. Пенисът на баща ѝ беше достатъчно голям, за да нарани момиче на нейната възраст.

Но там долу нищо не я боли. Не усеща никаква разлика. Може би двамата мъже имат малки пениси като Сам и затова не я боли. Или пък не са я изнасилили. Или... Тя затваря очи и отново заспива...

Събужда се от тряскаща се врата.

Леко повдига клепачи. Русия мъж го няма. Едрият се обръща към нея и тя бързо затваря очи. Усеща през одеялото голямата му ръка, която грубичко разтърсва крака ѝ.

— Събуди се — казва той.

Тя се преструва на заспала, но долавя тежката миризма, когато той издишва, и към нея се понася облак цигарен дим. Задържа дъха си, но отровният дим влиза в носа ѝ и тя се закашля. Повече не може да се преструва. Отваря очи. Едрият мъж я гледа сурово.

Господи, колко е грозен.

Носът му е широк и сплескан, все едно се е разбил в тухлена стена. От лявата страна на лицето му има дълъг назъбен белег. Едното му око не е съвсем наред. Бакенбардите му изглеждат като на треньора Уоли, когато дълго не се подстригва. Кожата на лицето му е груба, изпъстрена с петна и сипаничава като на онова момче от „БрайсУер“ (баща ѝ беше казал, че е имал акне като по-млад). Стиснал е цигара между зъбите си и при всяко издишване от устата му бълва дим. Той е

най-голямото човешко същество, което тя някога е виждала, и изглежда наистина зъл. Грейси осъзнава, че трепери, толкова я е страх. Съветът на майка ѝ обаче звучи в ушите ѝ като песен по нейния *iPod*. *Мъжете са като кучета. Подушват страха в една жена. Никога не допускат да подушат страха ти. Винаги се прави на безстрашна, когато те е страх.* И Грейси се прави на безстрашна.

— Няма ли да изгасиш тази цигара? — казва тя. — Пасивното пушене е опасно за детското здраве.

Едрият мъж изсумтява като бик и от двете му ноздри излиза дим.

— Не е по-опасно от мен, когато не пуша, защото ставам адски нервен.

Сигурно е прав, мисли си Грейси.

Той ѝ подхвърля шоколадова вафла, която пада на одеялото. Дори не е опакована! А одеялото сигурно е пълно с въшки.

Но тя е гладна.

Изправя се, като внимава да остане покрита с одеялото. Главата ѝ тежи. Намира се в някакъв ван, който е голяма браква: никакви меки седалки от истинска кожа и ламперия от черешово дърво, никаква стерео уредба и стелки в цвета на тапицерията, някакъв телевизор, вграден в таблото като в новия роувър на баща ѝ.

Този ван е стар и има автобусни седалки вместо кресла, а по голия метален под се търкалят бирени кутии, фасове, смачкани на топка хартии и пликове от храна; облицовката на тавана виси на няколко места, парното определено не работи.

Тя поглежда навън. Намират се на паркинга на някакъв „Уолмарт“, далеч от дома ѝ. Тя разпознава жълтите табели на останалите коли, точно като тази на джипа на Бен.

Те са в Ню Мексико.

Грейси взема вафлата и осъзнава, че не е завързана. Ръцете и краката ѝ са свободни. Тя изгълтва вафлата на три големи хапки.

— Има ли още една? — пита тя още преди да преглътне последната хапка.

Мъжът се обръща и се навежда. Грейси се мята към вратата и отчаяно дърпа дръжката. Не става. Хвърля се към другата врата. Пак не става. Едрият мъж се обръща към нея и ѝ подхвърля още една вафла.

— Не си прави труда, миличка. Вратите не се отварят отвътре. Не сме глупави.

Грейси се замисля дали да не оспори това твърдение, но се отказва. Оглежда близките коли. Може би ще успее да привлече нечие внимание, ако заблъска по стъклото и закрепси „Помощ“. Но наоколо няма никого... освен русия мъж, който носи кафяв плик и върви към раздрънканата кола с отвлеченото момиче.

Не изглежда много по-голям от момчетата във футболния отбор на гимназията. Баща ѝ ги беше завел със Сам на прощалния мач на гимназистите миналия сезон; русият мъж е достатъчно симпатичен да бъде избран за крал на абитуриентския бал, само дето е облечен с карирана риза, която прилича на пижамата на баща ѝ. На бал не се ходи с карирана риза.

Той отива до предната част на бракмата и вдига капака. Оттам излиза дим. Отдръпва се и започва да маха с ръка като баща ѝ, когато се опитва да разпали барбекюто; след това отново пъха глава под капака. След малко го затваря с трясък и хвърля някаква жълта туба встрани.

Русият мъж избърсва ръце в ризата си, влиза в колата с кафявия плик и казва:

— Десет литра, а дори не сме на половината път до вкъщи. — Хвърля стек цигари към едрия, който веднага го распечатва, точно както баща ѝ се нахвърля върху кутия бисквити „Орео“. След това подава плика на Грейси. Един от пръстите му е отрязан до кокалчето.

Тя изпразва съдържанието на плика: розов анцуг.

Въздиша:

— Е, това, че ме отвлякохте, е достатъчно лошо, но сега майка ми направо ще побеснее.

— И защо? — пита русият.

— Защото ме принуждавате да нося дрехи от „Уолмарт“.

Русият мъж се изхилва, докато включва на скорост, излиза от паркинга и обратно на магистрала 666 на север, както гласи табелата.

— Коего ме подсеща... вие дали... сте ме изнасилили или нещо такова?

Колата рязко излиза от пътя, без да намалява скоростта, запращайки Грейси и цигарите на едрия мъж, който изкрещява „Господи!“, на седалката. Русият натиска спирачките, заковава колата и

се надвесва над нея през облегалката. Лицето му е аленочервено. Посочва я с трите пръста на дясната си ръка.

— Мислиш, че мога да ти причиня това? Мислиш, че мога да позволя някой да ти причини това? Ти си чиста и ще останеш чиста! Ако някой се опита да се погаври с теб, ще го убия!

— Съблекли сте ми екипа.

— Не съм гледал! А и без това нищо не се вижда с това смешно бельо, дето го носиш. Много бързо те завих с одеялото.

— Тогава защо?

— За да заблудим агентите на ФБР. Никога няма да те открият, Пати.

— *Пати?* Аз се казвам Грейси. Да разбирам ли, че вие скапаняци, сте ме отвлекли по грешка?

— Няма грешка — отговаря русият и се обръща напред. — Вече ще се казваш така.

Грейси се чуди защо...

Старецът на бензиностанцията гледа колата им доста учудено. Има приятно лице. Застанал е от другата страна на колонките, клати глава и сочи към вана; казва нещо на едрия мъж, който пуши въпреки табелите, забраняващи пушенето. Предният капак на вана е вдигнат. Двигателят явно наистина се е запалил, защото из въздуха под ярките лампи на бензиностанцията се носи огромен облак черен дим. Грейси вече е облякла розовия анцуг. Надига глава. Искра й се да изкрещи: „Помогнете ми!“.

— Наведи се — нарежда й русият.

Грейси отново ляга на седалката. Старецът обаче я видя. Тя също го видя.

Намират се в Айдахо.

Главата й отново натежава, около нея се носят неясни образи и звуци, гъстият цигарен дим я задушавя. Лежи на някакво легло в някаква стая, но това не е нейното легло, нито пък нейната стая. Спомня си, че я пренесоха в одеялото и усети същата странна мокра миризма и замайването, спомня си, че нямаше сили да се бори, когато

завързаха ръцете и краката ѝ. Заспиваше и сънуваше и се носеше на светлината, и после в тъмнината с дни, както ѝ се струваше, а телевизорът гърмеше непрекъснато и се смесваше с мъжките гласове и миризмата на мексиканска храна. Чудеше се дали тези хора някога ще заспят.

— Аз ли? Никога не мога да спечеля един милион, тия въпроси са адски трудни.

— Това е, защото никога не гледаш телевизия.

— Оня големият там, викат му Хос...

— Бонанза?

— Защо имат толкова много мексикански канали в Айдахо?

— Заспивай.

Чува се смях.

— Оня Елмо е едно смешно копеле.

— Млъквай.

— Джилиган винаги се забърква в нещо и...

— Млъквай, мамка му!

— А оня пич там, той е лекар и е женен за нея, но чука русата и...

— Сапунки? Момче, ти си като хлапе с нова играчка.

— Хей, дават Пати по новините!

— В това шоу оставят едни хора на безлюден остров, разбираш ли, и те гласуват и гонят по един всяка седмица. Последният печели сума ти кинти. Ако бях аз, щях да кажа на ония копелета, че ако гласуват да ме изкарат, ще ги убия.

— Ей това винаги съм ти харесвал.

— Във вестника пише, че снощи са арестували Дженингс.

— Добре. Колата е поправена, да тръгваме.

Грейси отваря очи и вижда едно мазно лице, залепено на прозореца на колата, което ѝ се хили насреща с беззъба усмивка.

— Кукличка — казва мъжът.

— Товари стоката, Дърт — казва русият мъж.

Мъжът на име Дърт се отдръпва, лицето му оставя голямо мазно петно върху стъклото. Капакът на багажника е отворен и мъжете слагат вътре зелени метални каси с дълги лъскави метални кутии, на

които пише АВВС и дума, която не е чувала преди — НАПАЛМ; след това ги покриват с брезент.

— А офицерите се чудят защо инвентарът им никога не излиза — казва мъжът с липсващите зъби.

И всички се хият...

* * *

Сега лежи на някакво тясно легло в тясна стая, в малка къща. Чаршафите смърдят. Ще трябва да се къпе цяла седмица, за да премахне тази миризма. Мислят, че спи. Тя отива на пръсти до вратата и поглежда навън. Двамата мъже са в голямата стая с още един мъж с червена коса, който държи дълга черна пушка и я гали, като че ли е жена. Пият бира, пушат и се смеят.

Едрият мъж казва:

— С тая рижа коса никой няма да повярва, че си мюсюлманска чалма.

— Няма никакво значение — отвърща онзи. — ФБР никога няма да ме пипне. Та те и с две ръце не могат да напипат собствените си задници.

Едрият мъж посочва с палец към стаята ѝ и казва:

— Как го каза момичето, Джуниър? *Скопеняци?*

И те отново се засмиват, но изведнъж настъпва тишина и едрият мъж казва:

— В неделя на Великден, Ред. Не прецаквай нещата.

Грейси се връща в леглото и си мисли: „Не е ли неделата на Великден тази неделя?“.

Тя вижда табела с надпис *Чейни, Уайоминг.*

Отново лежи на задната седалка на бракмата; двамата мъже отпред изглеждат доволни.

Едрият мъж казва:

— Представяш ли си, онова копеле се е обесило! Мамка му, измъкнахме се, пич.

— Значи можем да минем през Йелоустоун? — пита русият. — На Пати много ще ѝ хареса.

— Що не, Джуниър? После може да я заведем до Дисниленд. — Едрият поглежда спътника си, все едно е луд, после издишва дим и казва. — Това да не ти е семейна почивка!

Семейна? Този тип Джуниър да не я е отвлякъл, за да стане негова...

* * *

На Грейси ѝ е студено. Тялото ѝ трепери неконтролируемо. Съвсем сама е. И ужасно се страхува. Започва да плаче. Повече не може да възпира сълзите. Но точно преди да се разридае, тя го вижда високо в небето — носи се под бял парашут. И той я вижда. Приближава се, зелената барета, униформата, медалите, които проблясват на ярката слънчева светлина, са точно като на снимката на бюрото ѝ.

Спаси ме, Бен.

Той идва. За първи път, откакто я отвлякоха, тя не се страхува...

8:51 Ч.

Грейси трепереше, когато се събуди. Седна, протегна се и придърпа грубото зелено одеяло до брадичката си. Отново бяха на магистралата, но колата вече не издаваше странни шумове. Русият мъж караше, а едрият пушеше и четеше вестник. Земята беше покрита със сняг. Далечните планини, по-високи от тези в Таос, се извисяваха високо в небето. Главата ѝ най-накрая се беше проявила.

— Къде сме? — попита тя. — Кой ден сме днес?

— Е, добро утро, поспаланке — каза русият мъж на име Джуниър. — В Монтана сме, Пати. Четвъртък е.

— Само за твое сведение, това с Пати наистина започва да ме дразни.

В огледалото за обратно виждане Грейси зърна как устните на Джуниър се извиха в лека усмивка. Тя се закашля. Колата беше изпълнена с цигарен дим. Този огромният някога спираше ли да пуши? Опита се да свали прозореца, но той заяждаше. Размаха ръка да пропъди дима.

— Тия цигари докарват рак. Могат да те убият.

— Както и една мрънкаща жена — отвърна едрият мъж, без да поглежда назад. — Млъквай!

Тя се втренчи в тила на грамадната му глава.

— Много си любезен.

Отново забеляза усмивка върху устните на Джуниър. Продължиха да пътуват мълчаливо.

— Той идва — неочаквано каза момичето.

Едрият мъж ѝ подхвърли вестника.

— Никой не идва за теб. Случаят ти е приключен.

Грейси разгъна вестника върху коленете си, както правеше вкъщи след училище. Снимката ѝ беше на първа страница; до нея имаше снимка на рус младеж с тъжен вид.

— Познавам го. Работи за баща ми.

— Вече не работи.

Тя прочете за отвличането си, за издирването, за предложената от майка ѝ награда.

— И вие, двамата малоумници, ще откажете двайсет и пет милиона долара заради мен! Струва ми се доста тъпо.

— Вярно, тъпо е — отвърна едрият и Джуниър му хвърли бърз поглед.

Грейси продължи да чете. *Хей, акциите на татко са се продали страхотно!* Научи за арестуването на онова момче, за неговото самоубийство, за намерените футболни шорти.

— Оставили сте шортите ми в гората? И сега всички си мислят, че ходя по гащи? Отвратително!

— Всички мислят, че си мъртва — каза едрият мъж.

Грейси сякаш не го чу.

— Открили са фланелката ми в колата на този човек? И кръвта ми?

— От лактите ти — каза Джуниър. — Доста умно, нали? Сам го измислих.

— О, да, много умно. Този човек се е самоубил.

— Е, това си беше жив късмет. Здравата го натопихме, но само за да вземем няколко дни преднина. Откъде да предположим, че ще се обеси. Сега никой няма да ни закача.

В статията пишеше, че Дженингс се е обесил в килията си и полицията е приключила случая. Смяташе се, че Грейси Ан Брайс е мъртва. Вероятно тялото ѝ никога нямаше да бъде открито, след като похитителят се беше самоубил. Грейси недоумяваше: Защо Дженингс просто не беше казал на полицията, че не я е отвлякъл? Защо се беше самоубил? Нещата не бяха много логични според нея, но не променяха фактите.

— Заблуждавате се. Той все пак ще дойде.

Джуниър поклати глава.

— Тоя страхливец няма да тръгне да спасява, както не те защити, когато оня тъпанар те обиждаше. На негово място аз щях да го гръмна, мамка му мръсна. Малко остана да го направя.

Грейси сви ръце в юмруци. Искаше да фрасне Джуниър, както постъпи с лиглата.

— Първо на първо, куха лейко (тя не знаеше какво точно означава това, но го беше чула от устата на едно момче в училище), не

наричай баща ми страхливец. Може да е малко странен, но е гений и е сто пъти по-умен от вас, кретени такива. И второ, той дори не чу онзи тъпанар. Защото си имаше многозадачна работа, тоест вършеше няколко неща едновременно. И трето, наистина ли смятате, че е подходящо вечно да ругаете пред едно дете?

— О, мамка му, съжалявам, скъпа — каза Джуниър със сериозна физиономия. — Няма повече.

Едрият мъж се обърна и погледна Грейси. Не се усмихваше.

— Аз обаче ще си приказвам каквото искам. Чуй ме, миличка. Ако онова момченце, дето се нарича твой баща, е достатъчно умен да стопли, че Дженингс не те е отвлякъл, и достатъчно глупав да дойде да те търси, ще взема моя Бауи — той посочи един огромен нож за месо — и ще разпоря пилешките му гърди от пениса до врата и ще хвърля червата му за примамка за мечките, разбра ли? Така че седи мирно, наслаждавай се на пътуването и си затваряй устата!

Той беше огромен, грозен и страшен и миришеше отвратително. Брадичката на Грейси затрепери, очите ѝ се насълзиха. Тъкмо щеше да се разридае неудържимо, и си спомни за майка си — най-решителния, силен и печен човек, когото познаваше. Грейси не беше като майка си, но носеше нейните гени — и когато се наложеше, можеше да прояви твърдост. Тя си припомни още един майчин съвет: псуването. Неочакваните ругатни от устата на жена, беше ѝ казала тя, сплашват мъжете. Грейси си спомни онази фраза, която майка ѝ използваше, когато мислеше, че Грейси не е наблизо, а понякога дори и пред нея. Тя издаде челюст напред, наведе се към едрият смрадлив грозник и произнасяйки ясно всеки звук — от което мис Бродли, учителката ѝ по английски, щеше да остане особено доволна — изрече:

— Върви на майната си!

Едрият мъж я погледна свирепо и като че ли се канеше да я фрасне, та да мълчи поне до следващата седмица, но Грейси стоеше с решително издадена брадичка, и той изведнъж се разсмя.

— Откъде знаеш тия приказки, момиче?

— От майка ми. Тя е адвокат.

Двамата само се спогледаха.

— И за ваше сведение...

Едрият поклати глава.

— Ти си голям образ, момиче. Направо си умирам от радост, че нямам хлапета — освен може би от някоя курва в Сайгон.

Това му се стори смешно.

— За ваше сведение — не се предаваше Грейси, — не говоря за баща ми. Говоря за Бен.

— И кой, по дяволите, е Бен?

— Дядо ми.

Едрият отново се изкиска и плесна Джуниър по ръката.

— Дядо й. — Той всмукна от цигарата си като Сам, когато пиеше сок със сламка, и се закашля, а лицето му почервения. — Проклетата гръдна жаба.

Той се наведе, изрови някакво шишенце с лекарство и пъкна едно хапче в устата си.

— Никой няма да дойде да те вземе, Пати — обади се Джуниър. — Ти си мъртва.

— Бен знае, че съм жива.

— Как така?

— Просто знае.

След няколко минути червенината по лицето на едрият мъж избледня. Той праметна лявата си ръка върху облегалката и се извърна.

— Мамка му, Джуниър, дядката идва да ни убие и да спаси сладкото й дупе. Май по-добре да я пуснем още сега.

Грейси се постара да прозвучи като адвокат Елизабет Брайс:

— Точно така трябва да направите. Защото вече е тръгнал. И ако вие, идиоти, имате малко мозък в главата си, щяхте да ме пуснете, за да не ви хване.

— Е, мило момиче — отвърна едрият мъж. — Не вярвам да си изгубя съня заради дядката.

— А би трябвало. Той също има такова нещо.

— Какво?

Сега той я гледаше много внимателно. Очите му проследиха ръката й, която посочи татуировката му.

— Дядо ти има татуировка, на която пише „пепелянка“?

— Абсолютно. — Тя посочи с палец пътя зад гърба си. — И в този момент той е някъде там и ни настига.

Очите на едрият се стрелнаха нагоре; той се загледа през задното стъкло, все едно Бен го преследваше. Изражението му напълно се

промени. Защото Бен беше по петите им.

9:28 Ч.

— Никога няма да стигнем до Айдахо с тая бричка!

— Пробвай пак! — изкрещя Бен изпод вдигнатия капак на джипа.

Джон завъртя стартера и напомпа няколко пъти педала на газта, изпълвайки купето с миризмата на бензин. Пред очите на Бен се мярна виетнамско дете, удавено в напалм.

Самолетът беше кацнал в Албакърки в 9 часа местно време. Набързо събраха багажа и намериха стария джип на паркинга, но тъпата бричка отказваше да запали. Бен започна да човърка карбуратора, което обикновено вършеше работа. Джон седеше в джипа и с всяка изминала минута раздразнението му нарастваше.

Бен с трясък затвори предния капак и влезе на шофьорското място, решен този път да запали джипа. Завъртя ключа и натисна педала на газта, докато не опря в пода.

— Хайде, мамка ти...

Двигателят се закашля като заклет пушач и запали. Бен бързо включи на задна и джипът тръгна на подскоци. Изведнъж двигателят отново угасна.

— Мамка му! — изруга и Джон.

Бен отново натисна педала на газта и джипът запали. Той веднага включи на скорост, преди двигателят да угасне пак. Колата потегли и напусна паркинга на летището, бълвайки облак черен дим.

Излязоха на пътя, водещ към междущатската магистрала, и Бен погледна сина си. Джон много приличаше на майка си — същите остри черти, същата къдрава черна коса, същото слабо тяло и интелигентен ум. Толкова много се различаваше от баща си. Мислите на Бен отново го отнесоха към онази нощ, когато...

— Спри! — изкрещя Джон.

Бен удари спирачки.

— Какво става?

Джон посочи пътя.

— Отбий тук! — И започна да натиска клавишите на мобилния си телефон с такава скорост, все едно звънеше в полицията.

„Здравейте, аз съм Грейси. В момента не мога да се обадя, защото съм на среща с Орландо Блум. *Ще ми се!* Всъщност съм на училище или на тренировка, или на таекуондо, или гоня малкия пират из къщата. Както и да е, не мога да вдигна, така че оставете съобщение. Чао.“ Телефонният секретар изпиука.

Елизабет седеше в стола на Грейси до бюрото и слушаше гласа на Грейси. Само това ѝ беше останало от дъщеря ѝ. Тя се протегна и натисна бутона, за да послуша отново гласа на мъртвата си дъщеря.

— Бен Брайс е бил герой — заяви Грейси.

Едрият мъж бавно клатеше глава, като майка ѝ, когато Сам беше направил някоя глупост.

— Бен Брайс — каза той тихо, все едно говореше на някой мъртвец. — Какво съвпадение, а, Джуниър? Пропътуваме половината страна да отвлечем това момиче и се оказва, че е внучка на Бен Брайс. С един замах Бог ти дава нея, а на мене — Бен Брайс.

Джуниър гледаше огромния мъж, като че ли беше от друга планета.

— За какво, по дяволите, говориш, Джако?

— Майорът винаги казваше, че няма нищо случайно в това, че всичият петрол на света се намира в Близкия изток, на мястото, откъдето са тръгнали трите основни религии. „Господ е сложил тоя петрол там, Джако, щото един ден той ще докара евреите, мюсюлманите и християните обратно в Близкия изток за последната битка. Армагедон в пустинята. Великият план на Господ.“

— Какво общо има това с нея?

— Тя е моят петрол, Джуниър. — Джако посочи Грейси с възлестия си палец. — Тя ще ми доведе Бен Брайс за последната битка.

— Мамка му, кой е тоя Бен Брайс?

— Той е бил герой — отново повтори Грейси.

Джако издиша облак дим.

— Проклет предател. Той ни изправи пред военния съд.

Джуниър го погледна и се намръщи.

— Искаш да кажеш...

— Да, точно това искам да кажа. Той предаде майора.

Очите на Джуниър се разшириха като на баба й онзи път, когато уцели четири числа на лотарията и спечели шестстотин долара.

— Свършено е с него.

— Не още — каза Джако. — Но скоро и това ще стане.

— А как ще го намерим?

— Няма да го търсим. Той ще ни намери.

— Никога няма да ни намери в оная планина.

— Спокойно, Джуниър. Не знам как, но ще дойде. Щото сме му взели нещо, дето си е негово.

9:44 Ч.

— Ето това е по моята част — каза Джон, когато двамата с Бен влязоха в шоурума на „Рейндж Роувър“. Един усмихнат продавач с риза с къс ръкав и вратовръзка се появи още преди стъклените врати да се затворят зад тях.

— Добро утро, господа. Аз съм Боб.

Автокъщата се стори на Джон Р. Брайс като втори дом. Когато я забеляза от джипа, духът му се приповдигна като в утрото на Коледа. Един нов роувър със сигурност щеше да ги отведе до Айдахо. Джон се приближи до една от колите, катраненочерна на цвят, и отвори вратата. Беше тапицирана с бежова кожа. Беше видял всичко, което го интересуваше. Обърна се към Боб.

— Каква е цената?

— Петдесет и седем бона. Смешна сума за тази красавица.

Боб определено не можеше да измами Джон Р. Брайс за цената на един ленд роувър. Като повечето компютърни гении Джон не притежаваше истински житейски опит, изискващ физическа сръчност и талант за общуване. Той не знаеше как да реди керемиди или да смени маслото на колата, да поправи казанчето на тоалетната (да не говорим за някой сложен уред) или да намери общ език с учителите на децата си, или със съпружеската си половинка. Но той знаеше всички важни неща за своето поколение: знаеше как да пише компютърен код, как да си купува стоки по интернет; знаеше как да направи един милиард долара от интелектуална собственост; знаеше как да сравни тарифните планове на мобилните оператори. И знаеше всички спецификации на ленд роувъра.

— Ленд роувър, серия LR3. Четири цяло и четири литров осемцилиндров двигател със система „Бош Мотроник“. Четириколесно задвижване с електронно регулиране на тягата, независимо електронно пневматично окачване и електронна система против блокиране на колелата. Система за автоматичен контрол на устойчивостта при неравен терен и динамична система за контрол на стабилността. 550-ватова стереоуредба с 13 тонколони. Деветнайсетцолови гуми.

Климатик, кожени седалки, люк, фарове за мъгла, серво волан. Препоръчителна цена: петдесет и шест хиляди и петстотин. Плюс разходите по транспортирането и дилърския процент става петдесет и седем и петстотин. Мога да си поръчам този автомобил по интернет за четирийсет и девет хиляди и петстотин максимум. Понеже бързам обаче, ще го взема за петдесет и една хиляди в брой.

Ченето на Боб увисна.

— Но на такава цена буквално го подаряваме. Вижте, мога да сваля до петдесет и шест хиляди.

— Дума да не става! Петдесет и две или си тръгваме.

— Петдесет и пет?

— Петдесет и три и това е последното ми предложение.

— Петдесет и четири.

Джон се обърна, но преди да направи и две крачки, Боб го спря:

— Добре, петдесет и три хиляди долара.

— Дадено. — Джон постави мобилния телефон до ухото си. — Карол, там ли си още? Преведи петдесет и три хиляди на...

— Плюс данъци, разрешително и прехвърлянето — добави Боб.

— Колко стават?

Боб зачука на един малък калкулатор.

— Прехвърлянето е двеста и петдесет, регистрационните табели — сто и петдесет, данък продажба е шест цяло и седемдесет и пет процента от петдесет и три хиляди...

— Плюс три хиляди деветстотин седемдесет и седем долара и петдесет цента — продължи Джон в телефона — по сметка...

Той подаде телефона на Боб, който все още пресмяташе.

— Това прави три хиляди деветстотин...

— Знам — прекъсна го Джон. — Кажете си номера на сметката. Колата ми трябва незабавно. — Той посочи навън. — И да ни отървете от джипа.

Боб забърза нанякъде с телефона.

— Ето как получаваш нов луксозен джип — обърна се Джон към Бен.

Бен смаяно клатеше глава.

10:36 Ч.

— Пълен боклук — каза Джан Йоргенсон. Тя хвърли изсъхналия маркер в кошчето в другия край на стаята.

Тази сутрин беше дошла в офиса си за първи път след отвличането и се опитваше да се съсредоточи върху дългия списък от млади араби, които живееха в Тексас, но мислите ѝ непрекъснато се връщаха към онова момиче от видеозаписа на футболния мач. Имаше чувството, че е обърнала гръб на Грейси Ан Брайс. А тя не беше пораженец. Маратоните я бяха научили да не се отказва. След трийсет километра тичане се намираш като в мъгла, тялото ти е на автопилот, краката ти са изтръпнали, изгубил си всякакъв контрол над вътрешностите си — но не се отказваш. Ако се откажеш, никога няма да разбереш истината за себе си.

Специален агент Джан Йоргенсон беше твърдо решена да разбере истината за Грейси Ан Брайс.

Затова вместо да пробяга десет километра, както обикновено през обедната почивка, тя нахвърля основните точки по случая „Брайс“ върху дъската в малкия си кабинет в центъра на Далас. Написа ГРЕЙСИ АН БРАЙС в най-горната част и отдолу пет точки: ГАРИ ДЖЕНИНГС, ДЖОН БРАЙС, ЕЛИЗАБЕТ БРАЙС, ПОЛК. БЕН БРАЙС, ДНК.

Под ГАРИ ДЖЕНИНГС написа „БрайсУер“, *кръв в колата, фланелка, 9 телефонни обаждания, разпознаване от треньора, детска порноснимка*. Неоспорими доказателства. И все пак екипът на ФБР по събиране на доказателства не бе открил и един косъм от главата на Грейси в колата на Дженингс, нито в апартамента или по дрехите му; нито пък нейни отпечатъци по колата или негови отпечатъци върху порнографската снимка. Не откриха и порно в апартамента или в компютъра му. Изобщо не съвпадаше с профила на престъпник. В досието му нямаше нищо, което да предполага отвличане на дете. Имаше жена и бебе на път и очакваше да спечели един милион долара всеки момент, а изведнъж захвърля всичко това, за да изнасили и убие десетгодишната дъщеря на шефа си.

След това попълни известните факти за ДЖОН БРАЙС: докторска степен от Масачузетския технологичен институт, женен за Елизабет Брайс, премества се в Далас, „БрайсУер“, акциите на борсата. Освен че беше милиардер след вчерашната продажба на акциите му на борсата, което можеше да бъде евентуален мотив за откуп, нищо друго в биографията на бащата не предизвикваше интереса ѝ. Защо някой би отвлякъл детето на Джон Брайс?

Под името ЕЛИЗАБЕТ БРАЙС тя написа: родена в Ню Йорк, колежът „Смит“, право в Харвард, Министерство на правосъдието, напуска, омъжва се за Джон Брайс, премества се в Далас, защитник на богатши. Защо някой би отвлякъл детето на Елизабет Брайс?

Започна да попълва данните за полковник БЕН БРАЙС: Уест Пойнт, Виетнам, зелена барета, полковник, почетен медал за храброст, секретни части, татуировка „пепелянка“. Защо някой би отвлякъл внучката на полковник Брайс?

Защо някой би извършил това престъпление? Какви са мотивите?

Тя се върна при бюрото си, покрито с информация, която отдел „Проучвания“ бе събрал за полковник Брайс от достъпни източници — копия от вестници и статии от списания, подредени в хронологичен ред. От отдела бяха подчертали с жълт флумастер името на полковника във всички статии. Една от тях носеше дата 30 април 1975 година и беше посветена на падането на Сайгон, придружена от снимка на американски хеликоптер, който се издига от покрива на посолството на САЩ; един войник бе стъпил на единия плаз като огнеборец от пожарникарска кола и стискаше някакъв малък предмет в ръката си.

Към друга статия — от 7 август 1972 година — бе поместена снимка на президента Никсън, който поставя почетния медал на врата на полковник Брайс по време на церемонията в Източната зала на Белия дом. Бен Брайс беше награден, защото сам беше спасил сто американски пилоти от военнопленнически лагер. Съпругата на полковника стоеше до него.

Джан прегледа няколко статии от „Старс енд Страйпс“, военния вестник, и накрая стигна до статия на първа страница на „Уошингтън Хералд“ от 12 ноември 1969 година. Снимката показваше тълпа репортери, заобиколили мрачния полковник Брайс пред военна сграда, само че той още не е полковник, а младши лейтенант. Материалът споменаваше военен съд заради някакво клане във Виетнам. Джан

Йоргенсон беше родена едва през 1980 година и знаеше за войната във Виетнам колкото за Гражданската война. Тъкмо се канеше да мине нататък, когато погледът ѝ падна върху една дума в петия параграф — „пепелянка“.

Във вените на Джан се разля вълна от адреналин: полковник Брайс имаше татуировка „пепелянка“. Неидентифицираният мъж в парка също. Изправените пред военен съд войници са били част от отряд за специални операции с кодово име Пепелянка. Тя продължи да чете.

Отряд за специални операции „Пепелянка“, ръководен от майор Чарлс Удроу Уокър, изклат четирийсет и пет виетнамски цивилни граждани на 17 декември 1968 година в селце в провинция Куанг Три в Южен Виетнам. Лейтенант Бен Брайс докладвал за клането. Щом медиите се докопали до информацията, Куанг Три се превърнал в политическа кауза. Членове на Конгреса, противници на войната, настоявали майор Уокър да бъде изправен пред военен съд. От армията се противопоставили: Чарлс Удроу Уокър бил жива легенда. Но когато група сенатори заплашили да спрат военното финансиране, от армията се предали и подвели Уокър и войниците му под отговорност по Член 118 от Военния кодекс: за убийство.

Лейтенант Бен Брайс бил единственият свидетел на обвинението; той свидетелствал, че Уокър подтикнал войниците си към клането и хладнокръвно убил младо момиче. Майор Уокър застанал на подсъдимата скамейка и отрекъл, нищо повече. Случаят бил приключен. Една жива легенда винаги може да стъпче един лейтенант.

Препълнената съдебна зала беше притихнала в очакване, когато трийсет и осем годишният майор, изключително привлекателен мъж, както се виждаше от снимката, застана на подсъдимата скамейка, облечен в униформата си, с покрити с медали гърди. Изпънат като струна, той се обърна към членовете на военния трибунал.

— Смъртта, господа, е съществена част от войната. По време на война умират хора. Мъже, жени и деца. Войници и цивилни граждани. Врагове и съюзници. И американци. Комунистическите сили са убили четирийсет хиляди американски войници във Виетнам. Четирийсет

хиляди, господа! А сега армията ме изправя пред военен съд заради четирийсет и двама мъртви азиатци?

Майорът подушва въздуха като хрътка по следите на плячката.

— Долавям миризмата на корумпирани политици в тази зала.

Обвинителят поглежда майора: образец на командос от зелените барети. Метър и деветдесет и пет висок, сто килограма, с мускулесто жилаво тяло, руса къса коса, загоряло лице и гръмотевичен глас. И тези очи като сини кристали, които сякаш проникват в душата ти; войниците му казват, че когато прикове поглед върху теб, все едно виждаш самия Исус Христос. Наричат себе си негови апостоли.

Майорът приковава поглед върху съдиите от военния съд.

— Когато през Втората световна война изравнихме Германия със земята, бомбите ни убиха трийсет и пет хиляди немски граждани само в Дрезден. Когато бомбардирахме Хирошима и Нагасаки, избихме триста хиляди цивилни японци. Тогава не скърбяхме за тяхната смърт. Не изправихме пред военен съд пилотите, които пуснаха бомбите, или генералите, които издадоха заповед за нападенията. Почетохме ги като герои. Наградихме ги с медали и паради. Но тази война, казват, била различна. Хората не харесвали тази война. На което аз отговарям: „И какво от това!“. Откога тази мъжка армия се интересува от мнението на цивилните граждани? Интересува ли ви мнението на тази разюздана тълпа протестиращи пред портала на военната база? Те горят американското знаме, което вие и аз сме се заклели да защитаваме? Войниците, които в този момент се бият и умират във Виетнам, не защитават тези граждани. Те защитават тази страна! И аз няма да позволя шепа наркомани, които се опитват да изкръшкат от военна служба, да ми казват кога, къде и кого да убивам, за да защита тази страна! Тази война била неморална, грозна, брутална и жестока. На което отговарям — да, така е! Точно като всяка друга война, водена от тази страна. Войната, господа, не е хубаво и приятно, нито хуманно начинание, подходящо за вечерните новини. Войната е грозна. Брутална. Нечовешка. Жестока. И необходима за оцеляването на свободния свят!

Той посочва през прозореца:

— Тази тълпа иска Америка да загуби във Виетнам. Тази тълпа иска да свали американските военни. Ние — вие и аз, и тази армия — не можем да позволим това да се случи! Защото ако го направим, ако

позволим на една тълпа да унищожи армията, светът вече няма да се страхува от Америка! Можем да живеем в свят, който не обича Америка. Можем дори да живеем в свят, който мрази Америка. Но, господо, не можем да живеем в свят, който не се страхува от Америка. Не можем да живеем в свят, който смята, че може да се будалка с Америка! Защото ако всеки страхлив диктатор, бунтовник, войнолюбец и терорист реши, че може да атакува Америка, той ще го направи! Господа, аз съм изправен на съд, но днес не се решава съдбата на майор Чарлс Удроу Уокър. Днес се решава бъдещето на армията на Съединените щати. Бъдещето на Америка. Обвинен съм в убийство от една армия, което трепери от страх пред политиците. Политици, които никога не са водили война, но се наслаждават на свободата, което войната им носи — *свободата, която им носим ние*. Политици, които се опитват да спечелят изборите, като угаждат на тази тълпа. Аз, господо, се опитвам да спечеля една война! Да победя комунизма и да съхраня мира и благоденствието на Съединените американски щати!

Майорът съблича самото си. Разкопчава левия ръкав на ризата си и го навива. Показва на съдебните заседатели татуировката с пепелянка, изобразена на бицепса му. Превежда думите от виетнамски: „Убиваме за мир“.

— Ако тази страна иска да се наслаждава на мир и благоденствие, то трябва да сме готови да убиваме за това!

Майорът посочва към обвинителя си.

— Откакто Труман предаде Макартър, всеки войник в Уест Пойнт знае, че политиците винаги ще предават военните. Очакваме това. Но не очакваме предателство от един от нас. Точно както Исус Христос е имал Юда Искариотски, така аз имам лейтенант Бен Брайс. Той ме предаде. Той предаде вас, предаде армията. Той предаде тази страна. Дали сме убили онези жълтури? Убихме ги, и още как! И бих убил всеки жълтур във Виетнам, ако трябва, за да спечеля тази война! За да победим комунизма! И бог ми е свидетел, нямам угризения, че съм убил тези четирийсет и двама азиатци! Съжалявам единствено, че не вкарах куршум и в главата на лейтенант Бен Брайс!

Бен рязко се завърна в настоящето, когато ленд роувърът подскочи.

— Ето това е мотив — отмъщение.

Агент Джан Йоргенсон отгърна на последната страница от статията.

Майор Уокър и още девет зелени барети бяха оправдани по обвинението в убийство, но бяха осъдени за поведение, неподобаващо на военни, бяха лишени от звание и позорно освободени от армията.

Възможно ли беше Уокър да е отвлякъл Грейси Ан Брайс, за да си отмъсти на полковник Брайс? Кой беше майор Чарлс Удроу Уокър? И къде се намираше сега?

11:05 Ч.

Едрият мъж на име Джако разказваше:

— Помня как веднъж двамата с майора взехме двама виетконгци в хеликоптера, на сто и петдесет метра височина. Майорът ги разпитва — къде е базовият ви лагер, колко хора сте и тъй нататък. Единият от тях непрекъснато повтаряше „Доо Моми“, което на виетнамски значи: „Върви на майната си“. Е, майорът най-накрая се вбеси, хвана жълтия дребосък и го изхвърли през вратата. Чувахме го как пищи чак докато се размаза долу. Тогавя майорът хвана другия и копелето се напика от страх. И се разприказва — даде ни координатите на лагера. На следващата сутрин извикахме момчетата с Б-52. Те направо изтриха лагера и около петстотин жълти муцуни от лицето земята.

Джако се усмихваше, все едно си спомняше последния си рожден ден.

— Какво направихте с другия виетнамец? — попита Джуниър.

— О, изхвърлихме го и него. Сто и петдесет метрово гмуркане в оризовите ниви.

Лицето на Джако доби отнесено изражение, като на Силвия, когато разказваше за страната си.

— Най-добрите години от живота ми. Убийства, поркане и чукане. За пич от Оклахома Виетнам не беше война, а страхотна ваканция. — Той поклати глава. — Политиците прецакаха една доста добра война.

Седяха в колата пред прозорчето за автомобили на „Макдоналдс“ и чакаха поръчката си.

— Ох, как обожавам тези историйки — възкликна Джуниър.

— Естествено — продължи Джако, — когато Макнамара и Джонсън изпратиха новобранците и тук войната се превърна в шибано телевизионно шоу, разбрах, че екзотичната ми ваканция е приключила. Но не знаех, че със службата ми в армията е свършено, когато отряд „Пепелянка“ навлезе в провинция Куанг Три онзи ден през 68-а, нито пък когато се изнесохме оттам през нощта. Просто последвах майора, когато очистихме няколко дръпнати. Още един ден в рая. Но армията

пожертва отряд „Пепелянка“ заради тълпата. — Той дръпна от цигарата, издиша дим и заключи: — Защото лейтенант Бен Брайс не можеше да държи шибаната си уста затворена.

— Но защо майорът не е убил Брайс, след като ви е изпортил?

— След военния съд ЦРУ ни нае в Камбоджа. На тия от ЦРУ не им пука за политиците. — Той се изхили. — Докато бяхме в отряда за специални операции, майорът рапортуваше на президента. При ЦРУ не рапортуваше на никой. Както и да е, по онова време Брайс се беше превърнал във виетнамец, живееше си с гадовете в планините. А след войната просто изчезна.

Джуниър подаде една бяла торбичка на Грейси. Беше си поръчала „Биг Мак“, пържени картопки и мляко. Майка ѝ не ѝ разрешаваше да яде такава храна.

— Къде живееше дядо ти? — попита Джако.

Грейси помисли, че ако им каже истината, може да обърнат колата и да отидат в Таос, което щеше да бъде за предпочитане пред всеки друг маршрут. Но тя знаеше, че Бен не е в хижата.

— В Таос.

— По дяволите, какви ги върши в Таос?

— Прави мебели — люлеещи столове, маси, бюра. Страхотни са. Филмовите звезди си ги купуват.

На Джако това му се стори смешно.

— Зелена барета прави люлеещи столове за филмови звезди.

— Като например кой? — попита Джуниър.

Грейси не му отговори, но предложи:

— Хайде да отидем в Таос, ще ви заведе до хижата му.

Джако изсумтя:

— Предпочитам да изчакам той да дойде при мен.

— Страх те е, а? Май е по-добре да ме пуснете още сега, преди да ви е хванал.

— Я млъквай, малка карачке!

Грейси не беше сигурна какво точно означава думата, но знаеше, че не е комплимент. Преди да успее да се защити, Джуниър се намеси:

— Не я наричай карачка! Тя не е уличница!

— Тя започна! — злобно изсъска Джако. — Кажи ѝ да млъкне! Нали искаше жена в живота си — ето какво получи! Една голяма уста, дето не ще да се затвори!

Грейси извади обяда си от пликчето и започна да си пее:

— Майки, не позволявайте дечицата ви да се превърнат в кретенчета...

— Видя ли? — възкликна Джако, сочейки я с един пържен картоф.

Грейси извади млякото от плика и видя на кутията снимката си под надпис ИЗЧЕЗНАЛО ДЕТЕ.

11:47 Ч.

Гумите за офроуд прилепваха към осеяната с кал и камъни просека и мощният двигател изтегляше ленд роувъра по стръмния склон; меките кожени седалки убиваха друсането, макар и значително по-малко, отколкото се очакваше, заради независимото електронно пневматично окачване. На офроуд никоя кола не може да се сравнява с джиповете рейндж роувър.

У дома Джон имаше червен спортен рейндж роувър 4×4, страхотна кола, макар никога да не бе му хрумвала мисълта да изкара едно бижу за 75 000 долара извън асфалтирания път. Затова на върха на хълма Джон въздъхна облекчено и когато удари спирачки пред малката хижа, отпусна смъртоносната си хватка върху кормилото, от която кокалчетата на ръцете му бяха побелели. Беше почти обяд на седмия ден от изчезването на Грейси.

Някакво куче се хвърли върху Бен още преди да успее да излезе от джипа. Бен се наведе и го потупа, а то започна да ближе лицето му.

— Как си, Бъди? — Ако кучетата могат да плачат, то Бъди плачеше. Бен се изправи и влезе в хижата. Тогава кучето се хвърли върху Джон и заточи лиги по дънките и маратонките му.

— Махни се от мен, пес такъв!

Джон не се разбираше особено добре с кучета; като малък известно време имаше свое куче, но то беше проклето и непрестанно го хапеше. Най-накрая Бъди го остави на мира — беше забелязал нещо като плъх и се втурна след него в храстите. Джон избърса с длан дънките си и отиде при Бен в хижата; тя беше по-малка от четириместния им гараж на Магнолия Лейн, но въпреки това създаваше приятно впечатление за спретната дървена къщичка.

От двете страни на стълбите към верандата имаше градинка; тънки клонки стърчаха от лехите в черната почва. Подът на верандата беше покрит с дъски. Покрай парапета бяха подредени кактуси в шарени саксии, камъни със странни форми и издялкани от боядисано дърво фигури на койоти и коне. Джон тръгна по верандата и обиколи хижата, разглеждайки кафявата местност, простираща се до далечните

планини, чиито бели върхове рязко контрастираха с тъмносиньото небе. Докъдето стигаше погледът му, не се забелязваше друго човешко същество или къща. Това не беше квартал с ограничен достъп, специално построен, за да не допуска натрапници. Не беше и място за социални контакти. Беше място, където човек отива, за да остави целия свят зад гърба си.

В западната част на верандата имаше два дървени люлеещи стола; единият беше по-малък и на облегалката му беше издялано името ГРЕЙСИ. Джон седна в стола и си представи как Грейси и Бен седят тук и си приказват и се зачуди какво ли му е разказвала за баща си. Въздъхна. Щеше му се да беше идвал тук, както тя толкова пъти го беше молила, да беше сядал в люлеещ стол с надпис ДЖОН на облегалката и да си беше приказвал с баща си. Но той беше толкова сърдит на миналото си — баща, който не беше наблизил, за да го защити от побойниците — и толкова съсредоточен в бъдещето си — акциите, които щяха да донесат на Джон Р. Брайс идеален живот — че така и не беше намерил достатъчно време, за да прости и забрави.

Надяваше се Грейси да е простила на баща си.

Зад хижата имаше зеленчукова градинка и по-малка постройка, до която се стигаше по настлана с камъни пътечка. Вратата изскърца, когато Джон влезе в работилницата на Бен. По пода и стените имаше недовършени мебели. Един люлеещ стол привлече вниманието на Джон. Той прокара ръце по елегантните дървени подлакътници и извития гръб. Седна в стола и облегна глава назад. Джон си беше представял, че изпод ръката на баща му излизат груби дърводелски изделия, а не произведения на изкуството. Както си беше представял, че един пияница живее като отрепка — в мръсотия и безпорядък. Но хижата, градините и тази работилница бяха безупречно поддържани, все едно Бен беше наел Силвия Миланевич да се грижи за дома му.

Джон Брайс не познаваше собствения си баща.

— Това е за една филмова звезда от Санта Фе — рече Бен от вратата. — Ще отида до града да купя някои неща — добави той. — Вътре има храна, ако си гладен. Ще натоварим джипа и тръгваме веднага след като се върна. — Той протегна ръка. — След като заряза моята бричка, ще трябва да ми заемеш роувъра.

Джон му подхвърли ключовете.

— Твой е.

12:19 Ч.

Когато ленд роувърът изчезна зад хълма, Джон влезе в хижата. Умираще от глад; сутринта беше изял само обичайната си закуска от натрошени бисквити „Орео“ с мляко и после бе пил черно кафе.

Отиде до кухненския кът в единия край на дневната и усети лек дъх на уиски. Пет празни бутилки стояха в мивката с обърнати надолу гърла. Даде си сметка, че е тръгнал да гони вятъра с един пияница, но вече не можеше да изтича вкъщи при Елизабет. Той изнесе бутилките и ги хвърли в кофата за боклук.

Когато се върна, потърси из шкафовете някаква нормална храна, но откри само диетични десертчета с мюсли, органична овесена каша, органични макаронени изделия, органично фъстъчено масло, витамини и хранителни добавки. *Пияница, който се грижи за здравето си?* Отвори хладилника: сок от грейпфрут, сок от портокал, кисело мляко, плодове, сирене, плик с мексикански боб. Нищо, което да става за ядене. Но, така или иначе, когато затвори вратата на хладилника и видя снимките на Грейси, прикрепени с магнит, веднага изгуби апетит.

Разходи се из стаята и откри купчина изрезки от вестници и списания за „БрайсУер.ком“ и гениалния ѝ основател. На масичката до един кожен фотьойл пред камината лежеше списание „Форчън“ с портрет на Джон на корицата, отворено на страницата със снимка на семейство Брайс, на която Грейси се усмихваше мило. Бен не беше преставал да се интересува от живота на сина си. Джон обаче никога не беше отговарял на телефонните му обаждания и не беше идвал да го види, убеден, че на тази възраст вече няма нужда от баща.

Грешеше.

Хижата имаше две спални, всяка с малка баня. Едната беше на Грейси: в гардероба висяха нейни дрехи, из стаята бяха пръснати нейни вещи, на леглото имаше индианска украса за глава с пера, а в ъгъла стоеше пъстър тотем. Върху таблата на леглото със спретнат почерк беше гравирано името ѝ.

Другата спалня беше спартанска, само с легло, дървен скрин с чекмеджета в единия ъгъл и нощно шкафче. Леглото беше с опънато одеяло, подпъхнато под матрака. Войнишко легло — точно като това, на което беше спал Джон до деня, в който тръгна за Масачузетския технологичен институт.

В малкия гардероб висяха дънки, джинси и памучни ризи, зимно палто и опакованата в найлонов плик парадна униформа на полковника от армията на Съединените щати. На пода имаше маратонки и ботуши. На рафта — няколко шапки, каскети и зелена барета, също увита в найлон.

На нощното шкафче имаше стар телефон с шайба, стенна нощна лампа, малка рамка със снимка на майка му и купчина писма от Грейси. Стар телефон, обикновена поща, никакъв компютър — баща му всячески се опитваше да живее в миналото. Джон взе най-горния плик. Грейси беше изрисувала засмени лица във всеки ъгъл и пред погледа му изплува щастливата ѝ усмивка. Възможно ли беше да е още жива?

Значи всички вкъщи я мислеха за мъртва.

Грейси се зачуди дали ще има прощална литургия за нея като за онова момченце от квартала, което беше умряло от някаква болест, с която се беше родило. Олтарът щеше да е украсен с прекрасни цветя, отец Ранди щеше да е облечен с официалните си одежди, хорът щеше да пее „Чудна благодат“. Майка ѝ щеше да изглежда невероятно красива с черна рокля, а баща ѝ... Той изобщо имаше ли черен костюм?

Представяйки си ги двамата на собственото си погребение, красавицата и компютърния гений, Грейси се зачуди как изобщо се бяха оженили... и дали се обичаха. Баща ѝ обичаше майка ѝ, това беше ясно. Беше като кутре, което непрекъснато ѝ ближе обувките. Но дали тя го обичаше? Грейси не беше сигурна. Веднъж беше попитала баба си, но тя ѝ отвърна: „Разбира се, че го обича, просто понякога възрастните имат разногласия, които ги разделят“. Тя попита какви разногласия имат те с Бен, но баба ѝ се разплака и Грейси никога повече не я попита.

Отново си представи погребението си. Всички щяха да се подредят в църквата — старите жени щяха да плачат, децата щяха да се закачат, а родителите им щяха да им се карат; литургията щеше да започне и отец Ранди и момичетата от хора щяха да тръгнат по пътеката между редовете към празния бял ковчег — да, тя искаше да има бял ковчег — който стоеше точно пред олтара с нейна снимка отгоре, на която тя е с футболния си екип, защото всички искат да я запомнят така.

Боже, погребението ѝ щеше да е страхотно. Всички от града щяха да присъстват, мама, татко, баба и Сам, Силвия и Хилда, съотборничките ѝ, треньорът Уоли, съучениците ѝ — вероятно щяха да обявят деня за неучебен — учителите ѝ и директорката; всички щяха да плачат и да се молят за малкото мъртво момиче. Изглеждаше толкова приказно, че почти ѝ се прииска да бъде там. Но Грейси нямаше да бъде там, както и Бен. Защото тя не беше мъртва и той идваше да я спаси.

Полковник Брайс, вие ме спасихте. Докато лежах в онази килия в „Сан Би“, мислех, че никога няма да видя жена си и децата отново, но вие върнахте мъжа на съпругата ми и бащата на децата ми. Дължа ви живота си. Бог да ви благослови.

Джон откри кутиите в дървения шкаф; в първата имаше десетки писма, но не от Грейси. Бяха от военни пилоти, които дължаха живота си на баща му.

Той не познаваше собствения си баща.

Върна писмата в първата кутия и отвори втората. Вдигна поставената в рамка диплома на Бен от Уест Пойнт, отличия от армията и кутия с прозрачен капак, съдържаща медали: осем пурпурни сърца, пет сребърни звезди, до които имаше празно място за шестата, четири бронзови звезди, две воински отличия; кръст за доблестна служба; орден за заслуги; и в отделна кутийка Почетния медал на Конгреса — кръгла златна плочка с орел над думата „храброст“ и златна звезда с римски центурион, гравирани в средата. Джон докосна медала със страхопочитание, което никога досега не беше изпитвал. Никога не беше възприемал Бен като герой. Героите на Джон Р. Брайс бяха Тим Патерсън, който беше измислил DOS, Рей Томлинсън, създал

електронната поща, и Тим Бърнърс-Лий, изобретил HTML, HTTP и URL, които движеха световната мрежа — блестящи умове, които бяха направили възможно пазаруването по интернет, а не мъже, които преди четирийсет години бяха водили война, от която никой не се интересуваше.

Какъв ли е бил Бен, когато е бил млад и силен? Какви са били мечтите му? За какъв живот бяха мечтали двамата с майка му? Били ли са щастливи? Кое го е накарало да се пропие?

Джон намери отговорите в следващата кутия. В нея имаше снимки: портрет на Бен при дипломирането му от Уест Пойнт — облечен е в униформата с висока яка, а отдолу е мотото на Академията: *Дълг, Чест, Родина*, снимка на Бен и Кейт, той в бяла униформа, а майка му в сватбена рокля, застанали пред църквата под арката от сабите на други облечени в бяло войници; снимки с кума и кумата, чиито образи поразиха Джон. Жената с къдравата коса и крехка фигура му се стори странно позната. На друга снимка същият мъж стоеше до същата жена, която лежеше в родилна стая и държеше бебе; Кейт и Бен надничаха изотзад. Всички се усмихваха, все едно акциите им току-що бяха излезли на борсата.

Джон разрови кутията и намери още снимки: Бен и другият мъж, току-що пристигнали във Виетнам, млади ентусиасти в изрядни униформи; една снимка на целия им отряд, на която двамата бяха с други войници, а в долния край на ръка бяха изписани думите *отряд за специални операции „Пепелянка“, 2 декември 1968 г.*; друга снимка на Бен, увиснал на въже под хеликоптер, който се носи над гъста джунгла; Бен проснат на земята с разкъсан панталон и един военен лекар, който бинтова окървавения му крак; Бен в болнично легло с някаква хубава медицинска сестра в бяла престилка от едната му страна, а от другата генерал закачва орден „Пурпурно сърце“ на възглавницата му; Бен в джунглата с дълга черна пушка с оптичен мерник, сложил крак върху мъртъв азиатски войник, облечен в черна куртка, а в долната част на снимката пише *1000 метра*. Друга снимка на Бен, усмивката му е изчезнала, заменена от суровост, каквато Джон никога не е виждал върху лицето на баща си, нацапано с камуфлажна боя; униформата му вече не е изрядна, а мръсна и протритата, с откъснати ръкави, разкриващи мускулестите му ръце и татуировката.

Не беше същият човек.

Джон си даде сметка, че не знае почти нищо за баща си. Бен Брайс бе герой, това му беше известно, но Бен никога не беше говорил за войната и Джон никога не го беше питал. Баща му беше неудачник. Пияница. И това беше всичко, което знаеше за Бен Брайс.

Джон започна да връща снимките в кутията, но погледът му се задържа върху тази на мъжа и жената с бебето в болницата. Същият мъж присъстваше в ранните снимки с Бен, но после не се виждаше никъде. Докато гледаше лицата на мъжа и жената, Джон изпита странно усещане, че ги познава смътно. Той нежно докосна лика на жената. Изгуби представа колко дълго съзерцава снимката, но изведнъж усети, че Бен се е надвесил над него.

— Кой са тези хора? — попита той.

Бен не отговори веднага. Прокара ръце по лицето си и през косата. После каза:

— Майка ти и баща ти.

13:43 Ч.

— Според татко животът е пълен със случайности — рече Грейси.

— Какво? — попита Джако, без да се обръща.

— Случайности. Разбираш ли, нещата се случват без определена причина. Той казва, че животът няма логика и не трябва да има. Мама казва, че животът е гаден, но тя има някакви проблеми.

— За какво говориш, по дяволите? — Думите и цигареният дим излизаха едновременно от устата му.

Тя въздъхна.

— Говоря за това, че вие двамата ме отвлякохте, без дори да знаете, че Бен ми е дядо, а много отдавна, по време на войната ти си направил нещо лошо, Бен те е издал и ти си загазил.

— Откъде знаеш, че сме направили нещо лошо?

— Защото знам, че Бен не е направил нищо лошо. А сега Бен идва да ме вземе и ще разбере, че ме е отвлякъл същият човек, когото той е издал. Тъй де, каква е вероятността това да се случи? Виж, баща ми е математически гений и би казал, че това, което обикновените хора наричат съвпадение или късмет, е случайност. Аз обаче не мисля така. Мисля, че всичко е писано.

— Съдба ли?

— План Божи. Моята баба, тя ходи на литургия почти всеки ден, винаги ми казва: „Бог има план за теб, Грейси Ан Брайс. Бог има план за всички“. Тя казва, че няма съвпадения или късмет и всичко, което се случва в живота ни, е трябвало да се случи, защото е част от Божия план. Ето защо това, че ме отвлякохте, и това, че Бен идва да ме спаси, не е съвпадение, а част от Божия план.

Джако издиша дим от двете си ноздри.

— Виж какво, миличка, не знам какъв е тоя Божи план, но моят план е да изкормя дядо ти.

— Роджър Долтън беше братът, който никога не съм имал — каза Бен. — Изкарахме Уест Пойнт заедно, после отидохме заедно във Виетнам. Инструкторите в Академията ни казваха, че Виетнам ще бъде велико приключение. Не беше.

Джон не откъсваше поглед от снимката. Баща му изглеждаше толкова мъжествен. Следователно и той имаше нещо мъжествено в гените си.

— Ти се роди една седмица преди да заминем. По време на полета ни до Сайгон Роджър ми каза: „Ако нещо се случи с мен, ти ще бъдеш баща на сина ми“. Убиха го две седмици по-късно.

— Как умря?

— Войнишка смърт.

Гласът на Бен прозвуча глухо. Джон искаше да научи повече, но реши, че моментът не е подходящ.

— Какво се случи с майка ми?

— Мери, тя беше умна като теб. Но когато Роджър умря, умът ѝ просто не можа да го понесе. Беше прекалено крехка да се приспособи в този свят.

— Като мен.

— Почина, когато ти беше на шест месеца. Ние те осиновихме.

— Джон Роджър Брайс — кимна Джон. — Къде са погребани?

— В Айова. Бяха родом оттам.

— Когато всичко това приключи, ще отида до Айова. Името му вписано ли е на Стената във Вашингтон?

— Предполагам. Така и не успях да отида.

— Първо ще отида до Айова и после до Стената. Може би ще дойдеш с мен.

— Може би.

Джон отново погледна снимката.

— Винаги съм си мислел, че Грейси е наследила очите и косата си от теб.

Щеше ли да търси дъщеря си във всяко русо синеоко момиче по улиците, магазините, ресторантите? Щеше ли да се чуди как се променя тя с всяка изминала година, като онези компютърно симулирани снимки на деца, изгубени преди пет, десет, петнайсет

години, които беше видяла в сайта за безследно изчезнали? Винаги ли щеше да се надява, че дъщеря ѝ е все още жива? Щеше ли да се превърне в една от онези тъжни майки на отвлечени деца, които беше виждала по телевизията, да съхрани стаята на Грейси точно каквато е сега, надявайки се, че някой ден тя ще се върне?

Чу звънеца.

Тя седеше по халат в стаята на Грейси и се опитваше да си представи живота без дъщеря си.

Звънецът отново иззвъня.

Сърцето ѝ подскочи и изведнъж заби ускорено. Изправи се. Знаеше кой е.

Това е тя! Грейси! Върнала се е!

Елизабет изскочи от спалнята и затича по коридора и надолу по стълбите, през фойето и до входната врата. Отвори я широко, готова да прегърне дъщеря си, да я притиска и да плаче с нея, и никога да не я пусне.

Но ти не си Грейси.

На верандата стоеше млада жена в черна рокля; измъченото ѝ лице изглеждаше смътно познато. Жената на Гари Дженингс.

Елизабет се подпря на касата на вратата. Беше толкова сигурна, че е Грейси. Сега за първи път след отвлечането тя си помисли, че може би полудява, носи се по бавно течаща река право към водовъртежите, където ще се удари в скалите, а след това ще бъде изхвърлена през ръба на стръмен водопад, всмукана дълбоко в тъмнината, без да може да изплува. Примамлива мисъл.

— Мисис Брайс, толкова съжалявам за Грейси. Но съпругът ми не я е отвлякъл. Гари никога не би направил такова нещо.

И тя се обърна да си върви, но гласът на Елизабет я спря.

— Вашето бебе...

Жената се обърна.

— Докторите казват, че ще се оправи.

Тя се запъти към чакащата я кола, качи се и замина. Улицата беше празна и притихнала; розови панделки, завързани за пощенските кутии, пърхаха на вятъра, няколко пръснати листовки с образа на Грейси се гонеха по земята като деца, които си играят. Телевизионните бусове, полицейските коли, камерите, репортерите и зяпачите се бяха върнали към обичайния си живот, все едно светът не беше

безвъзвратно променен преди седем дни; бащите и майките с професия се бяха отправили към офисите си; домакините се бяха завърнали към часовете по фитнес и магазините; децата бяха в училищата, журналистите — при новите сензации, а снимачните екипи — в Ню Йорк. Циркът си беше отишъл.

Елизабет се обърна и затвори вратата на живота си.

14:38 Ч.

Джон гледаше как Бен вдига капака на отвора, изрязан в пода на работилницата, коленичи и осветява с фенера тъмното скривалище.

— Мразя плъхове — каза той.

След като се увери, че е чисто, той скочи в дупката. Подаде на Джон три дълги метални кутии и се покатери обратно горе.

Отключи едната и вдигна капака. Вътре, между преградите, имаше черна пушка, кутии с муниции, черна тръба — заглушител, досети се Джон — кожен ремък, два пълнителя и месингова гривна.

Бен сложи гривната на лявата си китка, след това извади пушката и постави заглушителя. Пъхна пълнителя в отвора от долната страна на пушката и закопча ремъка в двата края. Изправи се и излезе.

Джон го последва.

Бен коленичи на поляната, вдигна пушката на рамо, стисна приклада с лявата си ръка, изпъна десния си лакът встрани и се прицели с дясното око. Звукът от изстрела беше приглушен. Бен изсумтя, прицели се и отново стреля.

— По какво стреляш?

— По ония кактуси, на петстотин метра.

Джон наклони очилата си под ъгъл и се взря в далечината, но не видя нищо.

— Аз дори не ги виждам.

— В една от кутиите има бинокъл.

Джон се върна в работилницата и повдигна металните капази. В едната кутия имаше нож с думата „пепелянка“, изписана върху проблясващото острие, две верижки с плочки, една с името Бен Брайс, а другата с Роджър Долтън; малка картечница с ремък и бинокъл. Джон взе верижката с плочката на баща си и я окачи на врата си. След това грабна бинокъла и изтича навън.

— Право напред, при скалите — каза Бен.

Джон погледна през бинокъла, нагласи фокуса и забележа скупчените скали.

— Виждам скалите.

— Зад тях има един кактус.

— С жълто цветче ли?

— Да.

Застанал зад Бен, Джон изчисли теоретичната вероятност това цветче да бъде улучено от петстотин метра разстояние — трябва да беше едно на милион, въпреки че нямаше вятър, но като имаше предвид, че Бен е на шейсет години и — *мисълта се шмугна в съзнанието на Джон...* — на всичко отгоре пияница, вероятността надали беше по-голяма. Пушката произведе изстрел и жълтото цвете отхвъркна цяло и невредимо.

— Господи, Бен, това е изумително! Сигурно си бил страхотен стрелец!

Бен отиде до една голяма скала и седна на нея. Известно време остана загледан в калта. Най-накрая заговори:

— Офицерите от Северновиетнамската армия не носеха пагони. Не можехме да различим редник от генерал, така че стояхме пред лагера им, на около хиляда метра от тях, и ги наблюдаваме през бинокъла, докато не разпознаехме офицера с най-висок ранг, понякога само по това, че имаше повече цигари в джоба. Изчаквахме да седне, да започне да се храни и го вземахме на мушка. И тогава влизахме в ролята на Господ Бог. Отсъждахме този човек никога да не види жена си и децата си, дори да не доживее следващия ден и само защото се беше родил в Ханой, а не в Хюстън, му забивахме куршум в главата. Наблюдавахме последните му мигове, последната му усмивка, последното дръпване от цигарата... и натискахме спусъка. И животът му приключваше.

Той погледна Джон.

— Не съм убивал в името на Бог или родина, или заради онези медали, нито за да победя комунизма. Е, отначало може би, но накрая, когато разбрах, че войната е загубена, убивах, за да може по-малко американски момчета да се връщат у дома в чувал. Като баща ти. Затова останах там, Джон. Затова не бях до теб.

Джон погледна към Ню Мексико и почувства, че очите му се насълзяват.

— А аз трябваше да съм до Грейси. Трябваше да затворя телефона и да отида до павилиона с нея. Трябваше да я защита. — Той бавно поклати глава. — Бен, аз просто им я дадох.

— Не, синко, не си им я дал. Те са я отвлекли. — Бен се изправи и отново заприлича на полковника от снимките. — И ние ще си я върнем.

* * *

След като завършат гимназия, момчетата от Хенриета, щата Оклахома, отиват в колеж със стипендии за спортисти, стават фермери като бащите си или отиват в армията. Джак Одел Смит беше едър и силен и играеше футбол в гимназията в Хенриета, но го изгонваха от повечето игри заради неспортсменско поведение. А плугът не му се нравеше. Така че едва месец след като завърши последен в класа си, Джак О. Смит се записа в армията на Съединените щати.

Джак не беше роден за водач, но беше предан войник и си държеше устата затворена, качества, които се ценяха в армията. Хладнокръвието, заедно с физическата му сила и способността му да убива без угризения, му спечелиха място в тренировъчния лагер на специалните сили във Форт Браг. Там той се запозна с майор Чарлс Удроу Уокър.

Джак Одел Смит беше открил своето място в живота.

Майор Чарлс Удроу Уокър винаги беше смятал, че неговото място е в Белия дом.

— Джако — беше му казал веднъж майорът, — американският народ е като стадо овце. В мирно време те просто искат да си пасат, да дебелеят и да са щастливи. Но когато вълците дойдат в пасището, те искат да се чувстват в безопасност. „Прави любов, а не война“ звучи много добре, когато войната е на хиляди километри. Но когато войната дойде в Америка, а тя ще дойде, американците ще се обърнат към един военен герой, който да ги кара да се чувстват в безопасност. Ще се обърнат към мен.

Тогава обаче съдът го призна за виновен. А военнопръстъпниците не ставаха президенти.

Джак Одел Смит не можеше да се нарече мислещ човек. Винаги оставяше мисленето на майора. Но сега, шофирайки към планинската им база с внучката на Бен Брайс на задната седалка, той осъзна, че размишлява как едно събитие може да промени хода на историята:

Какво би станало, ако лейтенант Бен Брайс беше спазил войнишкия кодекс?

Отряд „Пепелянка“ щеше да продължи да изпълнява тайни операции в Лаос, Камбоджа и Северен Виетнам. Войната щеше да бъде спечелена от професионални войници. Войниците щяха да се завърнат у дома като герои. Никой нямаше да знае за Куанг Три, защото сред жертвите нямаше оцелели. И майор Чарлс Удроу Уокър щеше да бъде в Белия дом, защото на 11 септември войната беше дошла в Америка.

Сега лейтенант Бен Брайс се връщаше при отряд „Пепелянка“.

Грейси беше виждала татуировката на Бен много пъти и той дори ѝ беше разрешавал да я пипне, но никога не ѝ беше казал защо си я е направил и какво означават странните думи. Беше ѝ казал само, че са на виетнамски. Гледайки същите думи върху татуировката на Джако, тя усети, че има шанс.

— Какво означават тези виетнамски думи на татуировката ти?

Джак издиша облак дим.

— „Убиваме за мир“.

Грейси често беше разпитвала Бен за войната — искаше да разбере защо се е пропил, но той отказваше да говори за това.

— Миличка — казваше той, — ще разбереш лошите неща в живота достатъчно скоро. Няма нужда да приближавам този ден.

Тя въздъхна. Този ден беше настъпил.

— Бен убивал ли е хора в онази война?

— Убиваше и още как. Беше снайперист. — Джако дръпна от цигарата, издиша дим и заяви: — Дядо ти беше предател, но едно не мога да отрека: беше страхотен стрелец. Можеше да уцели между очите ония жълтури от хиляда метра разстояние.

Грейси се смълча. Сега знаеше нещо, което ѝ се щеше да не беше научавала, както когато набързо прелистваше някоя книга и разбираше какъв е краят. Знаеше какво се мъчи да направи Бен и това я натъжаваше. Беше си помислила, че пие уиски, за да забрави онази война; сега знаеше, че пие, за да забрави, че е убивал в онази война.

— Много жалко — продължи Джако. — Предаде отряда си и сега ще ми се наложи да го убия.

Гласът на Грейси прозвуча странно дори за самата нея:
— Не, няма да убиеш Бен. Той ще те убие. И Джуниър също.
Двамата мъже замлъкнаха за дълго.

16:42 Ч.

— Още учех във военната школа, когато случаят в Куанг Три се размърдя.

Специален агент Джан Йоргенсон току-що беше докладвала на началника си за последните си разкрития по отвличането на Грейси Ан Брайс. Агент Девро все още беше в Де Мойн. Момчето, което бяха отвлекли там, беше открито мъртво. Издирваха избягалия похитител, педофил с три условни присъди.

— Разследвам майор Уокър — каза Йоргенсон.

— Защо?

— Защото полковник Брайс е служил под негово командване в отряд „Пепелянка“. Защото има татуировка с пепелянка и мъжът в парка е имал такава татуировка. Защото онези войници са участвали в клане. Защото Бен е свидетелствал срещу тях и Уокър се е заканил да го убие. И защото вие казахте, че не бихте приключили случая.

— Да, Джан, но да не мислиш, че Уокър е чакал почти четирийсет години, за да си отмъсти на полковник Брайс? И случайно намира внучката му, която живее в добре охраняван комплекс в Поуст Оук, щата Тексас, отвлича я, наakisва Дженингс и я завежда бог знае къде.

Сега, когато чу теорията си, тя наистина й прозвуча доста нелепо.

— Дори Уокър да е искал да си отмъсти на полковник Брайс, как го е свързал с Грейси и как я е открил? И ако искаше отмъщение, нямаше ли просто да убие полковник Брайс? Защо ще отвлича внучката му?

— Предполагам, че сте прав, Юджийн, но „Пепелянка“ е изключително голямо съвпадение.

22:33 Ч.

Джон не беше поканил Бен на церемонията за дипломирането си в Масачузетския технологичен институт заради тази проклета татуировка с пепелянка. Притесняваше се, че някой важен за бъдещата му кариера човек може да я види и да разбере, че баща му е бил в армията и се е бил във Виетнам. По онова време сред преподавателите в елитните югоизточни университети се ширеше мнението, че във Виетнам са се били само тъпи южняци, момчета от малцинствата и неудачници. Беше се притеснявал, че след като баща му е неудачник, някой може да си помисли, че и Джон Брайс е такъв. Никога не говореше за Бен, дори пред Елизабет. Не ѝ беше казвал за тази проклета татуировка. Тя обаче знаеше, че Бен Брайс е неудачник, както и съпругът ѝ.

Сега Джон Р. Брайс, вече милиардер, шофираше чисто новия си ленд роувър, купен за 53 000 долара и натъпкан с оръжие като бронетранспортър; червените скали в индианския резерват Навахо в Ню Мексико се издигаха на лунната светлина и поглеждайки към Бен, който спеше на съседната седалка, Джон осъзна, че онези преподаватели са били много заблудени. Както и самият той. Както и съпругата му.

Бен Брайс не беше неудачник.

Джуниър спря вана пред хижата си в една планина в Айдахо на име Ред Ридж. Би дал всичко, за да можеше сега майорът да се появи на прага и да види Пати.

— Остава при мен — каза той.

Джако изсумтя и изчезна в тъмнината към своята хижа. Джуниър отвори задната врата на колата. Пъхна ръце под тялото на Пати и я вдигна.

— Мога да ходя — каза Пати с дрезгав глас, търкайки очи.

Джуниър я наклони внимателно и краката ѝ докоснаха земята. Продължи леко да я придържа, за да се увери, че е стъпила здраво.

— Будна ли си?

— Мисля, че да — отвърна тя. След това го фрасна в носа и хукна в тъмнината. Мамка му, беше доста бърза за момиче. И удряше здраво.

Джуниър не тръгна да я гони, защото се беше затичала право към хижата на Джако. И както очакваше, скоро чу вик. След малко Пати се появи отново, носена от Джако като чувал с картофи.

— Пати — въздъхна Джуниър, — щеше да се вкочаниш още преди да е съмнало. Ако ще бягаш пак, трябва да ти дам един урок, който няма да ти хареса. Не ми се ще, но ще го направя за твое добро. Това е твоят дом сега, Пати, приеми го. Винаги ще бъдем заедно.

— Мечтай си!

Кейт се размърда в леглото. Усети някой да шумоли до нея.

— Бабче, пак ме полазиха тръпки — прошепна Сам.

— Кошмар ли сънува?

— Аха. За Грейси.

— Барни с теб ли е?

— Да.

Той пъкна лилавото динозавърче помежду им и се сгуши до него.

След малко тънкото му гласче отекна в тишината.

— Бабче, нали някой мъж няма да ме вземе и мен?

Тя се подпря на лакът и погали гладкото му личице.

— Не, Сам. Това няма да се случи. Обещавам ти.

— Добре.

Той затвори очи.

ДЕН ОСМИ

7:10 Ч.

Грейси отвори очи.

Лежеше в топло легло с придърпано до брадичката одеяло, не онова грубото от джипа, а меко дебело одеяло, което изглеждаше съвсем ново. Чаршафите бяха памучни и миришеха на чисто и свежо. Възглавницата под главата ѝ беше твърда. Таванът над нея беше нисък, на него нямаше вентилатор със закачени дрънкулки, не беше боядисан в небесносиньо с изрисувани в бяло облаци, както спалнята ѝ вкъщи. Стените и таванът бяха облицовани с дъски, а пролуките бяха запълнени с бял хоросан като между гредите в хижата на Бен.

Над леглото имаше малък прозорец, през който се процеждаше слънчев лъч. В единия ъгъл грееше синият пламък на газова печка. Нямаше гардероб, само закачалка с някакви зимни дрехи. В края на леглото имаше метална масичка с керосинова лампа върху нея, като онази, която татко ѝ беше купил миналото лято за първия къмпинг на семейство Брайс. Но майка ѝ трябваше да се подготвя за някакъв процес, а баща ѝ за акциите, тъй че лампата, палатката и другите неща за къмпинга останаха струпани в единия ъгъл на гаража. На масичката стоеше кукла Барби, все още в кутията.

Това наистина започваше да я дразни.

Стаята имаше две врати; едната водеше към банята. Видя тоалетната, но тя не беше като мраморната тоалетна чиния с биде в същия цвят, както в нейната баня у дома. Тази беше ниско на земята и под нея имаше дупка, като тоалетна в къмпинг.

Другата врата беше заключена.

Дрешникът ѝ вкъщи беше по-голям от тази стая. Но пък беше уютна като стаята ѝ в хижата, където ѝ се искаше да бъде сега — на сигурно място при Бен — и да очаква с нетърпение деня, часовете в работилницата, разходките из хълмовете и вечерята в града. Искаше да е в безопасност при Бен. Идеше ѝ да се разплаче, но не позволи на сълзите да рукнат.

Отметна одеялото и едва не се развика: *Защо розово!?* Какво толкова му харесва розовото на тоя? Тя смътно си спомняше, че си е

облякла пижамата, но не и че си е обула тези дебели вълнени чорапи. Наведе се, изтри запотения прозорец и опря лицето си в стъклото. Сняг покриваше земята наоколо и от клоните на високите дървета стърчаха висулки, но тези дървета изобщо не приличаха на дърветата вкъщи. Бяха като коледни елхи. Тя забеляза някакво движение в далечината... и ето че една сърничка притича по снега. Бамби! О, боже, толкова беше сладка, може би щеше да ѝ позволи да я нахрани...

Изведнъж Бамби потрепери и крачетата ѝ се подкосиха. *Мили боже!* Грейси чу ехото на силен гръм. Бамби продължи да лежи. След това снегът наоколо почервеня; аленото петно се оттече в тънко ручейче, което се процеди надолу по хълма. Тя проследи кървавата рекичка и видя как един обут в ботуш крак стъпи в нея, като Сам, когато скачаше в локвите. Двама мъже с дълги пушки застанаха до Бамби; единият дебел едър мъж повдигна главата на сърничката и след това я пусна.

Грейси се сгуши в леглото и зарови глава в одеялото. *Трябва да избягам, преди да убият и мен!*

— Пати? — На вратата се почука. — Будна ли си?

Джуниър.

Тя подаде глава изпод одеялото.

— Не, но Грейси е будна.

— Нося ти топла вода за банята. Облечена ли си?

— Да, в розова пижама.

Джуниър влезе с две кофи, от които се вдигаше пара, облечен в друга карирана риза.

— Ти да не би да си уцелил някаква разпродажба на излезли от мода карирани ризи? — попита тя.

— Какво?

— Няма значение.

— Тук нямаме топла вода и електричество — каза той и влезе в банята, — но мога да ти приготвям топла баня всяка седмица.

— Всяка седмица? Та аз се къпя всеки ден.

Джуниър се появи на вратата с широка усмивка.

— Точно като майка ми. Носех ѝ топла вода всяка сутрин. Тази вана е нейна. И всички женски неща тук. — Той замълча за момент, сякаш си спомняше приятни случки. После тръсна глава. — Сега е

твоя. Закуската ще те чака, когато се приготвиш. Имам и голяма изненада за теб.

— По-голяма от това, че ме отвлякохте?

— Виж, Пати, забрави това. Станалото — станало. — Той обиколи с ръка стаята. — Харесва ли ти? Обзаведохме я точно преди да дойдем да те вземем. Всичко е ново — чаршафите, одеялата. Хей, видя ли Барби? Специално я поръчах.

— Не си играя с кукли.

Джуниър посочи закачалката.

— Купил съм ти зимни дрехи.

— Откъде знаеш кой номер нося?

— Знам всичко за теб, Пати.

— Освен името ми. Казвам се Грейси Ан Брайс.

Той я погледна сурово за първи път.

— Не, името ти е Пати... Пати Уокър. Като майка ми. — И изведнъж отново се усмихна. — Направи списък на всичко, което искаш. Ще ти го купя следващата седмица, когато отида в града.

— Аз също имам изненада за теб — дойде ми. Трябват ми тампони.

Джуниър се изчерви като баща ѝ, когато беше влетяла в банята и го видя гол.

— Ъъъ, добре, аз... ще ти взема. Колко... колко ти трябват — един, два?

— Ехооо! Цяла кутийка. Трябват ми днес, и то скоро, иначе ще изпоцапам всичко с кръв!

— О, мамка му! Добре, ще, ъъъ, ще сляза до града още днес. Ти ми го напиши, за да знам какво да търся.

Той излезе от стаята, клатейки глава и мърморейки.

— Боже, как не се сетих.

Господи, колко беше тъп. Разбира се, тя още нямаше мензис. Бяха учили за това и за тампоните и всички тези неща в училище, но според мисис Бойд първият ѝ мензис щеше да дойде след около две години. Но откъде можеше той пън да знае това? След като нямаха ток, надали гледаше „Дискавъри“. А тя много искаше той да се появи в града днес.

Защото Бен може би беше в града днес.

7:13 Ч.

Черният ленд роувър летеше със сто и двацет километра в час по магистрала I-15.

Ръцете на Бен трепереха. Той стисна кожения волан и впрегна вътрешната сила, която го беше спасила по време на бичуването в „Сан Би“. Не можеше да предаде Грейси.

Беше петък сутринта. Смениха се в четири часа и Джон тутакси заспа. Това беше преди три часа, достатъчно време, за да преживее наново живота, който го беше отвел от Западен Тексас до Уест Пойнт, от „Дълг, чест, родина“ до Куанг Три и Китайската кукла. След около час щяха да стигнат в Айдахо Фолс, за да разговарят с Клейтън Лий Тъкър — последния човек, видял Грейси жива.

Телефонът на Джон прекъсна мислите му. След третото позвъняване синът му се събуди и извади телефона от джоба си.

— Да... Кой е?... Лу?... Боже, колко е часът? А, да, в Ню Йорк вече е ден... Какво?... В Юта, предполагам...

— В Айдахо — намеси се Бен.

— В Айдахо — повтори Джон, докато се изправяше. — Не знам, Лу, колкото време отнеме... Какво?... Цените са се вдигнали с колко? Нещо прекъсваш... Какво?... Три милиарда?... Лу, не те чувам... Лу?... Лу?... — Джон се намръщи и прекъсна връзката. — Тъпият телефон се прецака.

Той пхна телефона обратно в джоба си и сложи очилата си. Прескочи на предната седалка, наведе се и зарови в чантата със закуски, купени на последната бензиностанция.

— Лу, моят брокер. Акциите се продавали по деветдесет долара едната. Вече имам три милиарда. — Той вдигна глава с бисквита „Орео“ в устата. — Тогава защо не се чувствам като истински мъж?

Ваната имаше крачета като онази в хижата на Бен. Грейси стъпи вътре, седна и се плъзна надолу, докато водата стигна до брадичката ѝ. Не можеше да си спомни кога за последно се е къпала. Затвори очи и

се потопи. Когато изплува, тя заглади косата си с пръсти. Трябваше ѝ шампоан.

До ваната имаше дървена масичка с чисти кърпи и хавлии и сребърна кофичка като кофичките за пясък на Сам, но тази беше пълна със сапунчета и шампоани с етикети „Бест Уестърн Ин“ и „Мотел 6“. Грейси затвори очи и се опита да си спомни, но в съзнанието ѝ изплуваха само неясни сцени от непознати стаи.

Тя изпразни едно шишенце шампоан в дланта си. Ароматът му ѝ напомни на банята на майка ѝ; там бяха провели единствения разговор между майка и дъщеря, докато майка ѝ лежеше в голямото джакузи една вечер след оправдателната присъда на неин клиент. Майка ѝ беше изсипала цяло шише релаксиращи перлички във ваната и банята се изпълни с миризмата на евкалипт. Грейси седеше на пода, а майка ѝ беше облегла глава на възглавничката за вана, беше затворила очи и предложи майчинския си съвет на Грейси: „Грейс, мъжете са като кучета. Надушват страха на жените. Никога не им позволявай да надушат страха ти. Никога не им позволявай да те видят да плачеш. Дръж се твърдо, дори когато се чувстваш слаба. Псувай. Не се ядосвай, отмъщавай. Ако някое момче не приема отказ, изритай го в топките“. Но майка ѝ не ѝ беше дала съвет какво да прави, ако някакви откачени планинци я отвлекат и я закарат в хижа в Айдахо.

* * *

Грейси остана във ваната, докато водата изстина. После излезе и се избърса с една от хавлиите. Върху етажерката бяха подредени сребърен гребен, четка и сребърна шнола, четка и паста за зъби и шишенце с бебешка пудра.

Никога досега бебешката пудра не ѝ се беше струвала толкова приятна.

Тя отвори вратата на банята и усети хладен полъх. Обгърна тялото си с ръце, изтича до закачалката и бързо се облече. Странно. Всички дрехи бяха с нейния размер: бельо с дълги ръкави, дебели кадифени панталони, карирани памучни ризи, вълнени чорапи и туристически ботуши. Сигурно изглеждаше глупаво. Ботушите обаче бяха хубави.

Завърза връзките и се изправи. *Планинарка*. Отиде до вратата, хвана дръжката и бавно я завъртя. Вратата се отвори. Открехна я и усети аромата на храна. Прииска ѝ се да си е вкъщи, а Силвия да готви в кухнята. Когато обаче излезе от спалнята и се озова в дълга стая, осъзна, че не е у дома.

Из стаята бяха пръснати столове и маси; карти и таблици висяха по стените, големи метални кутии с печат „Американска армия“ отстрани бяха скупчени до едната стена, а по средата на стаята се мъдреше изгърбушен стар диван. Вратата в другия край се отвори и оттам влезе Джуниър.

— Я колко си хубава.

— Какво има в тези кутии?

— Военен инвентар. Защо си се подстригала толкова късо? Наистина приличаш на момче.

— Заради футболния сезон. Какво значи това?

Джуниър отиде до кухненските шкафове.

— Кое?

— Какво значи инвентар.

— Ами гранати, експлозиви, амуниции, детонатори, напалм, такива неща. Закуската е готова.

Джуниър беше наредил върху сгъваема масичка две картонени чинии, два пластмасови ножа, вилици и чаши и две салфетки. Готвеше на малък газов котлон. От една черна тенджерка изсипа в чинията ѝ малко бъркани яйца и парче месо.

— Мама ме научи да готвя — похвали се той.

Тя седна и опита яйцата. Готвеше доста добре за мъж. Джуниър също седна на масата. Устата ѝ вече беше пълна, когато Джуниър сведе глава и събра ръце.

— Мили Боже, благодаря ти за тази храна. И благодаря ти, че доведе Пати тук. — Той вдигна глава. — А сега да ядем.

— Бог не ме е довел тук — отбеляза Грейси.

— Разбира се, че Бог те доведе.

— Бог не отвлича деца.

— Да де, не ги отвлича, той просто ни показва пътя. Бог иска да бъдем заедно.

Джуниър се усмихна и сложи ръка върху нейната; тя почувства нещо, което не искаше да изпитва. Рязко отдръпна ръката си.

— Мислиш ли?

— Да, така мисля.

Грейси разряза месото и сложи едно парченце в устата си.

— Значи ти си ме преследвал миналата седмица?

— Да.

— И ми се обаждаше по телефона, нали?

— Да.

— И затваряше?

— Да.

— Значи само си изчаквал подходящата възможност да ме грабнеш?

— Да.

— А защо точно след мача?

— Защото майка ти не беше там. — Той посочи месото с вилица.

— Добре е станало, нали?

— Наденица ли е?

— Сърнешко.

Грейси изплю топката месо.

8:09 Ч.

Клейтън Лий Тъкър изплю струйка кафяв сок в един месингов плювалник. Бузата му беше подута от тютюн за дъвчене, а лицето — набръчкано като използвано алуминиево фолио. Кожата му беше потъмняла от маслото; черните очила стояха на една страна върху едрият му нос; ръцете му бяха изкривени от артрит. Бен знаеше как изглежда един пияница сутрин. Тъкър не приличаше на пияница. Нито пък изглеждаше като човек, свикнал да вижда НЛО в небето над Айдахо. В момента той разглеждаше снимките на Грейси.

Порутената бензиностанция и сервизът на Тъкър, точно до междущатска магистрала 15 в Айдахо Фолс, миришеха на бензин и грес, останка от времето, когато човек можеше да поправи колата си на бензиностанцията и не му взимаха четири долара за помпане на гумите. Отпред беше паркиран камион на телефонна компания.

Тъкър вдигна поглед от снимките.

— Няма никакво съмнение — каза той. — Това е момичето.

Джон се отпусна в един стол.

— Ами мъжете? — попита Бен.

— По тия снимки не мога да твърдя със сигурност — отвърна Тъкър. — Но татуировката е същата. Сигурен съм.

Бен свали якето и нави левия си ръкав.

— Такава ли?

Тъкър се изплю и наклони глава, за да разгледа татуировката през очилата си.

— Как така и ти имаш същата?

— Мистър Тъкър, защо не сте казали това на ФБР?

— Не са ми се обаждали.

— Имам предвид на агента на ФБР, който е дошъл тук в сряда сутринта и ви е показал снимките.

— Никакви агенти не са идвали тук. За пръв път виждам снимките.

— Агент на ФБР не ви е разпитвал за тези мъже и момичето? И вие не сте му говорили за НЛО? И не сте му казвали, че пиете?

Тъкър беше очевидно изненадан. Отново се изплю.

— Единствено с вас съм говорил за момичето, когато ми се обадохте. Та оттогава телефонът ми не работи. — Той вдигна слушалката и я подаде на Бен. Нямаше сигнал. Той посочи навън. — Сега поправят повредата, кабелът е бил срязан. Деца.

— Мъжете казаха ли накъде са тръгнали?

— На север. Ванът им гореше масло като рафинерия, питаха ме дали може да изкара още осемстотин километра. Няма начин, казах им. Жив късмет, че бяха стигнали дотук. Ако маслото влезе в горивната камера, спукана им е работата. Пратих ги в мотела. — Той посочи надолу по пътя. — Отидоха с колата дотам, а после едрият я върна. — Станах около шест — трябва да е било понеделник — и започнах да разглобявам двигателя. Приключих късно през нощта. Едрият тип взе колата на следващата сутрин — значи е било вторник. Плати в брой.

— И ванът е с номер от Айдахо?

— Да.

— Значи на осемстотин километра на север оттук, но все още в Айдахо?

— Трябва да са точно на границата, горе в тясната ивица.

— Където растат елхи?

— Да.

— И вали сняг?

— Точно така.

Бен разгъна картата на Айдахо върху тезгяха.

— Знаете ли — каза Тъкър, — гледал съм по телевизията за разни полувоенни формирования, за Ку-клукс-клан и нацисти, дето си правят лагери в планините на север.

Той се наведе и посочи Айдахо Фолс и след това прокара пръст на север, по магистрала I-15, след това по 90 чак до Кьор д'Ален; пръстът му остави мазна следа върху хартията. След това зави на север по щатската магистрала 95 чак до...

— Бонърс Фери — каза той и почука по картата.

8:34 Ч.

— Тя е жива, Бен!

В съзнанието на Джон препускаха образи на дъщеря му като във филм, пуснат на бързи обороти; сърцето му щеше да изхвъркне от вълнение.

— Трябва да се обадя на Елизабет!

И той извади мобилния си телефон.

— Синко, остава само да ни спре някой полицай и да види какво имаме в багажника.

— Моля? — Джон погледна километража. — Мамка му!

Беше подкарал роувъра със сто и четирийсет километра в час. Веднага вдигна крак от педала на газта. Когато роувърът и собственият му пулс се успокоиха до седемдесет и пет, Джон погледна към Бен.

— Ти беше прав.

Бен само кимна и протегна ръка.

— Дай.

Джон му подаде телефона си.

— Домашният телефон е записан на бутона за бързо набиране. Натисни...

Бен свали прозореца и изхвърли телефона. В огледалото за обратно виждане Джон видя как телефонът му заподскача по магистралата и се разби на парчета.

— Мамка му, Бен! Защо го направи?

— Защото отсега нататък не се обаждаме вкъщи, не се обаждаме на ФБР, не се обаждаме на никого.

— Но защо? Трябва да им кажем, че е жива!

— Те вече знаят.

— Откъде? Нали току-що говорихме с Тъкър.

— Джон, не ми беше нужен Тъкър да ми каже, че е жива. Знаех го. Но той ми каза нещо, което не знаех. ФБР излъгаха, че са идвали при Тъкър.

— Което означава?

— Те знаят, че тя е там.

— Но защо им е на ФБР да крият, че Грейси е жива и е в Айдахо?

— Защото не искат да ходим там и да им се пречкаме. Затова са прекъснали телефона на Тъкър. Преследват мъжете, които са отвлекли Грейси, но по друга причина. И са готови да я пожертват, за да ги хванат.

— *Да я пожертват?* Искаш да кажеш... Господи... Какво толкова могат да правят ония, че ФБР да са готови да пожертват Грейси, за да ги хванат?

На близо шестстотин километра в северна посока Джуниър каза:

— Чакай да изчистя тая бъркотия и ще ти покажа голямата изненада. След това ще те разведа из моята планина, преди да отида в града да ти взема онези, въъ, женските работи. — Той се усмихна широко. — Искам да кажа — *нашата* планина.

Грейси се усмихна леко и закричи из стаята.

Странно. Беше я отвлякъл, но се държеше с нея много приятелски. Удобна спалня, топла вана, нови дрехи, вкусна закуска — е, освен онова с Бамби.

Тя посочи вратата, откъдето преди малко излезе Джуниър.

— Какво има там?

Той се усмихна.

— Голямата ти изненада.

Ооо, помисли си Грейси. Младоженската спалня. Тя продължи да разглежда. На късата стена до кухнята имаше снимки на жена, всъщност момиче, с по-възрастен мъж, който приличаше на Джуниър, и малко момче, което всъщност беше самият Джуниър.

— Майка ми — каза Джуниър.

— Била е красива.

— Да. Умря внезапно, когато бях малък. Погребана е отзад.

— Погребал си майка си в задния двор?

— Не... майорът го направи.

Тя зави и тръгна покрай дългата стена, на която бяха закачени още снимки. Имаше една на мъж, който приличаше на Джуниър, с медали върху униформата и зелена барета на главата, като Бен на снимката върху бюрото ѝ. Върху плочката с името му пишеше УОКЪР. Имаше и снимки на войници наред джунгла и в някакъв град с

красиви жени, които приличаха на мисис Уанг, учителката ѝ по математика; те се усмихваха, но очите им бяха тъжни.

А и Джуниър беше много внимателен за момче. Дори беше почукал на вратата, преди да влезе при нея. Това не ѝ се беше случвало вкъщи. Майка ѝ направо влиташе когато си поиска.

На стената имаше също големи ножове, красива сабя и кожена връв, на която висяха нещо като сбръчкани... *уши? Отвратително!* Тя отмести поглед от ушите и погледна картата на Америка до тях. Различни места бяха оградени в черно и под тях имаше имена и дати: Кели, Евстайн, Голдбърг, Гарсия, Йънг, Елис, Маккой.

Джуниър се кълнеше, че не я е докосвал, нито поглеждал, и беше казал, че ще убие всеки, който се опита. Което беше странно за един похитител. Ами щом не я е отвлякъл за това и не е за пари, тогава за какво?

До картата на Америка имаше снимка от въздуха като онази на техния квартал, която баща ѝ беше показал. Надписът гласеше „Планински парк «Катоктин»“ и на снимката беше отбелязано всичко: входът, голяма хижа, наречена „Аспен“, по-малки бунгала, конюшни, басейн, стрелбище, боулинг зала, гимнастически салон и сауна, езерце във формата на подкова, параклис, площадка за кацане на хеликоптери, пътечки, охранителни пунктове. Мястото изглеждаше страхотно за къмпинг. Можеха да прекарат там онази отложена почивка на семейство Брайс. От всеки охранителен пункт излизаха черни линии, сочещи към по-малки снимки, закачени на стената, на които се виждаха малки постройки и войници с пушки и кучета на вериги. *Уха, тук явно много държат всички да си плащат таксата за къмпинга!*

Друга черна линия водеше до снимка на самия вход с голяма метална порта и името на мястото, написано с бели букви върху табела, която висеше между два стълба.

КЕМП ДЕЙВИД.

Всичко беше много странно, но тя си помисли, че в крайна сметка Джуниър не е чак толкова лош. Нашата планина, беше казал той.

Тя усети, че е застанал до нея. Когато се усмихнеше, изглеждаше почти сладък, макар да имаше нужда от сериозна зъболекарска намеса. Той сложи ръка върху рамото ѝ и тя не се дръпна.

Грейси посочи кожената връв на стената.

— Това да не са...

— Уши. Майорът ги е отрязал от умрели азиатци. Даде ми ги за Коледа, когато бях горе-долу на твоята възраст.

— А аз се надявах на нови футболни обувки. — Тя посочи стената. — Какви са тия работи?

Джуніър ѝ показа червеното знаме със сърп и чук и лицето на мъж с проскубана козя брада.

— Комунистическо знаме, донесено от Северен Виетнам. Това е самият Хо Ши Мин. А това е каска от Северновиетнамската армия, а тези черни куртки, с тях са били облечени войниците от Виетконг. Това е ножът „Бауи“ на майора и пистолетът му — „Колт“, четирийсет и пети калибър.

— А за какво са тези снимки и картата на Кемп Дейвид? Името Маккой ми е познато.

— О, ще убием президента.

8:57 Ч.

На петстотин километра на юг Джон удари волана така, че ръката го заболя.

— Как ще я спасим, Бен? Как изобщо ще я открием без помощта на ФБР?

— Укрили са се в планината — отвърна Бен.

— Откъде знаеш?

— Така би постъпил един добър войник.

— *Войник ли?*

— Джон, нямам представа защо ФБР преследва тези мъже, може да са расисти или нацисти, или просто луди, но знам защо са взели Грейси. Не бях сигурен, докато Тъкър не разпозна татуировката. — Той замълча. — Заради войната е.

— *Заради войната ли?! —* Джон едва не се разсмя. — Бен, трябва да забравиш тая война.

— Опитвал съм се. Тя обаче не ме пуска.

— И какво общо има Грейси с твоята война?

Известно време Бен остана втренчен в нищото. После заговори:

— През 68-а имаше масово клане в провинция Куанг Три в Южен Виетнам. Американски войници изклаха четирийсет и двама цивилни граждани.

— И?

— И аз бях там.

— Нали не си...

— Не съм.

— А баща ми?

— Не. Но отрядът ни участваше. Отряд „Пепелянка“. Онзи мъж в парка, с татуировката — той също беше там. Той избяга онези хора.

— И ти го познаваш?

— Да, познавам го.

— Но защо не каза на ФБР?

— Защото знаех, че ако той е отвлякъл Грейси, ФБР не могат да го спрат. Никой не може да спре една зелена барета... освен друга

зелена барета.

— Но ФБР приключиха случая.

— Това е добре, Джон.

— *Защо?*

— Защото хората, които са отвлели Грейси, не ме очакват.

Джон се опита да осмисли казаното, но не беше сигурен дали да го приеме като план, или като брътвеж на един пияница.

— Добре де, значи онзи мъж е избил голяма група цивилни във Виетнам преди много време. Какво общо има това с Грейси?

— Аз докладвах за това... за клането.

— И какво стана?

— Армията изправи онези войници пред военен съд по моите показания.

— И?

— И сега те си отмъщават.

Този път Джон се изсмя.

— *Какво?* Връщат се след четирийсет години, за да си отмъстят? Явно са доста злопаметни, Бен.

— А ти колко време не можа да забравиш тормоза на побойниците?

Няколко минути караха в мълчание, после Джон попита:

— Баща ми там ли умря?

— Да.

— Как?

— Джон, някои неща просто трябва да останат в миналото.

— Но тези неща не са в миналото, нали? Не и щом това е причината дъщеря ми да бъде отвлечена. — Изчака Бен да му отговори, но той мълчеше. Погледна го. — Имам право да знам, Бен.

Докато нощта се спуска над Индокитай на 17 декември 1968 година, отряд за специални операции „Пепелянка“, състоящ се от дванайсет зелени барети, току-що завършили успешно мисията си по внезапно тайно нападение в Лаос, се спуска по варовиковата стена, която представлява планината Ко Рок, пресича река Ксе Конг и влиза обратно в Южен Виетнам. Намират се на пет километра на юг от демилитаризираната зона в провинция Куанг Три.

Според докладите на разузнаването комунистическите сили навлизат в Южен Виетнам направо през широката 22 километра демилитаризирана зона. Отрядът за специални операции, „Пепелянка“ има заповеди да спре врага на седемнайсетия паралел. Тази територия е крепост на виетнамските комунисти, където редовните сили на армията не се осмеляват да стъпват. Естествено, отряд „Пепелянка“ не е редовна военна част и те напредват в нощта. Но както казват във Виетнам, нощта принадлежи на Чарли.

Майорът върви най-отпред, мълчаливо превеждайки хората си през джунглата в индийска нишка. Изведнъж гласът му разкъсва тишината.

— Засадааа!

Войниците се разпръсват за част от секундата точно преди адът да се изсипе върху тях и вражеският огън да ги залее от всички посоки. Попаднали са в засада от страна на превъзхождащи ги сили. Те са приковани под кръстосан огън без никакви шансове за бягство. Ако не бяха изострените инстинкти на майора и невероятното му обоняние — той бе доловил лютивата миризма на камбоджанска цигара, предпочитана от Виетконг — виетконгците щяха да добавят още дванайсет американци в ежедневния си доклад за убитите, изпращан в Ханой.

Проснати по гръб, докато над главите им свистят куршуми от АК-47 и разкъсват листата в джунглата, които падат като конфети, зелените барети се редуват да изпразват пушките си по врага само за да съобщят на Виетконг, че са още живи, и да предоставят на майора време, за да измисли план „върви по дяволите“ — нов план, когато първоначалният отидеше по дяволите както сега.

И той го измисля.

— По мой знак — казва майорът на хората си и сочи на запад, — Джако, Тони, оставете мини отзад.

Капитан Джак О. Смит, който не се отделя от майора, и капитан Тони Грегъри започват да пълзят в посока североизток и югоизток. Майорът се приближава до най-новите си апостоли, които са във вътрешността от едва седемнайсет дни, и казва:

— Брайс, Долтън, тръгна ли да се изнасям, вие се лепвате като хемороиди за задника ми. — И той се усмихва.

Под ожесточения огън с вероятен фатален край в непрогледната джунгла на Югоизточна Азия майор Чарлс Удроу Уокър се усмихва. Младите му апостоли си мислят: *Ето защо е жива легенда.*

И те разбират какво е било чувството да следваш в битка великите генерали, за които бяха учили в Уест Пойнт — Лий и Грант, Патън и Макартър, Айзенхауер. Майорът е начело при атака и се изтегля последен; винаги е на най-незащитената позиция; би умрял за хората си и те за него. Оцелял е при над сто тайни мисии в Лаос, Камбоджа и Северен Виетнам, докато повечето командващи отряди за специални операции не оцеляват до десетата. Той е воин бог.

— Нека това ти служи за урок, лейтенант — казва на Бен.

— Трябваше да убием старицата, преди да успее да ни предаде на местните войници от Виетконг. — Докато пресичаха реката, те бяха забелязали самотна фигура на брега; човекът също ги бе видял.

— Убий го — беше заповядал майорът на лейтенант Брайс, снайпериста на отряда.

Бен се беше прицелил във фигурата и беше видял, че е стара жена, която си налива вода. Той докладва на майора.

— Тогава я убий — заповяда майорът.

— Но, майоре, тя е толкова стара, че вероятно не може да различи, че сме американци.

Майорът го погледна, поклати глава и каза:

— Изтегляме се.

Преди трийсет минути Бен Брайс се беше почувствал добре, че спаси живота на старицата.

Двамата капитани се връщат.

— Чарли ще хапне малко олово — казва капитан Смит ухилено.

Те са поставили противопехотни мини след себе си; когато виетконгците ги подгонят, мините ще ги спрат. Малката метална кутийка, на чиято горна страна има надпис НАСОЧИ КЪМ ВРАГА, за да не би някой глупав новобранец да изтрие от лицето на земята целия си взвод — американската мина M18A1 — е особено ефективно средство за убиване; тя разпръсва осколки в радиус от шейсет градуса, убивайки всички на петдесет метра разстояние.

Майорът отново зарежда двата си еднакви картечни пистолета калибър .45. Ветераните на отряда изваждат по две ръчни гранати.

Докато трасиращите снаряди раздират тъмнината над главите им като фойерверки, Брайс и Долтън се споглеждат и нервно си кимат.

— Хайде да избием няколко жълтури — казва майорът и хвърля изотзад две гранати.

Останалите го последват. Звукът на експлодиращите гранати е оглушителен; заобикалящата ги джунгла изведнъж е обвита в бял пушек. Част от гранатите им са „Уили Пийт“, бели фосфорни гранати. По време на тренировките са ги предупредили да не хвърлят фосфорни гранати на места, където горящият дим може да ги обгърне, но очевидно има изключения, особено когато са заобиколени от врага.

Зелените барети изведнъж се изправят и вкупом се затичват на запад, право срещу виетконгците, които не могат да ги видят от пушека; майор Чарлс Удроу Тъкър е начело на отряда с картечен пистолет във всяка ръка, а Брайс и Долтън са се залепили за него. Когато буквално се сблъскват с врага, те изпразват оръжията си по изненаданите войници на Виетконг, майорът стреля с двата си пистолета едновременно. Бен стреля и с узито.

Чуват зад гърба си експлозиите на мините и предсмъртните викове на виетконгците.

Никой не поглежда назад. Американците тичат в непрогледната нощ, едва различавайки човека пред себе си, следвайки единствено звука от учестеното му дишане и тропота от ботушите. Тичат петнайсет минути.

— Спри!

Гласът на майора раздират тъмнината. Той сграбчва Бен и го избутва от пътя на тичащите зад него. Останалите пристигат и правят същото. Никой не се смее, никой не говори. Бен мълчаливо благодари на господ за майора, но сърцето му изведнъж пропуска един удар: къде е Роджър?

Майорът явно си мисли същото, защото прошепва на Бен:

— Къде е Долтън?

— Беше точно зад мен.

— Джакко — казва майорът, — провери.

Капитан Смит кима и изчезва в нощта. Връща се след трийсет минути.

— Хванали са го, майоре. Отправили са се на север.

— Мамка му! — Майорът се изправя. — Връщаме се.

Те се връщат при мястото на засадата, а всеки си представя последствията от нарушаването на една от абсолютните заповеди, набивани в главите на всеки от специалния отряд още от първия ден: никога не се оставяйте да ви пленят виетконгците.

Проследяват виетнамците през джунглата до някакво селце. Още с влизането са наясно, че войниците на Виетконг са били тук — страхът е изписан по лицата на селяните. Американците се пръсват из селцето и претърсват всяка колиба и скривалище за следи от Долтън или войници на врага. Селяните се скупчват заедно, майките притискат дечицата си. Сътрудничат им, но са напрегнати от присъствието на единайсет огромни и тежковъоръжени американски войници наред територията на Виетконг.

— Няма Виетконг! Няма янки!

Наред селцето един старец стои до огромно гърне над открит огън; това е общото гърне с нуок мам, лют рибен сос, с който виетнамците заливат ориза си. Изплашен до смърт, той едва-едва разбърква соса с дълга дървена лъжица. Американците не откриват нито Долтън, нито виетконгците.

Проехтява гласът на капитан Смит. Той е видял следите, които водят към близката джунгла. Зелените барети тръгват натам с ясното съзнание, че вероятно тичат право към поредната засада, капан или...

— Мили боже!

Долтън.

Бен Брайс последен доближава войниците, застанали рамо до рамо с гръб към него. В съзнанието му има само една мисъл. Роджър. Подготвя се отново да се срещне със смъртта и си пробива път напред. В този момент животът му се променя завинаги. Романтичните му идеи за войната и воините от Уест Пойнт умират. Детската му представа за добро и зло е променена завинаги. Загубил е невинността си. Така става, когато съзреш злото в човек.

Лейтенант Роджър Долтън, зелена барета от американската армия, виси от едно дърво за глезените си, гол и с изкормени вътрешности, които висят над огъня, стъкмен от войниците на Виетконг, за да могат американците да видят по-добре делото им. Гениталиите му липсват. Както и главата му. Единственият звук идва от огъня, който пращи при всяка капка от телесните му сокове. Разпознават Долтън по скорошната татуировка с пепелянка на лявата

му ръка и по плочките с името му, закачени на връзките на ботушите му, които са оставени под тялото му. Плочките с имената бяха добавени, в случай че някой войник стъпи върху противопехотна мина и тя му откъсне крака, така лекарите можеха да свържат крака с войника, ако не буквално, то поне в чувала с тялото му. Но не бяха предвидили обезглавяване.

Лицето на майора е сурово.

— Ето защо избиваме жълтите.

След дълго мълчание сержант Нън пита с провлечения си южняшки акцент:

— Но къде е главата му, майоре?

Физиономията на майора се променя, все едно е получил откровение.

— Мамка му!

Той се обръща и се затичва към селцето. Хората му си разменят объркани погледи и хукват след командира си. Бен Брайс поглежда към останките от тялото на най-добрия си приятел и повръща.

Майорът и девет разярени въоръжени зелени барети, напогани с адреналин, се връщат в селото и изтичват право при стареца до гърнето с нуок мам. Той ги чува да се приближават и заплаква, защото знае участта си. Майорът избутва стареца и сграбчва дървената лъжица. Разбърква течността и използва лъжицата и трийсетсантиметровия си нож, за да извади някакъв предмет: главата на Роджър Долтън, с широко отворени очи и още по-широко отворена уста, в която са напъхани гениталиите му.

Лицето на майора се изкривява от ярост, той надава животински рев, който отеква в джунглата, заобикаляща селцето. След това се обръща към стареца и изкрещява:

— Няма Виетконг? Няма Виетконг?

Ръката му пробягва през лицето на стареца, все едно ще го удари, но не успява. Върху лицето на стареца се изписва изненада, след това през тънката линия на гърлото му се процежда кръв. Той пада. Майорът е прерязал гърлото му с ножа си.

Лейтенант Бен Брайс използва своя нож „Бауи“, за да свали тялото на най-добрия си приятел; обвинява себе си — ако се беше подчинил на заповедите на майора и беше застрелял онази старица, сега Роджър щеше да е жив. Изведнъж чува изстрели откъм селцето.

Сякаш Господ прошепва в ухото му и той незабавно осъзнава какво се случва.

Бен оставя най-добрия си приятел и се затичва обратно към селцето, пробива си път през горещата влажна джунгла и се изправя пред клане, което не може да спре, и една Китайска кукла, която не може да спаси.

9:18 Ч.

Сълзите на Джон намокриха бежовата кожа.

Беше отбил джипа от магистралата малко след като Бен започна да разказва за клането в провинция Куанг Три.

— Майорът беше най-великият човек, когото съм познавал — каза Бен. — Интелигентен, роден водач, напълно лишен от чувство на страх, убеден, че Америка ще победи комунизма по света. Можеше да се превърне в един от великите бойци в историята.

Бен въздъхна дълбоко.

— Вероятно когато човек се бие срещу злото толкова години, самият той става зъл. Може би човек просто не може да понесе толкова много омраза, без сам да започне да мрази. Аз се противопоставях на омразата. Майорът... омразата го прояде. Превърна се в злото, срещу което се биеше.

— А къде е сега той?

— Мъртъв е.

— Бяхме пратени на война, но не ни беше позволено да я спечелим. Беше ни наредено да убиваме, но ни изправиха пред военен съд за това, че убиваме. Беше ни наредено да победим комунизма в Югоизточна Азия само за да видим как комунизмът побеждава у дома. Трийсет години комунистически натиск върху Америка и в какво се превърна великата ни нация? В неморално общество, което не заслужава военните си. Граждани, които искат безплатна свобода. Политици, които обещават безплатен мир и благоденствие, живот с платени разходи, посветен на преследването на щастие. Политици, които отказват да изпълняват дълга си и които сега очакват военните да водят чужди войни, доколкото това служи на политическите им амбиции. Това е Америка днес. Всеки от нас, войниците от американската армия, положи тържествена клетва да защитава тази нация срещу всички врагове, чужди и вътрешни. И ние я защитавахме — Студената война приключи, Империята на злото не съществува,

комунизмът е победен. Сега обаче заплахата за Америка идва отвътре. От вътрешния враг. От тези сред нас, които искат Америка да се подчинява на Обединените нации, да отговаря пред международни закони и съдилища, които искат да свалят американските военни, защото ние сме последната защита на Америка. Не можем да позволим това да се случи. Аз няма да го позволя. Не и докато все още мога да дърпам спусъка.

„Седем дни през май“ с майор Чарлс Удроу Уокър в главната роля.

Специален агент Джан Йоргенсон гледаше стара видеокасета от процеса срещу изправения пред военен съд майор Чарлс Удроу Уокър. Той беше красив, харизматичен оратор, оглавил заговор за сваляне на американското правителство. Имаше собствена армия от бивши войници. Действаше извън обсега на радара още преди 11 септември, по времето, когато радарът на Бюрото не беше изпълнен с ислямистки екстремисти, а с американски враждебно настроени групировки — Арийската нация, Националния алианс, Ордена, Клана, скинхедс, дясното паравоенно движение: шепя глупави бели момчета, които мразеха негрите и евреите толкова много, че отиваха в планините на Айдахо и Монтана, където живееха без ток и вода, но и без негри и евреи. Но докато Бюрото се занимаваше с въображаеми бунтовници, които не можеха да свалят дори кметовете на собствените си градове, ако ще й животът им да зависеше от това, Уокър и неговите бойци оставаха напълно незабелязани, истински войници, обучени от американското правителство да свалят правителствата на други държави. Уокър беше истинска заплахата за Америка: една вбесена зелена барета можеше да се превърне в най-лошия кошмар за една нация.

Бюрото можеше никога да не научи за плана на Уокър, докато не започнеше самият военен преврат, ако тази видеокасета не беше изпратена на ФБР преди дванайсет години с анонимна бележка, написана на ръка: *Пати Уокър каза, че ако не я видя три месеца, значи майорът я е убил и да ви изпратя това.*

Пратката беше с клеймо от Бонърс Фери, Айдахо. Бюрото изпрати там свой екип. Те алармираха местните правоохранителни органи и болниците. Търсиха тайния планински лагер на Уокър, но без успех. И започнаха да чакат да им излезе късметът.

Две години по-късно това се случи.

Уокър влезе в болницата в Бонърс Фери с умирация си син на ръце. Лекарите се погрижиха за момчето и извикаха федералните; арестуваха Уокър без инциденти и го закараха с хеликоптер до най-строго охранявания затвор в Левънуърт, Канзас, за да изчака процеса за държавна измяна.

Процес, който така и не се състоя.

Хората на Уокър отвлякоха високопоставен правителствен служител и заплашиха да го върнат на парчета, ако Уокър не бъде освободен. Директорът на ФБР Лорънс Маккой отказа — докато не получи първата пратка. Маккой освободи Уокър, който изчезна в Мексико. И там животът му приключил. Три седмици по-късно майор Чарлс Удроу Уокър починал от инфаркт.

Във Вашингтон бяха засекретили всички материали, свързани с майор Уокър — видеокасети, снимки, доклади за него и войниците му. Военните им досиета бяха класифицирани точно като на полковник Брайс. Никъде не се споменаваха за отряд „Пепелянка“ или за татуировките. Последното приложение в досието му беше некрологът му в „Ню Йорк Таймс“.

Джан се облегна в стола си. Теорията ѝ за отмъщение не се потвърждаваше.

Майор Чарлс Удроу Уокър беше мъртъв от десет години.

16:05 Ч.

Градчето Бонърс Фери, щата Айдахо, с население 2600 жители, е разположено на южния бряг на река Кутнай на трийсет и пет километра от канадската граница, на 540 метра надморска височина, сгушено между три планински вериги с върхове, които се извисяват на 2400 метра в небето. Коренните жители на „Северен Нил“, както беше известна тази плодородна долина, бяха потомци на племето кутнай, населявало тези земи векове наред. Белите хора бяха дошли в тези части на Айдахо на път за Канада по време на златната треска през 1863 година и бяха останали да сечат високите гори, които покривали 90 процента от земята. Век и половина по-късно племето кутнай притежава единственото казино в градчето, наследниците на златотърсачите отглеждат коледни елхи, а Северно Айдахо се е превърнало в рай за расисти, неонацисти и десни антиправителствени фанатици.

Бен беше запознат единствено с последния факт, когато паркира ленд роувъра пред съда на окръг Баундъри — ще рече, пограничния окръг. Двамата с Джон изгазиха замръзналата киша и влязоха в триетажната постройка от бял камък. Намериха кабинета на шерифа; зад висок до кръста дървен плот седеше пълна жена на средна възраст. Отзад имаше врата с надпис ШЕРИФ ДЖ. Д. ДЖОНСЪН. На стената до вратата бяха поставени снимки в рамки, на които се виждаше висок мъж с остри черти на лицето, като на всяка следваща снимка косата му беше все по-прошарена и рядка. Имаше и една снимка, на която мъжът беше с гъста черна коса, правена на място, което Бен познаваше твърде добре.

— Дошли сте да си платите глобата? — попита жената.

— Не, госпожо — отвърна Бен, — ние...

— Ще пишете жалба?

— Не, госпожо...

— Да си вземете призовка?

Джон постави ръце върху плота и се наведе.

— По дяволите, госпожо, търсим откачения нацист, който отвлече дъщеря ми!

Жената го погледна над очилата си.

— Добре.

Вратата зад нея се отвори и мъжът от снимките се появи, облечен с униформа, каквато беше носил цял живот.

— Луан — каза мъжът, — довечера съм зает. Кажи на Коуди, че той е на смяна.

Забеляза Бен и Джон и погледна жената.

— Шерифе, тези господа са тук заради някакъв нацист — докладва тя, като че ли ставаше въпрос за най-обикновена молба.

Шерифът изгледа строго Бен и Джон — вероятно му се сториха раздърпани след почти двайсет и четири часовото си пътуване — и заобиколи плота. Леко накуцваше.

Бен протегна ръка.

— Шерифе, Бен Брайс. А това е синът ми Джон.

Косата на шерифа беше гладко вчесана и той миришеше на одеколон, сякаш току-що се беше напръскал в кабинета си.

— Джей Ди Джонсън. За какви нацисти става въпрос?

Бен извади снимката на Грейси.

— Внучката ми беше отвлечена.

Шерифът разгледа снимката.

— Момичето от Тексас — каза той и отговори на незададения въпрос на Бен. — Разбрахме го по телетекста на вътрешната мрежа.

— Мислим, че е някъде тук — каза Бен.

— Нали похитителят уж се беше самоубил?

— Това не беше истинският похитител.

— ФБР явно смятат, че е той.

— Грешат.

— Аха. — Шерифът почеса квадратната си челюст; звукът от ноктите му по едностранната брада беше като от шкурка. — И вие смятате, че някакъв нацист я е довел тук?

— Казаха ни, че в района живеят доста такива.

— Така е — въздъхна шерифът.

— В неделя вечерта е била в Айдахо Фолс, разпозната е, заедно с двама мъже в камуфлажни дрехи, насочили се на около осемстотин километра на север в бял ван с регистрационни номера от Айдахо.

— Което значи, че са точно тук, така ли?

— Вижте, шерифе, ако можете да ни отделите няколко минути, да разгледате едни снимки...

Шерифът сви рамене.

— Добре, мистър Брайс. Утре рано сутринта.

— Не може ли да го направим сега, шерифе? Случаят е спешен.

— Освен това е и годишнината от сватбата ми. Ще водя жена ми на вечеря, а съм ѝ поръчал и малка гривна, трябва да мина да я взема.

— И той се отправи към вратата. — Шест нула нула, мистър Брайс.

Вече беше хванал дръжката на вратата, когато Бен каза:

— Бяхте пилот на хеликоптер в Да Кронг, нали?

Шерифът застина на място. Той извърна суровото си лице, на което беше изписано въпросително изражение.

— Снимката на стената — обясни Бен.

Шерифът отиде до стената и откачи една снимка.

— Аз и моят сержант. Докараха го вкъщи в чувал. — Той замълча, впери поглед в снимката, и нежно избърса прахта от стъклото с грубите си пръсти. Прочисти гърло и се обърна към Бен. — Джей Ди Джонсън, капитан, морска пехота.

— Бен Брайс, полковник, зелена барета.

12 февруари 1971 година.

Капитан Джей Ди Джонсън пилотира хеликоптер „Хюи“, транспортиращ седем морски пехотинци в бойната зона до границата с Лаос в долината Да Кронг. Начело е на V-образно ято от пет хеликоптера. Карабината стои между краката му, за да предпазва гениталиите му от наземен огън. Пилотира със скорост шейсет възела на височина 3600 метра. Беше го правил стотици пъти и всеки път се беше завръщал.

Вижда зеления дим, маркиращ зоната за кацане. Направлява хеликоптер „Хюи“ за стръмно спускане и чува придружаващите го хеликоптери, които изстрелват ракети в заобикалящите ги дървета; охраняват зоната за кацане, образувайки примка над нея, за да има непрекъснат огън, който да ги прикрива по време на слизането на морските пехотинци.

Още една гореща зона за кацане.

Вижда трасиращи снаряди да приближават машината му. Картечарят му открива огън със своята М-60. Има трийсет секунди да свали пехотинците и да се измъкне. Бързо се спуска в зоната за кацане, изравнява носа да убие скоростта и увисва на метър от земята, за да може пехотинците да скочат от двете страни на машината; тези хеликоптери нямат врати. Получава сигнал за напускане и накланя носа, за да набере скорост за изтегляне. Тъкмо се извисява над дърветата и хеликоптерът се взривява.

Когато се събужда, чува гласове, които говорят на виетнамски.

Капитан Джей Ди Джонсън е военнопленник.

Нощта се е спуснала над Южен Виетнам и той се пита дали сержантът се е измъкнал жив. Завързан е и седи в ъгъла на подземен бункер, изкопан в хълма; уцелен е с куршум в левия крак. От малкото думи, които знае на виетнамски, разбира, че някакъв взвод ще отведе пленените американци в базов лагер на Северновиетнамската армия в Лаос на следващия ден.

До следващата нощ той вече е в Лаос; това е първата нощ на тридневния им поход до лагера. Седи под едно дърво, ръцете му са вързани на гърба му. Кракът му е счупен, раната е инфектирана. Потти се обилно от треската и съзнанието му е замъглено. Освен пазача му, който седи на няколко метра от него, останалите войници спят в сиви хамаци, закачени между дърветата, напълно нехаещи, че американският им пленник може да се опита да избяга.

Джей Ди Джонсън от Бонърс Фери, Айдахо, нямаше намерение да умира в противната лаоска джунгла.

Пазачът му изведнъж безмълвно се накланя напред, а от гърлото му шурва кръв. Ръцете на Джей Ди са свободни, вървите са прерязани. Пред него се появява някакво лице. *Господи! Проклет индианец!* Повдигат го, сякаш тежи два̀сет и пет килограма, а не осемдесет и пет и го мятат върху нечие голо рамо. Мълчаливо минават между двама виетнамски войници, които хъркат в хамаците.

Вървят през цялата нощ, главата му леко се поклаща, очите му виждат единствено пътеката под голите крака на индианеца, докато минават през джунглата; съзнанието му ту се прояснява, ту отново е размътено, обвито в пелената на треската.

Когато се събужда, е утро. Небето е късче синева над главата му. До него долита американски говор, който вика медицинския екип:

— Повтарям, Джонсън, Джей Ди, морски пехотинец...

Зрението му е замъглено; той разтърсва глава, но треската го стисва като менгеме. Кой са тези хора? Опитва се да фокусира американеца. Войник е. Отново припада.

Идва в съзнание и чува шума на хеликоптер, който се спуска от дупката в облаците; върху носа му има червен кръст на фона на бял квадрат: медицинският екип на американската армия. Сълзи напират в очите му.

Джей Ди Джонсън нямаше да умре в проклетата лаоска джунгла, поне не днес.

Вдигат го от земята и шумът от хеликоптера се усилюва. Лицето му вече не се опира в голите гърди на индианеца, а в американска униформа. Вижда перките да се въртят над него и чува американски гласове...

— По дяволите, вие сте този, за когото говореха! Полковник от зелените барети, който живее в джунглата с индианците! Вие сте жива легенда!

Качват го в хеликоптера. Той сграбчва униформата на американеца и с всичката сила, останала в тялото му, приближава лице към гърдите на войника, към табелата с името, което никога няма да забрави: БРАЙС.

16:33 Ч.

— Ако си бял и бесен на целия свят, най-вероятно Айдахо ще се превърне в твой дом.

Шерифът се беше облегнал назад в скърцащия въртящ се стол зад металното бюро. Беше променил решението си и сега разговаряше с Бен и Джон, настанени в метални столове от другата страна на бюрото.

— Щатът се е превърнал в истинска мека за тези хора — бели расисти, скинари, членове на паравоенни групировки, неонацисти — всички смахнати в страната се стичат в Айдахо, живеят в планините и мразят онези, които не са като тях. — Той поклати глава. — А навремето хората идваха тук да ловят риба.

Върна снимките на Бен.

— Наоколо живеят неколцина, полковник, но не съм виждал тези двамата. Малкото останали обикновено си стоят в планината. Не ни закачат и ние не ги закачаме.

— Имате ли представа къде може да са лагерите им?

Шерифът се изправи и отиде до картата.

— Преди тринайсет-четиринайсет години, по времето, когато нямаше истински терористи, с които да се занимава, ФБР обяви война на тези типове. Установиха тук команден център и започнаха да правят полети над планините, за да издирят лагерите им. При три хиляди и триста квадратни километра площ има къде да се укриеш. Федералните откриха четири лагера на изток от града, седем на запад, всички покрай черни пътища. По това време на годината ви трябва мощен джип, за да не затънете в калта — снегът се топи и е голяма киша. Но дори да успеете да се изкачите донякъде, от пътя не се вижда почти нищо. Лагерите са високо в планината, сред дърветата. Ако момичето ви е в някой от тях, няма да е лесно да я откриете. А да я доведете обратно ще е почти невъзможно.

Шерифът посочи картата с пръст.

— ФБР се опитаха да свалят един от тези типове от Руби Ридж през 92-ра година, беше убил някакъв маршал. Докараха отряда за

освобождаване на заложници, въпреки че нямаше никакви заложници, поставиха девет снайперисти в планината и им наредиха да стрелят на месо. Убиха жената на оня тип. Застреляли са я в главата, с бебето на ръце. В крайна сметка правителството му изплати три милиона долара.

— Имат ли някакво място, където се събират, когато идват в града?

— В заведението „Ръстис“ на юг от града, но не се хранят там. Само пият бира. Срещат се с момичета. Мястото е съмнително, но не ги закачаме, стига да не почнат да се стрелят.

Бен се изправи.

— Шерифе, благодаря за отделеното време. Извинете ме пред съпругата си.

— Трийсет и четири години сме женени, вече е свикнала да закъснявам.

Двамата мъже на години, воители от една забравена война, си стиснаха ръцете; поколебаха се дали да не се прегърнат, но устояха на импулса. Бен и Джон вече бяха на вратата, когато шерифът ги спря.

— Полковник, извинявайте за въпроса, но какво биха искали двама нацисти, живеещи в Айдахо, от внучката ви?

Бен замълча за момент и после отвърна:

— Да уредят стара вражда.

Шерифът сякаш изучаваше Бен, след това кимна.

— Още нещо, полковник. Повечето от тези типове там са просто глупави бели момчета, които дори не могат да четат, и си е жив късмет, че успяват да намерят пътя, когато се прибират нощем. Но има неколцина, които не си играят на войници. Ако търсите момиченцето си, бъдете готови да се изправите срещу тях.

— Готов съм.

Шерифът леко се усмихна.

— Така и предполагам. И... благодаря ви за едно време.

Бен кимна. Хрумна му една мисъл.

— Шерифе, дали нямате някой хеликоптер, който да наемем?

— Всъщност едно момче от Нейпълс има. Дики, използваме хеликоптера му за спасителни операции, когато някой турист се загуби в гората. Ще му се обадя. — Обърна се към телефона, но после спря. — Знаете ли какво, да се срещнем тук утре точно в шест и ще отидем заедно. Малко въздух ще ми се отрази добре.

— Шест нула нула — отвърна Бен. — Ще бъдем тук.

— И си нагласете часовника, полковник. Тук сме по тихоокеанско време.

Шерифът се изправи, отиде до вратата и я отвори.

— Знаете ли, полковник, има поне едно преимущество в това, че търсите момичето си без федералните.

— И кое е то?

— Няма да се притеснявате, че може да я убият.

16:52 Ч.

— Току-що го изпуснахте — каза собственикът на магазина. — Няма и половин час. Това момче не можеше да различи тампон от ролка тоалетна хартия.

Той се засмя на собствените си думи. Смесеният магазин на главната улица беше собственост на семейството му повече от петдесет години. В него можеха да се купят храна, тор, дрехи и тампони.

— Като младеж, който иска презервативи. Подаде ми листче с названието. — Собственикът се наведе и разрови кошчето за боклук. — Да, ето го.

Човекът удари главата си в долната част на тезгяха и отново се появи, като потъркваше голия си череп с едната ръка и подаваше листчето бяла хартия с другата. На него имаше две думи — *тампони* „Тампак“ — а под тях беше нарисувано усмихнато лице.

— Това е нейният почерк — каза Бен.

— И рисунката е нейна — отвърна Джон.

Собственикът на магазина леко наклони глава и попита:

— Тече ли ми кръв?

Бен поклати глава.

— Можете ли да го опишете?

— Руса коса, сини очи, висок горе-долу колкото вас, но по-набит, може би към двайсет и пет годишен. Виждам го десетина пъти годишно. Странна птица.

— В какъв смисъл?

— Ами например нещата, които купува — момичешки дрехи, розова пижама, кукла Барби...

— Грейси не играе с кукли — каза Бен.

Джон изскърца със зъби:

— Проклето копеле.

— Пъхна кутийката под палтото си, все едно е списание с голи момичета, и си тръгна... което ми напомня, че преди няколко месеца си купи списание „Форчън“. Спомням си, защото не ми прилича на

инвеститор. Може още да пазя броя. — Той отново се наведе и затършува под тезгяха. — Да, ето го.

Той извади списание „Форчън“. Погледна предната страница със снимката на Джон и после към самия него.

— Хей, този прилича на вас. — И той отново погледна корицата. — Но това сте вие.

Той отгърна на страницата със снимката на семейство Брайс.

— Стоях тук и четях статията, когато той дойде и измъкна списанието от ръцете ми.

— Забелязахте ли откъде напусна града?

— Тръгна на север. Беше паркирал точно където сте паркирали вие. Излезе от паркинга и се насочи на север, сигурен съм.

Бен благодари на собственика за отделеното време и двамата с Джон се запътиха към вратата.

— А, и още нещо — спря ги човекът. Те се обърнаха. — Няма един пръст. Ето този.

Собственикът на магазина сочеше към тавана с показалеца си.

Бен и Джон излязоха. Бяха обикаляли града да показват снимките на собствениците на магазини по главната улица. Смесеният магазин беше четвъртата им спирка.

— Не е купил тампони за мъртво момиче — отбеляза Бен.

— Тампони — каза Джон. — Не знаех, че вече има цикъл.

— Няма такова нещо. Просто е искала той да дойде в града.

— Но защо?

— Защото е знаела, че аз... че ние ще дойдем за нея. Тя е умно момиче, Джон. — Бен погледна на север, към угасващата светлина на залеза. — И е някъде там.

17:01 Ч.

Грейси не беше чула шум от външната стая вече няколко часа, откакто Джуниър беше почукал тихо на вратата и я беше помолил да излезе, за да ѝ обясни защо трябва да убият президента. Тя не пожела и той беше казал, че отива в града да ѝ купи „женските работи“. Беше чула шум от потегляща кола. Джуниър го нямаше. Сега беше шансът ѝ да се измъкне. Ако успееше да избяга, Бен нямаше да има нужда от уискито, за да забрави, че е убил Джуниър и Джако.

Тя отвори леко вратата и надзърна вън. Голямата стая беше празна. Пристъпи крачка...

— Здравсти, миличка.

Грейси се стресна от гласа зад гърба си. Рязко се обърна. Между нея и вратата към стаята ѝ сега стоеше огромен дебел и грозен мъж, онзи, който беше убил Бамби. Дъхът му миришеше на алкохол, от цялото му тяло се разнасяше противна воня.

— Пипала ли си нещо такова? — попита дебелакът.

Грейси погледна надолу, където ръцете му обгръщаха чатала. Пенисът му не беше отпуснат и сбръчкан като пениса на баща ѝ онзи ден в банята; беше лилав и издут, сякаш ще се пръсне. Беше достатъчно голям, за да нарани момиче като нея. Тя си припомни как мисис Бойд им беше говорила за ерекция, как пенисът на момчетата ставал твърд, за да проникне...

— Ако ме докоснеш, Джуниър ще те убие!

— Е, Джуниър го няма, нали?

Тя си спомни съвета на мисис Бойд от часа по сексуално образование. Насочи пръст срещу мъжа и извика:

— Не! И „не“ значи не!

Той просто се изсмя:

— Не и за мен.

Тя си отбеляза наум да каже на мисис Бойд, че съветът ѝ не върши работа при големи, дебели и грозни мъже в планините на Айдахо. Накрая си припомни съвета на майка си: *Ако някое момче не приеме отказа ти, просто го изритай в топките.* Грейси предположи,

че този съвет важи за дебелите грозни мъже, и му нанесе най-силния си ритник от тренировките по таекуондо — с туристическата обувка. Дебелият само изскимтя и разтръска ударената си ръка.

От погледа, който ѝ хвърли, тя осъзна, че е успяла единствено да го разяри. Оставаше ѝ само едно.

Да бяга.

Студеният въздух я стресна, когато излетя от вратата на хижата. Дебелакът никога нямаше да я настигне, ако не се беше подхлъзнала на леда. Топлият му дъх опари врата ѝ като сешоар. Ръцете му сграбчиха дрехите ѝ. Краката ѝ увиснаха.

— Върни се вътре, малката. Буба не е имал девственица от...

Тя чу тъп удар и дебелакът изрева. Пусна я и тя падна на земята. Погледна нагоре и видя как Джуниър замахва с една лопата и отново удря дебелака по главата.

— Буба, кучи сине!

Буба се свлече на колене; погледът му беше замъглен, главата му кървеше. Джуниър беше като подивял и пак замахваше с лопатата, когато Джако се появи отзад и я изтръгна от ръцете му.

— Нали няма да убиеш единствения ни експерт по мунициите, Джуниър. Той е просто пиян.

— С него е свършено! — изкрещя Джуниър и изрита дебелака на име Буба в корема. — Изчезвай от планината ми!

Джуниър му подхвърли някакви ключове.

Буба грабна ключовете, пропълзя на безопасно разстояние, после се изправи и препъвайки се, отиде до един стар пикап. Качи се и отпраши надолу по планината.

17:11 Ч.

— О, Джуниър, ти ме спаси!

Пати го прегърна силно. В красивите ѝ сини очи блестяха сълзи. Откакто Джуниър беше видял снимката ѝ в онова списание, той знаеше, че трябва да са заедно.

— Така се изплаших! Мислех си, че ще ме изнасили, и се питах къде си. И в този миг ти се появи, беше страхотен! — Тя избърса очи в ризата му. — О, обожавам ризата ти. Карето ми е любимо.

Пати го погледна, както онова момиче Мери Ан гледаше професора в „Шоуто на Гилиган“ — беше попаднал на една серия в мотела. И тогава тя каза нещо, което наистина просълзи Джуниър.

— Ти си моят герой!

И отново го прегърна, заравяйки лице в гърдите му. Сърцето на Джуниър щеше да се пръсне, беше толкова щастлив. Прегръдката ѝ компенсираше загубата на Буба и неговите умения с експлозивите. Пати се отдръпна и стисна мускулите на ръцете му.

— Олеле, колко си силен, Джуниър. Направо си як. Виж, наистина съжалявам за тази сутрин, когато така се разстроих. Не че съм от републиканците, та да надам вой. Сигурна съм, че имаш причина да убиеш президента.

— Той нареди да убият майора.

— Майорът е баща ти ли?

— Да.

— Ето виждаш ли. Това е основателна причина. Искам да кажа, кой може да те обвинява, че му имаш зъб.

— Сега ще му го върнем тъпкано.

— Баба винаги казва, че каквото повикало, такова се обадило. Не съм много сигурна какво точно означава това.

Той хвана ръцете ѝ.

— Пати, готова ли си за голямата изненада?

Очите ѝ проследиха погледа му към вратата на спалнята до кухнята.

— Ами, да, разбира се, ама, тъъ, не може ли да ми я покажеш по-късно, може би след вечеря. Първо ме разведи из твоята планина. Искам да кажа, *нашата* планина. Преди да се е стъмнило.

— Ами, добре. То няма какъде да бързаме.

— Разбира се.

Той се усмихна; тя беше казала *нашата* планина.

— Ами добре.

Пати го загледа малко особено.

— Купи ли ми тампони?

— А, да.

Джуниър грабна кутийката от кухненската маса.

— Ето.

Пати я взе и каза:

— Веднага се връщам.

Тя изчезна в стаята си. Говореше толкова естествено за тези женски работи — *менструация, тампони, кръв* — че на Джуниър му ставаше неудобно. Изобщо не се беше замислял, че това може да е обикновена тема за обсъждане. След няколко минути тя отново се появи.

— Сега е по-добре. А, и извинявай, че по време на пътуването те нарекох малоумник.

— О, миличка, наричали са ме и много по-лоши неща.

Джуниър се наведе към нея и хвана хубавото ѝ лице между дланите си. След това я целуна по челото.

— Пати, мечтал съм си за този ден...

— Да, мисис Бойд ни е разказвала за подобни мечти в часа по сексуално образование.

По дяволите, какви ги говореше тя!

— О, не, не исках да кажа това.

— Няма значение. Да вървим да разгледаме *нашата* планина.

Тя му се усмихна и той напълно забрави за тампоните.

— Чакай да помисля — каза той, сложи ръце на кръста си и започна да се върти, като се опитваше да реши откъде да започнат обиколката на *тяхната* планина. Какво щеше да впечатли Пати най-много? — Сетих се, първо ще ти покажа поточето. Това е най-любимото ми място на света. Хей, а виждала ли си следи от истинска мечка?

Той се обърна. Пати я нямаше.

Чао! Какъв глупак! Да не би наистина да си мисли, че ще се омъжи за него? Съпружеската спалня — това ли беше голямата му изненада? Ще му се.

Грейси тичаше надолу по планината както тичаше по футболното игрище и държеше тампоните като щафетна пръчка. Набираше преднина по хлъзгавия път, въпреки че имаше кални участъци, които виждаше едва в последния момент. Въпреки това успяваше да се задържи на крака. Слънцето залязваше; между дърветата надолу по склона пътят ставаше все по-тъмен и трудно различим. Тя зърна част от шосето; приближаваше го. Видя някакъв автомобил да минава по него.

— Помощ!

Звукът от дишането ѝ се смеси с друг шум — кола. Джуниър идваше. Трябваше да стигне до шосето... Шумът на колата приближаваше... Тя затича по-бързо, макар да беше трудно по нанадолницето... *Какво беше това на пътя?...* Нещо като метална табела, като онези, които поставят, когато ремонтират пътя... Шумът зад нея приближаваше... настигаше я... Тя рязко се обърна назад, кракът ѝ се закачи в нещо и...

Грейси се препъна и тампоните се разлетяха. Строполи се на земята и се запремята, докато главата ѝ не се удари в нещо. Всичко потъна в мрак.

Когато Грейс отвори очи, главата я болеше, беше ѝ студено и беше на ново място. Много тясно място. Кафез. Виждаше над главата си дървета. Едно лице се надвеси над нея. Джуниър.

Тогава тя осъзна какво прави с нея.

— Моля те, Джуниър, наистина съжалявам! Няма да бягам повече, обещавам! Не ми причинявай това, моля те!

Лицето на Джуниър беше сурово.

— Аз също съжалявам, Пати, защото ти провали голямата ми изненада. Сега ще трябва да ти дам урок. Една-две вечери тук и повече

няма да бягаш. Майорът ме затваряше тук, когато трябваше да си проясня главата, и нищо не ми е станало.

— Да бе, нищо — само дето си пълен психар!

После стана тъмно.

20:36 Ч.

След пет часа следобед центърът на Далас заприличваше на призрачен град, особено в петък вечер. Адвокатите и банкерите се бяха прибрали в предградията при семействата и децата си за почивните дни. Специален агент Джан Йоргенсон нямаше при кого да се прибере, затова тичаше по пустите улици в центъра, което не беше особено препоръчителен маршрут за бягане. Но пък и повечето любители на джогинга не носеха полуавтоматичен пистолет „Глок“ на колана си. Е, всъщност в Тексас може пък и да носеха.

Тази седмица всеки ден беше пропускала джогинга в обедната почивка. Имаше нужда от раздвижване. Тичането проясняваше съзнанието и ѝ помагаше да мисли.

Теорията за отмъщението накуцваше. Наистина полковник Брайс имаше татуировка с пепелянка. Мъжът от парка също. Вярно беше и че Брайс е служил в отряд „Пепелянка“ под командването на майор Уокър. Вярно бе и че той е свидетелствал срещу Уокър и останалите войници от отряда. Но това бе станало преди близо четирийсет години. Майорът беше мъртъв. Трябваше да приеме фактите: враждата между майор Чарлс Удроу Уокър и полковник Бен Брайс не беше обяснение за отвличането на Грейси Ан Брайс. Съществуваха само някакви съвпадения.

След пет-шест километра тялото ѝ отново се чувстваше добре. Беше тръгнала от сградата на Бюрото в западния край на града, свърна на изток по Мейн стрийт, забавяйки темпото, за да разгледа витрините на гаснещата дневна светлина, и след това продължи към автострадата. Зави на север към Рос авеню, а после на запад покрай сградата на филхармонията и музея, след това няколко пресечки на юг и на запад по Елм стрийт покрай небостъргача с формата на ракета и някакъв друг небостъргач с дупка по средата. Запита се каква ли е идеята и продължи през площад „Дийли“, покрай библиотеката и затревената могила, непроменена през последните четирийсет години — мястото, където беше убит един американски президент.

Тя рязко спря.

Обърна се и погледна към шестия етаж на библиотеката. Ето от онзи прозорец Лий Харви Осуалд се е прицелил в движещата се мишена и е стрелял три пъти за шест секунди, улучвайки Кенеди с два куршума — в тила и в главата. Застанала там, преценявайки необходимия брой изстрели — три, не по-малко — тя поклати глава. Нямаше начин. Федералните бяха избрали лесния път. Така и не бяха видели нищо встрани от очевидното...

И тогава мисълта я осени: тя беше допуснала същата грешка.

Джан се върна в сградата на ФБР за по-малко от пет минути и прелетя покрай бюрото на охраната, кимвайки на нощния пазач. Усети погледа му върху дупето си, докато влизаше в асансьора за третия етаж. Забърза по коридора покрай притихналите кабинети; стъпките и ускореният ѝ пулс бяха единствените звуци. Тя отвори вратата на своята стая, светна лампата, изтича до бюрото си, отвори досието на Уокър и бързо запрелиства страниците. Очите ѝ пробягваха по редовете, търсейки няколко имена... имената на федералните прокурори по делото „Уокър“ преди десет години...

— Мили боже!

Беше открила имената: Раул Гарсия, Джеймс Кели, Елизабет Остин.

23:21 Ч.

Елизабет седеше в притъмнялата къща и пиеше твърд алкохол. Сега разбираше Бен Брайс.

От Кейт знаеше, че той пие, за да избяга от миналото. За да забрави и да може да заспи. Колко трябваше да изпие, за да избяга от миналото? За да заспи. За да не мисли за миналото, което я беше довело до настоящето. До този ден. До този живот. Живот без Грейс.

Преди десет години тя беше пристигнала в Далас, въоръжена само с внушителни препоръки от министъра на правосъдието и директора на ФБР, свидетелстващи за професионалните умения на Елизабет Остин, невероятната ѝ решителност и забележителния ѝ кураж предвид сполетялото я нещастие в личен план. Беше на трийсет години, току-що омъжена, бременна във втория месец и се опитваше да избяга от миналото си възможно най-бързо и най-далеч. Далас, щата Тексас, ѝ се беше сторило достатъчно далеч.

Пет години преди това тя беше завършила правния факултет на Харвард и беше отказала да работи във фирмите на Уолстрийт. Искаше да бъде от добрите. Искаше да вкарва лошите в затвора. Да използва законите, за да може хората да се чувстват в безопасност и нито едно десетгодишно момиче да не изстрада убийството на баща си.

Но тя не беше в безопасност.

Дъщеря ѝ не беше в безопасност.

Никой не беше.

Злото не се подчиняваше на законите. Злото създаваше свои собствени закони.

ДЕН ДЕВЕТИ

6:15 Ч.

— Нам йен! Нам йен!

Той крещи на виетнамски „Наведи се, наведи се!“, за да не им откъснат главите въртящите се перки. Скупчили са се на покрива на посолството, където е кацнал хеликоптерът, и почти са изпаднали в паника, защото чуват танковете на Северновиетнамската армия в покрайнините на града и изстрелите от битката между комунистите и последните южновиетнамски сили на летище „Тан Сон Нхут“. Над главите им изсвистява ракета и се взривява на булевард „Тонг Нхат“ точно пред стените на посолството; паниката ескалира. Шест етажа подолу хиляди граждани на Южен Виетнам са се събрали в двора на посолството, а още стотици се катерят по високите бетонни стени и се заплитат в бодливата тел, единни в отчаяните си опити да избягат от своята горяща страна и в наивната вяра, че американците ще ги спасят. Краят е близо и те го осъзнават. Не знаят обаче, че този хеликоптер ще е последният американски хеликоптер, който ще напусне Виетнам.

Сряда, 30 април 1975: падането на Сайгон.

От полунощ той стои на покрива на американското посолство в центъра на Сайгон и помага на хиляди бежанци да се качват във военните хеликоптери, които ги евакуираха на корабите на Седми флот край брега на Южнокитайско море. Операция „Бърз вятър“ — последната му мисия във Виетнам. Вече е сутрин и времето изтича. Този хеликоптер от самолетоносача „Мидуей“ ще вземе последните американски войници и американското знаме, което се ветрее над посолството. „Никакви цивилни! Така ми е наредено!“ — беше казал пилотът, но той му показва пагона и оръжието си. Затова сега отделението за войниците в хеликоптера е пълно с тълпа бежанци от комунизма, изоставили всичко, защото вещите не означават нищо без свобода. Двигателят е запален, деца плачат, жени вият, сирени пищят, а отвъд посолството река от бежанци се излива от Сайгон — напускат с автобуси, камиони, мотори и колела; плякосването вече е започнало. Друга ракета избухва още по-наблизо и пилотът крещи на последния американски войник във Виетнам да си качва задника в хеликоптера.

Той обаче отстъпва мястото си на младо момиче, което е само, явно осиротяло във войната; ще застане на страничната ска на хеликоптера по време на полета до „Мидуей“. Повдига я и босите ѝ крака увисват през отворената врата заедно с други два чифта крака и той си спомня как децата в Западен Тексас се возеха на камионите с провесени от ръба на каросерията крака. Той се обръща и изкрещява „Край! Това е!“ на хората в началото на опашката — млада жена и малкото ѝ момиченце, което, ако се съдеше по чертите на лицето, беше изоставено от американския си баща. Жената е от онези виетнамки, които американските войници предпочитаха — стройна, с гладка кожа, нежни кафяви очи и плътни устни; на врата ѝ виси сребърно кръстче. Погледите им се срещат и тя вижда истината в очите му: американците няма да се върнат, за да спасят семейството ѝ. Свободата им свършва днес. Двигателите на хеликоптера реват все по-силно, перките се въртят все по-бързо, машината се напъва да издигне човешкия си товар и ето че жената целува бебето си и му го подава.

Той се поколебава, после взима детето. Със свободната си ръка откъсва нашивката с името си и значката със сребърен орел на полковник от Американската армия и ги слага в малката ръка на жената, за да може да открие детето си, ако оцелее, или да умре с надеждата, че детето ѝ ще живее свободно в Америка. Той стъпва на ската и протяга свободната си ръка, за да се хване за кабината; бебето се е свило в другата му ръка, пръстчетата стискат униформата му, кафявите очи са широко отворени, главичката е притисната в гърдите му.

Докато хеликоптерът се издига, очите му не се отместват от жената; сълзи се стичат по лицето ѝ, едно лице сред хилядите други, ръцете са протегнати към американците, към самия господ, молят за спасение, съзнавайки, че съдбата им се решава от комунистите. Гледайки тези отчаяни хора, които сега Америка и Бог изоставяха, очите му се замъгляват от сълзи. Бен Брайс беше дошъл в страната им, за да освободи потиснатите. Но се бе провалил. Затваря очи засрамен — от себе си, от страната си, от бога си.

— Полковник!

Бен рязко отваря очи. Пред него не беше виетнамката, а Мисти, хубавичката закръглена приятелка на Дики, облечена в тясна тениска. Тя им се усмихва и им маха, докато хеликоптерът се отделя от земята.

Шерифът беше спазил обещанието си. Бяха се срещнали точно в шест часа и подкараха на юг от града, където откриха Дики — с огледални слънчеви очила и бейзболна шапка „Катърпилар“ с обърната козирка — и Мисти, с тясна тениска, застанала до един стар хеликоптер. Свръхбогатият син на Бен беше наел Дики и хеликоптера му за сутринта.

— Навява спомени, нали, полковник? — опита се шерифът да надвика рева на двигателя. Бен кимна. — Само дете не седим в каските си, за да не ни гръмнат топките!

Шерифът подаде на Бен една карта.

— Номерирал съм лагерите!

Дики наведе носа на хеликоптера, за да набере скорост. Скоро летяха над величествения пейзаж на Северно Айдахо. Бен погледна Джон. Очевидно стомахът му не понасяше друсането на тази височина.

Джан Йоргенсон почувства, че ѝ призлява.

Беше дошла в кабинета си в събота сутринта, за да проучи всички замесени в процеса срещу Уокър преди десет години — съдиите, прокурорите, агентите на ФБР — и беше разбрала, че повечето от тях са мъртви. Съдията от федералния съд Бърнард Епстайн, 72-годишен, се беше удавил преди три години, докато ловял риба в малко езеро край вилата си в Северен Мичиган.

Първият заместник-министър на правосъдието Джеймс Кели, 57-годишен, главният обвинител по делото „Уокър“, бе убит през същата година при въоръжен грабеж, докато правел сутрешния си крос по улиците на Лос Анджелис.

Заместник-министърът на правосъдието Раул Гарсия, на четирийсет и осем, вторият обвинител, бе застрелян и убит преди две години при въоръжен грабеж на автомобила му в покрайнините на Денвър. Без свидетели. Без заподозрени.

Прокурор Уилям Голдбърг, четирийсетгодишен, се бе самоубил преди четири години в Кливланд, Охайо. С изстрел в главата. Току-що бе започнал нова работа в адвокатска кантора. Съпругата му бе бременна с първото им дете.

Бившият заместник-директор на ФБР Тод Йънг, на шейсет и една години, оглавяващ отдела за вътрешен тероризъм, бе починал при

злополука по време на ски преди пет години. Опитен скиор, спускащ се по позната писта във Върмонт, Ъънг се бе забил в дърво поради обилния снеговалеж. Бяха го открили два дни по-късно с разбит от удара череп.

Специален агент на ФБР Тиодор Елис, петдесет и пет годишен, загинал преди три години при ловджийски инцидент в Мейкън, щата Джорджия. Командвал полицейската хайка по залавянето на Уокър.

Агенти на ФБР, федерални прокурори и един съдия — общо шест души бяха мъртви. Различни места, различни причини за смъртта, но нишката, която ги свързваше, бе майор Уокър. Който също беше мъртъв. Десет години след смъртта му всички основни участници в процеса срещу него бяха мъртви, освен директора на ФБР Лорънс Маккой, сега президент Маккой, и помощник-прокурор Елизабет Остин, сега Елизабет Брайс.

Елизабет чете, легнала с гръб към него. Ръката му се плъзва по рамото ѝ и обгръща гърдата ѝ върху нощницата. Първата ѝ мисъл е: „Минаха ли вече две седмици?“

След това осъзнава, че наистина са минали две седмици, откакто за последно му позволи секс; той сигурно си записва датата в своето „Блекбъри“. Сексът не я интересува, но Джон е добър баща на децата и освен това тя не иска той да потърси секс от някоя очилата служителка във фирмата, която можеше да му поиска нещо по-сериозно от едно забавление или да реши, че ако забременее извънбрачно от бъдещ милиардер, ще спечели повече, отколкото от акциите; или да го отчужди от децата.

Затова тя оставя папката на нощното шкафче, сваля бикините си и гръбом се опира в него. Той обича да го прави заднишком, да докосва стегнатото ѝ дупе. Няма да издържи дълго. Затваря очи и мисли, че ще се върне към документите най-много след пет минути.

Този път обаче той не бърза. Плъзга другата си ръка под нея и пъхва крак между нейните. Телата им са преплетени между копринените чаршафи. Ръката му обгръща тялото ѝ, хълбока и бедрото ѝ, нежна е като ръката на жена. Другата му ръка леко гали гърдата ѝ. Обикновено извива зърната ѝ, като че ли се опитва да настрои радиото

на рейндж роувъра; тази нощ я гали много умело. Дали някоя не учи кученцето ѝ на нови номера?

Ръката върху бедрото ѝ се плъзга от вътрешната му страна и се придвижва нагоре. Бавно. Мускулите ѝ инстинктивно се свиват в очакване на обичайното му изпълнение: опитва се да разпали бързо огън с две пръчки, а след това пъхва пръст в нея с романтиката на автомеханик, който проверява маслото на колата. Изненадва се, когато от устните ѝ се отронва тиха въздишка. Тази нощ той не атакува грубо клитора ѝ. Пръстите му го гаят леко. Сега правят кръгови движения в долната част на корема ѝ и пак слизат надолу. Тя несъзнателно се притиска към ръката му. Залива я горещина, превзема слабините ѝ, надига се в корема ѝ, в гърдите ѝ, по врата ѝ и в главата ѝ. Тя облизва устните си.

Езикът му докосва тила ѝ, нежно и възбуждащо. Ще ѝ се да го попита кой го е научил на всичко това, но не иска той да спира. Протяга ръка назад и хваща хълбока му, който е по-стегнат, отколкото тя си спомня. Цялото му тяло е стегнато и жилаво. Да не би малкият ѝ компютърен специалист да е тренирал в салона на компанията?

Ръката ѝ се плъзга по тялото му. Готов е. За нейна изненада тя също е готова. Насочва го в себе си и от устата ѝ се изплъзва стон. Обръща се по корем и свива крака под тялото си. Джон коленичи отзад и прониква в нея, после се отдръпва и пак се притиска, тласъците му се усилват, постепенно той започва да прониква мощно и дълбоко и тя усеща как напрежението нараства в нея, облива я горещина и крайчетата на нервите ѝ се възпламеняват... то всеки момент ще се случи, о, боже, тя е на ръба да пропадне в блажените дълбини на оргазма за първи път от...

И миналото ѝ се завръща, прогонва настоящето, превзема съзнанието ѝ и сковава тялото ѝ. За нея всичко приключи. Няма да получи оргазъм тази вечер, никога няма да получи оргазъм.

Обсебена е от миналото.

Елизабет се събуди и по лицето ѝ се стичаха сълзи. Захлипа неудържимо. Грейс беше изчезнала, а тя обвини Джон.

Сега Джон също го нямаше. Джон, който обичаше Грейс толкова, че да последва един пияница чак в Айдахо, надявайки се противно на всякаква логика, че може да е още жива. Беше загърбил един милиард долара, за да открие дъщеря си. Беше заложил всичко заради нея. Беше

направил каквото би направил един мъж. Никога не беше отдавала дължимото на Джон Брайс като мъж и никога не беше го обичала достатъчно като съпруг.

Той заслужаваше повече.

Бяха се сблъскали преди десет години в Министерството на правосъдието. Буквално. Той вървеше с наведена глава и се блъсна в нея, събаряйки я на земята и разпилявайки документите ѝ. Тя му хвърли само един поглед и реши, че е от студентите, които наемаха почасово. Той обаче обясни, че има докторска степен по алгоритми от Масачузетския технологичен институт. Беше дошъл във Вашингтон като консултант по някакъв правителствен проект, свързан с компютърната система на министерството. Изглеждаше странен, но безобиден.

Но ето че започна да я преследва. Чрез електронната поща. На следващия ден и на всеки следващ ден оттогава. Всеки път, когато пристигнеше на работа, в пощата ѝ се мъдреше ново писмо. Кой знае защо, тя не настоя той да спре да ѝ пише. Кой знае защо, дори започна да очаква писмата му с нетърпение.

И тогава злото дойде.

След това тя започна да потъва в депресия и мисли за самоубийство и убийство. Католическата ѝ вяра — макар и неприлагана цели двайсет години — не ѝ позволяваше да избере нито един от тези варианти за бягство. За един католик самоубийството означаваше вечно проклятие, а убийството — доживотно чувство за вина. Точно когато мислеше, че за нея няма надежда, той застана на вратата на кабинета ѝ. Тя заведе Джон Брайс на вечеря, напи го и го използва. Беше бременна, когато му предложи да се ожени за нея.

Беше обичал детето ѝ повече от себе си.

Елизабет Брайс избърса лицето си и взе решение: щеше да обича съпруга си. Но не можеше да го обича, докато я обсебваше миналото. Тя седна. Има само едно място, където можеш да отидеш, когато те обсеби злото.

7:10 Ч.

— Айдахо! — изкрещя шерифът. — Всички откачалки идват в Айдахо!

Кръжаха над поредния лагер. Първите три на запад от града отдавна бяха изоставени. Бен гледаше през бинокъла, надвесен през отворената врата: десетина хижи, изпотрошени коли и разглобен автобус, повдигнат на бетонни тухли; дърва за огън, изтърбушено канапе пред една от хижите и фотьойл пред друга; тънка струйка дим се издигаше от елен на шиш, който се печеше над открито огнище. Край него стоят трима мъже, пет жени и четири деца, точно като във филма „Избавление“.

Никъде обаче не се виждаше бял ван.

Бен искаше да огледа по-добре и извади сваления мерник на пушката си. През силната оптика той можеше да разбере дали някой мъж се е бръснал с бръснач или с електрическа самобръсначка. Мъжете в този лагер изобщо не се бяха бръснали. Имаха бради и сплъстени дълги коси, никъде не зърна къси руси кичури; носеха дънки и тениски, а не камуфлажни дрехи. Наоколо не се виждаха оръжия или амуниции. Тези тук не бяха бивши войници, още по-малко бивши зелени барети.

Обитателите на лагера забелязаха хеликоптера. Децата започнаха да сочат към небето и всички се скупчиха, като че ли ставаха свидетели на слънчево затъмнение. Бен видя мръсни деца, изморени жени и липсващи зъби. Всички изглеждаха изключително бедни. Знамето на Конфедерацията лениво се ветрееше на висок прът. Един от мъжете разкопча якето си и след това ризата си; огромният му корем беше покрит с татуировки, а на гърдите му бяха изписани буквите ККК със странен шрифт. Вероятно беше нещо като вожд на малкото си племе.

Дики изкрещя:

— Тия ми напомнят за един виц, дето го чух в града: ако мъж и жена се преместят от Алабама в Айдахо, по закон още ли се водят брат и сестра?

— Колко време ще я държиш там?

Джако беше заварил Джуниър — с увиснал нос, сякаш кучето му е било прегазено.

— Докато я пречупя.

— Тя да не е кон? — Той дръпна дълбоко от цигарата си, издиша дима и поклати глава. — Кво, по дяволите, очакваше, да те обикне и да си заживеее щастливо?

Джако въздъхна. Синът изобщо не приличаше на баща си. Може би Джуниър щеше да е по-различен, ако имаше майка, която да го отгледа, но тя беше починала внезапно, когато Джуниър беше още малък. Джако се чувстваше отговорен за смъртта ѝ. По заповед на майора той ѝ беше вкарал куршум в мозъка и я беше погребал зад хижата, понеже се беше превърнала в заплаха за сигурността им. Майката на Джако ги беше зарязала, когато той беше само на пет, защото баща му непрекъснато се напиваше и я пребиваше от бой, но той си беше съвсем нормален.

— Виж какво, момче, в този кафез лежат двайсет и пет милиона долара. Ако ще я оставиш да умре там, поне вземи парите!

Джуниър го изгледа свирепо. Майната му, помисли си Джако. Парите щяха да им дойдат добре, но важното беше, че момичето, живо или мъртво, щеше да му доведе Бен Брайс. За мъж на възрастта на Джако уреждането на стари сметки беше далеч по-удовлетворително от парите. Той взе ключовете за колата от един пирон до вратата.

— Отивам в Крестън.

Джако излезе и провери дали в багажника няма останали оръжия — да не би някой канадски граничар да претърси колата и да открие металните кутии. Как щеше да обяснява, че напалмът не е негов?

Качи се във вана, запали и тръгна надолу. Веднъж месечно той изминаваше трийсет и пет километра до Канада. Имаше гръдна жаба — от много алкохол, червено месо и цигари, беше казал докторът. Но не възнамеряваше да се откаже от тези си навици. Затова вземаше нитроглицерин, когато сърцето го стягаше, което се случваше почти всеки ден. Лекарствата му струваха сто долара, но в Канада бяха двойно по-евтини. Затова си ги купуваше оттам. Терористичната група,

която планираше да убие президента, нямаше здравна застраховка, за да ползва тук намаление.

— Мистър Върнън?

— Да, агент Йоргенсон, намерих картона.

Агент Джан Йоргенсон беше сигурна, че между майор Чарлс Удроу Уокър, Елизабет Брайс и отвличането на Грейси Ан Брайс има някаква връзка. Уокър обаче беше мъртъв. И само двама души, свързани с процеса срещу Уокър, бяха живи. Елизабет Брайс и президентът Маккой. Нямаше как да говори с президента. Затова се беше обадила в болницата в Айдахо, където Уокър беше завел сина си преди десет години. Доктор Хенри Върнън все още беше завеждащ спешното отделение и беше единственият човек, за когото тя знаеше, че е виждал майор Чарлс Удроу Уокър жив.

— Никога няма да забравя този ден — каза докторът. — ФБР арестуваха най-търсения човек в Америка в моята зала за спешни случаи.

— Можете ли да опишете Уокър?

— Едър мъж, руса коса, сини очи — никога няма да забравя тези очи, как ме гледаше само. Побиха ме тръпки. Каза, че бил извън страната и когато се върнал, заварил сина си така. Веднага го беше довел.

— Синът му е умирал?

— Отравяне от насекомо. Беше ухапан от насекомо. От черната вдовица. Хората винаги я бъркат с кафявия отшелник, защото симптомите при ухапването са почти същите, но отшелниците са рядкост тук. — Тя чу шумолене на хартия. — Да видим, ето го: Чарлс Удроу Уокър, Джуниър, бял, на четиринайсет години. Симптоми: силно главоболие, висока температура, треска, гадене, мускулни болки и кожни лезии, довели до некроза на цял пръст, атрофирал до костта. Никога не бях виждал такава напреднала форма. Приехме момчето, сложихме го на системи, включихме му антибиотици, кортикостероиди, но трябваше да ампутираме пръста, за да спрем разпространето на некрозата. Десният показалец. Момчето беше оставено без лечение толкова дълго, че не вярвах да се оправи. След като ФБР арестува баща му, отидох да проверя как е. Той обаче беше

изчезнал. Предполагам, че е умрял в планината. Няма данни да се е лекувал при нас оттогава.

Майор Уокър беше мъртъв, най-вероятно синът му също.

— Благодаря ви за помощта, докторе... А как изглеждаше момчето?

— Едро, като баща си. Същата руса коса, същите сини очи.

7:37 Ч.

Дики сочеше надолу и крещеше, за да заглуши рева на двигателя.

— Фермите „Елк Маунтин“. Отглеждат хмел за бира „Будвайзер“.

Бен виждаше под себе си полета, изпъстрени с петна сняг, покрай виещата се през долината река. Бяха прелетели над всичките седем известни лагера на запад от града и сега се отправяха на изток.

— Най-добрият риболов в страната! — изкрещя Дики. — Страшна пъстърва, костур, бяла риба! Горе в планините пък има едър дивеч — лосове, елени, дори мечки!

След няколко минути той отново извика:

— Национален резерват „Кутнай“! Три хиляди акра, стотици различни животински видове! През лятото можеш да видиш белоглави орли!

— Дики — ядоса се шерифът, — затваряй си устата и управлявай тази машина! Да не се каниш да се кандидатираш за проклетата търговска камара! Тези хора не са туристи, дошли да гледат птиците! Дошли са тук да си търсят момичето!

Телефонът звънеше.

Елизабет Остин беше младши помощник-прокурор по процеса срещу Уокър. Беше нова в министерството и вече беше един от евентуалните кандидати за висок пост, когато изведнъж си подаде оставката само две седмици след смъртта на майора в Ню Мексико. Две седмици след това тя се беше омъжила за Джон Брайс и се беше преместила в Далас. Все едно бягаше. Но от какво? От кого?

В съзнанието на специален агент Джан Йоргенсон се оформяше някакво предположение, което тя все още не можеше да формулира.

Трябваше й повече информация за Елизабет Брайс и затова беше прегледала досието за имена на нейни колеги, сред които откри номера на Марджи Робинс. Понастоящем Марджи Робинс работеше като секретарка на юристите в Министерството на земеделието. Беше

събота сутринта и Джан набра домашния ѝ телефон. След десетина извънпявания се чу нежен глас.

— Ало?

— Марджи Робинс?

— Да.

— Мисис Робинс, казвам се Джан Йоргенсон и съм агент на ФБР. Разследвам отвличането на Грейси Ан Брайс.

— Да, дъщерята на Елизабет. Ужасно.

Бинго.

— Познавате ли Елизабет Брайс?

— Фамилията ѝ беше Остин, когато работех за нея. Дори не знаех, че е нейното дете, докато не я видях по телевизията.

— Работели сте за нея в Министерството на правосъдието?

— Пет години. Бях ѝ секретарка. Открили ли са тялото на дъщеря ѝ?

— Не, госпожо.

— Мислех, че случаят е приключен.

— Опитвам се да изясня някои неща. Разкажете ми за мисис Брайс.

— О, Елизабет беше прекрасен човек. Прекалено сериозна и малко тъжна, всъщност сякаш нещо в живота ѝ липсваше. Никога не говореше за това, само веднъж спомена, че баща ѝ бил убит, когато била малка, и оттогава не била ходила на църква. Много добре си спомням този разговор. Беше изключително умна и толкова начетена. Всички смятахме, че някой ден ще стане министър на правосъдието. Но това беше преди онзи процес.

— Срещу майор Уокър?

— Да, срещу майор Уокър.

— Мисис Робинс, знаете ли, че освен президента Маккой и Елизабет Брайс, всички членове от прокурорския екип по процеса срещу Уокър са мъртви?

Настъпи мълчание.

— Мисис Робинс?

— Не, не знаех това. Четох нещо за съдията, някаква злополука с лодка. И за мистър Гарсия в Денвър. Кой друг?

— Джеймс Кели, Уилям Голдбърг...

— Бил? Последното, което чух за него, беше, че се е върнал в Охайо.

— Тод Йънг, Тед Елис от ФБР.

— Всички са мъртви?

— Да, госпожо.

— Това е работа на Уокър.

— Той е мъртъв, мисис Робинс.

— Зло като него никога не умира. — Чу се въздишка. — Този процес унищожи всички, до които се докосна, особено Елизабет. Тя не беше същият човек.

— Затова ли е напуснала министерството толкова внезапно?

— Коя жена би се върнала на работа, все едно нищо не се е случило? Когато я върнаха...

— Върнаха? *Откъде?*

— От майор Уокър — тя беше заложникът.

8:16 Ч.

— Километър и половина спускане! — крещеше Дики. — Хората идват от цял свят на рафтинг по Мойе.

Бяха прелетели над три от четирите лагера на изток от града и се отправяха към четвъртия, на север. Дики кръжеше над дълбока клисура, над която минаваше двулентов висящ мост; долу, където водата се разбиваше, се виждаше бяла пяна.

Скоро летяха над следващия лагер, на стотина метра от върховете на дърветата. Този не беше толкова голям: състоеше се от седем хижи и няколко автомобила, но нямаше бял ван. Бен веднага забеляза какъв ред цари. Хижите бяха подредени като бараки в казарма, с лице към покрита с чакъл площ, където бяха паркирани колите. Дори отвисоко се забелязваше охранителен периметър, насипи, разположени на петдесетина метра един от друг, които образуваха полукръг на стотина метра надолу по склона. На определено разстояние по черния път, виещ се в планината към лагера, имаше ръчно изкопани ровове, върху които бяха сложени метални плочи; ако плочите се махнеха, всички коли щяха да затънат в рововете, освен може би танк „Патън“. Рововете по пътищата бяха стандартна военна тактика на Виетконг.

Този лагер беше подготвен за битка.

Бен го разгледа с бинокъла и ограда местонахождението, отбелязано на картата с името Ред Ридж. Досети се, че това е лагерът, който търсят — заради охранителния периметър, рововете по пътя и заради едно желязо за жигосване.

Специален агент Джан Йоргенсон изтича от сградата на ФБР и пресече улицата до колата си, оставена на паркинга. Щеше да прекара остатъка от съботния ден в Поуст Оук, щата Тексас.

Майор Чарлс Удроу Уокър беше мъртъв. Синът му също се смяташе за мъртъв. Син, който би трябвало да е на двайсет и четири години, горе-долу на възрастта на похитителя. Син, който имаше руса

коса и сини очи, точно като похитителя. Син, който беше с телосложението на похитителя според първоначалните свидетелски показания на треньора.

Оставаше липсващият пръст.

8:52 Ч.

Бен разкопча колана си и скочи от хеликоптера, преди той да докосне пистата. Наведе се, за да не го ударят въртящите се перки, и изтича до колата на шерифа. Разгъна картата на задния капак.

— За колко време се стига до този лагер? — попита той шерифа.

— Предполагам, за около час, зависи колко разкалян е пътят. Видя ли нещо?

Бен кимна.

— Желязо за жигосване до вратата на една от хижите.

— Желязо за жигосване?

— Отрядът на зелените барети носеше същото това желязо, с формата на змия.

— И?

— Виетконгците бяха будисти и конфуцианци. Вярваха, че ще прекарат вечността с предците си, но при условие че получат подходящо погребение. Ако не бъдат погребани или телата им са осакатени, няма да има среща с предците. Затова специалните отряди отрязваха ушите им или други части на тялото, белязваха ги по някакъв начин. Отряд „Пепелянка“ жигосваха челата им. Психологическа война.

— По дяволите — изсумтя шерифът. — А как са нагорещявали желязото наред джунглата?

— Запалвахме няколко експлозива С-4. Не избухват без детонатор.

Шерифът се облегна на колата, свали шапката си и прокара ръка през косата си.

— Чувах за такива извращения, но реших, че са просто слухове.

— Вярно е. — Бен се обърна към картата. — Аз бях в отряд „Пепелянка“.

Шерифът помълча, но накрая отсече:

— И все пак, полковник, ще ми е нужно нещо повече от желязо за жигосване, за да издействам заповед за арестуване.

— Не ми трябва заповед — отвърна Бен.

ПЛАДНЕ

Треньорът Уоли обядваше с жена си и дъщеря си в кухнята, преди да застъпи на смяна в „Тако Хаус“. От мястото си на масата той погледна през прозореца. Видя как черният седан паркира в алеята. Видя младата жена да излиза от колата. Видя също и как си облича якето, за да прикрие пистолета на кръста си. Уоли Фейгън остави вилицата и побутна чинията си.

— Аз съм агент Джан Йоргенсон от ФБР — каза жената и Уоли Фейгън осъзна, че е избрал грешния път. Тя беше дошла да разбере истината и той щеше да ѝ я каже. И животът му щеше да се промени завинаги.

16:05 Ч.

— Бен, ако си сигурен, че е там, тогава да тръгваме да си я вземем!

Джон седеше срещу Бен на масата до прозореца в местния ресторант за бързо хранене на Мейн стрийт. Бен клатеше глава.

— Джон, не можем просто да отидем горе в планината и да почукаме на вратата. Те няма да ни я дадат ей така. Ние ще трябва да си я вземем. А това е нощна операция.

— Тогава веднага щом се стъмни. Да не губим повече време в „Ръстис“.

— Синко, отиваме в „Ръстис“ с отчаяната надежда да извадим късмет в събота вечер и да получим малко повече информация за тези мъже. Ще се качим в планината след полунощ, ще огледаме лагера, ще планираме нападението и ще действаме на развиделяване. Трябва да ги изненадаме и не можем да рискуваме, докато Грейси е там.

Джон се облегна и въздъхна. Бен беше прав, той не разбираше от подобни работи. Беше толкова неумел в мъжките дела. Спомни си думите на майка си: *Прави точно каквото Бен ти казва и може да си върнем Грейси. Това е неговата работа.*

Джон изгълта отвратителното кафе — тези хора не бяха ли чували за „Старбъкс“? Отвън гражданите на Бонърс Фери се разхождаха безгрижно, несъзнаващи факта, че в този момент дъщеря му е заложница в планините на север от града.

— Бен, мислиш ли, че Грейси е добре?

— Жива е, Джон.

— Мислиш ли, че тези мъже... нали знаеш... мислиш ли че...

Очите на Бен станаха жестоки.

— Не казвай това, Джон. Дори не си го помисляй.

— Не мога да спра да мисля за това, Бен... и да се питам дали някога ще бъде същата.

— Джон, чуй ме. Каквото и да са й сторили, ние ще й помогнем да го преживее. Тя е силна. Ще я заведа в Таос. Ще живее с мен, докато не стане готова отново да се върне сред хората.

Бен стисна челюсти и се загледа през прозореца.

— Бен, искам да убия тези мъже.

— Ако се наложи да се убива, ще го направя аз. В това съм най-добър.

Бен рязко стана и излезе. Джон скочи и хвърли една десетдоларова банкнота на масата. Отвън огледа улицата и видя Бен на една пряка разстояние. Затича се да го настигне.

— Какво става? — попита той.

— Мъжът отпред — руса коса, камуфлажни панталони, метър и осемдесет, деветдесет-сто килограма.

Русият мъж влезе в магазин за цигари. Джон и Бен седнаха на пейка пред магазина. Приличаха на двама приятели, които се наслаждават на слънчевия пролетен ден, а не на баща и син, които търсят мъжете, отвлекли момиченцето им. След десетина минути мъжът излезе от магазина с пура в уста и тръгна по тротоара. Те го последваха.

След две пресечки спряха. Две момиченца се затичаха към мъжа, той се наведе и вдигна по-малкото. Една жена се приближи и го целуна.

Семеен мъж.

— Мамо, вече си имам семейство.

Джуниър стоеше пред гроба на майка си, на малкото разчистено пространство зад хижата, което той поддържаше. Той говореше с майка си почти всеки ден. Понякога тя му отговаряше.

— Разбира се, че ще я пусна, мамо. Утре сутринта. Две ноци в кафеза би трябвало да й избият от главата мислите за бягство. Много е сладка, нали, мамо?

Джуниър беше израснал като мамино момче, което иска да прилича на баща си. Но майорът ги оставяше с месеци наред. Работа, казваше той. Джуниър никога не беше ходил на училище в града — майорът не разрешаваше. Майка му го беше научила на всичко, което знаеше; майорът го научи да стреля, да ловува, да мрази евреите. Странно, но майка му изглеждаше най-щастлива, когато майорът беше далеч по работа. Само тогава тя можеше да слиза в града и да се вижда с приятелите си; вземаше Джуниър със себе си и се смееше и пееше,

докато готвеше, и двамата сядаха под някое дърво и тя му четеше стихотворения. Джуниър и майка му правеха всичко заедно. Тя беше прекрасна.

Изведнъж обаче си отиде.

И Джуниър никога не прочете друго стихотворение.

— Ти поеми този. Аз ще тръгна след другия отсреща през улицата.

Джон проследи Бен, който изчака една кола да мине, и след това пресече улицата. Джон се отпусна на най-близката пейка. Проследяваха всички по-големи бели коли на Мейн стрийт. Трите автомобила, които бяха забелязали до този момент, бяха собственост на стара жена, тийнейджърка, облечена с невъобразимо тесни дънки, и някакъв стар глупак, който дъвчеше тютюн.

Наближаваше пет часът. Слънцето щеше да залезе зад планините и топлият пролетен ден щеше да се превърне в студена зимна нощ. На Грейси щеше да ѝ е студено.

18:47 Ч.

Гари Дженингс имаше десет пръста на ръцете си, когато завърза единия крачол на затворническите панталони около противопожарната тръба в килията си, а другия около врата си и скочи от затворническото легло.

Един невинен човек беше мъртъв.

Което означаваше, че Грейси Ан Брайс може би беше жива.

Специален агент Джан Йоргенсон вече знаеше, че отвличането на Грейси няма нищо общо с полковник Брайс или с отмъщение за войната във Виетнам. То беше заради Елизабет Брайс и един син, който иска да отмъсти за смъртта на баща си. Явно Чарлс Удроу Уокър Джуниър смяташе, че правителството е убило баща му и че той може да убие всички, отговорни за смъртта му. Но защо не беше убил и Елизабет Брайс? Защо беше отвлякъл дъщеря ѝ? И имаше ли някакви планове за президента?

Джан Йоргенсон имаше нужда от опит. Имаше нужда от агент Девро. Но мобилният му телефон се включваше на гласова поща вече пети път.

— Юджийн, пак съм аз. Събота е, в Далас приближава седем. Моля те, обади ми се възможно най-скоро. Дженингс е бил невинен. А Грейси може би е още жива.

Тя прекъсна връзката.

Джан седеше на дивана в кабинета на Брайс и чакаше мисис Брайс. В ума ѝ непрекъснато изскачаха въпроси: ако похитителят е бил синът на майора, то къде се намира той сега? Ако Грейси е жива, къде е тя? Навремето майорът и синът му бяха живели в Айдахо, възможно бе синът му все още да е там. Полковник Брайс смяташе, че Грейси е в Айдахо, защото някой се беше обадил, че я е видял в Айдахо Фолс. Агент Къри обаче лично беше разпитал източника от Айдахо и беше докладвал, че той не е могъл да разпознае Грейси, нито мъжете или татуировката. Странно.

Джан трябваше да говори с източника в Айдахо. За целта ѝ беше необходим списъкът с обажданията на хората, предложили сведения за

Грейси. Списъкът стоеше на бюрото ѝ в Далас на шейсет и пет километра на юг от сегашното ѝ местонахождение. В събота вечер надали някой беше в офиса, освен охраната.

Ред вдигна още на първото иззвъняване. Най-вероятно седеше зад бюрото си във фоайето и гледаше телевизия, което правеше всяка вечер през последната седмица, когато тя си тръгваше от работа. Ред беше петдесетгодишен самотник. Всяка вечер ѝ се свалеше.

— Ред, обаждат се агент Йоргенсон.

— О, здравей!

— Имам спешен случай. Можеш ли да ми помогнеш?

— Искаш да дойда у вас?

— Ммм, не. Искам да отидеш в кабинета ми.

— Е, смятам, че мога да се кача след малко.

Да, след като свърши „Колелото на съдбата“.

Джан Йоргенсон имаше кръглото лице, големите очи и набитото телосложение на фермерка от Минесота. Повечето мъже я смятаха за апетитна. Носеше косата си късо подстригана, беше висока метър и седемдесет и тежеше точно петдесет и осем килограма. Често мъжете я поглеждаха и решаваха, че е лесбийка, но тя беше напълно хетеросексуална. Просто не беше открила мъжа, който да заслужава да го допусне до себе си. И Ред от охраната определено не беше той, макар да му се искаше. Джан не беше от жените, които подвеждат мъжете, но разпечатката наистина ѝ трябваше.

— Знаеш ли, Ред, когато този случай приключи, ще имам повече свободно време и може би двамата с теб ще...

— Веднага се качвам!

— Добре тогава. На бюрото ми има дебела компютърна разпечатка с няколко жълти лепящи се листчета. Прегледай ги и намери обаждане от Айдахо Фолс. Започни отзад напред. Като го намериш, обади ми се на този номер от телефона в кабинета ми.

Тя продиктува мобилния си телефон и Ред хукна. Отбеляза си да смени номера на телефона си, когато всичко това приключи.

Ред се обади след по-малко от десет минути. Клейтън Лий Тъкър, Айдахо Фолс, щата Айдахо. Имаше и номер.

— Чао, скъпа — каза Ред.

Хвана ме.

Джан провери телефона на семейство Брайс — имаха десет линии. Определено можеха да си позволят едно обаждане до Айдахо. Тя набра номера, надявайки се Тъкър да работи до късно. Мъжки глас се обади след тринайсетото позвъняване.

— Ало? Работи ли този телефон?

— Клейтън Лий Тъкър?

— Да. Не знаех, че са поправили телефона ми. — И след това на някой друг: — Идвам след минутка! — После в телефона: — Имам клиент.

— Мистър Тъкър, аз съм агент Джан Йоргенсон от ФБР. Разследвам отвличането на Грейси Ан Брайс.

— Те бяха тук вчера.

— Полковник Брайс и бащата ли?

— Да.

— По кое време?

— Малко след като дойдох. Около осем.

— Мислите ли, че момичето, което сте видели, е Грейси.

— О, сигурен съм, особено след като видях снимките.

— Какво ви накара да промените мнението си?

— От кога?

— От когато агентът на ФБР ви е показал снимките?

— Както казах и на тях, никакъв агент на ФБР не е идвал тук.

Какво? Джан се опитваше да осмисли тази информация, но Тъкър я прекъсна.

— Имам клиент.

— Мистър Тъкър, накъде се отправиха полковник Брайс и мистър Брайс?

— Към Бонърс Фери. Горе в окръг Баундъри.

— Заместник-шериф Коуди Кокс — отговори мъжки глас.

— Обажда се агент Джан Йоргенсон от ФБР, Далас. Трябва да говоря с шерифа.

— Шериф Джонсън? Той е с госпожата, имат годишнина от сватбата. Всъщност годишнината им беше вчера, но шерифът имаше работа...

— Случайно полковник Брайс и Джон Брайс да са се срещали с шерифа?

— Срецнаха се. Тази сутрин летяха с хеликоптера на Дики. Шерифът каза, че дължал живота си на полковника.

— Трябва да говоря с шерифа. Спешно е.

— Дайте ми номера си, ще видя къде е и ще го помоля да ви се обади.

Елизабет затвори вратата на кабинета след себе си.

— Какъв е спешният случай, агент Йоргенсон? Тъкмо отивах на църква.

Младата жена си пое дълбоко въздух.

— Разкажете ми за майор Чарлс Удроу Уокър.

— Той е мъртъв.

— А знаехте ли, че има син?

19:30 Ч.

— Благослови ме, отче, съгреших. Не съм се изповядвала цели трийсет години.

Съботната вечер преди Великден винаги беше натоварена. Досега отец Ранди беше изслушал около четирийсет анонимни изповеди на хора, коленичили от другата страна на преградата в католическата църква „Света Ана“. Всички те бяха изповядали обичайни грехове, за които той налагаше обичайните изкупления: десет пъти молитвата „Отче наш“ и десет пъти „Аве, Мария“. Той обаче се стресна, когато чу следващия глас от изповедалнята, по две причини. Трийсет години бяха твърде дълъг период без покаяние и можеше да се наложи да измисля нетрадиционно изкупление; освен това този женски глас му се струваше странно познат. Следващите й думи потвърдиха подозренията му.

— Отче, обладана съм от злото. А сега злото е обладало и дъщеря ми. — Гласът й пресекваше. — Отче, Грейс може да е жива!

Отец Ранди познаваше Грейси, бедното момиче, и цялото й семейство. Виждаше ги всяка неделя сутрин. Но Елизабет Брайс никога не беше стъпвала в църквата му.

— Грейси може да е жива?

— Да!

— Какво значи „обладана от злото“?

— Отвел я е в Айдахо.

— В Айдахо? *Кой?*

— Синът на дявола.

Раменете на отец Ранди се отпуснаха. *Синът на дявола ли?* Бедната жена сигурно беше обезумяла. Реши да се отнесе с разбиране към нея.

— А защо не сте изповядвали цели трийсет години?

— Баща ми беше убит, когато бях едва на десет. Обвинявах Господ.

— Цели трийсет години?

— Да.

— И не сте били на литургия трийсет години?

— Не.

— Причастие?

— Не.

— Живели сте без вяра трийсет години?

— Да.

— А защо се изповядвате сега?

— Искам да избягам от миналото. Искам дъщеря ми да се върне. Искам Бог да ни даде още една възможност.

Не беше лесно да си католически свещеник тези дни. При толкова много свещеници, обвинявани в сексуални престъпления срещу деца, католическата църква се превръщаше в любимата изкупителна жертва на адвокатите на ищците и той често се замисляше да напусне. Какво добро правеше? Прекарваше повече време в свидетелски показания, отколкото в разпространяване на Божието слово. И изобщо някой вече вярваше ли в Бог? В Сатаната? Вярваше ли някой в това, че злото и доброто наистина водят ежедневна битка в душите ни и за душите ни? Спасил ли беше поне една душа през тези петнайсет години? Обзе го странно чувство и той разбра: Бог му даваше възможност.

— Злото ме обсеби преди десет години — каза мисис Брайс. — Не ме освобождава.

— Защото не притежавате силата да се борите с него. Вярата е единствената ни защита срещу злото — борим се чрез вярата.

— Но защо дъщеря ми?

Отец Ранди изрече думи, които сам не разбираше:

— Защото двете с Грейси имате връзка, връзка със злото, която трябва да нарушите.

— Отче, как да наруша тази връзка?

— Не можете. Някой трябва да умре, за да скъсате тази връзка.

— Не! Не я взимайте!

Жената подскочи и отвори вратата от неговата страна на изповедалнята. Хвърли се върху него и сграбчи голямото разпятие, което висеше от одеждите му.

— Господи, вземи мен!

— Пати, чуваш ли ме?

Никакъв отговор.

Устата на Джунийър беше прилепена към отвора за въздух, така че го чуваше много добре. Просто се инатеше.

— Научи ли си урока?

Отново никакъв отговор.

— Правиш ми се на сърдита, а? И аз пробвах този номер на майора, когато ме вкарваше тук, но той не се връзваше. Аз също няма да се вържа. Чуваш ли?

Тишина.

— Добре, да видим как ще се инатиш след още една нощ.

Джунийър се изправи и се върна в хижата.

20:29 Ч.

Когато специален агент Джан Йоргенсон влезе в апартамента си, телефонът ѝ звънесе. Беше шериф Джей Ди Джонсън от окръг Баундъри, Айдахо. Той потвърди, че полковникът и Джон Брайс са в Бонърс Фери.

— Смятат, че момичето е в планината. На някакво място, наречено Ред Ридж.

— Аз също смятам, че е там.

— Аз пък мислех, че ФБР приключи случая, когато похитителят се обеси.

— Грешали сме. Шерифе, чували ли сте за майор Чарлс Удроу Уокър?

— Чувал съм и още как. Вашите хора го арестуваха в болницата преди колко, десетина години? Не знам какво се е случило с него след това.

— Починал е в Мексико. Знаете ли нещо за процеса срещу него?

— Съвсем малко, беше заради някакво клане във Виетнам.

— Да, в Куанг Три. Полковник Брайс е свидетелствал срещу него.

— Само не ми казвайте, че този майор е бил част от отряда с кодово название „Пепелянка“?

— Той го е ръководел.

— По дяволите! Полковник Брайс откри лагера им. Каза, че става въпрос за стари сметки.

— Синът на майор Уокър е отвлякъл Грейси, но не заради полковник Брайс. Отвлякъл я е, защото майка ѝ е била един от прокурорите на процеса срещу баща му. Всички останали са мъртви, освен мисис Брайс и президента.

— Президентът?

— Да, президент Маккой. Тогава е бил директор на ФБР.

— Е, полковник Брайс откри вашия човек и това като че ли е добре.

— В какъв смисъл?

— Защото не трябва да играе по правилата ви.

— Индианска територия, лейтенант, сами създаваме правилата си. Правило номер едно е да не следваме тъпите правила за бойно поведение и особено правилото, че не можем да стреляме по врага си, ако първо той не стреля по нас. Никой не може да стреля безнаказано по отряд „Пепелянка“. Убиваме го, преди той да ни убие. Правило номер две. Всички изглеждат еднакво — врагът, който би трябвало да убиваме, и цивилните, които би трябвало да спасяваме. Войниците от Северновиетнамската армия са в униформа, но не и тези от Виетконг. Те са партизани, бащи и синове на селяни. Навън в джунглата не знаеш дали някой селянин ще те поздрави с добре дошъл, или ще те застреля. Ако се съмняваш, просто гръмни жълтата муцуна. Правило номер три. Съвестта е опасно нещо по време на война. Съвестта ти може да бъде причина за смъртта ти, но това си е твой проблем. Но съвестта ти може да застраши другарите ти от отряда, а това вече е мой проблем. Затова остави съвестта си тук, в Сайгон. Не я взимай с теб в джунглата. Там няма добро и зло. Там можеш само да убиеш врага или да се върнеш вкъщи в чувал.

Майорът привършва яденето си и побутва чинията си встрани.

— Правило номер четири, най-важното: не водиш тази война в името на американския народ. На тях не им пука за теб, за тази война или за тези хора, нито пък за комунистическата заплаха. Те са си вкъщи, пушат трева и правят любов, а не война и се наслаждават на мира и благополучието, което им осигуряваме. Никога не очаквай подкрепа от цивилните. Водиш тази война заради армията си. Армията от Уест Пойнт. Защото на твоята армия й пука за тази война и иска да спре комунизма на седемнайсетия паралел. Твоята армия знае, че американските граждани няма да подкрепят битката срещу комунизма по света, докато руските атомни бомби не се взривят над Ню Йорк. Тогава ще дойдат да ни плачат да ги спасим, да им запазим мира и благоденствието и да се бием за свободата им. А ние го правим в този момент, но те просто не го знаят. Армията обаче го знае. Твоята армия ще стои зад гърба ти, твоята армия никога няма да те предаде.

Кристалносините очи на майора се впиват в очите на Бен.

— И ти, лейтенант Бен Брайс, никога не трябва да предаваш армията си.

— Да, сър.

1 декември 1968 година. В американския бар на Ту До стрийт в Сайгон се чуват звуците на рокендрол, хихикането на азиатски куклички и пиянските викове на американски войници. Лейтенант Бен Брайс изпитва страхопочитание пред мъжа срещу него. Чарлс Удроу Уокър е завършил Академията петнайсет години преди Бен, но Бен знае всичко за него, както и всички кадети, постъпили в академията след майора. Всички смятат, че Чарлс Удроу Уокър е следващият Макартър.

— Взех те в отряда ми — продължава майорът, — защото командирът ти във Форт Браг смята, че си най-точният снайперист, когото някога е виждал. Получи татуировката с пепелянка, сега получаваш това.

Майорът бутна един продълговат плосък пакет през масата към Бен.

— Добре дошъл в отряд за специални операции „Пепелянка“.

Бен отваря пакета. Вътре има лъскав нож „Бауи“ с надпис ПЕПЕЛЯНКА върху трийсетсантиметровото острие.

— Всички войници от отряд „Пепелянка“ носят ножове „Бауи“. Наръгай някой с дръпнати очи и със сигурност ще му развалиш деня.

— Да, сър.

Майорът подава на Бен карта за самоличност със снимка на Бен, името му, ранга, кръвната група и серийния номер. На картата с тъмен шрифт пише:

ВОЕННО УПРАВЛЕНИЕ ВИЕТНАМ

ОТРЯД ЗА СПЕЦИАЛНИ ОПЕРАЦИИ

**ЧОВЕКЪТ С ТАЗИ САМОЛИЧНОСТ ДЕЙСТВА ПОД ПРЕКИТЕ ЗАПОВЕДИ НА
ПРЕЗИДЕНТА НА СЪЕДИНЕНИТЕ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ! ДА НЕ БЪДЕ СПИРАН ИЛИ
РАЗПИТВАН!**

— Това е картата ти за излизане от затвора — казва майорът. — Рапортуваме директно на президента. Никой не се будалка с отряда за специални операции.

— Да, сър.

Майорът отпива от бирата си.

— Академията, Брайс, е велика школа. Обаче трябва да забравиш всичко, което си научил за войните — двете световни, Корея... Всичко, което си научил там, не струва и пукната пара тук. В тази война напалмът е най-добрият ти приятел.

Някакъв американски офицер на средна възраст с по една виетнамска проститутка на всяка ръка застава до тяхната маса. Бен вижда трите сребърни звезди, веднага скача и отдава чест на генерал-лейтенанта. Майорът едва вдига поглед и отпива от бирата си.

— Великият майор Чарлс Удроу Уокър — фъфли генерал-лейтенантът. — Легенда в собственото си съзнание.

Майорът отпива от бирата си и казва на Бен:

— Последния път, когато някакъв командир от Сайгон ми прекъсна вечерята, го натирих на майната му.

Момичетата се разкикотват и лицето на генерал-лейтенанта почервениява.

— Стани и отдай чест, мамка ти! Аз съм с по-висок чин!

Майорът фокусира цялото си внимание върху генерал-лейтенанта, който леко отстъпва.

— Първо, аз не отдавам чест на запасняци, които ще подушат комунисти в тази война колкото да изчукат няколко виетнамски момичета. Второ, докато съм в джунглата, само президентът е с по-висок ранг от мен. Ако имаш проблем — обади му се.

Генерал-лейтенантът като че ли всеки момент ще избухне, но не казва нищо и отминава.

— В тази война срещу комунистите всяка минута умират американски войници. Генералът си седи тук в Сайгон и лъже пресата за убитите и се притеснява повече за Уолтър Кронкайт, отколкото за Хо Ши Мин.

Той поклаща глава с отвращение.

— Изнасяме се при изгрев-слънце и се пускаме до Дак То да се срещнем с отряда. После нагоре към Ланг Вей, събираме се и на

следващия ден отиваме до Лаос. Разузнаването казва, че по пътя има голям конвой. Ще го спрем.

Бен е прекалено развълнуван, за да яде. Майорът е изпълнил повече от сто мисии на вражеска територия. Сто мисии! И Бен Брайс щеше да бъде част от следващата. Великото приключение започва.

— Това е войната, за която си пропътувал шестнайсет хиляди километра. — Той се засмива, като че ли е казал нещо смешно. — Какво ще кажеш, лейтенанте — последна възможност да си промениш решението и да останеш тук в Сайгон и да се наслаждаваш на удоволствията.

Майорът се протяга и хваща едно красиво виетнамско момиче, което минава покрай масата им, и го придърпва в скута си.

— Най-красивите жени на света са виетнамките. Искаш ли една? Черпя.

Съдържателката на бара, мадам Ле, елегантно облечена, красива и обвита в облак парфюм, който е по-главозамайващ от бърбъна, се приближава към масата им за втори път тази вечер, слага изящната си ръка със съвършен маникюр на рамото на Бен и казва с английски, научен в най-добрите училища във Франция.

— Не съм ви виждала вас двамата каубои тук преди.

Бен примигна няколко пъти, за да проясни съзнанието си; когато погледът му отново се фокусира, той погледна към женската ръка на рамото му, която беше всичко друго, но не и изящна с тези изгризани нокти. Той вдигна поглед към лицето на жената; имаше кожа на алкохоличка и бръчка за всяка година от живота си. Вонеше на тютюн и евтино уиски. И не беше мадам Ле.

— Вие, момчета, искате ли малко компания? — Тя изви якия си ханш към тях. — Имаме съботен специалитет за двама. — И жената се ухили престорено скромно, разкривайки беззъбата си усмивка.

— Не, благодаря — отвърна Бен. Жената му се стори обидена и той се насили да добави. — Нищо лично.

Тя присви очи и погледна Джон, после пак Бен.

— Ние сме хомо — изтърси Джон. — Да, ние сме... работим във филмовия бизнес.

— Аха — отвърна жената. Изглежда, остана доволна от обяснението и си тръгна.

Бен се обърна към Джон.

— Ние сме хомо?

— Е, нали я накарах да се махне — сви рамене Джон.

Седяха на високите столове на бара в „Ръстис“ вече повече от час. Заведението беше долнопробно. От музикалния автомат се носеше кънтри музика. Подът беше дървен и покрит със стърготини. Неоновы лампи светеха над бара, а зад него тихо бръмчеше телевизор. В единия ъгъл имаше маси за билиард. Наоколо седяха груби мъже и още по-груби жени.

Бен видя в огледалото зад бара, че жената е отишла да изпробва късмета си на маса с четирима мъже. Тя посочи Бен и Джон и им каза нещо. Те се изсмяха. Погледът му се премести към вратата. Едър бял мъж, няколко години по-млад от Бен, облечен с камуфлажни панталони и старо зелено военно яке, влезе, запъти се към бара и тежко се отпусна през два стола от Бен. Лицето му беше насинено.

— Какво, по дяволите, се е случило с теб, Буба? — попита го барманът.

— Джуниър ме цапардоса с шибаната лопата.

Буба говореше с южняшки акцент. Свали якето си. Носеше тениска с къс ръкав, разкриваща част от татуировка, с която можеше да се снабдиш само в Сайгон. Барманът сложи една бира и три шота текила пред Буба, без да чака поръчка.

Буба изгълта първия шот, потръпна, когато текилата се разля по вените му, и каза:

— Ал, Джуниър ме изрита от лагера.

Барманът се засмя.

— Какво си направил този път?

Буба избърса уста с опакото на ръката си.

— Виетнамските проститутки не бяха по-големи, не виждам за кво толкова се вбеси. Щом има мензис, значи е достатъчно голяма да се чука.

Бен сграбчи коляното на Джон, за да го възпре.

Буба погълна и втория шот.

— И къде, по дяволите, ще спя тая нощ?

— Върни се пак там — предложи Ал.

Буба гаврътна и третата текила и поклати глава.

— Не става. По пътя има капани.

— Добре, Буба — отвърна барманът, — можеш да спиш тук, но не на бiliarдната маса като миналия път. — А на Бен и Джон подхвърли: — Тия момчета не знаят, че войната свърши преди трийсет години.

Бен планираше стратегията си спрямо Буба, когато чу пиянски глас:

— Хей, приятелко, какво ще кажеш за една свирка?

Бен се обърна. Един от пияниците, най-едрият от групичката, беше сложил ръка на рамото на Джон. Лицето на Джон беше замръзнало.

Малкия Джони Брайс беше пребиван от бой поне веднъж седмично, понякога и два пъти. Но най-близкото му преживяване до юмручен бой беше преди няколко години, когато някакъв луд идиот с черно беемве беше ударил новия му корвет, след което излезе от колата и нарече Джон малоумник. Без да се замисля за евентуалните последиствия, Джон извика:

— Аз ли съм малоумник? Коефициентът ми на интелигентност е 190, имам докторска степен от Масачузетския технологичен университет и притежавам интернет компания, която всеки момент ще излезе на борсата! Ти какви дипломи имаш, пич?

Това определено затвори устата на онзи.

Сега обаче Джон реши, че дори да осведоми тази лоена топка, надвесена над него, относно своя коефициент на интелигентност, научните си степени и преуспяващата си компания, надали ще постигне същия ефект в провинциален Айдахо, както в центъра на Далас. Затова той внезапно се парализира от познатото чувство за малоценност. Малкия Джони Брайс погледна към Бен.

— Чупката — каза Бен на мъжа.

Джон не видя и капка от страха си в очите на Бен. Онзи кретен обаче беше прекалено пиян, за да забележи. Той направи крачка към Бен; Джон разбра, че прави грешка. Мъжът изведнъж спря и гърлено изохка. Джон погледна надолу. Ботушът на Бен беше забит в чатала му. Пияницата се приведе като старец, хвана гениталиите си с ръце, а лицето му се изкриви от онази мъчителна болка, която мъжете

изпитват, когато им смачкат топките. Бен стана, хвана го за раменете, обърна го и леко го побутна към масата му.

Малкия Джони Брайс искаше да бъде такъв мъж.

* * *

Бен седна и кимна на Буба.

— Не мога да понасям невъзпитани пияници.

Буба пресуши бирата си и се оригна.

— Нито пък аз.

— Татуировката ти — посочи Бен, — Хайлендс или Делта?

— Делта. Ти?

— Хайлендс — отвърна Бен.

— Зелена барета?

— Дааа.

— Е, можеш да ме цунеш отзад. Колко време беше в джунглата?

— Седем години.

Буба поклати глава.

— Мамка му. Аз имах само две мисии. Можеше да остана през цялата шибана война, но се забърках в неприятности.

— Какви неприятности?

— От ония, дето убиваш грешните хора. — Буба замълча. — Седемдесет и един души, нощна операция на юг от Као Ланх, зона за свободна стрелба. Направо рокендрол.

Зона за свободна стрелба означаваше, че всичко, което се движи, е дивеч — мъже, жени, зверове. Рокендрол означаваше да настроиш оръжието си на автоматична стрелба и да се целиш безразборно.

— Когато слънцето изгря, видяхме, че не сме стреляли по виетконгците, а по жени и деца. — Той сви рамене. — Случват се и гадни работи, човече, нали е шибана война. От армията ме отзоваха заради шумотевицата покрай Куанг Три и Май Лай. — Буба въздъхна тежко. — Най-добрите години от живота ми.

— А след като напусна армията, какво? — попита Бен.

— Върнах се в Мисисипи, но нещата не бяха същите. Ония глупости за правата на гражданите, негрите, които се държаха все едно са господари, от ФБР се ебаваха с нас. Затова дойдох тук на запад,

свързах се с тези момчета и оттогава съм тук. Имаме си лагер в Ред Ридж. Цял отряд. Всички сме зелени барети освен Джуниър.

Значи бяха дванайсет мъже.

— Този Джуниър ли те изрита от лагера?

Буба се намръщи.

— Тъпанар. Дори не е бил в армията. Но планината си е негова.

— И какво правите така укрепени горе в планината?

Буба се наведе напред; дъхът му беше горещ от текилата.

— Ще променим света, приятел. Истински ще го променим. — Буба погледна покрай Бен и каза. — Твоят приятел иска още.

Бен погледна в огледалото и видя едрия пияница да се приближава почти тичешком; държеше бутилка бира като тояга. Когато вдигна бутилката над главата му, Бен се завъртя надясно. Бутилката се разби в бара вместо в главата му. Той заби пета в дясното коляно на пияницата; чу се рязко изпукване. Онзи се строполи на пода и се сгърчи от болка.

Бен отново седна до Буба, който погледна смръщено проснатото на пода туловище.

— Повече няма да ни досажда — каза и протегна месестата си ръка. — Аз съм Буба.

Бен разтърси ръката му.

— Аз съм Бъди.

Лицето на Буба светна.

— Баща ми се казваше Бъди, какво съвпадение. Какво те води в Айдахо, Бъди?

— Ловът.

— Е, Бъди, тук имаме страхотен дивеч — елени, рисове, мечки. Самият аз вчера убих една страхотна сърна. Джуниър, той ще ми разреши да се върна след ден-два, щом се успокои за малката си мръсница. Искаш ли да дойдеш при нас? Ще ловуваме, ще се запознаеш с момчетата...

Бен дари Буба с най-широката усмивка, която успя да докара.

— Буба, нищо не би ми било по-приятно от това да се срещна с приятелчетата ти. Какво ще кажеш за още едно?

23:03 Ч.

Джон шофираше ленд роувъра. Бен беше на задната седалка с онзи пън от „Ръстис“. Истинското му име беше Арчи, но всички му викаха Буба.

Буба беше мъртво пиян, когато най-накрая си тръгнаха. Бен беше успял да налее цяла бутилка текила в гърлото му, но самият той не беше близнал и капка. Буба нямаше къде да преспи освен в бара, така че Бен му предложи да дойде в хотелската им стая. Буба прие и се качи в роувъра. Сега отпусна глава назад и захърка.

Час по-късно стигнаха моста над река Мойе, простиращ се над дълбоката клисура, която сутринта бяха видели от хеликоптера.

— Отбий — каза Бен.

Джон спря колата и изключи двигателя. В този час на нощта по пътя нямаше други коли. Бен излезе, заобиколи откъм Буба и отвори вратата. Той зашлеви спящия, за да го събуди, и го изкара навън.

— Стигнахме ли? — попита Буба.

— Трябва да си проясня главата — отвърна Бен. — Ами ти?

Буба изсумтя. Джон заобиколи, докато Бен прикрепяше Буба да стигне до парапета на моста. Буба разкопча ципа си и започна да пикае върху крака си. Издаде въздишка на облекчение. Пенливата вода се разбиваше в скалите и искреше на лунната светлина.

— Какво правим... тук?

Студеният въздух съживяваше остатъка от мозъка на Буба.

— Какви оръжия имате в лагера? — попита Бен.

— Стингъри... гранатомети... напалм... — Буба говореше бавно и завалено и леко се поклащаше.

— Как е осигурен периметърът? С ровове?

Главата на Буба се килна и той се изсмя.

— С експлозиви... бодлива тел...

— Момичето в лагера русокосо ли е?

— Аха, истинска красавица.

— Защо му е на Джуниър?

— Казва, че тя... е негова... казва, че е негова... — Буба привършваше с пикаенето. — Но тя е само една... — Той се изсмя с пиянски глас. — И аз се опитах да намажа, ама... малката кучка ме изрита право в... шибаните топки.

Той се обърна, очите му бяха като цепки в тлъстото лице; хилеше се и държеше в ръка члена си.

— Джуниър я иска само за себе си, но старият Буба също ще намаже.

— Мисля, че не.

С едно рязко движение Бен заби юмрука си в адамовата ябълка на Буба и го метна върху парапета. После сграбчи краката му, повдигна го и го хвърли от моста. Ченето на Джон увисна, докато наблюдаваше как едрото тяло на Буба прелита сто и трийсет метра и изчезва в разпенената вода.

— По дяволите, Бен! Ти го уби!

Бен погледна надолу и кимна.

— Освен ако не тренира воден скок.

— Трябва да се обадим на ФБР!

— Намесим ли ги тях, Джон, онези мъже ще я убият. Или пък ФБР ще я убият, докато се опитват да ги ликвидират. — Бен вдигна поглед от клисурата и каза: — Синко, ФБР няма да спаси Грейси. Ние ще я спасим.

Джон се помъчи да се успокои. Бен си знаеше работата.

00:31 Ч.

Трийсет минути по-късно те отново спряха встрани от магистралата. Джон нямаше никаква представа какво търсят. Бен беше тръгнал нагоре по пътя и Джон виждаше само светлината от фенерчето му. Изведнъж светлината заподскача към него и Бен дотича.

— Това е пътят — каза той.

— Откъде знаеш?

Бен протегна ръка. Джон освети с фенерчето дланта му, в която лежеше малък продълговат предмет с една-единствена дума върху опаковката: „Тампакс“.

— Казах ти. Тя е умно момиче.

1:18 Ч.

Лунната светлина, отразяваща се в снега, предоставяше достатъчна видимост за Бен и Джон, които се изкачваха по стръмния склон. Вървяха на зигзаг през гъстата гора от високи борове.

Бяха си сложили черни плетени шапки, бяха намазали лицата си с черна боя и носеха черни ръкавици и черни гащеризони; ако стояха на едно място, спокойно можеха да се слоят с дърветата. Бен беше праметнал снайпера през рамо, на единия му крак беше вързан картечен пистолет калибър .45, а на другия — ножът „Бауи“. Раницата му беше пълна с амуниции, мерник „Старлайт“ и акумулатор от кола, който да използват като портативен стартер. Бен го беше прехвърлил от джипа си в новия ленд роувър.

Джон носеше спален чувал.

Бен шареше с поглед по земята, но се чувстваше като някой деветнайсетгодишен американски войник, който патрулира из виетнамската джунгла и си мисли за любимата у дома вместо за земята пред него. Премества крака си напред и веднага осъзнава, че е стъпил върху тел, скрита в шубрака; вече знае съдбата си: бамбуков боздуган ще го удари с адска сила; арбалет точно пред него ще изстреля стрела право в сърцето му; дъски с пирони, инфектирани с фекалии, ще се забият в лицето му; или от някое високо дърво ще полети огромен заострен кол.

Бен забеляза телта на петдесетина метра извън охранявания параметър. Обикновено беше невъзможно да я забележиш в гората, но в случая тя се открояваше на белия сняг.

— Седни — прошепна Бен и Джон незабавно се смъкна на земята. — Не мърдай. Имам малко работа.

Бен остави сина си и проследи телта през дърветата.

2:17 Ч.

Седемте мъртви виетнамски комунисти са наредени в права редица; на челата им ясно се вижда черен знак V, прогорен с нагорещеното до червено желязо за жигосване. Лейтенант Бен Брайс никога няма да забрави миризмата на горяща човешка плът.

Сега Бен виждаше същото желязо: оптическият мерник произвеждаше образ, 75 000 пъти по-ярък, отколкото го виждаше човешкото око. Един добър снайперист можеше да различи вражеско движение на около шестстотин метра разстояние. Щом във Виетнам започнаха да използват мерници „Старлайт“, нощта вече не беше непрогледна.

Джон се беше заровил в спалния чувал. Беше изтощен от двучасовото катерене и замръзваше от студ. Бен стоеше зад едно дърво и изучаваше лагера, за да намери най-подходящата позиция за стрелба. Пред основната хижа беше паркиран бял ван. Желязото за жигосване висеше на вратата на съседната. Два стари пикапа бяха паркирани пред другите хижи, блокирайки траекторията на стрелбата му към вратите на хижата от сегашното му положение. Дърветата му осигуряваха прикритие от източната, западната и южната страна на лагера.

Доволен от разположението на лагера, Бен насочи мерника нагоре и разучи района от двете му страни. Един хребет на около петстотин метра на запад би бил идеалната позиция за стрелба, ако това беше единствената му цел; мисията му обаче беше спасителна. Трябваше да се приближи до лагера. Той тъкмо се канеше да остави бинокъла, когато мярна нещо на хребета: движение. Не беше забележимо с просто око, но ясно се виждаше през оптиката. Може би беше някакво животно. Той отново фокусира уреда.

Това не беше животно.

Пийт О'Брайън беше бесен.

Да си ниско в йерархията, означаваше събота вечер в планината. В Бюрото помията се изливаше от горе надолу, а в отряда за освобождаване на заложници това ставаше най-бързо. Той постави бинокъла за нощно виждане пред очите си.

Пийт О'Брайън, който работеше във ФБР вече пет години, но беше новобранец в снайперския екип от седем души, отново беше нощна смяна. Водачът на екипа и старшите оператори бяха взели джипа и щяха да прекарат нощта в Кьор д'Ален. В този момент те спяха в топли легла до непознати жени, а на Пийт му замръзваше задникът. Добре поне че вятърът беше отслабнал. Нощта беше толкова тиха, че можеше да чуе собственото си сърце. Ако нещо помръднеше, той щеше да разбере.

Пийт се замисли за момичето.

Замисли се и за мотото на отряда за освобождаване на заложници: *Servare vitas*. Да спасяваме живот. Спомни си и мисията на отряда: освобождаването на американски граждани, пленени от вражески сили. Ако той имаше дъщеря и някой вражески задник я отвлечеше, със сигурност щеше да очаква елитният отряд на ФБР да я спаси или да умре, докато се бори за живота ѝ, а не да прави снимки, докато я изнасилват или убиват. Пийт О'Брайън обаче имаше заповеди само да наблюдава „кризисното място“, тоест няколкото хижи, и да прави снимки, вместо да стреля.

Та тя беше истински заложник!

А ние, дявол да го вземе, сме спасителният отряд!

Какво можеше да бъде по-важно от живота на това момиче? Би трябвало да взривят проклетата врата на хижата и да я спасят! Или да умрат при опит да я спасят.

Пийт беше бесен!

Пийт О'Брайън се беше записал в отряда, за да спасява живот. Но след като убиха една майка в Руби Ридж и позволиха онези деца да умрат в Маунт Кармел в Уейко, отрядът за освобождаване на заложници беше с подрязани крила. Не можеха дори да си избършат носа без разрешение от централата на ФБР. След това кулите близнаци на Световния търговски център бяха поредният удар: този елитен отряд беше създаден със специалната цел да освобождава пасажери, държани като заложници от терористи. Но ако терористите, които отвлечаха самолети, бяха готови да забият машината, самите себе си и

заложниците си в някоя сграда, какво можеха да направят те? Осъзнаването на този факт беше понижило духа на отряда до такава степен, че добре обучените снайперисти сега преследваха момичета, вместо да стрелят по лошите.

Ето това дразнеше Пийт. Отрядът за освобождаване на заложници беше по-добре обучен, по-добре екипиран и по-добре финансиран от всеки друг граждански правоохранителен отряд в Америка — *та нали летим из страната със собствен С-130, по дяволите! Но никога не стреляме! Никого не спасяваме! Не правим нищо!*

Пийт О'Брайън беше адски бесен!

Носим маскировъчните си дрехи, мажем лицата си с боя, въоръжени сме с МР-5 и М-16 и 9-милиметрови полуавтоматични пистолети, но не правим абсолютно нищо! Имаме бронирани джипове „Брадли“ и хеликоптери, имаме очила и бинокли за нощно виждане, оптични мерници и гранати, експлозиви, които взривяват врати, черни военни екипи и полипропиленови гащеризони, имаме .50-калиброви пушки с патрони, които буквално отнасят глави... но нямаме кураж.

Ние сме шепа проклетите бюрократи, които умират от страх да не се провалят и да не ги застигне административно наказание, криминално разследване или изслушване пред Конгреса. Страх ни е да не загубим работата си и пенсиите си, вместо да правим онова, което трябва: да рискуваме и да спасяваме живот.

Пийт О'Брайън докосна пушката до себе си. Беше добре обучен от ФБР, подготвен във военноморската школа за снайперисти, макар все още да не беше дърпал спусъка срещу друго човешко същество. Снайперистката школа го беше научила да дебне целта, без да бъде разкрит, да изчаква добра възможност за стрелба, ако е нужно с дни, да се прикрива така, че за света да бъде част от калта, тресавището, дърветата, храстите, всичко; беше се научил как да улучи точния момент, когато целта се разкрие пред него, да стреля, да убие лошия и да спаси живот. Пийт О'Брайън искаше само да може да прави това, за което беше обучен по-добре от всеки друг на света.

Почувства нещо студено до бузата си, студено като стомана. Като дулото на пистолет.

3:30 Ч.

— Това е тя — каза агентът на ФБР.

Агент О'Брайън разглеждаше снимката на Грейси на светлината на фенерчето. Бен освети неговата карта на лагера. Той посочи основната хижа с двете си ръце, които Бен беше завързал с тиксо.

— Последно я видяхме в тази хижа.

— Кога беше това?

— В пет нула нула онзи ден. Опита се да избяга, но не успя.

— И вие не й помогнахте?

Агентът въздъхна.

— Не, сър.

— И защо?

— Заповеди отгоре. Най-отгоре.

— Колко са?

— Единайсет. Всички спят. Двама от тях се сбиха вчера, единият си тръгна и не се е връщал. Не знаем какво е станало с него.

— Ние знаем. Защо ФБР иска тези мъже толкова отчаяно, че е готово да пожертва едно десетгодишно момиче?

Младият агент поклати глава.

— Честно казано, не знам. Работим на принципа: ако трябва, знаем. Явно обаче не трябва. Но тези долу складираха достатъчно оръжия в основната хижа, за да започнат истинска война. А и изглеждат като истински войници. Каквото и да са намислили, трябва да е много важно.

Бен изгаси фенерчето.

— Синко, няма нищо по-важно от това да измъкнем внучката ми жива.

5:30 Ч.

— Юджийн, тя е жива!

— Кой?

— Грейси! Вчера звънях осем пъти на мобилния ти телефон.

Специален агент Джан Йоргенсон най-накрая беше успяла да се свърже с агент Девро в хотела в Де Мойн.

— Само секунда — каза Юджийн и след малко добави: — Мамка му, батерията на мобилния ми е паднала. Работихме до късно, хванахме нашия човек тук. Добре, какво казваш за Грейси?

— Жива е.

— Я започни отначало.

— След като майор Уокър е бил освободен от армията...

— Чакай малко, продължила си да разследваш Уокър?

— Юджийн, имах лошо предчувствие.

— Добре, Джан, и аз съм имал подобни предчувствия.

— Както и да е, той се установил в една планина в Айдахо, оженил се, родил му се син. Планирал военен преврат. Във ФБР сме получили анонимна видеокасета преди дванайсет години. Нашите хора извадили късмет и го арестували в Айдахо преди десет години. Секретна мисия.

— Значи затова не съм разбрал.

— Сигурно. Както и да е, преди да го изправят пред съда — Елизабет Брайс е била един от прокурорите на Министерството на правосъдието по неговото дело — неговите последователи взели заложник и заплашили да го върнат на парчета, ако Уокър не бъде освободен.

— Нека да позная — Елизабет Брайс е била заложникът.

— Точно така: Маккой освободил Уокър, а Уокър освободил нея.

— Какво е станало с Уокър?

— Умрял в Мексико. Сърдечен удар. Вероятно предхождан от няколко куршума на ЦРУ.

— Вероятно. Важното е, че вече е мъртъв.

— Обаче има син, който по онова време е бил на четиринайсет, което означава, че сега е на двайсет и четири. Руса коса, сини очи. Заловили сме Уокър, когато е завел момчето в болницата. Наложило се да ампутират десния му показалец, ухапване от отровен паяк. След арестуването на Уокър момчето изчезнало. Лекарят предполага, че е починал в планината.

— От едно ухапване от паяк?

— Бил е силно отровен, нещо като кафявия отшелник. Може да е фатално, ако не се лекува.

— Провери ли момчето?

— Не открих нищо. Но има и още. Всички замесени в процеса срещу Уокър — съдията, тримата федерални прокурори, включително приятелят ти Джеймс Кели и двама агенти са мъртви. Всички, Юджийн, освен...

— Елизабет Брайс и Лари Маккой.

— Има и още нещо.

— Страхувах се, че ще го кажеш.

— Нашият свидетел, треньорът по футбол на Грейси, си спомни нещо, което не е разкрил, след като Дженингс се обеси.

— И какво си е спомнил?

— Похитителят нямал показалец на дясната ръка.

— По дяволите!

— И още нещо. Човекът, който се е обадил от Айдахо Фолс, е разпознал Грейси в бял ван с двама мъже, единия с татуировка на пепелянка.

— Чакай малко. Имах агент там...

— Дан Къри.

— Посетил е източника и му е показал снимките. Според доклада му човекът не могъл да разпознае нито Грейси, нито мъжете, нито татуировката.

— Това е според доклада му, Юджийн. Аз обаче се обадих на източника. Къри не е ходил при него.

Юджийн замълча за момент.

— Надушвам нещо гнило.

— Да нямаш лошо предчувствие?

— Да, имам лошо предчувствие. Отново откриваме официално разследването по отвличането на Грейси Ан Брайс, а ако са я извели

извън границите на щата, това ни дава федерални правомощия. Сега случаят е мой. Ще уведомя Вашингтон веднага след като се обадя на Стан.

— Директорът?

— Самият той. Нещо друго?

— Полковник Брайс и бащата са проследили мъжете до Северно Айдахо, до някаква планина на име Ред Ридж, близо до Бонърс Фери. Мястото е сборище на онези типове от Арийската нация, паравоенни формирвания и други откачалки. Това е доста близо до Руби Ридж.

— Чудесно. Два въпроса, Джан: първо, ако синът на Уокър избива всички, които според него са виновни за смъртта на баща му, това означава ли, че следващият е президентът?

— Агент Къри надали е скрил доказателства по случай на отвличане без натиск. Юджийн, ако целят да убият Маккой и ние го знаем, ще поставим планината под денонощно наблюдение, нали?

— Абсолютно.

— Чрез отряда за освобождаване на заложници?

— Да.

— А какъв е вторият въпрос? — попита Джан.

— Защо са отвлекли Грейси?

ДЕН ДЕСЕТИ

6:00 Ч.

Четири години преди да стане президент на Съединените американски щати, директорът на ФБР Лорънс Маккой закусва в ресторанта на Сената с лидера на мнозинството, опитвайки се да го убеди, че бюджетът на Бюрото трябва да бъде увеличен въпреки убийството на онази жена в Руби Ридж от снайперист на ФБР. Неговият съветник забързано приближава и прошепва нещо в ухото му. Маккой се извинява и излиза.

Възникнала е спешна ситуация.

Директор Маккой е подробно информиран за ситуацията на връщане от Капитолия. Елизабет Остин, помощник-прокурор в процеса срещу майор Чарлс Удроу Уокър, е била отвлечена, докато се прибирала предната нощ. Ръкописният ултиматум гласял, че ще бъде върната на парчета, ако майорът не бъде освободен от най-строгото охранявания затвор в Левънуърт, щата Канзас. Дават му двацет и четири часа. Отрядът за освобождаване на заложници е мобилизиран.

Отвлечането на федерални съдии и прокурори от наркобарони и терористи е ежедневие в Колумбия, Мексико и други държави от Третия свят. Но не и в Съединените американски щати. Това не може да се случи тук; защото ако се случи и правителството склони пред исканията на похитителите, върховенството на закона на Америка ще рухне. А ако това се случи по време на мандата на настоящия директор на ФБР, мечтата му да живее в Белия дом без съмнение също ще умре.

— Няма да го направя!

Директорът Маккой е в кабинета си в централата на ФБР, заобиколен от заместник-директора, специалния агент, ръководещ отряда за реагиране в кризисни ситуации, и ръководителя на отряда за освобождаване на заложници.

— Пуснете Уокър — казва ръководителят на отряда за освобождаване на заложници Том Бюканън. — Ще поставим

проследяващо устройство в обувката му, ще го изчакаме, докато освободи заложника, и тогава някой от моите снайперисти ще го убие.

— Както убиха онази майка в Руби Ридж? По дяволите, Том, имам две разследвания на Конгреса и един гаден федерален съдебен процес заради тъпите ти снайперисти! На всичкото отгоре лидерът на мнозинството ми каза да забравя за увеличение на бюджета!

Лари Маккой се обръща и се заглежда през прозореца. Вижда Белия дом в далечината, географски разположен само на няколко пресечки разстояние, но достатъчно близо, за да бъде докоснат политически. А от решението, което вземе сега, ще зависи дали Лорънс Маккой някога ще живее в този дом. Той се обръща.

— Уокър остава в затвора.

Лари Маккой пушна малката закопчана с цип чанта с доказателства.

Не мислеше, че наистина ще го направят. Ако пресата надушеше, че един федерален прокурор — при това млада жена — е държана заложник от бивши войници, изпълнявали тайни мисии, които сега я разчленяваха и изпращаха частите от тялото ѝ във Вашингтон в найлонови торбички, с политическата му кариера беше свършено. От друга страна, ако освободеше Уокър и Уокър убиеше други невинни граждани, политическата му кариера също щеше да приключи. Класическа ситуация, в която всички губят.

— Извадили са ги с клещи — казва заместник-директорът.

Маккой поглежда в торбичката за доказателства, в която се намират кътниците на Елизабет Остин.

Снайперистът от отряда за освобождаване на заложници Франк Кейн седи в колата си пред най-строгото охранявания затвор в Левънуърт, щата Канзас. За първи път през десетгодишната си кариера във ФБР той не е въоръжен. Трябва да закара затворника до мястото за освобождаване. В обувките на Кейн са поставени проследяващи устройства, такива има в колата му и в обувките на затворника. В този момент самолетът С-130 на отряда за освобождаване на заложници, натоварен с десетина снайперисти и достатъчно оръжия за успешен

преврат в някоя малка държава, лети над главата му; те ще проследят затворника чрез устройствата и ако трябва, ще кацнат на проклетата магистрала и ще убият майор Чарлс Удроу Уокър и съмишлениците му. Естествено, след като Елизабет Остин бъде освободена.

— Отбий — казва майорът.

Кейн отбива до изоставена сергия за зеленчуци край пътя. Пред нея е паркиран последен модел черен събърбан, а на капака е кацнал млад испанец. Ще сменят колите.

Изминаха четирийсет и петте километра на запад от Левънуърт по различни селски пътища според инструкциите на майора. Кейн излиза от седана, без да се притеснява, че изоставя автомобила с проследяващите устройства. Предвидили са хода на майора; устройствата в обувките им ще насочват екипа за освобождаване на заложници.

Отиват до събърбъна.

— Ключовете — казва майорът и протяга ръка.

Кейн му подхвърля ключовете. Майорът казва нещо на испански на младия мъж и му подава ключовете. Младежът скача от капака, отива до седана, влиза и тръгва обратно към Левънуърт.

— Карай — нарежда майорът. Кейн кима, отваря шофьорската врата и сяда зад волана. — Гол.

Кейн замръзва:

— *Какво?*

Майорът разкъсва ризата си и я хвърля на земята.

— Свали си дрехите.

— Искаш да карам гол?

— Сигурен съм, че не сте наврели проследяващо устройство в задника ми, но не мога да бъда сигурен къде точно сте ги сложили. Не се притеснявай, колата има добър климатик.

Лицето на Кейн издава мислите му. Майорът се изхилва.

— Как мислиш, че проследявахме свалените пилоти в Северен Виетнам?

Не бяха предвидили този ход. Кейн се опитва да измисли как да се измъкне, но нищо не му идва наум. Свاليا ципа на якето си.

Франк Кейн се смее. Не на факта, че двама възрастни мъже карат голи през Канзас в една неделна сутрин през февруари, а на сексуалните подвизи и на военните истории на майора от Виетнам.

— Три виетнамки наведнъж?

Майорът свива рамене.

— Ако си мъж на място.

Час по-късно Франк Кейн усеща, че с всеки изминат километър все повече се възхищава на майор Чарлс Удроу Уокър. Майорът е невероятен човек. Какво би могло да накара този мъж да се обърне срещу държавата си? Майорът сякаш прочита мислите му.

— Предателството. Ти също си го изпитвал, нали, Франк?

— Какво имаш предвид?

— Руби Ридж. Бил си там, изпълнявал си дълга си към тази страна, защитавал си я от враговете, чужди и свои. Но нещата са се объркали и сега страната ти вини теб.

— Откъде знаеш? Имената ни не са огласявани.

Майорът се усмихва.

— Франк, имам мои хора във всяко военно подразделение, офицери на бойна служба, които чакат заповедите ми, готови да възстановят реда в Америка. Имам хора и във ФБР... Колко са бившите военни в отряда ви за освобождаване на заложниците?

— Повечето са такива.

Майорът кима.

— Знаех, че ти ще ме ескортираш, още преди самият ти да го разбереш.

— Планирате преврат, нали?

— Предпочитам да го наричам смяна на режима. Ти си добър човек, Франк, щом си поел мисията да спасяваш заложници. За това трябва кураж. В моята бъдеща администрация има място за добър човек като теб.

Тази мисъл поразява Франк Кейн. Обвиняват го за Руби Ридж. Ще падат глави. Неговата може би ще е една от тях. Защо да не смени отбора, преди да го отрежат, като футболен играч, който сключва подобра сделка с друг отбор? Защо да му пука за верността към родината, щом като родината му изневеряваше?

Франк Кейн въздиша. Пука му. Този отговор най-вероятно ще му струва живота, но той казва:

— Не, благодаря, майоре.

Вече са навлезли 300 километра навътре в Канзас и наоколо е пущинак.

— Спри — казва майорът.

Кейн отбива встрани и изключва двигателя. Намират се на кръстопът. На километри и в двете посоки се простират полета, покрити със сняг. Майорът се пресяга и взема ключовете.

— Изкарай си задника от колата — казва той.

Кейн отваря вратата и излиза на студа. Заобикаля колата и отива до майора, двама голи мъже наред Канзас.

— Сега какво? — пита Кейн.

— Ето го моя хеликоптер.

Той поглежда нагоре. Кейн примигва към синьото небе и забелязва една черна точка, която бързо се уголемява. След по-малко от минута Кейн разпознава един „Апачи“, който лети ниско над земята. Хеликоптерът се приземява сред вихрушка от прах и сняг. Кейн забелязва, че пилотът е облечен във военна униформа. Забелязва също, че ракетите на хеликоптера са насочени към колата.

— Може би трябва да се дръпнеш от колата — казва майорът.

— Къде е Остин? — пита Кейн.

— Ще я освободим.

— Кога?

— Скоро.

— Каква е гаранцията?

— Имаш думата ми, Франк.

Майорът стъпва на единия плаз на хеликоптера. Взема нещо отвътре и подхвърля зелено одеяло на Кейн. След това му козирува, както президентът на екипажа си на южната морава, докато се качва в хеликоптера си. Извисява се над земята като Бог.

Докато Франк Кейн гледа смаяно голия майор Чарлс Удроу Уокър, който се издига във въздуха, от апачито се изстрелва ракета, която взривява колата.

Елизабет Остин е заключена в някаква къща. През прозорчето на малката стая вижда пясъка и кактусите на пустинята. Намира се някъде на югозапад, близо до Мексико или в самото Мексико.

Последното, което си спомня, е как влиза в апартамента си. Когато се събуди, лежеше на леглото в тази стая и умираше от болка. Два от кътниците ѝ бяха извадени.

Тя плюе кръв и разтрива челюстта си, за да намали пулсиращата болка, когато вратата се отваря и майор Чарлс Удроу Уокър влиза вътре. Той затваря и заключва вратата зад себе си. Тя си мисли: *Той не заключва мен, а заключва останалите отвън.*

— Съжалявам за зъбите — казва майорът. — Маккой не чува гласа на разума. — Той клати глава. — Политик.

Застанал там в черна работна риза с дълъг ръкав, дънки и ботуши, с разрошена руса коса и гладко избръснато лице, с изправената стойка на войник, Уокър много прилича на мъжа, който някога е бил — гордостта на Уест Пойнт, очарователният лидер, легендата на зелените барети. Изобщо не прилича на мъжа, в който се е превърнал — най-опасния престъпник в Америка.

Той се е втренчил в нея и тя вижда как злото се прокрадва в очите му. Оглежда я — все още е облечена с блузата и полата от костюма си — все едно се двоуми как да постъпи. Най-накрая решава.

— Съблечи се.

— Върви по дяволите.

Той застава до нея, сграбчва блузата ѝ и я разкъсва. Тя замахва с юмрук към лицето му, а той дори не си прави труда да блокира удара.

— Щом това те успокоява, добре — казва майорът. — Но ще правиш каквото искам.

Сутиенът ѝ пада и тя стои пред него. Не трепери от страх и не плаче. Няма да плаче. Той гледа красотата ѝ и дишането му се учестява; очите му потъмняват. Приближава се към нея; тя забива коляно в чатала му. Той я удря през лицето с опакото на ръката си и я събаря на леглото. Лицето и челюстта ѝ горят от болка, очите ѝ се пълнят със сълзи. Той хваща полата ѝ и я смъква заедно с бикините. Очите му са подивели, пъхти като животно. Разкопчава колана си; панталоните му падат на земята. Тя стиска очи, не иска да го гледа. Той я сграбчва, обръща я по корем и повдига хълбоците ѝ. Тя затваря очи,

стиска зъби и стене, когато той прониква с внезапна сила в нея. Изпитва облекчение, когато той свършва бързо.

Но това не е последният път.

Всеки път е груб. Винаги прониква в нея отзад, сякаш не иска да вижда лицето ѝ, докато я изнасилва, или пък не иска тя да го гледа. Никога не се съблича; само сваля панталоните си. Никога не прави опит да я прегърне или да я погали. Просто я чука. Като животно, като див звяр. Когато свърши, той си тръгва бързо и без да казва нищо, все едно го е срам от насилието. Но го прави отново. И отново. И отново. Тя се бори с него всеки път, но без никакъв резултат. Не може да го победи със сила. Той е природна стихия. Волята ѝ отслабва. Майорът контролира живота ѝ. Злото му е всепоглъщащо.

След десетия път тя казва:

— Обичам те.

Две седмици по-късно майорът и хората му я превеждат през границата в Мексико. Пътуват към Сан Хосе дел Кабо. Той казва, че ще живеят там заедно и завинаги.

— Той трябва да умре! Трябва да умре бързо и болезнено или ще се превърнем във втора Колумбия!

Директорът на ФБР Лорънс Маккой е освободил Уокър, а сега Уокър бави освобождаването на Елизабет Остин. Минали са две седмици, а от Остин няма и следа. Майор Чарлс Удроу Уокър трябва да умре. Мечтата на Маккой за Белия дом зависи от това.

Маккой обаче не знае къде е Уокър, нито пък на кого може да се довери. Уокър беше казал, че има хора във ФБР. Затова Маккой търси съдействие от другаде. Той казва на директора на Централното разузнавателно управление на Съединените американски щати:

— Заловете кучия син и го убийте!

Младата американка седи на масичка пред кафенето и отпива от чашата си, красива и лъчезарна в колосаната си бяла рокля, бяла капела и черни очила. Сигурно е известна актриса. Да, Хуан решава, че

е филмова звезда. Много филмови звезди са сядали в кафенето му в Баха Калифорния, но тази със сигурност е най-красивата.

Хуан ѝ сервира чаша прясно кафе от най-добрия сорт. Тя му се усмихва. Той може само да си мечтае за жена като нея. Хуан въздиша. Само присъствието ѝ в заведението му през последните няколко седмици му е достатъчно. Днес тя е сама; едрият рус американец не се вижда никъде. Нито бодигардовете им. Хуан отчаяно иска да я заговори, но не може да събере сили. Той поставя чашата с кафе на масичката пред нея.

— *Gracias* — казва тя и припада.

Доктор Хорхе Ернандес бе завършил медицина в Гуадалахара през 1965 година, когато абортът в Щатите беше незаконен. От 1965 до 1973 година Хорхе специализираше в една област: аборти на американки. Беше открил клиники за аборти в пограничните градове, от Матаморас до Тихуана. Делото „Роу срещу Уейд“ го накара да изостави тясната си специализация.

Той затвори клиниките си и се премести в Сан Хосе дел Кабо — обичаше риболова. Последната му манипулация върху американка беше преди повече от двайсет години. Определено това беше причината тази американка да се намира при него. Хорхе забелязва, че тя няма халка. Той потупва ръката ѝ, когато тя отваря очи.

— Къде съм?

— В болница — отвръща Хорхе. — Тук сте, за да направите аборт?

— Какво? Не!

— Но вие сте бременна, нали знаете?

По изражението на лицето ѝ Хорхе разбира, че не знае.

Тя казва:

— Трябва ми телефон.

Майор Чарлс Удроу Уокър спира джипа пред уединената къща на плажа в покрайнините на Сан Хосе дел Кабо. Влиза в къщата. Отсъствал е два дена; пътува до границата само за да разбере, че снимката му все още е на първа страница на всички вестници в

Америка. Затова е изпратил хората си на север. Ще остане в Мексико още един месец, преди да се присъедини към тях в Айдахо. И тогава ще обявят война на Америка.

Дотогава ще се наслаждава на секса с Елизабет.

Чарлс Удроу Уокър беше роден за война и секс. Притежаваше психическата суровост да убива и физическата издръжливост да прави секс — комбинация, която му носеше огромна власт и над двата пола. Мъжете бяха готови да умрат за него, а жените да легнат под него. Никога не се уморяваше от секс или убиване. Чарлс Удроу Уокър щеше да получава още и от двете.

Преди да тръгне, щеше да убие Елизабет. Вече го обичаше, както всичките му жени в крайна сметка го обикваха, но тя беше риск за безопасността му. Жените винаги носеха риск. Чарлс Удроу Уокър обичаше войната и секса, но никога не беше обичал жена.

— Елизабет!

Никакъв отговор. Той минава през къщата към задната тераса. Оглежда плажа от север на юг. Няма никой, освен една жена на ръба на водата. Тръгва към плажа.

Елизабет усеща присъствието му и се обръща.

Майорът приближава. По лицето му разбира какво ще направи с нея. Той се усмихва, но изведнъж спира и накланя глава, все едно се ослушва. И те се появяват. Три черни хеликоптера изникват над дърветата, заобикалят майора и увисват ниско над плажа; три снайпера са насочени срещу майор Чарлс Удроу Уокър. Той поглежда към всеки хеликоптер и после обратно към Елизабет.

— Ти ме предаде.

— Ти ме изнасили.

Беше се обадила на директора на ФБР Маккой от леглото си в болницата и беше заложила капан на майор Чарлс Удроу Уокър. Каза на директора къде се намира и къде ще бъде майорът.

— Длъжник съм ти, Елизабет — беше отвърнал Маккой. — Ти току-що ме направи президент.

— Каза, че ме обичаш — изрича майорът.

— Излъгах.

— Не, не си излъгала. Аз те притежавам, Елизабет. Винаги ще те притежавам — ума, душата, живота ти. Никога няма да се освободиш от мен. И един ден ще дойда за теб. Но няма да те убия. Ще ти причиня по-голяма болка. Ще ти отнема най-скъпото. Обещавам ти.

Той поглежда към хеликоптерите и пренебрежително свива рамене.

— Могат пак да ме арестуват, но не могат да ме задържат. Ще се върна за теб, Елизабет. Един ден.

Той се ухилва и усмивката му е сатанинска. Но усмивката му изчезва, когато тя казва:

— Те не са тук, за да те арестуват.

Тя се обръща и чува три изстрела.

Елизабет Остин се отдалечава, без да се обръща, но с ясното съзнание, че животът ѝ завинаги е променен. Злото я притежаваше. Злото я беше насилило, обладало и посадило семето си в нея. Това зло сега беше мъртво. Но трябваше ли и детето, което носеше в себе си, да умре?

Тя обмисляше дали да убие живота в себе си всеки ден, откакто доктор Ернандес ѝ каза, че е бременна. Беше обмисляла и собственото си самоубийство, но първо трябваше да убие Уокър. Сега той е мъртъв и тя е свободна да се самоубие и да убие детето със себе си. Отчаяно иска да умре.

Но не може да убие живота в себе си. Не може да убие детето. То заслужава да живее и следователно Елизабет трябва да живее, за да го дари с живот. Детето е единственото нещо, което я разколебава да се самоубие. Детето спасява живота ѝ. Нейната Грейс.

Сега тя чува плача на детето. Той се превръща в хленч и после замира. Детето отново е на тъмно, както когато беше в утробата на Елизабет. Сега обаче тя не може да спаси живота му и то не може да спаси нейния живот. Само един човек може да спаси и двете.

Тя чува глас, онзи познат глас на злото:

— Взех най-скъпото ти, както ти обещах. Сега ще я притежавам, така както притежавах теб.

Елизабет се събуди, седна в леглото и изпищя:

— Неее!

* * *

Бен отвори очи. Огледа се. Беше му се сторило, че чува вик.

Погледна часовника си: четири часа сутринта. Стана и отиде до Джон, който се беше сгушил в спалния чувал. Спомни си онези ноци след войната, когато беше присядал на леглото на сина си и го беше гледал и слушал дишането му, и си беше мислил колко много го обича, но съзнаваше, че не е добър баща. Животът на Джон го беше повел по друг път, който според Бен никога нямаше да пресече неговия. Сега обаче пътищата им се бяха слели.

Бен сложи длан върху устата на сина си, за да му попречи да извика. Джон стреснато се събуди; осъзна, че е Бен, и се отпусна.

— Време е — прошепна Бен.

Агент на ФБР О'Брайън спеше, завързан с тиксо.

6:15 Ч. ЦЕНТРАЛНОАМЕРИКАНСКО ВРЕМЕ ДЕ МОЙН

— Какво, по дяволите, означава това „знам“? — крещеше по телефона специален агент Юджийн Девро.

Агентите на ФБР, дори ветерани като него, нямаха право да ругаят пред директора на ЦРУ, дори да беше тъпа пионка на политиците. Директорът Станли Уайт винаги държеше единия си пръст във въздуха, за да знае накъде духа вятърът в политиката, а другия беше заврял в задника си. На Девро обаче не му беше до протокола, особено след като изгуби почти час, за да открие шефа на ФБР, който беше на чикагското летище и всеки момент щеше да отлети за Вашингтон със служебния си самолет, за да му разкаже всичко, което агент Йоргенсон беше открила, и накрая да разбере, че директорът отдавна знае всичко.

— Знаем, че момичето е там — каза директорът. — Отрядът за освобождаване на заложници наблюдава мястото вече трети месец. В планината денонощно има наши хора.

— Те искат Маккой.

— Да. Смятаме, че възнамеряват да убият президента. Лари заповяда да убият майор Уокър.

— Тогава отивайте и ги арестувайте! И измъкнете Грейси!

— Не можем! Засега можем да ги обвиним само за притежание на оръжие. Трябват ни повече доказателства.

— Ами Грейси? Отвлекли са я и са я прехвърлили през три междуцатски граници — това е федерално престъпление! Тя ви е доказателството! Стан, Грейси е дъщеря на Елизабет Остин.

— Остин? Името на момичето е Брайс.

— Моминското име на майката е било Остин, когато е работила в Министерството на правосъдието. Била е един от прокурорите в процеса срещу Уокър. Тя е била заложникът.

— Господи, не знаех.

— Така е.

— Виж, Юджийн, трябва първо да идентифицираме и локализираме всички, замесени в заговора. Може би имат съучастници отвън. Няма да позволя да убият президента по време на моя мандат.

— Значи ще я пожертвате?

— Животът на президента е по-важен от този на момичето.

— Можете да охранявате президента!

— Не и от тези хора, Юджийн. Те са обучени убийци, най-добрите. Тия копелета са били изпратени в Северен Виетнам да убиват генерали — могат да убият всекиго!

— И полковник Брайс може.

— Кой?

— Полковник Бен Брайс, дядото на Грейси. Зелена барета. Той е човекът, който е влязъл във военнопленническия лагер „Сан Би“ и е спасил онези пилоти.

— Спомням си това. Получи почетния медал за храброст.

— Той е бил един от тях, Стан. Бил е в отряда на Уокър. Свидетелствал е срещу него пред военния съд.

— Майтапиш ли се?

— Ни най-малко, освен това е проследил Грейси до Айдахо по едно тъпо телефонно обаждане от Айдахо Фолс. Аз поне мислех, че е тъпо, защото агент Къри докладва, че източникът не е могъл да идентифицира мъжете и Грейси. Стан, имаш агент на ФБР, който предава фалшив доклад за разпознаване на дете в случай на отвлечане. Това е възпрепятстване на правосъдието!

— Не и в случай, включващ националната сигурност. Юджийн, не можехме да компрометираме операцията.

— Е, Стан, мисля, че операцията ви не само ще бъде компрометирана, а всеки момент ще бъде провалена, от мен да го знаеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че най-вероятно точно в този момент полковник Брайс е докопал твоя човек.

Стан се засмя.

— Как ли пък не. Никога няма да намери лагера им. На нас ни отне почти четири години.

— Бонърс Фери. Планина на име Ред Ридж.

Стан спря да се смее.

- Как... откъде разбра?
- Не аз. Полковник Брайс го е разбрал. Той е там в момента.
- Мили боже, ако влезе там сега, ще прецака цялата операция...
и ще бъде убит междувременно!
- Стан, не съм много сигурен.

4:37 Ч. ТИХООКЕАНСКО ВРЕМЕ БОНЪРС ФЕРИ

Бен беше обезвредил експлозивите по периметъра и след това монтира собственото си дистанционно детониращо устройство, използвайки акумулатора; беше прокарал кабела до мястото, на което се намираха — зад една оголена скала. Там Джон щеше да е в безопасност. Можеше да прокара кабела до позицията си за стрелба и сам да детонира експлозивите, но по този начин Джон имаше какво да прави, без да попада на линията на огъня. Когато Джон натиснеше копчето, електрическият ток щеше да плъзне по кабела и да детонира експлозивите. Експлозивите, които тези войници бяха складирали, като нищо можеха да сринат половината планина.

Но това беше план Б.

7:00 Ч. ЦЕНТРАЛНОАМЕРИКАНСКО ВРЕМЕ ДАЛАС

Специален агент Джан Йоргенсон искаше да излети за Айдахо, но агент Девро й беше наредил да стои в Далас, докато двамата с директор Уайт не пристигнеха в Бонърс Фери. Той искаше от нея да се добере до мисис Брайс с евентуални новини преди пресата. И сега тя седеше в офиса си и се чудеше защо бяха отвлekli Грейси. Погледът й се спираше върху всяко име на дъската: ГАРИ ДЖЕНИНГС... ДЖОН БРАЙС... ЕЛИЗАБЕТ БРАЙС... ПОЛКОВНИК БЕН БРАЙС... ДНК. Тя осъзна, че изобщо не беше виждала резултатите от ДНК анализите на кръвта в пикапа и по ризата на Джон Брайс, нито от кръвните проби на семейството. Отвори папката с резултатите от ДНК анализа и зашари с поглед надолу по страницата. Изведнъж замръзна.

— Мили боже. Ето защо са я отвлekli.

Тя провери часовника си: седем часа местно време, пет в Бонърс Фери. Джан вдигна телефона и започна да набира някакъв номер.

Академията на ФБР е разположена в корпуса на военноморската база в Куонтико, Вирджиния, върху площ от 480 акра, поделена между други отдели на ФБР, включително отряда за освобождаване на заложници. Тъй като се намираха на обща територия, обучаващите се в Академията се сближаваха с хората от отряда за освобождаване на заложници. Повечето от тях бяха тъпи мъжкари, които не си поплюваха. Но не и Пийт О'Брайън.

Пийт беше готин. Беше съвестен. Джан и Пийт бяха излизали три пъти по време на тринайсетте седмици, през които тя се обучаваше в Академията. Самият Пийт също беше на обучение за снайперист от отряда за освобождаване на заложници и свободното му време беше ограничено като нейното. След като завърши, Джан беше назначена в Далас, а Пийт беше излетял за Испания на мисия по арестуването на избягал престъпник — всъщност по отвлечането му, тъй като агентите

на ФБР имаха точно толкова правомощия в Испания, колкото онези, които почистваха арените след корида.

Бяха разговаряли за последен път преди три месеца, точно преди Пийт да замине на продължителна мисия, която беше толкова секретна, че той дори не можеше да си каже къде заминава. Джан се беше обадила на всичките ѝ познати от отряда за освобождаване на заложници, и накрая беше събудила Рей, снайперист и приятел на Пийт. Първата им среща с Пийт беше заедно с Рей и още една от агентките. Сърцето на Джан буквално пропусна удар, когато Рей най-накрая ѝ каза, че Пийт е в Айдахо. След като го беше уверила, че става въпрос за наистина спешен случай, Рей ѝ беше дал сателитния телефон на Пийт.

Специален агент Джан Йоргенсон нямаше да позволи на никого да пожертва Грейси.

5:09 Ч. ТИХООКЕАНСКО ВРЕМЕ БОНЪРС ФЕРИ

Тихо накъсано жужене изтръгна Бен от мислите му.

— Сателитният ми телефон — каза агент О'Брайън. — В раницата ми е. Това е ръководителят на отряда. Ако не отговоря, ще изпратят артилерията.

Бен кимна. Извади телефона от раницата на О'Брайън и му го подаде.

— О'Брайън.

— Пийт?

— Кой се обажда?

— Джан.

— Джан, откъде знаеш този номер?

— Рей ми го даде.

— Защо?

— В Бонърс Фери ли се намираш?

— Да.

— В планина на име Ред Ридж?

— Да.

— Пийт. Става въпрос за нещо много важно. Бивш полковник от армията на име Бен Брайс и синът му са...

— Точно тук.

— Така ли?

— Да. И аз в момента отговарям на заповедите на полковника, ако разбираш какво искам да кажа.

— Мисля, че те разбирам. Дай да говоря с полковник Брайс.

Настъпи кратка тишина. След това се чу глас:

— Брайс.

— Полковник, аз съм агент Йоргенсон от ФБР.

— Спомням си.

— Грейси е жива.

— Знам.

— И се намира в тази планина.

— Знам и това.

— Похитителят ѝ е Чарлс Удроу Уокър Джуниър — синът на майора.

Полковникът замълча.

— Полковник?

— Не знаех това. Значи синът е решил да си отмъсти за бащата?

— Да, сър, но не е заради войната. Планират да убият президента Маккой. Когато Маккой е бил директор на ФБР преди десет години, Уокър е бил арестуван. Хората му са взели за заложник федерален прокурор. Маккой освободил Уокър заради нея.

— Елизабет.

— Да, сър. Тогавя Маккой наредил да убият Уокър. Хванали са го в Мексико. Сега синът му иска президентът да умре.

— Но защо са отвлекли Грейси?

По линията имаше статично електричество.

— Полковник, сателитната връзка се губи, затова чуйте ме добре, важно е. Директорът лети към вас в този момент. След няколко часа в тази планина ще гъмжи от агенти на ФБР. Той ще пожертва Грейси, за да хване тези мъже.

— Няма да има възможност.

Отново прашене.

— Полковник?

— Чувам ви.

— О'Брайън е добър човек и отличен стрелец. Позволете му да ви помогне.

— Защо са отвлекли Грейси?

— Полковник, още нещо: не вземайте пленници. Убийте тези мъже, всички до един, и изгорете всичко до основи.

— Защо?

— Просто го направете. Заради Грейси.

Връзката прекъсна.

Бен пусна телефона в раницата на агент О'Брайън.

— Били сте полковник от армията? — попита О'Брайън.

Бен кимна.

— Какво каза Джан?

— Че планират да убият президента.

— Знаех, че е нещо голямо.

— И че вашият директор ще пожертва Грейси, за да се добере до тях.

— Кучият му син. — О'Брайън поклати глава. — Полковник, нека ви помогна. Стрелям добре.

— Така и чух. — Бен се вгледа в очите на агент О'Брайън и видя в тях нещо, което навремето хората виждаха в очите на Бен Брайс. — Това би означавало да нарушиш заповедите отгоре.

— Полковник, записах се във ФБР, за да спасявам хора като Грейси.

Бен извади ножа си и срязва тиксото, омотано около ръцете на О'Брайън.

— Заеми позиция на запад от лагера и остани там. — Бен се обърна към сина си и му подаде пистолета си. — Джон, ти остани тук. Натисни детонатора, когато видиш сигналната ми ракета, и се прикрий. Когато всичко това се взриви, ще ваят камъни. — Той погледна сина си в очите. — Каквото и да се случи, Джон, не мърдай от това място, разбра ли?

Джон кимна.

7:25 Ч. ЦЕНТРАЛНОАМЕРИКАНСКО ВРЕМЕ ДАЛАС

Елизабет Брайс влезе в католическата църква. Тя тръгна по пътеката заедно със Сам и Кейт, покрай дървените пейки, плътно заети от богомолци, дошли за литургията в 7:30 часа. Очите ѝ бяха приковани в разпятието, обвито в бял покров високо над олтара. Върбови клонки и бели великденски лилии красяха олтара. Стъклописите изобразяваха мъките на Христос.

Главите се обръщаха след нея; децата я сочеха; родителите предлагаха мълчаливото си съчувствие. Стигнаха до една свободна пейка в предната част; Сам и Кейт седнаха навътре. Елизабет седна до пътеката. Беше дошла за великденската неделна литургия. Беше дошла да се моли на Бог и на Бен Брайс.

Сега само Господ и Бен Брайс можеха да спасят дъщеря ѝ.

5:30 Ч. ТИХООКЕАНСКО ВРЕМЕ БОНЪРС ФЕРИ

Бен трябва да убие тези хора, за да спаси Грейси.

Не обичаше да убива, но убиването беше негов занаят.

Беше заел позиция зад едно паднало дърво, върху което беше облегал снайпера си. Беше на не повече от триста метра разстояние от лагера и ясно виждаше всички хижи. План А беше прост: вкарваше по един куршум в главите на всички при излизането им от хижите. Със заглушителя и малко късмет той можеше да избие целия лагер преди още да са пили сутрешното си кафе.

Бен постави окото си на мерника и огледа лагера.

7:32 Ч. ЦЕНТРАЛНОАМЕРИКАНСКО ВРЕМЕ ДАЛАС

Църковната музика започна. Едно момиче от олтара с коледна свещ в ръка тръгна по пътеката между пейките покрай Елизабет. Зад нея вървяха други момичета със свещи, поставени във високи свещници, а след тях крачеше момче, което носеше разпятието върху стойка. След него беше дяконът с Библията. Последен беше отец Ранди. Когато той мина покрай нея, очите им се срещнаха.

5:35 Ч. ТИХООКЕАНСКО ВРЕМЕ БОНЪРС ФЕРИ

В една от хижите светна лампа. Бен насочи снайпера си натам. Някаква фигура, очертана на фона на светлината, се появи в обсега му. На триста метра разстояние и при никакъв вятър щеше лесно да го улучи. Вратата на хижата се отвори и оттам излезе някакъв мъж. Той се прозя и се протегна, предоставяйки му идеалната възможност за стрелба.

Бен завъртя копчето за балистична корекция на снайпера, така че тялото и главата на обекта да се изравнят с двете хоризонтални линии на мерника му. Не беше се прицелвал със снайпера си в човешко същество повече от трийсет години. Убийството на хора беше нещо, с което човек живееше до края на дните си. Беше живял с убийствата си от тогава, щеше да живее с убийствата си и от днес.

Бен си пое дълбоко въздух, издиша и натисна спусъка.

Мъжът падна.

Добрият снайперист винаги продължава да наблюдава улучения обект, защото другарите му обикновено го претърсват или вземат оръжието му. Това беше грешка. Грешка, която някакъв друг мъж от хижата правеше. Той обаче бързо се отдръпна от полезрението му, показва пушка през вратата и изстреля два патрона във въздуха — изстрелите отекнаха из планината. По дяволите! Бен държеше мерника прицелен в мястото, където главата на втория мъж щеше да се появи, когато погледнеше навън, а той беше сигурен, че ще го направи.

Когато това стана, Бен отново натисна спусъка.

Двама убити, оставаха още девет.

Джако не подскочи, когато чу двата изстрела. Усмихна се. Бен Брайс беше дошъл при него. Беше дошъл в тази планина и щеше да умре тук. Джак Одел Смит щеше да отмъсти за майора. Съдбата му го беше застигнала.

Той седна в леглото и запали цигара.

Минаване към план Б. Бен изстреля сигналната ракета във въздуха с лявата си ръка и бързо се върна на снайперистката си позиция. Някакъв мъж се появи на вратата на друга хижа. Куршумът го уцели в челото.

Трима долу, остават осем.

Джон видя сигналната ракета и натисна детонатора.

* * *

Шериф Джей Ди Джонсън винаги се събуждаше на разсъмване. Двайсет години военен режим го бяха приучили към това. Днес обаче той трябваше да стане рано. Отиваше в планините на североизток от града, планините, които обожаваше да гледа, докато пиеше първата си чаша кафе за деня, както правеше в момента. Отиваше там, за да намери полковник Брайс и сина му. Или да открие онова, което полковник Брайс беше оставил след себе си. Точно когато се канеше да извърне глава от прозореца, Ред Ридж избухна като фойерверк.

Планината се разтресе.

Бен се скри от падащите скали и клони под дървото. След като остана там няколко секунди, докато паднат големите отломки, той се върна на снайперистката си позиция и огледа лагера през мъглата от прах и сняг, която се беше вдигнала във въздуха от експлозията.

Експлозията имаше очаквания ефект: в лагера настъпи хаос. Мъже по пижами излизаха от хижите; главите им се въртяха на всички страни, за да открият нападателите си. Стреляха напосоки и се криеха зад колите. Бен застреля още двама, преди да успеят да се прикрият. Пет убити, остават шест.

Той се беше прицелил в един мъж, едър мъж, който се прикриваше зад бял ван пред основната постройка. Изведнъж се показа с оръжие на рамо, насочено право срещу Бен. Капитан Джек О.

Смит беше опитен войник: искрите от дулото не се виждаха от заглушителя, така че той просто беше насочил ракетата към позицията за стрелба, която самият той би заел, ако нападаше лагера.

Прилив на адреналин тласна напред Бен и той се затича, преди капитанът да стреля. Тича на изток, докато преброи до пет и след това се хвърли към близкото прикритие в момента, когато земята зад него се разтърси от експлозия.

* * *

— Бен!

Малкия Джони Брайс се беше свил на земята, а ушите му звънтяха от първата експлозия. Втората беше точно на мястото, където беше Бен. Той му беше казал да не мърда от мястото си, каквото и да се случеше, а майка му беше казала да прави точно каквото Бен му наредеше, за да могат да спасят Грейси.

Но никой не му беше казал какво да прави, ако самият Бен бъдеше взривен!

Джон погледна дясната си ръка, в която държеше пистолета калибър .45, който Бен му беше дал. Ръката му трепереше като лист на вятър. Няколко пъти беше стрелял с пистолета зад хижата на Бен и не беше улучвал нито една от мишените, в които се беше прицелвал. Куршумите му попадаха далеч от целта. Това просто не беше неговият тип работа.

Умираще от страх насред Айдахо!

Джон Р. Брайс, компютърен гений, доктор по алгоритми, с коефициент на интелигентност 190, притежател на три милиарда, побутна очилата на носа си, пое си дълбоко въздух и хукна към местонахождението на Бен.

Ако Бен Брайс отбраняваше лагера, той би направил онова, което би направил всеки добър войник: би обходил врага. Западният маршрут беше прекалено стръмен, следователно нападението би дошло от изток. Затова веднага щом небето се проясни от падащите отломки, Бен скочи и се отпрати на изток, тичайки през гората, както

тичаше през джунглата във Виетнам. Инстинктите му винаги щяха да останат част от него, инстинктите, които... го накараха да приклепне зад едно дебело дърво. Дочу някакъв шум и умът и тялото му реагираха автоматично. Той изключи шума от собственото си дишане и се ослуша. Чу тежки стъпки, които скърцаха по леда; врагът му се приближаваше. Бен се протегна и взе голям плосък камък, тежък няколко килограма. Стъпките бяха почти до него и се приближаваха все по-близо... сега!

Бен изскочи иззад дървото и удари с камъка голото лице на едър мъж, нарамил автомат. Мъжът изгуби съзнание още преди да падне на земята. Бен го яхна. Трябваше да го убие, преди да се съвземе и да започне да се бори. Мислеше само как да спаси Грейси, когато счупи врата на мъжа. Опипа тялото му и откри две гранати. Сложи ги в джоба на якето си.

Шестима убити, остават още пет.

Джон вдиша дима и се закашля. По линията, където се бяха взривили експлозивите, дърветата бяха обгорели и тлееха. На мястото, където се намираше Бен, имаше малък кратер. Бен беше оцелял. Или пък беше взривен.

Джон продължи да тича.

Обектът се беше прикрил зад стар камион и зареждаше граната в гранатомета си. На земята до него имаше автоматична картучница МР-5. Специален агент на ФБР Пийт О'Брайън можеше да се обзаложи, че този камион нямаше подновена регистрация в регистрите на отдела за пътни превозни средства на Айдахо. Пийт стоеше на двайсетина метра зад обекта. Адреналинът туптеше във вените му; пушката му беше насочена в гърба на мъжа. Точно когато се канеше да натисне спусъка, гласовете на инструкторите му от Академията проехтяха в съзнанието му.

— Агент на ФБР не може да застреля гражданин в гърба! Правилата за бойно поведение на ФБР изискват на заподозрения да му бъде предоставена възможност да се предаде! Трябва да извикате: „ФБР! Хвърли оръжието!“. Заподозрените имат конституционни права!

Естествено, ако наредеше на този заподозрян да хвърли оръжието си, само би му предоставил възможност да го застреля пръв. Точно така обаче беше постъпвал „арестуващият агент“ по време на всички тренировки в Академията; и всички „заподозрени“ се бяха предавали. Но той не беше на някаква глупава хипотетична тренировка на Хоугън Али пред Академията с мними престъпници и халосни патрони, където никой не умираше, когато ситуацията се прецакаше. Това беше истинската ситуация, истинска престрелка на тази шибана планина в шибаното Айдахо, с шепа въоръжени до зъби терористи, които държаха малко момиче за заложник и планираха да убият президента на Съединените американски щати! В Академията се говореше, че 99 процента от всички агенти на ФБР се пенсионираха, без да са стреляли със служебното си оръжие по заподозрян, камо ли да убият заподозрения. Пит О'Брайън въздъхна; той нямаше да е един от тези агенти.

Застреля мъжа в гръб. Два пъти, за да се увери, че онзи няма да подаде жалба за неспазване на гражданските му права.

Бен чу два изстрела от западната част на лагера. Позицията на агент О'Брайън.

Трябваше да се добере до задната част на лагера. Затича на север, навътре в гората и след това тръгна на запад. Видя първата хижа. Притичваше от дърво на дърво, докато стигна до източната страна на хижата. Опря гръб към стената ѝ и се придвижи към задната част, където имаше малък прозорец. Видя някакъв мъж, свит в ъгъла; мъжът носеше жълта пижама и беше насочил рязана пушка към вратата. Бен отстъпи, издърпа щифтовете от гранатите и ги хвърли през прозореца. Той чу изстрел от пушката, докато изтича да се скрие и се просна на земята. След експлозията се обърна назад.

— Мамка му!

Джон едва не се стовари върху проснатия в снега мъж. Ръцете и краката му бяха разперени, все едно се опитваше да остави отпечатък от тялото си в снега; главата му беше извъртяна гротескно, сякаш се опитваше да погледне назад. *Това е работата на Бен.* Бен беше жив.

Джон внимателно заобиколи тялото и затича навътре в гората, към хижите.

Според преценката на Бен оставаха още четирима мъже, може би дори трима, ако О'Брайън беше успял да убие мъжа от западната страна. Единият беше капитан Джак О. Смит. Другият беше русият мъж, който се криеше зад камарата с дърва зад основната постройка на петдесетина метра от позицията на Бен и държеше пистолет с голям калибър. Бен трябваше да го остави жив поне докато намереха Грейси.

Бен насочи визъора от главата на мъжа към ръката, с която държеше пистолета, и дръпна спусъка.

Джуниър никога не беше участвал в истинска огнестрелна битка. Предполагаше, че ще се държи като безстрашен мъж, само защото майорът е бил такъв. Предположението му беше грешно. Трепереше от страх и се притесняваше, че ще се напикае в гащите си.

Чарлс Удроу Уокър Джуниър беше страхливец.

Веднага след като престрелката беше започнала, той беше изтичал отзад и се беше скрил зад една камара с дърва, с надеждата Джако и останалите да застрелят федералните. Държеше пистолет магнум .357 калибър на педя от лицето си, когато пистолетът просто изчезна заедно със средния му пръст.

— Ставай, нищо ти няма — каза Бен, подритвайки русия мъж, който се беше свил като зародиш на земята; мъжът държеше окървавената си ръка и пъшкаше като новобранец на първия си военен поход.

— Къде е тя?

Преди мъжът да успее да изрече „Майната ти“, Бен вкара ботуша си в устата му. Когато погледна нагоре, от устата му течеше кръв.

Той плю и каза:

— Не си от ФБР.

— И ти не си баща ти, Джуниър.

— Бен Брайс. Ти си предал майора.

— Той предаде себе си. Къде е Грейси?

— Никога няма да я намериш.

Бен сграбчи Джуниър за яката и го изправи на крака, след което го избута към задната врата на хижата.

— Отвори — каза Бен и изблъска Джуниър към вратата.

Джуниър бавно отвори вратата. Държейки Джуниър пред себе си с лявата ръка и пушката си с дясната, Бен влезе в хижата. Стаята беше празна. В единия ѝ край имаше две врати.

— Грейси!

— Не е тук.

Влачейки Джуниър след себе си, Бен провери двете малки спални в другия край на хижата. Нямахме и следа от Грейси. Бен огледа голямата стая. Покрай едната стена бяха наредени контейнери с военни оръжия: автомати, минохвъргачи, гранатомети, ракети, експлозивни С-4, детонатори и напалм. На другата стена бяха закачени карти, чертежи и въздушни снимки на Кемп Дейвид.

— Какво общо има Грейси с президента?

— Нищо.

— Тогава защо я отвлякохте?

— Защото ми е сестра.

Бен подскочи при думите на Джуниър. Ако не беше мръднал главата си с тези няколко сантиметра, едрокалибреният куршум щеше да разцепи черепа му като мачете диня. Сега обаче куршумът само одраска главата му отстрани, но той се почувства като ударен от чук. Падна на земята. Усети по лицето му да се стича топла кръв. Един голям ботуш изрита встрани пушката на Бен; една едра ръка изтръгна ножа „Бауи“ от калъфа, закрепен на бедрото на Бен, и махна плетената шапка от главата му.

— Трябваше да те убия преди трийсет и осем години.

Капитан Джак О. Смит се беше надвесил над Бен. Той се изправи на крака.

— Как така? — попита Бен Джуниър.

Джуниър кимна на капитана:

— Покажи му.

Капитан Смит бутна Бен към една затворена врата до кухнята.

— Отвори.

Бен завъртя дръжката и бутна вратата. Тя се отвори. Стаята беше тъмна. Джуниър мина покрай него и запали една керосинова лампа. Застана до леглото и вдигна лампата. Бен го видя.

Майор Чарлс Удроу Уокър.

Тялото му под одеялото беше слабо, лицето му беше изпито, а русата му коса — изтъняла. Очите му бяха затворени. Тялото му не помръдваше, все едно беше...

— Парализиран е — каза Джуниър. — Това му причини Маккой.

— Мислех, че е мъртъв.

— След като отвялякохме жената и освободихме майора — каза капитанът, — отидохме в Мексико. Майорът ни нареди да се върнем и каза, че ще дойде след месец. Два месеца по-късно той още не се беше върнал, затова ние с Джуниър отидохме в Мексико. Местните още говореха за черните хеликоптери, които стреляли по едрия рус мъж на плажа. Казаха, че са го закарали в болница. Намерихме го там, в този вид. Простреляли са го с три куршума, единия във врата, който е прекъснал гръбначния му стълб. Лежи в това легло от десет години.

Очите на майора се отвориха, фокусираха се, огледаха всички посетители и накрая се спряха върху Бен. Погледът му проблесна и Бен видя, че устните на майора се помръдват. Джуниър се наведе над леглото.

— Искан да ти каже нещо.

Бен пристъпи към леглото. Кожата на лицето на майора беше увиснала, но сините му очи все още проникваха в душите на хората. Опитваше се да каже нещо. Бен се наведе и постави ухото си до устата на майора. Той шепнеше и изговаряше думите с усилие.

— Джуниър ми показа... снимка... списание... Елизабет... момичето... русо... мое е... принадлежи... на мен...

— Изнасилил си Елизабет.

На устните му се появи тънка усмивка.

— Точно като онези... виетнамки... само дете... не я застрелях... в главата... след това.

Бен разбра. Майорът беше връзката му с Грейси и нейната с него. Не можа да спаси Китайската кукла. Трийсет и осем години по-късно Бог му даваше втори шанс.

Бен се изправи.

— Животът ми беше в твои ръце, майоре, вероятно и този на Елизабет. Но няма да ти дам Грейси. Обещавам ти. Тук съм да я спася или да умра.

Сините очи на майора потъмняха. Той премести поглед от Бен към капитана. Бен се обърна. Капитанът се приближаваше към него с изваден нож.

— Радвам се да ти услужа, Брайс, особено с умирането.

Джон мина зад голямата хижа, придвижвайки се плътно към външната стена, като в същото време притеснено се оглеждаше. Сърцето му биеше до пръсване. Стигна до прозореца и погледна през него.

Бързо се отдръпна.

Вътре Бен стоеше до едно легло, в което лежеше блед старец. До Бен стоеше млад рус мъж с пистолет в ръка, а в другия край на стаята стоеше едър мъж с татуировка. Двамата мъже от футболния мач. Мъжете, които бяха отвлекли Грейси. Едрият мъж държеше голям нож.

Ръцете на Малкия Джони Брайс трепереха. Прииска му се да се обърне и да избяга, когато чу едрият мъж да казва:

— Ще те разпоря точно както вьетнамците разпориха приятелчето ти Долтън.

Джон докосна плочката с името и номера на баща си, която висеше на врата му, и точно в този момент, както щеше да осъзнае покъсно, Малкия Джони Брайс най-накрая намери своята мъжественост в една планина в Айдахо. Умът и тялото му се успокоиха. Страхът го напусна. Не се страхуваше от нищо — нито от провал, нито от куршуми, нито от смъртта. Във вените му имаше мъжественост и той я беше открил, или тя него.

Стиснал пистолета с две ръце, както Бен му беше показал, Джон пристъпи до прозореца и стреля. Стъклата се разбиха. Джон продължи да натиска спусъка, докато всичко притъмня.

Джако усети как един куршум перна рамото му. Още преди да се опомни, Брайс го изрита в глезените и го събори на земята. Джако падна с трясък на дървения под. Преди да успее да реагира, Брайс го

ритна в челюстта и от устата му шурна кръв. Но Джако обичаше вкуса на собствената си кръв.

Не си спомняше Брайс да е бил толкова добър навремето.

Но не беше *чак толкова добър*. Джако се превъртя при ритника и бързо се изправи, с нож в ръка.

Мамка му, това му навя добри спомени!

Джако тръгна към Брайс, възбуден от мисълта да разпори невъоръжения предател, когото беше притиснал в ъгъла. Той погледна към майора. Очите му бяха оживени, усмихваше му се.

Това е съдбата ми!

Когато отново погледна към Брайс, той видя как подлогата на майора лети във въздуха право срещу лицето му. Джако си помисли: „Мамка му, надявам се Джуниър да я е изпразнил!“. Не беше. Джако блокира подлогата с ръце — урина и лайна се разхвърчаха по пода и по него — и в същия момент осъзна, че това е номер и че ботушът на Брайс лети към него и той не може да блокира удара. Петата на ботуша се заби в средата на гърдите му и сто и двамайсет килограмовото му тяло се удари в стената на хижата. *Мамка му!* Джако се изненада от острата болка, която внезапно стегна гърдите му. Много пъти беше получавал удари в гърдите и гърба, но никога не беше изпитвал подобна болка. *Мамка му!* Той изчакваше болката да отmine, но тя не минаваше. Напротив, усилваше се и се стрелна към лявата му ръка; дясната изпусна ножа и притисна гърдите му. В този момент той разбра: получаваше инфаркт! *Какъв момент да получиш инфаркт!* Тогава осъзна истината: Бен Брайс не беше неговата съдба; той беше съдбата на Бен Брайс.

Свлече се на колене, като се опитваше да си поеме въздух. Погледна към Брайс с желанието да го напсува, но нямаше достатъчно сили да изрече думите. Хвърли последен поглед към майора; очите му бяха разширени, той не можеше да повярва на това, което вижда. Главата на Джако олекна и изведнъж му се зави свят. Светлината се замъгли. За първи път в живота си Джако остана без сили, не можеше дори да стои прав. Падна по лице върху дървения под. Очите му различаха един ботуш само на няколко сантиметра от него. Чу гласа на Бен Брайс.

— Кой казва, че старите войници не умират?

Последната мисъл, преди животът да изтече от него на пода на хижата в Северно Айдахо и капитан Джак Одел Смит от Хенриета, Оклахома да се срещне със Създателя си, беше:

О, това е много смешно.

Отвън Джон се опита да стане. Потръпна от болка. Имаше чувството, че някой го е ударил по главата с тиган. Претърколи се, за да се изправи и — *Мамка му!* — озова се лице в лице с друг мъж, който лежеше до него с празни отворени очи. Джон беше вцепенен от грозотата на лицето му и от брадвата, забита в главата му.

— Добре ли си?

Джон погледна нагоре и видя агент О'Брайън.

— Да, благодаря.

— Къде е полковникът?

— Вътре... по дяволите!

Джон се изправи и се запрепъва към хижата и към спалнята, агент О'Брайън го следваше плътно. Едрият мъж беше проснат по лице на пода. Бен се беше навел над него, подпрял ръце на коленете си.

— Бен, добре ли си?

Бен се изправи, сякаш изпитваше болка.

— Да. Вие, момчета, ранени ли сте?

— Не — отвърна Джон. Посочи леглото. — Кой е този?

— Майор Чарлс Удроу Уокър — отговори Бен.

— Мислех, че е мъртъв.

— Скоро ще бъде.

Бен се обърна към агент О'Брайън:

— Колко застреля?

— Двама.

Бен кимна.

— Значи остава само Джуниър.

— Русият тип?

— Да.

— Той изчезна с един бял ван — отвърна агент О'Брайън. — Стрелях по него четири пъти, но май не го уцелих.

— Той каза, че никога няма да я намерим.

— Тръгвайте след него — каза О'Брайън. — Аз ще потърся момичето.

6:19 Ч. ТИХООКЕАНСКО ВРЕМЕ БОНЪРС ФЕРИ

Бен освободи от скорост стария пикап и двамата с Джон подкараха надолу по склона към ленд роувъра, паркиран встрани от пътя. Бен знаеше къде щяха да открият Джуниър. Бял ван без задно стъкло — агент О'Брайън не беше пропуснал целта — беше паркиран пред съда на окръг Баундъри между колата на шерифа и черен джип лексус с нови номера.

Изкачиха на бегом стълбите на съда и хукнаха по коридора към кабинета на шерифа. Рецепционистката само ги погледна — черни дрехи, боя по лицата и кръв — и вдигна телефона. Шериф Джонсън се появи, преди тя да успее да изключи линията.

— Полковник, добре ли сте?

Бен кимна и избърса кръвта от лицето си.

— Къде е Джуниър?

— В една килия. Направи самопризнания.

Шерифът поклати глава.

— С адвокатата си е. Настоява за имунитет.

Шерифът им направи знак да го последват и ги поведе през една врата. Зад нея имаше четири килии. Три от тях бяха празни. В четвъртата Джуниър седеше на нара; дясната му ръка беше превързана. Някакъв дебел мъж в анцуг, който сякаш току-що бе станал от сън, седеше на стола до Джуниър, с куфарче на коленете. Той погледна Бен и попита:

— Кой, по дяволите, си ти, Рамбо?

Шерифът отключи вратата на килията.

Дебелият мъж каза:

— Клиентът ми ще разкрие местоположението на момичето в замяна на пълен имунитет.

— Норман, само областният прокурор може да дава имунитет срещу съдебно преследване, знаеш много добре. А той ще се върне чак утре.

— Тогава ще се споразумеем утре — каза адвокат Норман и затвори куфарчето си. Изправи се и нареди на Джуниър: — Дръж си устата затворена и утре ще бъдеш свободен.

Норман понечи да си тръгне, но Бен му препречи пътя.

— Внучката ми е в тази планина. Може да умре до утре.

Норман сви рамене:

— Просто си върша работата.

— Страхотна работа.

— Добри пари ми носи — усмихна се Норман. — Съжалявам за момичето ви, но тя не е мой проблем.

— Тя обаче е мой проблем — отвърна Бен и фрасна адвоката в устата.

Норман се свлече на земята като чувал с картофи и закрещя:

— Ще ви осъдя! Шерифе, искам да повдигна обвинения! Вие бяхте свидетел!

— Но ти падна и се удари.

— *Какво?*

— Чу ме, Норман. А сега се измитай от затвора ми.

Норман се изправи и излетя от килията.

— Не съм свършил с вас!

Когато вратата се затвори след Норман, шерифът се обърна към Бен.

— Мразя адвокатите. Един мой братовчед стана адвокат и всички роднини се отказаха от него.

— Пусни го.

Шерифът се стъписа.

— Какво? Полковник, защо, по дяволите, да го пускам, той направи самопризнания и...

И тогава се сети. Шерифът погледна Бен с любопитство и леко се усмихна. Кимна бавно.

— Добре, полковник. Понякога правилата просто не действат.

Джуниър премести поглед от шерифа към Бен и после обратно. Очите му се разшириха от ужас.

— Какво, по дяволите, правите, не можете да ме пуснете! Аз си признах! Виновен съм! Отвлякох я!

Шерифът разпери ръце:

— Джуниър, момичето го няма, така че нямам доказателства, за да те задържа. Имаш конституционни права, момче, това е Америка.

Шерифът сграбчи Джуниър и го избута от килията. След това го изтика през кабинета и през входната врата. Застанаха на стълбите на съда.

— Късмет, полковник. Но действайте бързо, ФБР ще пристигнат всеки момент. Моят човек на летището се обади и каза, че самият директор лети насам.

7:12 Ч. ТИХООКЕАНСКО ВРЕМЕ БОНЪРС ФЕРИ

Джуниър мълчеше по обратния път към планината. Когато пристигнаха, агент О'Брайън изтича до колата.

— Не можах да я намеря. Не е в нито една от хижите или в колите. Претърсих в радиус от петдесет метра — нищо.

Бен извади Джуниър от колата:

— Къде е?

— Майната ти — отвърна Джуниър.

Бен стовари юмрука си в лицето му. Джуниър падна на земята. Бен рязко го изправи и усети остра болка в корема.

— Джуниър, нямам време за игрички. Ако искаш да живееш, кажи ми къде е тя.

— Убиеш ли ме, никога няма да я намериш.

— Чуй какво: не си достатъчно суров, за да издържиш онова, което ще ти причиня. Къде е тя?

Бен сграбчи дясната му ръка и я изви назад, докато Джуниър не падна по лице на земята. Бен го притисна с коляното си, свали бинта от ръката му и разпери палеца и двата му пръста на земята.

— Джон, подай ми онази брадва.

Джон отиде до купчината с дърва и взе брадвата. Върна се и я подаде на Бен. Джуниър гледаше с обезумели очи ту ръката си, ту брадвата.

— Не можеш да направиш това! Имам права! Това е Америка!

— Джуниър, ти изгуби правата си, когато отвлече Грейси!

Бен замахна с брадвата. Джон се обърна. Джуниър изпищя.

Когато Джуниър отвори очи, брадвата беше забита в земята на по-малко от сантиметър от ръката му. Все още имаше палец и два пръста. Първата мисъл, която му мина през главата, беше, че не може да си позволи да загуби още някой пръст, защото ще трябва да мастурбира с лявата ръка.

— Следващия път няма да пропусна, Джуниър.

Джуниър смяташе, че вероятно ще получи две до пет години федерален затвор за притежание на оръжие. Нямаше как да му припишат убийствата на онзи съдия или прокурорите, или агентите на ФБР. И дори на Маккой. *Мамка му, можеше да обвини за всичко майора!* Разбира се, обвинението в отвличане можеше да му струва още две до пет години, но той не я беше пипнал с пръст и дори я беше спасил от Буба. Това сигурно се броеше. Вероятно мазният адвокат Норман можеше да го използва: брат намира отдавна изгубената си сестра, можеше да покаже на съдебните заседатели снимки на стаята ѝ, тя щеше да потвърди, че ѝ е приготвял топла вана и закуска. Но най-хубавото беше, че Елизабет Остин щеше да бъде призована като свидетелка. Мазният адвокат Норман щеше да разпъне на кръст тази кучка, да съсипе кариерата ѝ, семейството ѝ, живота ѝ. Освен това докато процесът приключеше, най-вероятно Джуниър вече щеше да има предложение за филм. Можеше дори Том Круз да изиграе ролята му.

— Тя е отзад.

Джон последва Джуниър и Бен към задната страна на хижата. Джуниър рязко спря до една купчина дърва.

— Ето тук — каза той.

Джуниър сочеше купчината дърва. Джон не разбираше нищо, но Бен подпря купчината с рамо и я събори. Спусна се на земята и бясно започна да хвърля останалите дървета настрана. Малка тръбичка за въздух стърчеше от земята.

Бен вдигна поглед.

— Заровил си я?

Джуниър вдигна рамене.

— Трябваше да я науча на малко дисциплина.

Тялото на Джон се разтрепери, но не от страх. Цял живот тормоз и подигравки, цял живот стискане на зъби, живот на срам и мъка, на липса на мъжественост — всичкото унижение и болка се завърнаха и заляха Джон. Лицето му пламна. Джуниър го гледаше с онази така позната на Джон Брайс усмивка.

— Хей, та ти дори не си ѝ баща — каза той.

Джон сведе поглед. Винаги беше смятал, че Грейси е наследила русата си коса и сини очи от Бен. Но нали Джон беше осиновен. Значи беше наследила косата и сините си очи от... и изведнъж Джон осъзна всичко. Всичко си пасваше: Елизабет, изчезването ѝ преди десет години, внезапната промяна в поведението ѝ към него, бързата им сватба, преместването им в Далас, раждането на Грейси след осем месеца. Сега той знаеше истината. Но тя нямаше значение. Единственото, което имаше значение, беше Грейси. Той вдигна поглед към Джуниър.

— Обичах я от деня, в който се роди, и ще я обичам до деня, в който умра. Това ме прави неин баща.

— Така ли? Ще видим какво ще стане, когато тя разбере истината на процеса ми.

Интелигентният ум на Джон беше значително по-бърз, отколкото на бедния Джуниър.

— Няма да има процес, Джуниър.

Той опря пистолета в главата на Джуниър и го застреля.

— Нищо не съм видял — каза агент О'Брайън.

Джон избърса кръвта на Джуниър от лицето си, коленичи и започна да копае с ръце, редом с Бен. След минути докоснаха метал.

Грейси беше заровена в контейнер за муниции на американската армия. На капака му беше изрязана дупка, в която беше напъхана тръбата за въздух. Те бързо изгребаха пръстта, разкопчаха ключалките и вдигнаха капака. Грейси лежеше неподвижно; очите ѝ бяха затворени, а ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. Лицето ѝ беше мръсно. Джон се протегна и нежно докосна челото ѝ. Една сълза се търкулна от очите му и капна върху лицето ѝ.

— О, Грейси, миличка.

— Да я извадим от тук — каза Бен.

Хванаха я за палтото и панталона и нежно я повдигнаха от кутията и я положиха на земята. Бен провери пулса ѝ.

— Жива е. Да я закараме в града.

Бен вдигна Грейси и я занесе до ленд роувъра. Краката и ръцете ѝ висяха отпуснато. Агент О'Брайън изтича напред, отвори задната врата и влезе. Джон скочи на шофьорското място. Бен подаде Грейси на О'Брайън и двамата я положиха на задната седалка. Бен затвори вратата.

— Обърни колата и се пригответи да тръгваме.

Бен изтича в голямата хижа. Минути по-късно отново се появи и скочи в роувъра.

— Давай!

Джон настъпи газта.

— Бен, къде е снайперът ти?

Бен тихо каза:

— Вече не ми трябва.

7:27 Ч. ТИХООКЕАНСКО ВРЕМЕ БОНЪРС ФЕРИ

Директорът на ФБР Станли Уайт обожаваше да лети из страната с осемстотин километра в час със самолета на Бюрото „Гълфстрийм“ — само най-доброто за държавния служител на САЩ. Обожаваше кожените седалки, ламперията от бряст, модерната авионика, високата почти два метра кабина, която беше достатъчна за ръста му от сто седемдесет и три сантиметра.

Тази сутрин, вместо да се върне във Вашингтон от Чикаго, Станли Уайт се беше отправил към Бонърс Фери, полет от 2400 километра, който щеше да им отнеме три часа заедно с кацането в Де Мойн, за да вземат агент Девро. В момента Девро седеше на седалката зад Стан. Отношението му не се беше променило след последния им разговор.

— Пригответе се за кацане, шефе — каза пилотът по високоговорителя.

Стан погледна през прозореца на изток. Спускаха се в долина, заобиколена от планински хълмове, към летище „Баундъри“, на север от Бонърс Фери, щата Айдахо. Точно в този момент една от планините избухна като вулкан.

— Мили боже!

Целият връх беше погълнат от огромно огнено кълбо червено-оранжеви пламъци, каквито Уайт беше виждал само веднъж по-рано, когато армията беше демонстрирала пред отряда за борба с тероризма на ФБР разрушителната мощ на напалма.

Гласът на Девро долетя от задната седалка:

— Второто пришествие, Стан.

7:39 Ч. ТИХООКЕАНСКО ВРЕМЕ БОНЪРС ФЕРИ

Минаваха по моста над река Мойе; главата на Грейси лежеше в скута на Бен. Той галеше лицето ѝ. Бръкна в якето си, разкопча джоба на ризата си и извади сребърната звездичка и верижката. Постави ги в дланта ѝ и ръката ѝ се сви инстинктивно.

Грейси е застанала пред широките порти, които бавно се отварят към един светъл свят, красив свят, който я примахва. Тя пристъпва напред, но вижда нещо лъскаво на земята. Навежда се и го вдига — сребърна звезда на верижка — и вратите се затварят.

Тя отваря очи. Светлината е прекалено ярка и тя примижава. Нещо закрива светлината. След малко погледът ѝ се прояснява и тя вижда лицето на Бен. Усмивва се.

— Знаех си, че ще дойдеш — казва тя.

9:40 Ч. ЦЕНТРАЛНОАМЕРИКАНСКО ВРЕМЕ ДАЛАС

Специален агент на ФБР Джан Йоргенсон откряна тежката врата на католическата църква. Църковните пейки бяха претъпкани с хора. Тя зашари с поглед сред богомолците, но не видя мисис Брайс.

Тръгна по пътеката между пейките.

Краката ѝ трепереха, а в очите ѝ напиреха сълзи.

След нея се обръщаха глави; тя осъзна, че още е облечена с полицейското яке със златистия надпис ФБР на гърба. Продължи напред и видя мисис Брайс, седнала на втората пейка откъм олтара, до пътеката. Момченцето на семейство Брайс и бабата седяха до нея. Джан се приближи към мисис Брайс и застана до нея. Сега сълзите потекоха по лицето ѝ.

* * *

Погледът на Елизабет беше прикован в голямото разпятие над олтара, когато осъзна, че свещеникът е прекъснал литургията. Тя извърна очи към него. Той гледаше право в нея. Момичетата до олтара също я гледаха. Всички я гледаха. Елизабет се обърна към Кейт, която беше притиснала длан към устата си и с разширени очи гледаше в нейна посока; но всъщност гледаше някого зад нея.

Елизабет рязко се извъртя и видя агент Йоргенсон, по чието лице се стичаха сълзи. Сърцето на Елизабет замръзна от ужас. Тя се изправи. Йоргенсон избърса лицето си и се усмихна.

— Грейси е добре.

Елизабет падна на колене. Очите ѝ се наляха със сълзи. Тя отново погледна разпятието. Връзката им със злото беше прекъсната.

8:15 Ч. ТИХООКЕАНСКО ВРЕМЕ БОНЪРС ФЕРИ

— Ще проведем пълно разследване, мистър Брайс!

Директорът на ФБР Уайт беше пристигнал с антуража си минути след като Грейси беше закарана в болницата. Ниският плешив мъж сочеше Бен с пръст.

— Това е полковник Брайс — прекъсна го агент Девро.

— Вие възпрепятствахте федерално разследване!

Стояха пред болничната стая на Грейси — Бен, директорът, шерифът, агент Девро и О'Брайън. Джон и лекарят бяха при Грейси.

Директорът се обърна към агент О'Брайън.

— О'Брайън, вие изгорихте целия лагер до основи. Какво, по дяволите, стана?

Агент О'Брайън дори не примигна под свирепия поглед на директора. Тази сутрин Пийт беше осъзнал разликата между правилното и грешното. Беше осъзнал, че дори Федералното бюро за разследване може да греши и е сгретило. Сега трябваше да вземе важно решение: да каже истината, което обикновено беше правилното решение, и в такъв случай полковник Брайс и Джон вероятно щяха да бъдат арестувани и обвинени в убийство, а онези терористи щяха да се появят по вестниците, което щеше да е ужасно; или да излъже, което обикновено беше неправилно, и в такъв случай семейство Брайс щяха да си заведат Грейси у дома и да си живеят щастливо, а изгорелите тела на терористите щяха да гният в онази проклета планина, и това щеше да е прекрасно. Той лесно взе решение.

— По дяволите, шефе, аз просто си седях там и изведнъж видях онази огромна експлозия. Помислих, че изригва вулкан! Втурнах се презглава надолу. Тези мъже ме закараха до града. Ония сигурно са подочули, че ги преследваме, и са се самозапалили, самоубили са се. — Той невинно сви рамене. — Пълни откачалки, шефе.

Директорът примигна:

— Аха.

Лекарят излезе от стаята на Грейси.

— Вие ли сте директорът на ФБР? — обърна се лекарят към Станли Уайт.

— Да — отвърна той.

— Може би ще искате да чуете какво има да ви каже момичето.

Последваха лекаря в стаята на Грейси.

— Какво има, Грейси? — попита Бен.

Гласът ѝ беше тих.

— Кой ден сме днес?

— Неделята на Великден — отвърна Бен.

— Те ще убият президента.

Директорът кимна.

— Планираха да убият Маккой. Искахме да сме сигурни, че сме заловили всички играчи, но дядо ти се погрижи за това.

— Има още един мъж — каза Грейси. — С червена коса и черна пушка. Той ще застреля президента Маккой в Кемп Дейвид в неделята на Великден. Днес.

Директорът обърна глава към агент О'Брайън.

— В онзи лагер нямаше никой с червена коса — каза О'Брайън.

Директорът изгледа странно Грейси.

— Откъде знаеш това?

— Видях го — отвърна Грейси. — В Уайоминг. Казаха, че ще го направят да изглежда, все едно са го извършили мюсюлманите.

Директорът погледна часовника си.

— Господине...

— Да?

— *Побързайте!*

Директорът изхвърча от стаята, последван от другите агенти.

Шериф Джей Ди Джонсън стоеше до вратата на болничната стая. Доктор Сандърс, бащата и полковникът бяха край леглото. Лекарят се обърна и тръгна към вратата. Усмиваше се.

— Ще се оправи — каза той и излезе.

Полковникът се наведе над леглото и целуна момичето, после отиде до шерифа. Изглеждаше малко блед, вероятно беше уморен.

— Номерът в живота, полковник, е да живееш достатъчно дълго, та да може нещата сами да се оправят.

Полковникът се свлече на пода. Джей Ди изкрещя за доктор Сандърс. Коленичи, разкопча якето на полковника и видя окървавената му риза. Чу високия писък на момичето.

— Бен!

ДЕН ПЕТНАЙСЕТИ

17:35 Ч.

— Тичай, Грейси, тичай!

Специален агент на ФБР Джан Йоргенсон, която вече не беше на изпитателен срок, стоеше край голлинията в единия край на футболното игрище и наблюдаваше как Грейси всеки момент ще вкара гол. Тя риташе топката пред себе си, гонена от другия отбор. Родителите одобрително крещяха от пейките.

— Вкарай гол, Грейси!

— Давай, Грейси, вкарай!

Изведнъж Грейси пресече игрището и се затича право към Джан; изрита топката покрай вратарката, която се хвърли да спасява, и тя влезе право в мрежата. Тълпата започна да аплодира. Джан заръкопляска.

Инерцията на Грейси я отведе на пет-шест метра от Джан. Тя спря и тъкмо се канеше да се обърне към игрището, когато очите им се срещнаха. Грейси се вгледа в нея и на лицето ѝ се изписа объркване, сякаш се чудеше дали се познават. Останалите момичета наобиколиха Грейси и я издърпаха. По средата на игрището Грейси се обърна. Джан ѝ направи знак с вдигнати палци.

Аз не се отказах от теб, Грейси Ан Брайс.

Не беше искала да ѝ възлагат случая, но сега вече разбираше, че ѝ е било писано да дойде тук заради Грейси. Било ѝ е писано да намери мястото си в живота. Не беше Кларис Старлинг. Беше Джан Йоргенсон и всеки момент щеше да хване самолета за Сейнт Луис, за да се присъедини към агент Девро.

Едно шестгодишно момиченце беше отвлечено от непознат.

Родителите по ниските скамейки радостно аплодираха дъщеря му. Но никой не крещеше по-силно от Джон Брайс.

— Давай, Грейси! Ти си върхът! Страхотна си, миличка!

В момента Джон Р. Брайс имаше състояние от 3,5 милиарда долара, но беше решил да не купува бостънския отбор „Ред Сокс“ за

Сам, нито пък радиостанции за Грейси. Нито дори самолет. Той обаче беше написал чек за 10 милиона долара на съпругата на Гари Дженингс. Тя беше казала, че ще се върне с бебето в Небраска, за да живее във фермата на родителите си. Надявала се след време да се оправи. Беше казала също и че се е молила за завръщането на Грейси. И Грейси се беше върнала. Тя се беше върнала и побойниците бяха изчезнали, а с тях си беше отишъл и Малкия Джони Брайс.

Джон Р. Брайс вече беше мъж.

Различен мъж. Планината го беше променила. Там беше научил много за себе си. Беше научил много и за живота. Винаги беше защитавал теорията, че животът е просто безкрайна поредица от съвпадения, случайни събития без никаква връзка или значение; винаги беше смятал, че хората са като молекули, които случайно се сблъскват един с друг в атмосферата. Чиста случайност е в кого ще се сблъскаме.

Случайност беше, че Бен Брайс и истинският баща на Джон бяха разпределени в една и съща стая в общежитието на Уест Пойнт, което бе отвело и двамата във Виетнам и в отряда за специални операции „Пепелянка“, при майор Чарлс Удроу Уокър.

Чиста случайност бе, че Бен не беше застрелял старата виетнамка край реката, което беше причинило смъртта на истинския баща на Джон и клането, което пък беше довело до военния съд, а показанията на Бен бяха послужили за осъждането на майор Уокър.

Просто съвпадение беше, че Бен и Кейт бяха осиновили Джон, което беше довело до поредица от военни бази и децата побойници, които го тероризираха, което пък го беше накарало да стои в стаята си пред компютъра и да разгадава компютърен код. Това от своя страна го беше довело до Масачузетския технологичен институт, до Министерството на правосъдието и до Елизабет.

Съвпадение беше и че един паяк беше ухапал Джуниър, което беше довело до арестуването на майор Уокър и отвлечането на Елизабет и Грейси. Това беше довело Елизабет при Джон и бе причина за бързата им сватба.

Съвпадение беше, че списание „Форчън“ е написало статия за Джон Р. Брайс със семейна снимка, което беше довело Джуниър и Джако на футболния мач на Грейси и до татуировката с пепелянка на видеолентата от мача.

Съвпадение беше, че Джон говореше по телефона с Лу и че Елизабет беше пристигнала в парка късно, заради процеса, което беше завело Грейси до павилиона без родителите ѝ и право в капана на Джуниър.

Съвпадение беше и това, че ванът на Джуниър се е нуждаел от ремонт, което ги беше отвело до бензиностанцията на Клейтън Лий Тъкър, който беше разпознал Грейси от снимката в сайта на ФБР и се беше обадил на горещата линия. Това беше отвело Бен и Джон до Тъкър и Бонърс Фери.

Съвпадение беше, че Буба беше отишъл в кръчмата „Ръстис“, което ги беше отвело покрай капаните право в планината Ред Ридж и агент О’Брайън, който беше спасил живота на Джон, за да може той да спаси живота на Бен, който на свой ред да спаси живота на Грейси, а тя да спаси живота на президента.

Всичко беше една безкрайна поредица от съвпадения.

Това беше теорията на Джон за живота.

Тя обаче беше напълно погрешна.

Животът не беше изграден от случайности. Съвпадения нямаше. Човешките същества са нещо повече от молекули, които подскочат из живота без причина. Ние сме живи по някаква причина. Отредено ни е да се сблъскваме с определени човешки същества през живота ни, които променят смисъла и посоката му. Отредено ни е да бъдем такива, каквито сме. На Джон Р. Брайс му беше писано да стане съпруг на Елизабет, баща на Грейси и Сам, и син на Роджър и Мери, а сега на Бен и Кейт. Писано му беше да бъде този, който беше днес: един мъж, застанал на футболното игрище със семейството си.

И той се чувстваше истински добре.

Джон отново започна да крещи:

— Давай, Грейси, браво, момичето ми!

Елизабет се облегна на съпруга си и го целуна. Прошепна в ухото му:

— Обичам те.

Когато се беше завърнал от Айдахо, тя разбра по очите му, че е научил истината за нея и Грейси. Той обаче не беше проронил и дума.

Миналата нощ, докато лежеше до него в леглото, тя понечи да заговори за това, но той беше сложил пръст на устните ѝ.

— Не ме интересува как се е появила Грейси в живота ми — беше казал той. — Интересува ме само, че тя е част от живота ми и че си я върнахме. Миналото — твоето, моето, това на Грейси — е заровено в онази планина.

Беше казал, че никога няма да обсъждат какво ѝ се е случило преди десет години и това, което се беше случило в планината в Айдахо. Това беше зад гърба им и Елизабет Брайс най-накрая можеше да изостави миналото си. Насилието, което беше преживяла преди десет години, беше властвало над живота ѝ оттогава. Но това беше приключило, защото това насилие ѝ беше дало по-добър живот — един детски живот.

И Грейси го заслужаваше.

Грейси придвижваше топката по игрището, но не успяваше да се съсредоточи, защото отстрани баща ѝ се правеше на глупак, крещеше и викаше, и изпълняваше някакъв странен танц. Бог да го благослови, имаше чувството за ритъм на пън. Май беше по-добре, когато баща ѝ беше „многофункционален“ по време на мачовете ѝ... Не, така беше по-добре. Наистина. Тя му се усмихна, докато тичаше покрай него.

Сега всичко беше различно. Всичко беше по-добре. Родителите ѝ сякаш се харесваха — никога досега не беше виждала майка ѝ да целува баща ѝ — и то на публично място! Баща ѝ беше нов човек, зрял мъж, по-скоро мъжествен баща, отколкото по-голям брат (макар да им беше обещал, че ще продължава да ги води в „Криспи Крем“ всяка събота). Откакто се беше върнала, непрекъснато я прегръщаше.

А майка ѝ, майка ѝ беше напълно неузнаваема. Беше прегърнала Грейси и беше плакала и плакала, когато слязоха от самолета. Дори не беше спряла да разговаря с репортерите, които ги чакаха. А вчера беше дошла в училище да обядва с Грейси. Това не се беше случвало никога досега. И не се сърдеше на целия свят. Беше щастлива. И вече нямаше да бъде адвокат.

Но още не разрешаваше на Грейси да си направи татуировка за единайсетия рожден ден.

Грейси също се беше променила. Беше различно момиче, откакто за последно игра футбол на това игрище. Бяха я отвлекли, заровили, спасили. Беше виждала неща, които никое дете не трябва да вижда, беше научила неща, които никое дете не трябва да разбира, и се беше срещала с хора, с които никое дете не трябва да се среща. И беше говорила с президента на Съединените американски щати — бяха заловили мъжа с червената коса и дългата пушка и президентът ѝ се беше обадил да ѝ благодари. Тя държеше да му каже, че е от демократите. Той се засмя и каза, че няма нищо против.

Радваше се дори на Сам, макар че щом погледна стаята си, разбра, че е ровил из нещата ѝ. Реши да не го убива, поне засега.

Най-накрая всички бяха заедно.

— Грейси, вкарай гол!

Треньорът Уоли беше разстроен. Грейси се затича по-бързо, излъга двама защитници, стигна до главата линия и вкара топката точно до лявата греда. Това беше третият гол на Грейси, а още бяха в първото полувреме. Останалите момичета я наобиколиха.

Отборът ѝ беше стигнал до плейофите. За късмет, първите им противници бяха отборът „Рейдърс“. Отборът на лиглата. Тъпият ѝ баща, самият мистър Гадняр, отново стоеше край тъч линията, облечен в лъскав костюм, и отпиваше от голяма пластмасова чаша. Мисис Гадняр стоеше до него като затворнически надзирател. Човек би помислил, че дебелият тъпанар знае кога да спре. Е, не беше така.

— Травестиит!

Играчи и зрители внезапно замлъкнаха. Бренда изпъшка.

— Пак ли!

Този път обаче Грейси не изпита чувството, че някой я е ударил в корема. Не прехапа долната си устна и не преглътна сълзите си. Не си пожела да умре, нито пък поиска да е по-голяма и по-едра, за да набие този тип, или пък баща ѝ да направи нещо, или Елизабет Брайс, адвокат, който печели всички дела...

— О, божичко, Грейси! — извика Бренда. — Майка ти!

Грейси отклони поглед от дебелия глупак и видя как майка ѝ пресича игрището, устремила се право към мистър Гадняр; юмруците ѝ бяха свити. Грейси чу пискливия глас на Сам откъм тъч линията:

— Ура! Бой!

Грейси погледна нагам и видя, че баща ѝ тича след майка ѝ, но майка ѝ щеше да е набила мистър Гадняр, преди той да успее да я спре. Грейси чу радостния възглас на Сали зад нея:

— Майка ти ще му скрие задника!

Преди петнайсет дни Грейси би дала мило и драго, за да види това. Сега обаче беше различно. Тя изтича и препречи пътя на майка си.

Елизабет Брайс вече не беше четирийсетгодишна озлобена лунатичка. Не беше суров адвокат защитник на богаташи, носеща къси поли в съда, за да печели дела. Вече не беше сурова, зловна и безпощадна.

Но беше майка.

А най-опасното същество на земята е майка, чието дете е заплашено, обидено, тормозено или бито.

Елизабет Брайс щеше да фрасне този дебел кучи син в мутрата.

— Мамо, спри!

Грейси се беше появила изневиделица; тя сграбчи ръката на Елизабет и я спря в момента, в който Джон ги догони.

— Мамо — примоли се Грейси, — ще се оправя сама.

— Не, Грейс, аз съм ти майка. Аз ще се оправя.

— Не! — каза Джон. — Аз съм ти баща, аз се ще оправя.

— Не! Чуйте ме и двамата! Вече съм голяма. Мога да се оправя сама!

Елизабет се вгледа в сините очи на дъщеря си. Гневът ѝ се разсея, сякаш беше издухан от нежния бриз. Грейси също се беше променила.

— Вече си голямо момиче, така ли?

— Да, мамо.

— И си сигурна, че не искаш да набия този тип?

— Сигурна съм.

Джон попита:

— Тогава мога ли аз да го набия?

— Не! Всичко е под контрол.

Елизабет се усмихна. Грейси също. Елизабет Брайс прочете в очите на дъщеря си, че наистина държи нещата под контрол. Наведе се

и прошепна:

— Направи го както трябва.

Майка ѝ и баща ѝ се отдалечиха от игрището и симпатичният рефер даде начало на второто полувреме. Грейси бързо отне топката от един играч на „Рейдърс“ и след това я ритна високо над защитниците към Бренда, която подтичваше край тъч линията. Бренда пое топката и я придвижи по тъч линията. Грейси бързо прецени ъгъла на удара си. Трябваше да изчака подходящото време. Грейси пресече игрището и затича към мястото, откъдето можеше да пресрещне топката, и...

Бренда плъзна топката по тъч линията точно когато Грейси стигна до подходящото място, шутира с бялата си футболна маратонка „Лото“ и запрати топката с всичка сила в...

... главата на мистър Гадняр.

Той се олюля. Пластмасовата чаша полетя, течността и ледът се изсипаха върху скъпия му костюм и той се стовари на земята. Останалите родители се разсмяха бурно. Мисис Гадняр само хихикаше.

Грейси отиде при него.

— Аз съм момиче. — И тя пъкна палци в шортите си, сякаш се канеше да ги събуе. — Искаш ли да видиш?

Мистър Гадняр поклати глава:

— Няма нужда.

Грейси се върна на игрището.

Сам стоеше до тъч линията откъм вратата на „Торнадо“; беше ужасно разочарован. Искаше да види истински бой.

Беше плакал, когато Грейси се върна вкъщи. Радваше се, че не е умряла. Хубаво беше пак да има голяма сестра. Надяваше се тя да не разбере, че е преровил всичките ѝ неща, докато я нямаше.

Кейт Брайс стоеше до Сам. С трийсет и осем години закъснение тя най-накрая имаше брака на мечтите си. Погледна към съпруга си. Беше грешала: Бен Брайс се беше върнал.

Войната най-накрая беше приключила за Бен Брайс.

Той седеше в инвалидната количка, ръката на Кейт беше на рамото му, а Бъди лежеше на земята до него. Лекарите му бяха разрешили да присъства на мача, при условие че не мърда от количката. Беше понечил да спори с тях, но после се отказа — щеше да дойде на мача, ако ще и на носилка. Грейси беше в безопасност. Той беше намерил покой.

Погледна към Джон и Елизабет. Бяха преодолели всичко и бяха станали по-силни. Сега бяха едно цяло.

— Благодаря, татко — каза Джон. — И извинявай, че стрелях по теб.

— Не си първият.

Елизабет се наведе, целуна Бен по бузата и прошепна в ухото му:

— Полковник Брайс, благодаря ти, че спаси Грейс.

Бен погледна Грейси, която тичаше по игрището. Миналото му наистина се беше завърнало — Уест Пойнт, школата за специални части, командир Рон Портър, капитан Джак О. Смит, шериф Джей Ди Джонсън, лейтенант Роджър Долтън, майор Чарлс Удроу Уокър, Куанг Три и Китайската кукла — но не за да преследват Грейси, както се беше опасявал. Миналото му се беше завърнало, за да я спаси. Частите от живота му, които все не можеха да си паснат, се бяха подредили като сложен пъзел, съставляващ един живот, който той едва сега разбираше. Сети се за майка си. Оказа се, че през цялото време е била права.

Бог наистина имаше план за Бен Брайс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.